MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

EPHESUS

ÖLÜM EN BÜYÜK KORKUM OLMUŞTU VE BEN ÖLÜMÜ HER SANİYE YAŞARKEN YENİ KORKULARA KUCAK AÇAMAZDIM. BİLİYORDUM.

Yeşil, arkadaşlarıyla birlikte *Ötanazi Okulu*'ndan kaçma girişiminde bulunur. Bu girişimi kurtuluş olarak gören genç kız, aslında kendini hiç de olmak istemeyeceği bir yerde bulacaktır. Yeşil'in artık saklanması gerekmektedir ve onu saklayacak kişi hiç ummadığı birisi olacaktır.

Hayatını zehreden, ona en sevdiklerinin acısını yaşatan ve hayatı boyunca taşımak zorunda olduğu hastalıklı kalbi kendisine naklettiren kişiyle yüzleşmesi gerekecektir. Gerçekleri öğrenmenin ve özlemini çektikleriyle karşı karşıya gelmenin çoktan zamanı gelmiştir.

Aksiyon ve gerilimin gitgide arttığı Ötanazi Okulu Serisi, aynı heyecanla kaldığı yerden devam ediyor.

"Buradayım; senin dünyanda, senin evinde, belki de ilk adımlarını attığın bir yerde. Bir yanım burada seni bekliyor ama bir yanım da gelmenden ölesiye korkuyor ama sen yine de gel."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

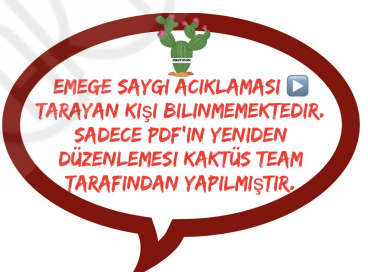
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786258 133752

MARAL ATMACA

ÖTANAZİ OKULU

3

KAKTÜS TEAM

EPHESUS

"SEN YASAKLI BAHÇELERİN KAPILARINI BENİM İÇİN KAPATIRKEN BEN SENİN İÇİN GÖĞSÜMDE ÇİÇEKLER BÜYÜTÜYORDUM."

1

UNUTURSAN HATIRLATIRIM

"Bana sessizliğin sesini sorsalardı hiç şüphesiz yokluğunda hissettiğim uğultulu boşluk derdim."

Acı hissediyordum. Başta içime küçük küçük işleyen sancılar, büyüdükçe acımı katlanılmaz hâle getiriyordu. Kulağıma bazı sesler geliyordu ama bunlar anlam veremediğim, karışık seslerdi. Burada olanları bilmiyordum. Sanki birileri göğüs kafesimi parçalayarak beni kesiyordu. Karanlıktı, her şey o kadar karanlıktı ki gözlerimi açamıyordum. Üşüyordum çünkü soğuğu iliklerime kadar hissediyordum. Neredeydim ben? Ve neden bu yakıcı acı dinmiyordu? Acının olduğu yeri hissediyordum, sanki sol göğsümdeydi ve duracak gibi de değildi. Ellerim yumruk oldu, dudaklarımdan bir inleme döküldü.

Birbirine yapışan kirpiklerimi açmaya çalıştım fakat içinde bulunduğum karanlık beni bırakmıyordu. Bilincim yavaş yavaş kendine gelirken uykuda olduğumu düşündüm. Peki, o hâlde neden uyanamıyordum? Zihnim çoktan uyanışa geçmişken ben neden gözlerimi açamıyordum? Ve acı büyüyordu. O kadar büyüyordu ki çığlık atmak istiyordum fakat ağzımın içinde bir şey varmış gibi dudaklarımı hareket ettiremiyordum. Sesleri daha çok duyduğumda kapalı gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım.

"Efendim, uyanıyor!" diyen telaşlı bir ses duydum.

"Kahretsin! Komadan çıkmak için ameliyat olmayı mı bekliyordu?" diyen farklı bir ses duyunca afalladım. Ameliyat mı? Ben şu anda ameliyat mı oluyordum? Göğsümdeki yoğun ve keskin acının sebebi bu muydu? Aynı ses, "Amelia, anestezi yapmadınız mı?" diye bağırdı. Uyanmamı istemiyordu. "Uyanmaması gerekiyordu!"

"Komada olduğu için anasteziye gerek olmadığını düşündüm."

"Kendi başına bir şeyleri düşünme! Yaptığın büyük ihmakarlık, derhal anastezi ver!"

"Bu çok riskli, Bay Loyal."

"İçerideyim, Amelia, kapat çeneni ve dediğimi yap!"!" dedi. *Umarım bahsettiği şey göğüs kafesimin içi değildir.* "Latimer, ne görüyorsun?"

"Miyokardit, Bay Loyal," diyen cılız ses bir ses duyunca kaşlarımı çatmak istedim. Miyokardit mi? O da neydi?

İçimdeki endişeli düşüncelerim, etrafımdaki insanlardan birinin diğerlerine yaptığı açıklamayla cevap buldu. "Kalp kasının iltihaplanmasıdır. Kalıcı hâle gelip kalp yetmezliğiyle de sonuçlanabilir." Ben burada uyanmak üzereydim ama onlar hâlâ asistanlarının bilgisini test etme derdindeydi! Bir an önce gözlerimi açmalıydım.

"Güzel," diyen adam, "Kanamayı temizle, Latimer," deyince kaşlarımı çatmak istedim. Şu lanet gözlerimi açamıyordum.

"Bay Loyal, bilinci açık ve acıyı hissediyor. Korku ve kasılma, ameliyatı olumsuz etkileyecektir." Birileri bu kızı dinlemeliydi çünkü gerçekten her şeyi hissetmeye başlamıştım. Kaburgamın içindeki elleri bile hissediyordum!

"Lanet olsun, Amelia! Ona derhâl narkoz verin! Samuel, neşter!"

"Ethan, sakin ol, dostum, Amelia'ya bağırmayı bırakmalısın."

"Canın cehenneme, Gilbert! Amelia, kız gözlerini açarsa kendine yeni bir iş ara!"

Gözlerimi zorlukla açabilmiştim. Hissettiğim acı o kadar dehşet vericiydi ki çığlığımı bulamıyordum. Gözlerimden yaşlar süzülürken ilk gördüğüm, tam üstümde duran yakıcı bir ışıktı. Kalkmaya çalıştığımda ellerimin bağlı olduğunu anlayınca çırpınmaya başladım. Gözlerim bulunduğum yerde korkuyla geziniyordu. Etrafımdaki makineleri ve cerrahi aletleri görünce telaşa kapılarak daha çok kıpırdanmaya başladım. Lanet olsun, yüksek bir sedyenin üzerindeydim ve beni canlı canlı kesip biçiyorlardı. Ağzımdan ciğerlerime ulaşan entübasyon tüpü yüzünden sessiz çığlıklarım içime akıyordu.

Bu acının bir tarifi olamazdı, sanki göğsüme binlerce bıçak saplanıyor gibiydi. Burnumdan verdiğim nefesler soğuk havaya karışırken hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Kalkmak istiyordum fakat ellerim ve ayaklarım bağlıydı. Ölümü hiç olmadığı kadar arzulamaya başlamıştım, bu acıyı çekmektense ölümü yeğlerdim. Etime değen her bir bıçak darbesi canımdan can alıyordu.

Yüzünde maske olan bir hemşire, elindeki şırınganın içindeki dozu ayarlıyordu. Evet, beni narkozla uyutmaya hazırlanıyordu. Korkudan delirmiş gibi çırpınıyordum. Sesler daha da artmıştı ama çırpınışlarımı kimse duymuyordu. "Herkes çekilsin!" diye bağıran bir erkek sesi duydum.

"Ethan, duramayız." Bu ses, farklı birine aitti.

"Kız uyandı, lanet olası! O acı çekerken buna devam edemem!" Bu ses kime aitse fazla öfke doluydu fakat ona

minnettardım. Bu deliliği sürdürmek istemediği için ona minnettardım. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm pusluydu fakat bir doktorun yanımdaki kızın elindeki şırıngayı sertçe aldığını gördüm. "Amelia, çık dışarı!" diye bağırdığı esnada sağ elimin üzerinde hafif bir sızı hissettim. Ancak bu sızı, göğsümdeki acının yanında hiçbir şeydi.

Az önce damar yolundan bana ne verdiklerini bilmiyordum ama gözlerim kapanmaya başlamıştı. Yanıma gelen bir karaltıyı hayal meyal fark etmiştim. "Hissettiğiniz acıyı tahmin edebiliyorum," diyen bu adamın sesini duydum. Yanılmıyorsam bu adam, *Ethan* dedikleri kişiydi. "Uyandığınızda daha iyi olacaksınız, Bayan Green," dedi ve "Devam ediyoruz!" diyen sesi, son duyduğum şey oldu. Bu sesten sonra kendimi tekrar bir karanlığın içinde buldum.

Peki, uyanabilecek miyim?

3 Gün Sonra...

"Durumu nasıl, Russell?" diyen bir ses duydum. Ağzımın içinde acı bir tat vardı. Yutkunamıyordum. Sanırım bu Lisa'nın sesiydi.

"İlaçları kestik, birazdan kendine gelir." Bu ses bana bir yerden tanıdık geliyordu fakat kime ait olduğunu çıkaramıyordum.

"Berbat görünüyorsun. Git, biraz uyu."

"Uyandığında burada olmalıyım. Tam olarak neyi olduğunu anlamalıyım," diyen kişinin sesi fazla sıkıntılı ve üzgün geliyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Kendimi çok bitkin hissediyordum. Gözlerim yoğun ışığa maruz kaldığı için

yanmaya, hatta sulanmaya başlamıştı. Birkaç kez daha kırpıştırarak ışığa alışmaya çalıştım. "Yeşil?" Üzerime eğilen beyaz önlüklü doktor, endişeyle bana bakıyordu. Dudaklarımdaki oksijen maskesini çıkardı ve yatağın yanındaki kumandayı kurcalayarak yatağı dikleştirdi.

Şimdi tavana bakmak yerine ona bakıyor ve onu daha net görüyordum. "Nasıl hissediyorsun?" Vereceğim cevabı endişe içinde bekliyordu.

Yoğun bakım odasında olduğumu biliyordum çünkü hayatım bu odalarda geçmişti. Hareket edecek gücü kendimde bulmak için bir süre bekledim. Üzerimdeki meraklı gözler de benimle bekliyor, herhangi bir tepki vermemi istiyordu. Kolumdaki serumu sertçe çıkararak ela gözlü doktora baktım. Kollarımı güçlükle hareket ettirmeye çalıştım. *"Konuşamadığımı bilmiyor olmalısınız!"* İşaret ederek anlatmaya çalıştığım şeyleri anlamamıştı. O yüzden yan taraftaki dolaptan bir defter ve kalem alarak bana uzattı.

"Bana ne oldu?" Güçlükle yazdığım şeyleri ona gösterdiğimde derin bir nefes aldı. "Küçük bir operasyon geçirdin," dediğinde başımı eğdim ve üzerimdeki hasta önlüğünün yakasını çekiştirdim. Ameliyathanede uyandığımı ve beni tekrar uyuttuklarını hatırlıyordum. Hatırladıkça üzerimdeki önlüğün yakasını daha sert çekiştirdim. Göğsümdeki sargı bezleri birçok şeyi açıklıyordu. Ameliyat mı olmuştum?

Doktor, "Korkmanı gerektirecek bir durum yok," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Tek korkumun hâlâ nefes alabilmek olduğunu bilmiyordu. İçimdeki bu ölme arzusu da neyin nesiydi?

"Kim olduğumu hatırlıyor musun?" Dikkatli bir şekilde yüzüme bakan doktoru baştan ayağa inceledim. Uzun boyluydu. En azından benden daha uzundu. Ne zayıftı ne

de yapılı bir vücudu vardı. Yaşı otuz civarıydı. Çok yakışıklı sayılmazdı ama karizmatikti. Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama kim olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu çıkarmak için daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladım. Onu bana hatırlatacak bir şeyler arıyordum fakat göze çarpan herhangi bir şey yoktu. Kahverengi saçlarıyla uyum içindeki ela gözleri bile fazla yabancı geliyordu. Gözlerinde endişe vardı, benim için endişeleniyordu. Evet, bu çok belliydi.

Onu tanıyıp tanımadığımı merak ettiği için bana korkarak bakıyordu. Başımı *hayır* anlamında salladığımda sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi iç çekti. "Ben, Erich Russell," diyerek kendini tanıttı. "Babanın kardeşiyim, yani senin amcanım," dediğinde afallayarak ona baktım. Bir amcam mı vardı?

Erich yatağımın kenarına oturup derin bir nefes aldı. "Şimdi beni dinlemeni istiyorum çünkü yeni tanışmıyoruz. Durumun kötüye gidiyordu, Yeşil," dediğinde bakışları suçluluk içeriyordu.

Sanki bana yaptığı bir şey yüzünden bu hâldeymişim gibi bakıyordu. "Sana düzenli olarak verdiğimiz ilaçlar ve serumdan dolayı beni hatırlamıyorsun." Konuşmakta zorlanan adam, bir süre duraksadı. Beni ürkütmeden bir şeyleri anlatmaya çalışıyordu.

"Ölmek üzereydin," dedi kısık bir sesle. "Bir haftayı geçkin komada kaldın. Bu süre zarfında serumu vermeye devam ettik. Vücudun iflas etmek üzereydi, yani serumun dozunu artırmaktan başka çaremiz yoktu. Bu yüzden çoğu şeyi hatırlamıyorsun. Merak etme, beyin kanaması riskine karşı artık sana serum vermeyeceğiz. Aldığın serum beyninin hafıza ve sinir sistemine zarar vermeye başlamıştı." Bahsettiği o zarar hafıza kaybı mıydı?

Elimi tutarak merhamet dolu gözlerle tebessüm etti. "Üzülmene gerek yok çünkü anıların hâlâ sende. Vücudundaki serumun etkisi geçmeye başladığında beyindeki kan dolaşımı normale dönecek ve unuttuğun her şeyi hatırlamaya başlayacaksın. Yani bu geçici bir hafıza kaybı." Söylediklerinin çoğunu anlamamıştım ama benden çok üzülüyor gibiydi. Hayatımda zaten kayda değer pek bir şey yoktu. Unuttuysam bile üzüleceğim kadar önemli şeyler olduğunu sanmıyordum. Her günümü dört duvar arasında geçirip duruyordum. Bu sıkıcı günlerin bazılarını unuttuysam ne olmuştu ki? Her günüm birbirinin aynısıydı zaten. Üstelik vücudum serumdan tamamen arınınca unuttuklarım geri gelecekti.

Erich cevap vermediğimi görünce sesli bir şekilde nefes verdi. Çok üzüldüğümü düşünmüş olmalıydı. Bu adam benim gerçekten amcam mıydı? Açıkçası babamı ve ailesini tanımadığım için onun tarafındaki akrabalarımı hiç bilmiyordum. Yerimi nasıl bulduğunu ve hangi ara tanıştığımızı bile hatırlamıyordum. "Şimdi seninle küçük bir soru cevap oyunu oynayacağız," derken dudaklarındaki tebessümü korumak için kendini zorluyordu.

"Bu oyun sayesinde neleri unuttuğunu bulur ve ona göre sana yardımcı olurum," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım. Tek istediğim, bir an önce buradan gitmesiydi çünkü kaldığım yerden uykuma devam etmek istiyordum.

"Şu anda bulunduğun yeri biliyor musun?" diye sorduğunda güldüm. Çok kolay bir soruydu.

"Otanazi diye bir cehennemde." Yazdığım şeyi ona gösterdiğimde *doğru* der gibi başını salladı.

"Kaç yaşında buraya geldin ve neden buradasın?"

Komik değildi ama yine de güldüm. *"On altı yaşında buraya sürgün edildim, nedenini babam olacak kardeşine*

sor." Okudukları karşısında gülmüştü. Bu kadarını hatırlamam onu mutlu etmişti.

"Şu anda kaç yaşındasın?"

"*Yirmi yaşında.*" diye yazdığım sayfayı ona gösterdiğimde gülüşü solmuş ve derin bir nefes almıştı.

"Şu anda yirmi bir yaşındasın," dediğinde afalladım. "Anlaşılan, son bir yılın silinmiş hafızandan." Hüzünlü gözlerle bana bakıyordu ama ben hâlâ tepkisizliğimi koruyordum. Son bir yılım nereye kaybolmuştu?

Yirmi bir yaşına hangi ara girdiğimin şokunu yaşıyordum. Sanki bir zaman makinesine binmiş ve bir yıl geleceğe giderek yine aynı cehennemde kendimi bulmuştum. Üzgün hissetmem gerekiyordu, değil mi? Fakat ben içi boş bir kabuk gibi ruhsuz hissediyordum. Bir yılımı unutmam beni üzmemişti çünkü kaybettiğim hiçbir şey yoktu. Burada geçirdiğim her günüm birbirinin aynısı olduğu için bu odada ölmeyi bekliyordum. Bir yıl eksik veya fazla, benim için bir anlam ifade etmiyordu. Nasılsa hepsi birbirinin aynısıydı. Annem öldükten sonra yaşadıklarım tam bir kâbus gibiydi.

Önce babam tarafından Amerika'ya getirtilmiş ve dilini bilmediğim insanları anlamaya çalışmıştım. Babamın bana sunduğu ilk hapishane o evdi. Oradaki mahkûmiyetim on altı yaşına kadar sürmüştü. Daha sonra bir gece ansızın Ötanazi'ye getirilmiş ve asıl mahkûmların arasındaki cehennemim başlamıştı. Hep aynı döngüyü tekrarlayan hayatım yüzünden unuttuklarıma üzülemiyordum. Sabah uyanıp ilaçlarımı aldıktan sonra kahvaltı yapıyordum. Daha sonra kitap okuyup uyuyordum. Yıllardır yemek ye, kitap oku ve uyu diye devam eden bir kısır döngünün içindeydim. Bu üç faktör dışında hayatımda ilginç olan hiçbir şey yoktu.

Öyle bir şey yaşıyordum ki unuttuğum şeyler beni üzmüyordu.

Odanın bir köşesinde beni izleyen Lisa'ya tebessüm ettim. *"Tam olarak neyim var?"* Ellerimle anlatmaya çalıştığım şeyleri anlıyordu çünkü Lisa benim için işaret dilini öğrenmişti. Evet, bunu öğrenecek kadar beni düşünen biriydi.

Lisa tebessümüme karşılık verip, "Kalp nakli oldun," deyince şaşkınlıkla göğsüme baktım ve hızla kafamı kaldırdım. *"Yani artık kalbim iyileşti mi?"* Taşıdığım kalp yüzünden defalarca ölüm tehlikesi geçirmiştim. Bu lanetli kalpten kurtulmuş olmak bile gözlerimin mutluluktan dolmasını sağlamıştı. Artık herkes gibi korkmadan birçok şeyi yapabilecektim.

Erich denen doktor ile Lisa göz göze geldiğinde erken sevindiğimi ne yazık ki anlamıştım. Lisa, "Üzgünüm," dedi ama benden daha üzgün olamazdı. "Uygun bir verici bulduk fakat nakil esnasında gelişen bir komplikasyondan dolayı ameliyatını durdurduk. Ameliyatı yapan kalp ve damar cerrahisi doktorumuz Ethan Loyal ameliyatını durdurmuş," dedi. Bahsettiği ismi hatırlamıştım. Ameliyat esnasında uyanmaya başladığımda bu ismi duymuştum. Beni iyileştirme şansı varken ameliyatı durdurmuş muydu?

Lisa, "Komada olan bir hastayı ilk kez ameliyata aldık. Bu, bizim için çok yeni bir şeydi," diyerek merak ettiklerimi bana anlatmaya başladı.

"Ben ve Erich o sırada sana kalbini verecek hastanın ameliyatındaydık. Komada olduğun için sana anestezi vermemişler sanırım, kimse uyanmanı beklemiyordu. Ameliyatın ortasında beklenmedik bir şekilde uyandığını söylediler. Buna rağmen devam etme kararı almışlar. Sana narkoz verip uyutmuşlar, tabii biz de o sırada diğer

hastanın göğüs kafesini açmıştık. Fakat vücudun henüz anesteziyi kaldıramayacak kadar zayıf olduğu için büyük bir komplikasyon yaşanmış.

Sadece üç dakika gibi kısa bir zaman diliminde başlayan kalbindeki ritim bozukluğu yüzünden ameliyata devam edemediler," diyerek iç çekti. "Kanamayı durduramadıkları için operasyona son vermek zorunda kaldılar. Evet, anesteziye sadece üç dakika direnebildin." Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Yani hâlâ taşıyıcı sensin."

Gözyaşlarım hızla akarken bu kâbusun hiç bitmeyeceğini anladım. Bu kalp, göğsümdeki bir pranga gibiydi; tüm hayatımı kökünden etkiliyordu. Taşıdığım kalp yüzünden özgürlüğüm elimden alındığı için kendimi yasakların içinde bulmuştum. Korkmak yok, aşırı gülmek zararlı, heyecan yasak, panik mümkün değil, koşmak söz konusu bile olamaz, stres olmaması gereken bir şey ve aşk yasak. Evet, üzeri kırmızı çizgiyle çekilmiş, hayatımda kesinlikle olmaması gereken duyguların başında aşk geliyordu. Neden yaşadığımı bile bilmiyordum çünkü yaşam değildi bu. Yaşadığım bu şeyin adı yaşam değildi. Herhangi bir amacım hiç olmamıştı. Asla sıradan insanlar gibi sevip âşık olmayacaktım. Benim için her şey okuduğum kitaplarla sınırlı kalacaktı çünkü ben güneşin altında korkmadan gezen biri bile değildim.

"Peki, kalbini bana vereceğiniz kişiye ne oldu? Hâlâ yaşıyor mu? Onun adı ne?" Gözyaşlarımı sildim, kalbini alacağım kişiyi merak ettim.

Lisa susarken Erich ona doğru döndü. "Ne söyledi?" İşaret dilini bilmediği için ellerimin anlattığı şeyleri anlamamıştı. Lisa, "Kalbini alacağı kişiyi bilmek istiyor," diyerek onu yanıtladı. Kıvırcık saçlarını sıkı bir topuz yaptığı için Lisa bugün her zamankinden daha ciddi görünüyordu. Gözleri bana anlam veremediğim bir şekilde bakıyordu.

Bu soru Erich'in canını sıkmış gibi bakışlarını kaçırmıştı. "Operasyonun durdurulduğunu öğrenince onun da ameliyatına son verdik," dedikten sonra gözleri beni buldu. "Merak etme, o iyi. Ona narkoz vermiştik ve göğüs kafesini açmak üzereydik fakat senin uyandığını öğrenince operasyona son verdik. Gizlilik anlaşması yapıldığı için kimliğini sana söyleyemem." Sesi sanki bana bir şeyler anlatmak ister gibi çıkmıştı fakat ne demek istediğini anlamıyordum. İçli bakan gözleri çok şey söylemek ister gibi bakıyordu.

Sanırım kaldığım yerden boş hayatıma bir süre daha devam edeceğim.

Ertesi Gün...

"Hazır mısın?" Erich beni odamdan çıkarmak için saatlerdir yalvarıyordu ve sonunda beni ikna etmeyi başarmıştı.

"Beni öldürmeyeceklerine emin misin? Daha yeni ameliyattan çıktım," diye sızlandım. *"Göğsümdeki dikiş izleri küçük bir darbede bile kanamaya müsait."* Yazdığım şeyleri ona isteksizce uzattım. Buradaki mahkûmlardan korkuyordum. Henüz kendimi toparlamadan aralarına karışmam çok riskliydi. Başarısız ameliyatımın üzerinde sadece dört gün geçmişti. Hâlâ ayağa kalkınca başım dönüyor, göğsüm acıyordu.

Yazdıklarıma gülen adam başını salladı. "Merak etme, kimse sana zarar vermeye cesaret edemez çünkü koruyucun hâlâ okulda," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. Yanlış bir şey söylemiş gibi panikledi. "*Koruyucuların* demek istedim, yani gardiyanlar." Nedense benden bir şeyler sakladığını hissediyordum.

Üzerimdeki kırmızı montumun fermuarını çektikten sonra beyaz, yün şapkamı da taktım. Gardırop daha önce görmediğim kıyafetlerle doluydu. Üstelik kütüphaneme de çok fazla yeni kitap gelmişti ama en çok duvarlardaki gelincik çiçeklerini sevmiştim. Bütün bunları kim yaptıysa büyük bir teşekkürü hak ediyordu. Kalemi ve not defterimi cebime koyarak dışarı çıktım. Erich, "Bunu daha önce de yaptın, o yüzden seni tanıyorlar," diyerek koluma girdi. Onun desteği olmadan doğru düzgün yürüyemiyordum. "Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Cebimdeki defteri çıkarırken başımı salladım. *"Beş blok var: Birinci blok Değişkenler ve bileklerindeki kelepçe turuncu. Ayrıca onlara güvenmek yok. İkinci blok Araflar ve onlar da psikolojik sorunları olan kişiler. Evet, onların kelepçesi yeşil ve yeşil kelepçelilerden uzak duracağım. Üçüncü blok Bilinmezler, sanırım gri kelepçeliler dost olanlardı. Dördüncü blok Kontrolsüzler, buradaki en tehlikeli bloğun onlar olduğunu söylemiştin fakat onlardan neden korkmamam gerektiğini anlamadım."* Onların bana zarar vermeyeceğini söylemişti ama neye dayanarak bunu söylediğini açıklamadı. Yürümeye çalışırken yazı yazmak da hiç kolay değildi!

"Son olarak beşinci blok, yani Karmalar. Tüm blokların karışığı gibi bir şeydi, değil mi? Benim o renkli kelepçelilerin arasında ne işim olduğu da tam bir muamma. Edward görünümlü Emily diye bir arkadaşım varmış ama bana buradaki çelişkiyi yeteri kadar anlatmadın. Bir ara neden onun erkek kılığına girdiğini de söylemelisin. Dezli ve Deborah diye bir arkadaşım daha vardı, değil mi? İki kişi nasıl bir arkadaş oluyor, orasını da hâlâ anlamadım. Kız kardeşlerim arada bir buraya geliyorlar ama ben ikisini de görmek istemiyorum. Şimdi başka ne bilmem gerekiyor?" diyerek yazdığım şeyleri duygusuzca ona uzattım. Bu bilgilerle beynimi doldurmuştu, üstelik her şeyi çok karışık anlatmıştı. İsimleri dışında kimin kim olduğunu bile bilmiyordum.

Şu serumun etkisi bir an önce geçse iyi olacak!

Okuduklarına karşılık kahkaha atan adam, "Bol şans," diyerek beni koridorda bir başıma bıraktı. Asansöre bilerek gözden kaybolan adamın arkasından kocaman gözlerle bakıyordum. Göğüs kafesimde ciddi bir yara varken tüm bu merdivenleri inmem hiç kolay olmayacaktı. Onun yardımıyla merdivenlerin başına gelmek bile beş dakikamı almışken tek başıma nasıl inecektim? Kendimi cami avlusuna bırakılmış bir bebek gibi hissediyordum. Bol şansmış! Kesinlikle şansa ihtiyacım olacaktı.

Kısa adımlarla merdiveni inmeye başladığımda başım döndüğü için tırabzanlara tutundum. Erich'in beni bu çılgınlığa ikna ettiğine inanamıyordum! Umarım dikişlerimin açılmasına neden olacak bir şeyler yaşamazdım. O ameliyathanede olanları hatırlıyordum. O acının bir benzerini yaşamak istediğimi sanmıyordum. "Tanrı aşkına, sizden kurtuluş yok mu?" Bir alt kata indiğimde Karmaların olduğu blokta iki kişiyi gördüm. Koridorda duran sıska bir erkek, karşısındaki ultra yakışıklı birine bağırıyordu.

Takım elbisenin içindeki yakışıklı adam, "Böyle bağırmayı kesecek misin sen?" diyerek karşısındaki sıska çocuğu azarladı. "Bana neyin olduğunu söylemeden bir yere gitmeyeceğim!" Siyah saçlara sahip adamın bal gözleri insanı içine çekiyordu.

"Sizi ilgilendiren bir durum yok." Sıska çocuğun sesi fazla şey gibi geliyordu... Kız gibi. Evet, sesi ince ve yumuşaktı. Aslında dikkatli bakınca bir erkeğe de benzemiyordu. Saçları kısa olabilirdi fakat bu, onu erkek yapmazdı çünkü kadınlar da kısa saçlı olabilirdi. Mavi gözlerini iri gösteren kalın camlı bir gözlük takıyordu. Artık bu gözlüklerden kaldığını hiç sanmıyordum çünkü çok kabaydı. Bol bir gömlek ve pantolon giydiği için vücudu olduğundan daha düz ve zayıf görünüyordu. Erkek kıyafetleri giyiyordu fakat erkeğe benzemiyordu.

Kollarını göğsünde birleştiren adam tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. "Uzatma ve konuş artık, çirkin yaratık," derken sabrı tükenmiş gibi bakıyordu. "Günlerdir bu ruh hâlin ne? Neden üzgünsün?" diyerek onu sorgulamaya başladı. Bu adam ona değer veriyormuş gibi bakıyordu. Ta ki, "Beni meraklandırdığın için de sana dava açabilirim," diyene kadar. Dava mı?

Adam cebindeki telefonu çıkarıp sıska çocuğa gösterdi ve tehditkâr bir sesle, "Antonio'yu aramamı ister misin?" dedi.

Erkek mi yoksa kız mı olduğunu bir türlü çözemediğim kişi, "Neden Antonio'yu biraz rahat bırakmıyorsunuz?" diyerek ona çıkıştı. "Sizin yüzünüzden adam avukat olduğuna pişman olmuştur!" dediğinde farkında olmadan güldüm.

Güldüğüm için ikisi de bana doğru dönünce beni gördüler. "Aman Tanrım, Yeşil!" diyen mavi gözlü çocuk gözlerini irice açıp bana doğru koştu. Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Yanıma gelip, bana sarıldığında sanki göğüs kafesimdeki yarayı biliyormuş gibi dikkatliydi. "İyi misin?" derken kız gibi çıkan sesi endişeliydi.

Onu hatırlayamadığım için sarılışına karşılık vermemiştim. Bir terslik olduğunu sezmiş olmalıydı ki benden yavaşça ayrıldı. Yüzüme bakıp sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Bay Russell doğru mu söylüyor? Gerçekten hatırlamıyor musun?" derken alacağı cevaptan korkar gibi bakıyordu.

Başımı *hayır* anlamında sallarken gözleri dolmuştu. "Ne güzel," diyerek iç çekti. "Yerinde olmayı çok isterdim çünkü benim de unutmak istediğim çok şey var." Sesi fazlasıyla hüzünlü ve acı dolu çıkmıştı. Bunun nedenini merak etmeden duramadım.

"Ben Emily," dedi içli bir ifadeyle. "Yakın arkadaşız ve buradakiler beni Edward olarak biliyor," diyerek kendisini tanıtınca amcamın bahsettiği ilk arkadaşımı bulduğumu anladım.

"Ben de Marcus, güzelim." Gülerek yanıma gelen adam elini samimi bir şekilde omuzuma attı. "Beni unutmadığını söyle." Gözlerini kısarak bana bakınca bu yakışıklı adamın hayatımdaki yerini sorguladım.

"Lütfen bana sevgili olduğumuzu söyle!" diyerek bir sayfaya yazıp ona uzattım. Çok yakışıklı olduğu için gözlerimi ondan alamıyordum. Yakışıklı erkeklere zaafım vardı. *Umarım hatırlamadığım son bir yılımda sevgilim olmuştur,* diye geçirdim içimden. Sevgilim bu adam olsun istiyordum çünkü gerçekten çok yakışıklıydı.

Marcus yazdığım şeyleri okuyunca önce afalladı fakat daha sonra kahkaha atarak şapkamın üstünden kafama bir öpücük kondurdu. "Bence bunun için hâlâ geç değil," deyip göz kırpınca mest olmuş gibi iç çektim ve bu hâlim onu daha çok güldürdü.

Emily onun elindeki sayfayı alıp okuyunca gözleri kocaman açıldı. "Sevgili mi?" dedikten sonra kolumdan tuttuğu gibi beni yanına çekti ve kaşlarını çatarak Marcus'a baktı. "Sizi fırsatçı adam! Onunla aranızda bir şey yok, onu kandırmayı bırakın!" diye bağırırken çok sinirli görünüyordu. Kıskanmış mıydı?

Yüzüm asıldı, bir sayfa daha yazarak Emily'ye uzattım. *"Ne yani, sevgilim o değil mi? Ama çok yakışıklı,"* diye somurttuğumda, Emily dişlerini sıkarak bana ters ters baktı. "Tanrım, Yeşil, kes şunu. Pakete aldanma çünkü bu despotun içi çürük!" diye beni uyardığında bile ben hâlâ somurtuyordum. Neden Marcus sevgilim değildi ki?

"Ben bu adamı istiyorum!" Hızlıca yeni bir not yazıp, sayfayı kopartarak Emily'ye uzattım. Okuduklarıyla iyice

sinirlenerek bana döndü. "Bu adamın nesini istiyorsun? Onunla olursan her gün seni dava eder!" dediğinde Marcus kahkaha atmamak için dudaklarının içini ısırıyordu.

Marcus bana bakıp çapkın bir ifadeyle, "Sen bu çirkin yaratığa aldanma, güzelim," dedi. "Şu zamana kadar seni hiç dava etmedim," dediğinde bir şeyi yeni fark etmiş gibi, "Sahiden hiç etmemişim," dedi şaşkınlık içinde. Sanki bu, onun için çok yeni bir şeymiş gibi davranıyordu. Ne yani, bu adam muhatap olduğu herkesi dava mı ediyordu?

"Çünkü onun tüm cezalarını kardeşinize kesiyorsunuz," diyen Emily, Marcus'a dik dik bakıyordu. "Kız hasta, üstelik o Taşıyıcı. Mahkeme koridorlarında sürünmek onu daha çok hasta eder ve yaşadığı da ortaya çıkar. Bunun için şu zamana kadar dava etmediğiniz tek kişi o. Ancak ne zaman sizi kızdıracak bir şey yapsa kardeşinize dava açacak yeni şeyler buluyorsunuz," dediğinde *kardeşiyle ne ilgisi var?* diye düşünmeye başladım. Kardeşi benim velim değildi ki, bana kızıp acısını neden ondan çıkarıyordu?

Bu doğru mu der gibi Marcus'a baktığımda omuz silkti. "Merak etme, her defasında bana yüklü bir tazminat ödüyor ve kurtuluyor davalarımdan," dediğinde hayretler içinde kalarak ona baktım. Kendi kardeşini bile dava eden bir kaçık olamazdı, değil mi?

Emily, "Gördüğün gibi, bu adam bir deli," diyerek ondan uzak durmam için beni ikna etmeye çalıştı.

Fakat Marcus, "Sözlerinize dikkat edin, Bayan Lewis çünkü Antonio'yu arayıp hakaretten yeni bir tazminat davası daha açabilirim," diyerek onu tehdit etti. Hemen sonra kolumdan tutarak beni tekrar yanına çekti. "Sen ona bakma, bugün her zamankinden daha huysuz" derken Emily burnundan soluyordu.

"Edward?" Siyah saçlı bir kızın bize doğru geldiğini gören Emily'yi yutkunmuştu. "Deborah," diyerek fısılda-

dığında gözleri dolmuştu. Deborah mı? Bu da diğer arkadaşım olmalıydı, değil mi? Erich ondan da bahsetmişti bana. Şimdi geriye Dezli'yi bulmak kalmıştı. Erich, Dezli ve Deborah aynı kişi deyince hiçbir şey anlamamıştım. Belki de ikiz falan oldukları için öyle söylemişti.

Deborah koşarak Emily'ye sarılınca, Emily yutkunarak kollarını ona doladı. Sanki uzun süredir ayrı kalmış gibiydiler. "Ben de nerede kaldı bu hasta diyordum!" Marcus'un homurdandığı şeyleri duyunca hemen deftere bir şeyler yazarak ona uzattım. *"Hasta mı? Nesi var?"*

Deborah'yı kontrol edip dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Onun hastalığı kafasında çünkü çift karakterli bir deli," dedi kısık bir sesle. "Bazen Deborah bazense Dezli oluyor. Anlayacağın, ben de hâlâ bunu çözemedim." Kulağıma fısıldadıkları yüzünden sertçe yutkundum. Ciddi miydi? Gerçekten böyle bir şey mümkün müydü? Erich tam olarak bundan mı bahsediyordu?

Dezli'yi de bulmuş olabilirim.

İkisi birbirinden ayrıldığında Emily üzgün gözlerle ona bakıyordu. Ben ise Deborah'nın içindeki Dezli'nin gizemini çözmeye çalışıyordum. "Lütfen, Deborah, affet artık beni," diyen Emily âdeta ona yalvardı. "Stew yok, Yeşil hiçbir şey hatırlamıyor ve sen günlerdir yüzüme bile bakmıyorsun. Biliyorum, erkek olmadığımı sana söylemem gerekiyordu ama gerçekten çok kötü hissediyorum. Deborah, ben çok zor günlerden geçiyorum," dediğinde duyduğum Stew ismi yüzünden sertçe yutkunmuştum.

Stew mi? Bu isim neden içimi yakıyor?

Deborah ağlamaklı bakışlarını ona çevirdi. "Özür dilerim seni yalnız bıraktığım için," dedikten sonra onun ellerini tuttu. "Ben çok düşündüm, Edward." Onun kız olduğunu bilmiyor muydu? Biliyorsa neden ona Edward diyordu?

"Neyi düşündün?" diyen Emily fazla meraklı görünüyordu.

Ve Deborah'nın söyledikleri hepimizi büyük bir bozguna uğratmıştı. "Kız olman umurumda değil çünkü sana âşığım. Sanırım kadınlardan hoşlanıyorum, yani hâlâ benim sevgilimsin," dediği an ben ve Emily şoka girerken Marcus, "Siktir!" diye bir küfür savurmuştu.

"Sen... Ne?" Emily dehşete düşmüş gibi hızla ellerini çekerek ondan uzaklaştı. "Sen neler diyorsun?" Kız şoka girmişti.

Deborah gülerek ona yaklaştı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni doğru duydun, bebeğim. Ayrı kaldığımız için üzülme çünkü artık seni hiç bırakmayacağım," diyerek kuş gibi şakıdığında Emily korkuyla, "Hiç mi?" diyerek yutkundu. Yüz ifadesi korku doluydu.

Deborah kollarını onun boynuna sardı. "Artık aramızda bir engel yok, sevgilim. Endişelenmeyi bırakmalısın," dediğinde Emily hemen onu iterek geriye çekildi. "Deborah, sen ne dediğinin farkında mısın?" Duyduklarına bir türlü inanamıyordu.

Marcus, "Bu kızın infaz tarihi ne zaman?" derken Deborah'ya ters ters bakıyordu. "Bu durum iyice canımı sıkmaya başladı!" dedi, öfkeli bakışları hâlâ Deborah'nın üzerindeydi. Fakat Deborah onu duymuyormuş gibi hâlâ âşık gözlerle Emily'ye bakıyordu. "Sen de çok sevindin bu habere, değil mi, bebeğim?" dedi. Gülümsemesi kahkaha atmama sebep olmuştu. Emily'nin pek sevindiğini sanmıyordum.

"Sevinmek mi?" diyerek kaşlarını çattı. "Ben şu anda *ölmek için ne yapabilirim* diye düşünüyorum!" dediğinde bir şeyler canına tak etmiş gibiydi. "Stew öldü, öldü!" diyerek çaresizce ağlamaya başladı. "Ben onun nasıl öldüğünü izlemek zorunda kaldım." Yaşlar gözlerinden süzülür-

ken, "Her saniyesini izledim çünkü onu ben öldürdüm," dedi kısık bir sesle. Titreyen ellerine baktı ve ağlayarak başını ağır ağır salladı. "Ben hâlâ onun kanını ellerimde görüyorum. Defalarca ellerimi yıkadım ama kanı gitmiyor. Sık sık yıkıyorum, sabunluyorum ama gitmiyor!" Herkes sessizleşmişti. Anlattıkları korkunç şeylerdi. Birini mi öldürmüştü?

Stew ismi çok tanıdık geliyor.

Emily, Deborah'ya içli gözlerle bakıp, "Bizim arkadaşımızdı o," dedi. "Onun yokluğuna nasıl bu kadar hızlı alışırsın? Nasıl hâlâ kendi hastalıklı duygularını düşünürsün?" dediğinde burada olan her şey onu aklının sınırlarına getirmiş gibi, "Onu öldürdüm, lanet olası!" diye bağırıp arkaya doğru adım attı. "Bunu yapmamı o istedi çünkü onu canlı canlı kesiyorlardı! Kaburgaları ikiye ayrılmıştı ve içindeki her şey görünüyordu! Sen görmedin, ben gördüm; sen öldürmedin, ben öldürdüm. Bununla yaşayacak olan kişi sen veya sizler değilsiniz, benim!" dedikten sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Deborah'nın ve benim gözlerimiz dolarken Marcus'un yüzü bembeyaz olmuştu. Neden ağlamak istediğimi bile bilmiyordum ama Stew ismi canımdan can alıyordu. Benim için çok değerli birini unutmuştum, değil mi?

Emily'nin söylediklerinden sonra bir süre kimse kendini toparlayamamıştı. Deborah hepimizden daha soğukkanlı olmalıydı ki kendisine ilk gelen o olmuştu. Elimi tutup beni Marcus'tan uzaklaştırdıktan sonra Emily'nin peşinden gitmeye zorlamıştı. Ona yetiştiğimizde Emily artık ağlamıyordu ama mutlu da değildi. Yemekhaneye girdiğimizde oldukça tedirgindim ve fazlasıyla korkuyordum. Özellikle herkes bana bakarken hiç rahat değildim. Gözlerim beş bloğun uzun masalarını sırasıyla inceledi. Değişkenler boş bakışlarla bana bakıyordu, Araflar'ın bakışları fazla rahatsız ediciydi. Bilinmezler ise beni gördük-

lerine sevinmiş gibiydiler. Özellikle masanın en başında oturan sarışın kadın tebessüm ederek beni izliyordu. "Aramıza hoş geldin, Taşıyıcı," diyerek gülümsedi, birkaç kişi daha bana selam vermişti. Bilinmezler'in içinde beni sevenler var gibiydi. Hangi ara onların sevgisini kazandığımı bile hatırlamıyordum.

Emily bana gülümseyen kadını işaret edip, "Anastasia," diyerek onun hakkında küçük bir bilgi verdi. "Bilinmezler'in lideri ama ondan korkma çünkü bizim müttefikimiz." Emily'nin yaptığı açıklamadan hiçbir şey anlamasam da Anastasia denen kadına tebessüm ettim.

Başımı çevirdiğimde Erich'in bahsettiği Kontrolsüzler'i görmüştüm. Siyah kelepçelilerin buz gibi bakışlarından rahatsız oldum. İçlerinde duman gibi gözleri olan biri, sırıtarak bana bakıyordu. Bu çocuğun kin dolu gözleri fazla ürkütücüydü. İster istemez geçmişte onunla ne yaşadığımı sorguladım çünkü benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Her bloğun masasındaki lider, masanın en başındaki koltuğa oturmuştu. Fakat Kontrolsüzler'in masasının en başındaki sandalye boştu. Bakışlarıyla beni rahatsız eden çocuk ayağa kalkarak, bana doğru yürüyünce sertçe yutkundum. Gelip tam karşımda durunca bir adım geriye gittim. Bu hareketim onun daha çok sırıtmasına neden oldu. "Israrla ölüme meydan okuyorsun, Kızıl ama nereye kadar?" dediğinde korkudan aklım başımdan gitti. Eğer maksadı beni korkutmaksa kesinlikle doğru yoldaydı.

"Kızı rahat bırak, Taylor." Bu ses Kontrolsüzler'in masasında oturan siyah saçlı bir kıza aitti. Adının Taylor olduğunu öğrendiğim çocuk, ona bakarak alayla güldü. "Hadi ama, Gloria. Herkes bu kızdan nefret ettiğini biliyor," dedi fakat o kızın neden benden nefret ettiğini anlamadım. Burada bilmediğim çok fazla şey yaşanıyordu.

Gloria ayağa kalkarak yanıma geldi ve beni gelişigüzel süzdükten sonra Taylor'a döndü. "İnsanların benim

hakkımda ne düşündükleri umurumda değil. Kız bu hâldeyken benden ona zarar gelmeyecek," dedikten sonra buz gibi gözlerle uyarır gibi Taylor'a bakmaya başladı. "Senden zarar gelmeyecek," dediğinde onu tehdit eder gibiydi. Çoğu kişi onun bu çıkışına şaşırdığı için afallamıştı.

Taylor duyduğu şeylere karşılık yüzünü buruşturup alayla güldü. "Ne zamandan beri oyunu kurallarına göre oynamaya başladın?" dedi, sesindeki küçümseme fark edilmeyecek gibi değildi.

Söyledikleri Gloria'yı kızdırmış olmalı ki kız, kaşlarını çattı. "*Kıza dokunmak yok*, dedim. Liderini karşına almak istiyorsan durma, devam et," dedikten sonra bana doğru döndü. İkinci kez baştan aşağı beni süzdü. Emily'den destek almadan ayakta bile zor durduğumu görünce derin bir nefes aldı. "Bu hâlini sevmedim," derken ameliyattan sonraki bitkin hâlim onu üzmüş gibi bakıyordu. "Bir an önce iyileşmene bak ki eğlenmemize devam edelim," dedikten sonra gitti. Afallayarak arkasından bakıyordum. Az önce ne demek istediğini anlamamıştım. Aslına bakarsanız odamdan çıktığımdan beri olanlardan hiçbir şey anlamıyordum.

Deborah kolumdan tutarak beni Karmalar'ın masasına doğru çekiştirdi. "Gloria tehlikeli biri ama kabul etmek istemese de sende Helen'i görüyor," diyerek küçük bir açıklama yaptı. Helen mi? O kimdi?

Masaya oturduğumuzda Emily ile ikimiz merakla ona bakıyorduk. Deborah masadaki suyu alarak içti ve derin bir nefes aldı. "Helen onun küçük kız kardeşi. Yaşasaydı Yeşil ile aynı yaşlarda olacaktı," dediğinde sonunda ne demek istediğini anlamıştım. Gloria beni kız kardeşine benzettiği için Taylor'dan korumuştu.

Deborah, "Helen de tıpkı senin gibi dilsizdi ve maalesef beyninde tümör vardı. Hastalığından dolayı çok fazla

acı çektiğini duydum. Bir gün ağlayarak Gloria'ya onu öldürmesi için yalvarmış. Kriz geçirdiği anlar o kadar kötü ve sancılıymış ki öyle anlarda her defasında ölmek için yalvarıyormuş. Evet, Gloria'nın ilk cinayeti çok sevdiği kız kardeşiydi," dedikten sonra başını sallayarak bana bakmaya başladı. "Sen de hastasın ve konuşamıyorsun. O yüzden senden nefret etse de doğrudan sana zarar vereceğini sanmıyorum. Koğuştayken uykusunda Helen diye çığlık attığı çok oluyordu. Uzun süre Gloria ile aynı koğuşta kaldığım için onun hakkında çok fazla şey biliyorum," dediğinde içimde Gloria'ya karşı bir üzüntü oluştu. İnsan kendi kanından olan birini kolay kolay öldüremezdi. Bu tüm hayatın boyunca taşıyacağın ağır bir yüktü.

Emily'nin bile gözleri dolduğunda bakışlarını kaçırmıştı. Gloria'yı iyi anlıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü, dokunsan hıçkırıklarla ağlayacak gibiydi. Sanırım yine Stew'i hatırlamıştı. "İnsanın kardeşim dediği birini öldürmesinin acısını kimse bilemez," diyerek iç çekti. Bunu kolay kolay atlatamayacağını görebiliyorduk.

Deborah onu teselli etmek için dudaklarını araladı ama söyleyeceği hiçbir şeyin olanları değiştirmeyeceğini biliyordu. Bunu anlayınca başını eğerek sessizlik içinde Emily'nin acısına ortak oldu.

Hâlsiz hissettiğim için yemekhanede çok fazla duramadım. Emily ve Deborah'ya dinlenmek istediğimi söyleyip dışarı çıktım. Koridorda kısa adımlarla merdivene doğru yürürken, "Bayan Başar," diyen bir ses duydum. Arkamı dönünce yaşlı bir gardiyanın bana doğru geldiğini gördüm.

Acelesi varmış gibi adımları hızlıydı ve heyecanlı görünüyordu. "Ben de sizi arıyordum," diyerek bana gülümsedi. "Kar yağıyor, Yeşil Hanım. Belki görmek istersiniz diye düşündüm," dedi. Duyduklarım karşısında ona tebessüm

ettim. Kar tanelerini sevdiğimi biliyor olmalıydı. Not defterine, *"Teşekkür ederim,"* yazdıktan sonra sayfayı yırtıp ona uzattım. Yazdıklarımı okuyunca gözlerindeki yoğun merhametle başını salladı. "Güneş yok, gidip biraz eğlenin. Bu arada, ben Hugo. Daha önce güneşten korunmak için şapkamı ve gözlüğümü almıştınız," deyince utangaç bir ifadeyle kıkırdadım. Çoğu şeyi unuttuğumu duymuş olmalıydı ki bana kendi hakkında küçük bir açıklama yapmıştı. İyi birine benziyordu.

Yaşlı gardiyan okulun kapısından çıkana kadar bana eşlik etti. Avluya çıkınca telsizinden bazı sesler geldi. Birileri onu çağırıyordu, bu yüzden bana dikkatli olmamı hatırlatıp gitti. Yağan kara bakınca beyaz örtünün güzelliğiyle âdeta büyülendim. Avlunun ortasında durup, ellerimi uzatarak havada süzülen kar tanelerini tutmaya çalıştım. Ayaklarım yere düşen karı ezerken kollarımı açtım, başımı gökyüzüne kaldırarak gözlerimi yumdum ve etrafımda dönmeye başladım. Yüzüme düşen kar tanelerine kahkaha atmadan duramıyordum. Kar tanecikleri yüzüme düştükçe kirpiklerim titreşiyordu. Kışı sevmemin en büyük nedeni kar yağışıydı. İlk kez karın tadını doyasıya çıkarırken hiç olmadığım kadar mutluydum. Fakat aniden farklı bir enerji hissedince kendi etrafımda dönmeyi bıraktım. Sanki izleniyormuşum gibi bir his vardı içimde. O kadar güçlü bir histi ki korkarak gözlerimi açtım. Bakışlarım bahçede gezindiğinde gardiyanlar dışında kimseyi bulamadım. Üstelik onlar da benim olduğum tarafa bakmıyordu. Sanki buralarda bir yerde biri vardı ve beni izliyordu. Bakışlarındaki yoğun enerjiyi hissediyordum.

Okulun kapısında telefonla konuşarak dışarı çıkan birini gördüm. Belki odur diye durup onu izlemeye başladım. Onu izlerken başını kaldırdı ve beni görünce durdu. Aynı anda garip bir şekilde en ince ayrıntısına kadar birbirimizi izlemeye başlamıştık. Kısa kestirdiği siyah saçlarının üzerine kar taneleri düşüyordu. Karşı karşıya durmuş,

belli bir mesafeden birbirimizi izliyorduk. Üstelik bunu gizlice değil, alenen yapıyorduk. Şafağın durgun karanlığını çağrıştıran siyah gözleri dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Hafif kemerli burnu ve düzgün yüz hatları olan bu adamdan gözlerimi alamıyordum. Üzerinde gri kabanı, omuzunda ise siyah çantası asılıydı. Bana doğru yürüyüp tam karşımda durdu. "Bayan Green?" dediğinde kaşlarımı yavaşça çattım. Bana böyle seslenmelerini sevmiyordum.

Cebimdeki defterimi çıkardım, ellerim soğuktan dolayı pembeye dönmeye başlamıştı. *"Başar! Adım Yeşil Başar!"* yazdığım sayfayı sertçe yırtarak ona uzattım. Uzattığım sayfayı görünce telefonunu cebine koydu ve defter yaprağını elimden aldı. Yazdıklarımı okuduktan sonra başını kaldırıp, "Şu anda isminizin ne olduğuyla ilgilenmiyorum, küçük hanım," diyerek onaylamaz bakışlarını bana yöneltti. "Henüz sargılarınız bile çıkmamışken soğuk havaya maruz kalmanız doğru değil. Derhâl odanıza dönün." Beni azarlayan adamdan kesinlikle hoşlanmamıştım. İlk izlenim için berbat bir başlangıç yapmıştık.

"Kendinizi tanıtmadan bana ne yapacağımı söylüyorsunuz. Peki, ne sıfatla?" İkinci sayfayı gönülsüz bir şekilde ona uzattım.

Parmak uçlarıyla yazdığım sayfayı alıp okuduğunda alay edercesine güldü. "Ben Kalp ve Damar Cerrahı Ethan Loyal. Ameliyat esnasında bana yeterince zorluk çıkardınız, şimdi lütfen daha fazla inat etmeyin," dediğinde afallayarak ona baktım. Bu sürekli *"Amelia!"* diye bağıran sinirli doktor değil miydi? Orada olanları tam olarak görmemiş olabilirdim fakat çektiğim acı ve sesler ne yazık ki hâlâ aklımdaydı.

Ona ölümcül bakışlar atarken tekrar hızla yazdım. *"Siz beni canlı canlı kesip biçen o gaddar doktorsunuz!"* Lanet adam yüzünden yaşadıklarım hâlâ rüyalarıma giriyordu.

Ne zaman gözlerimi kapatsam birileri beni tavuk doğrar gibi kesiyordu!

Okudukları onu güldürdü. "Komadan çıkmak için ameliyat olmayı beklemeniz benim suçum değil." Kolundaki saate baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Eğer o değerli kalbinize ikinci kez neşterle dokunmamı istemiyorsanız içeri girersiniz," dedikten sonra yanımdan geçerek görevlinin getirdiği arabasına bindi. *Vicdansız adam!*

Ona kızarak arkamı döndüğüm an tam karşımda birini gördüm ve boş bulunup çığlık attım. Geriye doğru bir adım atınca, kendi ayağıma takılıp yere oturur pozisyonda düştüm. Bu çok acıtmıştı! *"O doktordan hoşlandın mı?"* diyen buz gibi bir ses duyunca, yutkunarak başımı yukarı kaldırdım. Gördüğüm kişi karşısında bir kez daha nefesimi tuttum. Bu adam gerçek miydi?

Karşımda bugüne kadar gördüğüm tüm erkekleri dış görünüşüyle geride bırakacak biri vardı. Onu daha iyi görmek için aceleyle ayağa kalktım. Sanki aniden ortadan kaybolacakmış gibi gözlerimi dahi kırpmıyordum. Kumral saçlarının üzerine yağan kar taneleri, güzelliğini ortaya çıkardığı için iç çektim. Saçları çok güzel ve canlı görünüyordu. Kadınları bile kıskandıracak kalkık burnu ve belirgin elmacık kemikleriyle okuduğum kitaplardan fırlamış gibiydi. Çenesini süsleyen kirli sakalı ve keskin yüz hatlarına bakarken *bu adam insan olamaz*, diye düşündüm. Özellikle o gözleri yok mu, baktıkça bakasım geliyordu. Beni âdeta kendisine çektiği için gözlerimi bu lacivert bakışlardan alamıyordum. Sanki siyah ve mavinin karışımı bir renkteydi. Baktığım bu lacivert gözler aklımı başımdan almış gibi nefesimi kesmişti.

Uzun boyluydu ve bir koluyla tüm kaburgalarımı kıracakmış gibi heybetliydi iri vücudu. Onunla ilgili her şey dudak uçuklatıyordu. Beyaz kazağının üzerine giydiği siyah pardösü ona çok yakışmıştı. Karanlık biri izlenimi

yaratıyordu fakat çok çekici biri olduğunu da inkâr edemezdim. Onu izledikçe hayallerimin ötesinde muhteşem bir varlığa baktığımı anladım. Güzeldi, evet, bu adama yakışıklı demek haksızlık olurdu çünkü çok güzeldi.

Şoka girmiş bir şekilde onu izlerken ne yapacağımı bilmiyordum çünkü bileğindeki siyah kelepçeyi görmüştüm. Kontrolsüzlerden biri olan bu adamdan etkilendiğim sır değildi ama aynı zamanda da korkuyordum. Evet, ondan etkilenmiştim çünkü yakışıklı olan her erkekten çok kolay etkileniyordum. Bir erkeği beğenmem için önce onu tanımam gerekmiyordu. Eğer yeteri kadar yakışıklıysa ben zaten hemen ona çekilirdim. Ne yazık ki böyle bir zaafım ya da kusurum vardı. Kalbim neden ağrıyordu? Acaba o da mı kalbimi istiyordu?

Aynı şekilde baştan ayağa beni inceleyen adamın gerginliğini yaşıyordum. Kalbimi istediği için olabilir miydi bu bakışları? Göz göze geldiğimizde, "Sana bir soru sordum," dedi sabırsız bir sesle. "O doktordan hoşlandın mı?" Çok sakin görünüyordu fakat ses tonunda gizli bir tehdit sezmiştim. "Ona haddinden uzun bakmanın sebebi nedir?" dediğinde sanki doktorun hayatı, vereceğim cevaba bağlı gibi bakıyordu.

Not defterine yazacağım esnada, "Dudaklarını oynatarak konuş, Melez!" dedi. Sert çıkan sesi beni korkuttuğu için bir adım ondan uzaklaşınca kaşlarını çatmıştı. *Melez nedir ya, küfür eder gibi söyledi!*

Gerçekten dudak okuyor mu diye emin olmak istedim. Dikkatli bir şekilde ona bakarken dudaklarımı yavaşça oynatıp, *"O doktordan hoşlanmadım ve sen beni korkutuyorsun,"* dedim. Hiçbir zaman aklımdan geçenleri gizleyemezdim. Genelde ne hissediyorsam şimdi olduğu gibi doğrudan söylerdim.

Dudaklarıma büyük bir dikkatle bakan adamın sert tavrı kırıldı. Beni ürkütmek istemediğini çok belli ediyordu. Dudağının bir tarafı tembelce kıvrıldı. "Korkmanı gerektirecek bir durum yok." Bir süre duraksadı. "Şimdilik."

Şimdilik mi? Lanet olsun, bugün içinde aldığım ikinci tehdidi kolay kolay sindireceğimi sanmıyordum. Yemekhanede Taylor da tıpkı onun gibi beni tehdit etmişti. Dudak okuduğunu anlayınca başımı omzuma doğru hafifçe eğdim. *"Taşıyıcı olduğumu biliyor musun?"*

"Evet."

"Peki, sen de mi kalbimi istiyorsun?" dediğimde bir an bile tereddüt etmeden, "Kalbin benim," dedi. Bu sahiplenici tavrı karşısında ne tepki vereceğimi bilemedim.

"Kalbim sana ait değil," diyerek arkaya doğru bir adım daha attım. Gözleri ondan kaçmak için attığım adımı izliyordu. Onun taşıdığım kalp yüzünden bana zarar verip vermeyeceğini bilmeliydim. Eğer öyleyse onu gördüğüm her yerde ondan kaçabilirim.

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Tam karşımda durduğunda, üzerime eğilerek gözlerime baktı. Gözlerinde anlam veremediğim bir ifadeyle elini kaldırdı ve avuç içini kalbimin olduğu yere hafifçe bastırdı. Dokunuşuyla anında hızlanan kalbim beni büyük bir bozguna uğratmıştı. O da bunu fark etmiş gibi yüzünde keyifli bir ifade oluştu. "Kalbin sadece bana ait," diyerek kararlı bir sesle konuştuğunda yutkunarak ona baktım. Ne demek sadece ona aitti? Tapusunu almış gibi davranıyordu.

"Beni öldürecek misin?" Dudaklarımı oynatarak söylediklerim karşısında kaşlarını hafifçe çatarak benden uzaklaştı. "Hayır!" diye bana kızdığında rahatlamıştım. O hâlde neden öyle söylemişti?

Ona baktıkça ritmi değişen kalbim yüzünden yüzümü buruşturdum. Küçük küçük sancılar göğüs kafesimi yokladığı için elimi göğsüme bastırdım. Bu küçük dokunuşum bile göğsümdeki yarayı acıtmıştı. Oysa o dokununca hiç acıtmamıştı. Onda tanıdık fakat bir o kadar da yabancı ve rahatsız edici bir şeyler vardı. Kalbim bu adamdan hoşlanmamıştı. Hızlıca yanından geçip yürüdüğümde, "Bekle!" diyen kızgın sesi yüzünden durmak zorunda kaldım. Kesin beni öldürecekti. Lanet olsun sana Erich, seni dinlememeliydim! Odamdan dışarı hiç çıkmamalıydım!

Yanıma gelerek karşımda durdu, henüz beni bırakmaya hazır değil gibiydi. Yoğun bakışları beni ürküttüğü için daha fazla dayanamadım ve gitmek istedim. Fakat ben sağa doğru bir adım atınca, o da aynı yöne doğru bir adım atıp yolumu kesti. Sol tarafa yöneldiğimde yine yolumu kesince nefes alışlarım hızlanmıştı. Korkudan kafamı kaldıramadığım için siyah botlarıyla bakışıyordum. "Başını kaldır!" diye bana kızdığında dudaklarımdan çıkan hıçkırığa engel olamadım. Bu adam sürekli beni tersleyip duruyordu! Evet, beni ağlatmıştı.

Gözyaşlarım hoşuna gitmemiş olacaktı ki sinirli homurtusunu duydum. Sıkıntıyla karışık bir nefes verdiğini duyduğumda bile hâlâ yere bakıyordum. Çenemde elini hissedince korkuyla ürperdim fakat beklediğimin aksine canımı yakmadı. Çenemi hafifçe sıkarak başımı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Yaşlarla dolu gözlerimi görünce gözlerini yumdu ve iç çekti. Gözlerini yeniden açtığında sanki o lacivert gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Gözlerin artık adını yansıtmıyor," dediğinde acı çeker gibiydi. "Fazla boş."

Bana olan yoğun bakışlarında derin bir ızdırap seziyordum. "Sanki her şey en başa döndü," diye fısıldadı. "Bir yabancıya bakar gibi bana bakıyorsun. Buna dayanamıyorum." Sebebini bilmiyordum ama çaresizliği karşısında

içim acımıştı. Gözlerimden bir damla yaş süzülürken küçük bir yakarış çınladı zihnimde. *"Gitme! Gidersen unuturum,"* diyen bu yakarış geçmişten fırlamış gibi kafamın içinde yankılandı. Bu benim yakarışım gibiydi. Evet, bu benim sesimdi.

Hissettiğim acıya daha fazla dayanamadım çünkü ona bakmak bile beni bir şeyler hatırlamaya zorluyordu. Hatırlayacaklarım canımı yakacakmış gibi hissediyordum. Hemen bir adım arkaya giderek aramıza yine mesafe koydum. *"Senden hoşlanmadım,"* diyerek kaşlarımı çattım. *"Yanında acı çektiğimi görmüyor musun? Uzak dur artık benden!"* dediğimde yerinde kaskatı kesilen adama daha fazla bakmadan aceleyle okula girdim. Kahretsin, kalbimin sorunu neydi?

Nihayet odama geldiğimde nefes nefeseydim. Aceleyle ilaçlarımı aldım çünkü herhangi bir kriz geçirmek istemiyordum. Üzerimde ağırlık yapan hırkadan kurtulduktan sonra kendimi yorgunlukla yatağa bıraktım. Yatağın üzerinde öylece uzanmış dururken o adamı tekrar hatırladım. O garip adam beni korkutmuştu. Umarım ikinci kez karşıma çıkmazdı. Uykum olmadığı için kitap okumaya karar verdim. Yatakta hafifçe doğrulunca masanın üzerinde gördüğüm şey yüzünden soluğum kesildi. Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Bu gerçek miydi?

Hayal gördüğümü düşünerek yataktan dikkatli bir şekilde kalktım. Ameliyat izleri ani bir harekette canımı çok yakabilirdi. Yutkunarak masanın yanında durdum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Afallamış bir şekilde elimi uzatarak ince fidanın küçük, kadifemsi çiçeğine dokundum. Brudliy orkidesi, evet, bu Brudliy orkidesiydi. Türünün tükendiği bilinen ender bir çiçek odamdaydı ve ben ona dokunuyordum. Yeşil taç yapraklarını süsleyen beyaz noktalar, sevdiğim kar tanelerini anımsatmıştı.

"Gerçek olamazsın." Dudaklarımı hareket ettirdiğimde büyülenmiş gözlerle bu harikulade çiçeği izliyordum. Bu çiçeğin akıbetini ilk okuduğumda onunla aramızdaki benzerliği hemen sezmiştim. Adım Yeşil'di ve onun çiçekleri yeşildi. Kar tanelerine âşıktım ve yapraklarının üzerindeki beyaz noktaları kar tanelerini anımsatıyordu. En büyük benzerliğimiz ise ikimizin de güneşte ölmesiydi. Evet, ikimiz de güneşte solup ölüyorduk.

Saksısına yapıştırılmış küçük, siyah kurdelenin üzerinde gördüğüm zarfı alıp açtım. Okuduklarım yüzünden afallayarak sertçe yutkundum. Bu da neydi şimdi? Burada yazanlar tam olarak ne anlama geliyordu?

Ona iyi bak çünkü bana seni hatırlatıyor.

Not: Unutursan hatırlatırım.

2

GİZLİ ODA

"Biliyorum, kulağa biraz garip geliyor ama yaptığım en iyi şeydi seni sevmek."

Burnumu çektiğimde gözlerimin sulanması canımı sıkıyordu. Bu hâlde olmamın suçlusu bendim. Eğer dışarı çıkmasaydım üşütmeyecektim. Burnuma bastırdığım kâğıt mendili buruşturup diğerlerinin yanına fırlattım. Peçetelerden oluşan küçük dağ yığını beni sinirden güldürdü. Kar yağarken dışarı çıktığım için hasta olmuştum. Bağışıklığım çok zayıf olduğu için olur olmadık her şey beni hasta ediyordu. Elimdeki kumandayı yatağıma bıraktım. İzlediğim lanet film beni daha çok ağlatmıştı.

Bu filmin senaristini elime geçirirsem ona söyleyecek bir çift sözüm vardı! Başrol oyuncularından birinin ölmesi umurumda değildi ama diğeri niye ölmüştü? *Diğer tarafta kavuştular* mesajı veren filmden nefret etmiştim. İkisinin aynı tarafa gideceğini nereden biliyordu bu senarist? Kadın *sevmek* bahanesine sığınarak her haltı yemişken adamla aynı tarafa gideceğini sanmıyordum. Lanet olsun, ruh hastası kadın resmen adama gizlice zehir içirip onu öldürmüştü! Sonra da kendisini öldürerek sözde aşkını ölümsüz kılmıştı. Hem katil olmuş hem de intihar etmişti. *Şimdi gel de aynı yerde buluşacaklarını düşünerek kendini teselli et! Mutsuz sonlardan nefret ediyorum!*

"Neden ağlıyorsun?" Başımı çevirdiğimde kapının yanında dikilen Erich'i gördüm. Üstelik yanında beni ameliyatta canlı canlı kesen suratsız doktor da vardı. Onların geldiğini bile fark etmeyecek kadar kendimi filme ve filmin senaristine kaptırmıştım.

Gözyaşlarımı sildikten sonra burnumu sesli bir şekilde çekince ikisinin kınayan bakışlarına maruz kaldım. *"Ne istiyorsunuz?"* Yerimden kalkmadan yastığımın altından çıkardığım deftere bunları yazıp Erich'e uzattım.

Amcam, "Ethan seni muayene edecek," dediğinde nefesimi sesli bir şekilde verdim. Neden beni kendisi muayene etmiyordu?

"Sen muayene et," diye hızlıca yazdım. *"Bay Loyal'ın cebinde sakladığı bir neşteri olduğuna eminim. Kendileri beni kesmeyi bir hayli seviyor!"* Ethan'a ters ters bakıp yazdıklarını amcama uzatmıştım ki Ethan, amcamdan önce davranarak uzattığım sayfayı çekip aldı.

Okudukları karşısında tek kaşını kaldıran adamın yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "Melankolik bir çocuktan farkınız yok, Bayan Green," diyerek inadıma yapar gibi bana babamın soyadıyla hitap etti. "Ben sadece işimi yapıyordum."

"Sizin işiniz hastalarınızı canlı canlı kesmek mi, doktor? Ayrıca melankolik değilim, çocuk hiç değilim." Yazdığım sayfayı yırtarak bu sefer doğrudan ona uzattım.

Çattığım kaşlarıma baktığında bir an gülecek gibi olmuştu. Fakat ne yazdığımı merak ettiği için bunu sonraya sakladı. Yazdığım şeyleri okuduktan sonra, "Bir düşünelim?" dedi sinir bozucu bir ifadeyle. Alaycı tavrını bozmadan açık televizyona baktı, daha sonra yerdeki peçete yığınına ve ağlamaktan kızarmış gözlerime bakıp güldü. "Basit bir filmle kendi hayatını kıyaslayıp gözyaşları akıtan biri kesinlikle melankolik," dedikten sonra kibirli ba-

kışlarını bana dikti. "İşimi yaptığımı ısrarla anlamak istemediğinize göre sandığınız gibi bir yetişkin değilsiniz." Bu kendini beğenmiş kibirli adamdan hoşlanmamıştım.

Ona cevap vermeden Erich'e döndüm. Hızlıca bir şeyler yazıp, sayfayı kopartarak amcama uzattım. *"Bana antibiyotik verir misin? Bugün her zamankinden daha fazla hâlsiz hissediyorum."*

Erich üşenerek yazdıklarımı okuyunca başını *olmaz* dercesine iki yana salladı. "Şu anda antibiyotik senin için doğru olmaz. Vitamin ilaçlarını aksatmamalısın, hâlsizliğin vitamin eksikliğinden de kaynaklanıyor olabilir." Hâlsizliğimin vitamin eksikliğiyle alakalı olmadığını o da iyi biliyordu. Bu hâlde olmamın gerçek nedenini bana yansıtmamaya çalıştığını görebiliyordum.

Telefonu çalan amcam, beni Ethan'a teslim ederek gitti. Evet, şimdi bu kasap doktorla baş başa kalmıştım. Beyaz önlüğünün cebindeki gözlüğü çıkardı ve taktıktan sonra yanıma geldi. "Yatağa uzanın," dediğinde inadı bırakarak benden istediği şeyi yaptım. Bir an önce işini yapıp gitmesini istiyordum.

Bana bakıp göğsümü işaret etti. "Dikiş izlerini kontrol etmeliyim." Kısacası bana *üstünü çıkar,* diyordu. Daha önce muayene esnasında birçok doktor göğüslerimi görmüştü. Kalp hastası olduğum için muayenelerde hep üstümü çıkarıyordum. Bir yerden sonra artık eskisi gibi utanç duymuyordum. Zaten Ethan da beni ameliyat etmeye çalışırken her şeyi görmüştü. Bu konuda utanmayı bıraktığımı düşünüyordum ama gerildiğime göre ona göğüslerimi göstermeye utanıyor olmalıydım.

Kızaran yanaklarımı görünce dudağının bir tarafı yavaşça kıvrıldı. Gözleriyle göğüslerimi işaret etti. "Onları daha önce gördüğümü biliyorsunuz, değil mi?" dedi faz-

laca eğleniyor gibi. Sonuçta o gördüğünde yarı ölü sayılırdım!

Yataktan hafifçe doğrulayarak kalemi ve defteri yeniden elime aldım. *"Arkanızı dönün lütfen,"* diye yazarak ona uzattım. Onun gözlerini önünde soyunacağımı sanmıyordum.

Yazdıklarımı okuyunca bir an kahkaha atacak sandım ama neyse ki bunu yapmamıştı. "Ben bir kalp cerrahıyım, genç bayan ve sizi temin ederim ki hastalarımın göğüsleri dikkatimi çekmiyor." Yaptığı açıklama benim için yetersizdi. Hâlâ dik dik ona baktığımı görünce, pes ederek arkasını döndü.

Üzerimdeki pijamanın düğmelerini yavaşça açtım. Zaten pijamanın altına, sargılardan dolayı atlet giymemiştim. Ethan bana doğru dönüp yürüdü. Yanıma gelince, üzerime eğilip sargımı açmaya başladı. Göğüs kafesime korse gibi sıkıca doladıkları sargıyı çıkardı. Omuzlarıma hafifçe baskı uygulayarak yatağa sırt üstü yatmama yardım etti. İki göğsümün tam ortasında yukarıdan aşağıya dikişler vardı. Evet, ameliyat ederken göğüs kafesimin tam ortasını açmışlardı. Ethan cebinden çıkardığı küçük paketi açtı ve içinden çıkan plastik eldivenleri taktıktan sonra üzerime eğildi. Göğüs kafesime dokununca gerildim. Hızlanan nefes alışlarımı duyduğu için eli kaburgamın üzerinde hareketsiz kaldı.

Başını küçük bir açıyla kaldırıp bana baktı. "Lütfen sakin olun, Bayan Green," diyerek beni dostça uyardı. "Ameliyattan yeni çıktınız, yeni bir krizi kaldıramazsınız." Gözlerinde oluşan küstah ifadeyi gizlemeden, "Heyecanınızı kontrol edebilir misiniz?" deyince utandım. Ne heyecanlanması ya, ben sadece fazla gergindim. Ayrıca o bana Green dedikçe sakin kalmam mümkün değildi.

Hazır olduğumu düşününce muayeneye devam etti. Bir süre ameliyat izlerini kontrol ettikten sonra doğruldu. "Dikişleriniz gayet iyi görünür," derken kendi eseriyle gurur duyar gibi göğüs kafesime bakıyordu. "Enfeksiyon oluşmaması için dikişlerde biriken kanı temizleyelim," dedikten sonra odamdaki banyoya girdi. İşini titizlikle yaptığını görebiliyordum.

İlk yardım çantasıyla geldikten sonra yatağımın kenarına oturdu. Çantadan çıkardığı gazlı bezle yaramı temizlemeye başlayınca nefesimi tuttum. Bu küçük pansumanı bile büyük bir ciddiyetle yapıyordu. Sanırım işi konusunda oldukça disiplinliydi. Pansuman bitince bu sefer göğsümü sarmadı. Eline aldığı sargı bezini birkaç kat sardıktan sonra makasla kesti. Dikişlere göre ayarladığı sargıyı kaburgamın ortasına koyarak dikişlerin üzerini kapattı. Sargıyı tenime yapıştırıp işini bitirmişti. Çantayı topladıktan sonra doğrularak derin bir nefes aldı. "Bir hafta daha banyo yapmanız yasak," diyerek diğer doktorlardan sık sık duyduğum şeyleri bana anlatmaya başladı. "Ayrıca şu anda soğuk algınlığınız var, yani kendinize dikkat etmezseniz vücut direnciniz düşer ve yaranız enfeksiyona açık olur," dedikten sonra çantayı tekrar banyoya götürdü. Geri geldiğinde, gözlerindeki gözlüğü çıkarıp cebine koymuştu.

Ben aceleyle pijamamın düğmelerini kapatırken işim bitene kadar beni bekledi. Dikişlere dikkat ederek yatağa oturduğumda odamı kontrol ediyordu. Makyaj aynasının önünde duran ilaçlar gözüne çarptı. Küçük bir eczaneyi aratmayan onlarca ilaca bakıyordu. Birkaçını eline alarak kontrol etmeye başladı. "Bu ikisinin son kullanma tarihi dün geçmiş." Kaşlarını çatarak kendi kendine konuşmuştu.

Daha sonra telefonunu çıkararak birini aradı. "Amelia, Bayan Green'in odasına gel," dedikten sonra telefonu kapattı. Ameliyatta sürekli bağırdığı kadını çağırmıştı.

Kısa süre sonra kapım çalınca Ethan kapıyı açtı. Ameliyathanede sık sık adını duyduğum kız içeri girdi. Tahminimce yirmili yaşlarının ortasındaydı çünkü çok genç gösteriyordu. Minyon tipli, ufak tefek bir şeydi ve tıpkı benim gibi kısa boyluydu. Kahverengi saçlarını tek örgü yaparak bir omuzunun üzerine bırakmıştı. Kahvenin açık tonlarındaki gözleri korkuyla doktora bakıyordu. Sanırım Ethan'ı ürkütücü buluyordu çünkü bakışlarıyla bunu belli ediyordu. Ethan'a baktıkça yüzü korkudan sararıyordu. Solgun tenine bakınca yanaklarına dağılmış çillerini gördüm. Bu, onu çok sevimli gösteriyordu. Hokka gibi bir burnu ve biçimli dudakları vardı. Bu kız güzelden çok sevimliydi.

Üzerinde asistanların giydiği yeşil, kısa kollu önlüğü ve siyah bir pantolon vardı. Hava soğuk olduğu için giydiği yün hırkası dizlerinin hizasına kadar geliyordu. "Bu... Buyurun, Bay Loyal," dediğinde kekeleyecek kadar çok tedirgin görünüyordu.

Doktor az önceki hâline nazaran sert bir ifade takınıp gözleriyle ilaçlarını gösterdi. "Kontrol et," dediğinde, Amelia hızla başını sallayarak ilaçlarının yanına gitti.

Hepsini tek tek incelediği için Ethan sinir bozucu bir şekilde nefes verdi. Beklemekten sıkıldığı için bileğindeki saati gösterdi. "Tüm gün seni bekleyemem," dediğinde Amelia ona bakmadan hemen başını salladı. Acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Az önce Ethan'ın baktığı iki ilacı ve farklı bir ilacı daha titreyen ellerle aldı. "Şey, efendim," diyerek Ethan'a doğru döndü ve elindeki ilaçlardan birini gösterdi. "Bu, kalp hastası birine verilmemesi gereken bir ilaç, diğer ikisinin de son kullanma tarihi dün geçmiş," dedi. Bu kızın neden bu kadar çok korktuğunu anlayamamıştım.

Bay Loyal kaşlarını hafifçe çatarak Amelia'nın ilk gösterdiği ilacı aldı. "Bu kalp hastalarının kullandığı bir ilaç,"

diyerek onu azarladı. Tarihi geçtiği söylenen diğer iki ki ilacı işaret etti. "Yasak olan ilaçlar bu ikisi!" diyerek sesini biraz yükseltince Amelia ile aynı anda yerimizde sıçramıştık. Bu adamın sorunu neydi?

"Affedersiniz, Bay Loyal," diyen kızın sesi o kadar kısık çıkmıştı ki onu güçlükle duymuştum.

"Affetmek mi?" diyen Bay Loyal sebepsiz yere çok kızgın görünüyordu. "İleride kendi hastalarını ameliyat ettiğinde ne olacak? Yanlış işlem uygulayıp, onların hayatını tehlikeye attığında yine onlardan af dileyecek misin?" dediğinde ben bile ondan korkmuştum. Ancak kızmakta bir bakıma haklıydı.

Amelia suspus olunca Ethan öfkeli bakışlarını bana çevirdi, ben ise anında gözlerimi kaçırdım. Belli mi olurdu, belki sinirini benden çıkarırdı. Bununla hiç uğraşamazdım. "Amelia, Bayan Green'in tüm ilaçlarını düzenle ve bu sürede neler yapıp yapmaması gerektiğini anlat," dedikten sonra odamdan çıkınca Amelia ile ikimiz aynı anda rahat bir nefes aldık. Tanrım, çok ürkütücü biriydi.

Hâlâ korkuyla kapıya bakan kızın dikkatini çekmek için yalandan öksürdüm. Bana doğru dönünce bir sayfaya, *"Rüzgâr gibi geçti resmen,"* diye yazıp ona uzattım. Yanıma gelerek uzattığım kâğıdı alınca, yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Bana bağırması en büyük hobisi," dediğinde bu konudan ne kadar muzdarip olduğunu görebiliyordum.

Amelia, "Aslında stajyerlerin arasında ben şanslı olan kişiyim," diyerek yatağımın kenarına oturdu. "Marsilya onu gördükçe intihar etmeyi düşünüyor. Stajımızı bitirip gelecek yıl lisanslı bir doktor olmak istiyorsak ona katlanacağız," dedi. Daha o günlere çok varmış gibi yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

"Size kötü mü davranıyor?" diye yazarak sayfayı ona uzattım. Öyle olduğuna emindim ama yine de sormuştum.

Amelia başını *hayır* anlamında iki yana sallayarak güldü. "Her doktorun eğiteceği bir stajyeri var, fakat Bay Loyal'ın benden başka iki çaylağı daha var. Sürekli bize kızsa da bu işte en iyisi olmamızı istediğini hepimiz görüyoruz. O kendi dalında bir numara ve bildiği her şeyi bize aktarıyor," dediğinde ona imrendiğini gizleyemiyordu. Belki de ileride onun gibi başarılı bir doktor olmak istiyordu.

Dudaklarında küçük bir tebessüm oluşan Amelia, "Üstelik üç stajyerle ilgilenmek hiç kolay değil fakat o, her ameliyatına sırasıyla bizden birini alıyor," dediğinde Bay Loyal'a saygı duyduğunu anladım.

"Diğer doktorlar bize güvenmedikleri için henüz kendi stajyerlerini ameliyata bir kere bile almadılar. Sadece gözlem yapmamızı istiyorlar ancak Bay Loyal öyle değil. Ameliyata girmemize ve ona yardım etmemize izin veriyor. Aslında onun yanında çalıştığımız için çok şanslıyız, sadece fazla disiplinli biri." İtiraf etmeliyim ki bu sözler yerine bol bol küfür ve hakaret bekliyordum. Sonuçta biri bana öyle bağırsa içimden geçen her şeyi söylerdim. Yani konuşabilseydim söylerdim.

Amelia biraz daha kaldıktan sonra ilaçlarımı düzenledi ve yaram için ne yapmam gerektiğini uzun uzun anlattıktan sonra gitti. İlaçlarımı içtikten sonra üzerimi değiştirmek beni biraz uğraştırmıştı. Kalın, yün bir kazakla dar bir pantolon giydim. Hırkamı da giydikten sonra astım ilacımı yanıma aldım. Dışarıda kar yağarken odamda kapalı kalmaya niyetim yoktu. Masamın üzerinde duran orkideyi görünce bir kez daha gülümsedim. Onu suladıktan sonra kadifemsi, yeşil taç yapraklarından birini yavaşça kopardım. Küçük kütüphaneme girdikten sonra masanın çekmecesinde duran büyük defteri çıkardım. Defteri sa-

birsız bir şekilde karıştırıp son boş sayfayı açtım. Bu defter benim çiçek yapraklarından oluşan koleksiyonumdu. İtiraf etmeliyim ki bu sayfanın hep boş kalacağını düşünmüştüm çünkü bu son sayfaya hayatımı adamıştım. Brudliy orkidesinin bulunmasının yaşama ihtimalim gibi imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

Bu son sayfayı o yüzden Brudliy orkidesi için ayırmıştım. Fakat aradığım çiçek bana yabancı olan bir ülkede ansızın odamda belirmişti. Şimdi öleceğimi bile bile içimde küçük bir umut çiçeği filizlenmişti. Hayatımı kadife yapraklarına bağladığım bu çiçeği kim benim için bulup getirmişti?

Odamdan çıktığımda yemekhane ve bahçe arasında kararsız kalarak merdivenlere yöneldim. O çiçeği gönderen kişiyi merak ederken dalgın bir şekilde yürüyordum. İki kat aşağı indikten sonra boş koridorda konuşan iki doktor dikkatimi çekti. Doktorlardan birinin sırtı bana dönüktü ama karşısındaki doktordan çok kötü bir enerji alıyorum. Kır saçlı doktoru daha önce gördüğümü hissettim ama zaten hatırlamazdım. Bu doktor neden içimde hüzün dalgaları oluşmasına neden oluyordu?

"Stew, hayır!" Kulaklarımda tanıdık gelen birinin acı yakarışını duyunca sertçe yutkundum. Stew... Emily'nin ölen arkadaşı neden canımı yakıyordu?

Bir kez daha her şeyi unuttuğum için kendime lanet ederek hemen kolonlardan birinin arkasına saklandım. Nedendir bilmiyorum ama bu yaşlı doktordan korktuğum için beni görmesini istemiyordum. Saklandığım yerde gitmelerini beklerken ister istemez onların konuşmalarını duyuyordum. "İnsanlar daha fazla şüphelenmeden serumu denemeliyiz," dedi biri. "Çipler artık hazır, serumla birleşince daha etkili olacaktır."

"Zamanı var." Bu sesin sahibi beni rahatsız eden doktordu. "Önceliğimiz, denek. Hücresel yapıları ve test sonuçları aradığımız koloninin o olduğunu gösteriyor. Bebeği doğurduktan sonra serum ve çipler devreye girecek. Bir avuç zavallıyla uğraşmak yerine hepsinden kurtulacak ve bilimin Tanrı'dan daha üstün olduğunu tüm dünyaya kanıtlayacağız." Sözlerinden hiçbir şey anlamamıştım ama baştan aşağı ürpermiştim. Bunlar Tanrı'yı oynamak istiyordu.

"Peki, harekete geçmek için neyi bekliyoruz?"

"Kızın infazına çok az kaldı. Şüphe çekmemek için infaz tarihini beklemeliyiz. Herkes onun öldüğünü düşünürken biz geliştirdiğimiz embriyoyu ona aşılayacağız." Bu adamlar hangi aşıdan bahsediyordu? Böyle bir yerde bebek sözü geçtiğini ilk kez duyuyordum, ayrıca herkesten kurtulmaktan bahsediyorlardı. Burada bazı şeyler yanlış gidiyordu.

"Ya başarısız olursa?" diyen doktorun sesi endişeli geliyordu. "Son denek gelecek vadediyordu ancak en fazla altı ay dayandıktan sonra düşük yaptı. Ayrıca kızın üçüncü başarısızlığı ve dördüncüde kesinlikle ölür." Pekâlâ, bu konuşmalar gittikçe rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bir an önce buradan ayrılsam iyi olacaktı.

"Bu seferki koza daha güçlü ve dayanıklı," dedi beni ürküten doktor. Onun sesini ne zaman duysam kulağımda Stew ismi çınlıyordu. Sanki ona kıyan bu doktordu. "Başaracağına eminim," dedi. "Diğeri gibi bizi hüsrana uğratmayacaktır." İnsanlardan denek ve koza diye bahsetmeleri canımı sıkmıştı. Kaşlarımı çattım ve hızlanan nabzımı düzene koymaya çalıştım.

Hissettiğim öfke nedeniyle onlardan hesap sormak için tam saklandığım yerden çıkacaktım ki biri kolumu tutarak eliyle ağzımı kapattı. Kendimi ondan kurtarmaya

çalıştım ama Deborah buna izin vermedi. Omuzlarımdan bastırarak beni kolona yapıştırınca hareketsiz kaldım. Kısık bir sesle, "Bizi öldürmelerini istemiyorsan sessiz ol," diyerek beni uyarınca çırpınmayı bıraktım.

Kafam karışmış bir şekilde *tamam* anlamında başımı sallayınca ağzımdaki elini çekti. Rahat bir nefes aldığım esnada elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti. Ona ayak uydurdum ve hızlı bir şekilde basamakları indik. Deborah yemekhaneye girene kadar kolumu bırakmadı. Gözleriyle Karmaların masasına baktıktan sonra bana döndü. "Ben Edward'ı... Yani Emily'yi bulana kadar masaya git ve duyduklarını kimseye anlatma," dedikten sonra aynı hızla geri gidince, afallayarak arkasından baktım. Burada tam olarak neler oluyordu?

Kafam karışmış bir şekilde önüme döndüğüm an herkesin bana baktığını gördüm. Bu insanların sorunu neydi? Sanki fazladan bir gözüm daha varmış gibi beni izleyerek kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu durumu komik bulduğum için gülerek bir adım atmıştım ki birini görüp durdum. Kontrolsüzlerin masasının en başında oturan kişinin bakışlarıyla kaskatı kesildim. Bu adamı tanıyordum, dün bahçede beni korkutan kişiydi. Masanın en başında oturuyor ve bana bakıyordu. Sağında Gloria, solunda ise Taylor vardı. Evet, onlar da bana bakıyordu.

Kimseye değil, dün *kalbin benim*, diyen adama bakıyordum. Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki bana sanki bakışlarıyla beni kontrol ediyordu. Daha önce hiç görmediğim bir göz rengine sahip bu adamın her santimi *ben tehlikeyim* diye haykırıyordu. Zaten Kontrolsüzlerden olması da bunun en büyük kanıtıydı. Gözlerini benden ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı ve dudaklarına bulaşan kahveyi diliyle emdi. Bu hareketiyle bakışlarım dudaklarını buldu, yutkundum. Normalde de libidosu yüksek biri olduğum için dilinin dudaklarına dokunması

içimdeki arzuyu ortaya çıkarmıştı. Harika bir fizik, tapılası bir yüz ve dudakları aklıma edepsiz şeyler getirdiği için kalbim yine devreye girmişti.

Dudaklarına baktığımı anlamasın diye kendimi toparlayıp gözlerine baktım. Gözlerimi dudaklarından ayırmam hiç kolay olmamıştı. Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki alaycı ifade yakalandığımı gösteriyordu. Az önceki bakışlarımı yakaladığını göstermek için bir kaşını yavaşça yukarı kaldırdı. Dudağının köşesi tembelce kıvrılınca kaşlarımı çattım. Beni etkilediğini görmek hoşuna gitmişti!

İnsanların ikimize bakmasını umursamadan ben de tek kaşımı yukarı kaldırdım. İnsanları taklit etmek çocukluğumdan beri vazgeçemediğim bir alışkanlığımdı. Ona meydan okuyan bakışlarımla dudaklarındaki kıvrılma büyüdü. Sanki bu taklit alışkanlığımı daha önceden biliyordu ve tekrar yapmam onu mutlu etmişti. Nedendir bilmiyordum ama unuttuğum anılarıma dair benden bir şeyler görmüş gibi mutlu olmuştu. Daha sonra gözleri bedenimde arsızca gezindi ve dudaklarımda durdu. Utandım ama kızmış gibi yaptım. Dudaklarımı oynatarak, "Adi!" dedim. Dün dudak okuduğunu söylemişti, beni anlayabilirdi.

Ne dediğimi anladığında, kaşlarını çatarak bana bakınca korkuyla bir adım geriye gittim. Adam aniden ayağa kalkınca gözlerimi irice açtım. Şimdi neden ayağa kalkmıştı? Onu kızdırdığım için canımı yakmaya geliyor olamazdı, değil mi? Kahretsin, gözlerini dahi kırpmadan bana bakarak buraya geliyordu. Deborah'nın söylediklerinin canı cehenneme, bu adamın beni öldürmesini beklemeye niyetim yoktu! Hemen arkamı dönüp, koşarak yemekhaneden çıktım. Koridorda hızlı adımlarla ilerlerken, başımı çevirip arkaya baktığımda sakin adımlarla peşimden geldiğini gördüm. Ah, hadi ama, ciddi mi bu? Gerçekten peşimden geliyordu! Ona hakaret etmiş olabilirdim ama küçük bir söz için canımı yakmayacaktı, değil mi? Eğer öyleyse şimdiden pişman olmuştum zaten!

Okuldan çıktığımda bedenimi kucaklayan soğuk hava yüzünden ürperdim. Avluya adım attığım an kendimi yerde buldum. Koşarken önüme bakmadığım için birine çarpınca kalçamın üzerine yere düştüm. Başımı kaldırdığımda bana üstten bakışlar atan Marcus'u gördüm. Rahatlayarak derin bir nefes aldım çünkü Marcus belki beni korurdu. "Böyle koşarak nereye gidiyorsun?" diyerek omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Aceleyle arkamı döndüm ve okulun kapısından çıkan adamı hemen Marcus'a gösterdim. *"Bu canavar ona adi dedim diye beni öldürecek!"* Aceleyle kalemi ve defteri cebimden nasıl çıkardığımı bilmiyordum.

Yazdıklarımı okuyan Marcus, önce bize doğru gelen ve hâlâ adını bilmediğim adama, sonra da bana bakarak kahkaha attı. "Ona *adi* mi dedin?" diye sorduğunda çok hoşuna gitmiş gibi yüksek sesle gülmeye başladı. Nesi komikti bunun?

Başımı suçlulukla salladığımda, Marcus gülerek saçlarımı karıştırdı. "Senin gibi tatlı bir kıza hiç yakışmıyor bu sözler," dediğinde çocuk sever gibi saçlarımı birbirine karıştırdı. "Her ne kadar gerçekten adinin teki olsa da."

Marcus hâlâ saçlarımı karıştırırken beni takip eden o adam, "Eğer o elini kırıp parmaklarını sana yedirmemi istemiyorsan çek elini!" diyerek sert bir sesle konuşunca Marcus bir küfür savurdu ve hemen elini çekti. Marcus bile ondan korkmuştu.

Afallayarak Marcus'a baktığımda, yüzünü buluşturarak bize yaklaşan caniyi gösterdi. "Eğer her şeyi hatırlasaydın şakası olmadığını bilirdin." Bu sözlerden de anladığım gibi bu tehlikeli adamla daha önceden tanışıyordum. Acaba nasıl becermiştim onun gibi biriyle tanışmayı?

Adam bize yetiştiğinde korkuyla Marcus'un kolunu tuttum. Marcus'un karşısında durdu, onun kolundaki eli-

mi görünce kaşlarını çatarak Marcus'a baktı. "İçeri geç!" dedi. Sesi, kızgın bakışlarından daha sertti.

Marcus onun koluna korkudan tırnaklarımı geçirdiğimi görünce iç çekti. "Onu korkuttuğunun farkında mısın?" diyerek beni savundu. "Korku onun hasta kalbi için iyi değil, hayvan herif!" diyerek onu azarladı ama pek etkili olduğunu sanmıyordum. İkisi birbirini tanıyor gibiydi.

Ateş saçan gözleri hâlâ Marcus'un kolundaki elimdeydi ve fazla üşümediğim hâlde endişeden titremeye başlamıştım. "İşime karışma," diyerek ciddi bir yüz ifadesiyle Marcus'u uyardı. "İçeri geç ve kendi kızınla uğraşmaya devam et ama benimkinden uzak dur!" dediğinde gözlerimi irice açarak ona baktım. Umarım kastettiği kişi ben değildim. Ben, onun kızı değildim. Tanrı aşkına, ben tam olarak neyi unutmuştum?

Marcus eğlenen gözlerle bana bakınca hemen elimi onun kolundan çektim. Bir sayfaya bir şeyler yazarak ona uzattım. *"Onun kızı değilim! Hadi ama, onu tanımıyorum bile!"* Marcus okuduklarına karşılık kahkaha atınca, somurtarak ona baktım. Bu adam gülmekten başka bir şey bilmez miydi?

"Bence siz bu sorunu kendi aranızda halledersiniz," dedi ve bana göz kırptı. Daha sonra az önce ona verdiğim sayfayı bu psikopata vererek, "Fazla üzerine gitme," dedi. "Unutma, o hâlâ hasta biri," dedi ve beni bu cani adamla yalnız bırakarak içeri girdi.

Marcus'un ona verdiği sayfayı okuduktan sonra başını omzuna doğru hafifçe eğdi. Yüzünde alay ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Demek benim kızım değilsin, öyle mi?" dediğinde sesinin soğuk tınısında bir tehdit sezdim. Gözlerime baktı ve "Peki, kimin olmak isterdin? Marcus'un mu yoksa o sıktığım doktorun mu?" dediğinde, ağzım bir karış açılarak bu akıl hastasına baktım. Neden beni kıskanıyor gibi davranıyordu? Onu tanımıyordum bile!

"Ben kimsenin değilim!" diye dudaklarımı oynatarak geriye doğru gitmeye başladım. Nereden onun oluyormuşum? Sanki tapumu mu aldı! Bildiğim kadarıyla insanların tapusu olmuyordu. Ben, onu kölesi değildim!

Arkaya doğru attığım adımları görünce, kaşlarını hafifçe çatarak üzerime yürüdü. "Kime ait olduğunu sana kanıtlayabilirim," dediğinde, bir adım daha arkaya attığımı görünce dişlerinin arasından, "Benden kaçmayı bırak!" diyerek beni sert bir sesle uyardı.

Lanet olsun, neden beni rahat bırakmıyordu ki? Tekrar bana kızmasını istemediğim için kaçmayı bıraktım ama etrafıma bakarak kendimi ondan koruyacak bir şeyler aradım. Fakat burada kardan başka bir şey yoktu! Tabii ya, kar! Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıp hemen yere eğildim ve ellerimi buz gibi kara daldırdım. Karı avuç içlerimde top hâline getirdikten sonra doğrularak tam yüzüne attım. Bu beklenmedik hareketime karşılık durdu ve sıktığı dişlerinin arasından, "Ecelin olurum, kadın!" diye gürledi.

Eğer kar topum alnına çarpıp yüzüne saçılmasaydı ondan gerçekten korkardım. Fakat tuhaf bir şekilde eşsiz yüzündeki kar parçaları bana komik geldiği için kıkırdadım. *"Üzgünüm,"* dediğimde hâlâ gülüyordum. Bakışları gülüşümü bulduğunda öfkesi o kadar hızlı yok olmuştu ki, "Değilsin!" diye homurdandı. Artık sesi daha sakin ve kulağa daha yumuşak geliyordu.

Gülerek başımı salladım. *"Haklısın, değilim,"* diye dudaklarımı oynattım ve avucumu yine karla doldurup ona fırlattım. Bu seferki göğsüne çarpmıştı. Yüzündeki kar parçalarını sildi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Çocuktan farkın yok, Melez!" diyerek beni azarladı ama aslında onunla oynamam hoşuna gidiyormuş gibi bakıyordu.

Yerden yine kar aldığımda, "Seni oraya gömerim, kes şunu!" diyerek bana kızdı ama bu sefer onu ciddiye almadım.

"*Bana her bağırdığında bir tane atarım,*" dedim ve yine ona kar topu fırlattım. Yüzüne değmeden elini kaldırarak attığım kar topunu havada yakaladı. "Sabrımı zorlama!" dedi ve tuttuğu kar topunu fazla güç kullanmadan bana fırlattı.

Yüzüme çarpan kar yığınıyla ürperdim. İrkilerek tenimi ısıran soğuğun şokunu yaşadım. Bana karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. Nedendir, bilmiyorum ama az önce ondan ölesiye korkarken şimdi onu kızdırmak beni güldürmüştü. Yüzümdeki soğuk karları silerken hemen eğildim ve yine bir avuç karı top şekline getirip ona fırlattım. Kar, boynuna çarpınca güldüm ama iyice çileden çıktı. "Beni deli ediyorsun!" diye konuşarak hızla bana doğru atılınca, çığlık atarak koşmaya başladım.

Karın içine bata çıka koşarak ağaçların arasına daldım. Beyaz örtüyle kaplanmış ağaçların görüntüsü muazzamdı. Ona yakalanmak istemediğim için durup etrafı izlemeye vaktim yoktu. Ellerim üşüyordu, üstelik burnumun ucu da soğuktan sızlıyordu. Yine de az önce eğlendiğimi inkâr edemezdim. Tabii, beni eğlendiren kişiden aynı zamanda ölesiye korkmam da ayrı bir konuydu. Ağaçların arasından geçerken şu bir yılda onun hayatıma nasıl girdiğini sorguluyordum. Unuttuğum lanet olası bir yılda tam olarak kimleri hayatıma almıştım ve bendeki yerleri ne kadar büyüktü? Beni çok iyi tanıdığını her hareketiyle belli ediyordu. Lakin onu unuttuğuma göre hayatımdaki rolü o kadar da büyük olmasa gerekti. Acaba bir daha onunla karşılaşmamak için hiç odamdan çıkmasa mıydım?

Fazla koştuğum için nefes nefese kalmıştım. Bu yüzden durup soluklanmak istedim ama tek yapabildiğim, durmak olmuştu. Ancak nefes almak işi şu an benim için çok

uzak bir ihtimal gibiydi. Nefes alışlarım fazla düzensizdi. "Astım ilacını kullan." Onun sesini duyunca başımı yavaşça yukarı kaldırdım. Tam karşımdaki ağacın gövdesine sırtını dayamıştı ve rahat bir şekilde sigarasını içiyordu. Bu adam hangi ara beni geçip buraya gelmişti?

Arkaya dönüp baktığımda, kendi ayak izlerimden başka bir şey göremeyince hemen ona doğru döndüm ve çığlık attım. *"Nesin sen? Vampir falan mı?"* Kardan yürüyüp izini nasıl bırakmamıştı? Bu adam gerçekten insan değildi, değil mi?

Elimi kalbime koyarak, dehşete kapılmış bir şekilde ona bakınca sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi bir küfür savurdu. "Sen bu zekâyla bugüne kadar nasıl hayatta kaldın?" diye homurdanınca ona ters ters bakmaya başladım. Gözlerimi etrafımda gezdirince ayak izlerinin yaslandığı ağacın yönünde olduğunu gördüm. Kestirmeden gelerek önümde belirmişti. Rahat bir nefes aldım. *Şükürler olsun ki hâlâ insanmış. Pekâlâ, bir süre vampir ağırlıklı fantastik kitap okumak yok.*

Sigarasını içen adama bakarak, cebimden ilacımı çıkarıp kullandım. Rahatlama hissiyle ciğerlerim bana şükranlarını sunmuştu. *"Neden peşimi bırakmıyorsun?"* Aramızdaki mesafeyi kontrol ederek dudaklarımı oynattım.

Dudaklarının arasına aldığı sigaradan büyük bir nefes çektikten sonra dumanını bulutlu havaya bıraktı. Kar taneleri gökyüzünden yağıyordu ve aramızda sadece beş adım vardı. "Çünkü," dedi ve gözlerime bakarak büyük bir iç çekti. "Senden vazgeçemiyorum." Sustuğunda kalbimde derin bir sızı hissettim. Sözleri nefesimi kesecek kadar beni etkilemişti.

"Peki, neden benden vazgeçemiyorsun?" diye sordum. Şu anda öfkeli değildi, bu da ondan korkmamı engelliyordu.

Sigarasını bitirene kadar bana cevap vermedi. Bitirdiği sigarayı yere atarak iki adımda karşımda durdu. Uzun boyuyla üzerime eğilince kalbimde yine o tanıdık sızıyı hissettim. İyice bana yaklaştığında nefes alışlarım hızlanmıştı. İçtiği sigaranın kokusunu nefesinde alabileceğim kadar yüzü yakınımdaydı. Burnuma sigara ve amberi anımsatan hoş bir koku geliyordu. Yakından bakınca lacivert gözlerinin karanlığında kaybolmuştum. "Neden mi senden vazgeçemiyorum?" diye fısıldadıktan sonra elini uzattı ve bir tutam saçımı burnuna götürüp kokusunu içine çekti. Bu hareketiyle ayaklarımı yerden kesmeyi başarmıştı.

Her şey etrafımda dönmeye başlamıştı ve ben, hissettiğim kalp ağrısı yüzünden çığlık atmak üzereydim. Dudaklarıma baktı ve "Senden başka bir kadını gülümsetmek istemiyorum da ondan," dedi. Her harfi içime işleyen sözleri, hissettiğim acıya rağmen nedensizce yüzümde küçük bir tebessüm oluşturdu. Bu adam bana neler yapıyordu, bilmiyordum.

Uzun uzun dudaklarıma baktıktan sonra geriye doğru üç adım atarak aramıza mesafe koydu. "İşte tam olarak bundan bahsediyorum, Dolunay Surat," diyerek gülüşümü işaret etti. "Asıl vazgeçemediğim bu."

Tanımadığım bir yabancıyla bahçenin bu tenha yerinde yalnız olduğumu hatırlayınca gülüşüm soldu. Benden uzaklaştığı için acım hafiflese de hâlâ canım yanıyordu. Elimi kalbimin üzerine koyarak yalvarır gibi ona baktım. *"Lütfen peşimi bırak çünkü kalbim senden hoşlanmıyor,"* dedim safça. *"Sen yakınımda olunca bu, bana acı veriyor."* Dün ve bugünle iki etmişti. O ne zaman bana yaklaşsa kriz geçirecek gibi canım yanıyordu. Sözlerimi bitirdiğimde delici bakışları beni buldu. "Kendi kalbinin ne istediğini bilmeden seni bırakmamı isteme!" Söylediklerimin onu kızdırdığını görebiliyordum.

Güldüm. *"Kalbimi benden daha iyi mi bileceksin?"* Ve gülüşümle bakışları yumuşadı. "Evet." Sesi fazlasıyla kararlı çıkmıştı.

"Üşüyorsun." Soğuktan titrediğimi görünce bana doğru bir adım atmıştı ancak geriye çekildiğimde acı çeker gibi bana baktı. "Yapma." Sanki bana yalvarıyordu. "Beni kendine yabancılaştırma."

Gözlerinde gördüğüm o yenilginin sebebi ben olamazdım. "Eğer," dedi boğuk ve üzgün bir sesle. "Sözümde durmadığım için bana kestiğin bir cezaysa bu tamam, kabul ediyorum, hak ettim," diyerek başını salladı. "Ama benden kaçma, Dilsiz Kız." Sustuğunda, onun acısını kalbimin en derinlerinde hissedince korktum. Daha önce hiç tatmadığım bu garip duygu beni korkutmuştu.

"Ben," dedim ve derin bir nefes aldım. *"Benim fazla zamanım kalmadı,"* diyerek ona karşı dürüst oldum. *"Kalan sayılı günlerimi huzur içinde geçirmek istiyorum."* Başımı kaldırdım ve üzerime yağan kar tanelerine gülümsedim. *"Kim olduğunu bilmiyorum ama son anlarını yaşayan birini korkutmaktan vazgeç."* Ondan ne denli ağır bir şey istediğimi bilmeden, *"Uzak dur benden,"* dediğimde kaskatı kesildi. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki onun kırgınlığını görmeye daha fazla dayanamadım. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden ona sırtımı dönüp geldiğim yolu geri yürüdüm.

Benden ne istediğini hâlâ anlayamasam da onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu beni hem heyecanlandırıyordu hem de korkutuyordu. Şu kalan sayılı günlerimde korkuya yer vermek istemiyordum. Ölüm en büyük korkum olmuştu ve ben ölümü her saniye yaşarken yeni korkulara kucak açamazdım. Biliyordum, sona gelmiştim ve ölüm artık benim için kurtuluş olurdu. Ama... Hep bir ama vardı, değil mi? Ama ben ölmek istemiyordum, elimden alınan hayatımı geri istiyordum ve okuduğum kitap-

lardaki gibi sevmek istiyordum. Böyle yasaklar olmadan, ölümü düşünmeden ve korkmadan en güzel ve en kötü hâliyle sevmek istiyordum.

Biri olsun istiyordum, ona bakınca ayaklarım yerden kesilsin istiyordum. Onun karşısında sürekli saçmalayıp aptallıklar yapayım ve o, her şeye rağmen beni sevsin istiyordum. Çok şey istediğimi biliyordum ama ben sevmek ve sevilmek istiyordum. Çünkü bugüne kadar sevdiğim tek insan annemdi, beni koşulsuz seven tek insan annemdi. Belki de çok fazla şey istiyordum.

Okula girdiğimde soğuktan donmak üzereydim. Basamakları çıkmaya başladım. Beşinci kata, yani Karmaların bloğuna geldiğimde tartışan Emily'yi ve Marcus'u gördüm. İkisi de gözlerinden kıvılcımlar çıkararak yine ağız dalaşına girmişlerdi. Marcus ellerini siyah saçlarından geçirirken bal gözleri Emily'yi öldürmek ister gibi bakıyordu. "Ne yani, gerçekten o değişik kadınla sevgili misin?" dediğinde bağırdığının farkında bile değildi. "Tanrı aşkına, o kadın bir deli!"

Emily ise ağlamak ister gibi bir ifade takınmış, bıkkınlıkla ona bakıyordu. "Evet ve kiminle sevgili olduğum sizi ilgilendirmez, Bay Bruce." Deborah'ya gerçekten âşık mıydı? Bahsettikleri kadın Deborah'ydı, değil mi?

"Sen aklını kaçırmışsın!" Marcus kızın kolunu tutarak onu kendisine doğru sertçe çekti. "O delinin teki ve anlaşılan sen de pek akıllı değilsin, lanet yaratık!" Nişanlı olduğu hâlde buraya gelmesi Emily'ye karşı gerçekten ciddi hisleri olduğunu gösteriyordu. Evet, sağ elinin parmağında gördüğüm yüzük onun nişanlı olduğunu gösteriyordu.

Emily başını kaldırıp ona baktı, yüzleri birbirine çok yakındı. Marcus'a o yakınlıkta olması bile onu üzüyor, canını yakıyor gibiydi. "Bence Deborah ideal bir sevgili," dediğinde yalan söylediğini biliyordum çünkü Deborah'ya

işıkmış gibi bakmıyordu. "Beni seviyor ve en önemlisi bir nişanlısı yok," dediğinde bu sözlerin hedefinde Marcus vardı.

Marcus fazla sinirli olduğu için onun yalan söylediğini anlamadı. Duyduklarını sindirmeye çalışırken kolunu bırakmadığı kızın üzerine eğildi ve kaşlarını çattı. "Onunla ne kadar ileri gittin?" Boştaki eliyle Emily'nin ensesini kavradı ve yüzünü iyice onun yakınına getirdi. "Onu öptün mü?" dediğinde sesi hırıltılı çıkmıştı ve Emily'nin dudaklarına bakıyordu.

Marcus iyice ona yaklaştığında Emily çırpınmayı bıraktı. Marcus'un bakışlarındaki yoğun arzuyu görmek, tüm iradesini kırmıştı. Gözlerini kırpıştırarak, Marcus'a bakarken dudakları davetkâr bir şekilde aralandı. "Onu öpmem sizi rahatsız eder miydi?" dediğinde bakışları büyük bir beklenti içindeydi. Marcus'un onu öpmesini istiyordu.

Marcus onun davetini geri çevirmeyip burnunu onun burnuna sürttü. "Onu öpmediğini söyle," dediğinde kısık sesinin buğusu Emily'nin dudaklarına çarpıyordu.

Onun baştan çıkarıcı küçük temasları Emily'yi etkisi altına aldığı için, "Bu sizin için neden bu kadar önemli?" diye fısıldayıp tam bir teslimiyet içinde Marcus'un onu öpmesini bekledi. Gözlerini Emily'nin dudaklarından ayıramayan Marcus, "Çünkü kadınlardan hoşlanmadığını bilmeliyim," dedi sabırsız bir sesle. Daha fazla dayanamayarak, "Sorduğum soruyu siktir et, cevabını kendi yöntemlerimle de öğrenebilirim!" dedi ve Emily'yi öpmeye yeltendi. Fakat tam onu öpecekti ki, "Edward, bebeğim!" diyen Deborah'nın sesiyle Emily hemen Marcus'u iterek ondan uzaklaştı. Deborah da filmin en heyecanlı yerinde araya giren reklam gibiydi! Romantik biri olduğum için öpüşmelerini istemiştim.

Deborah yanlarına geldiğinde ben de onlara doğru yürüdüm. Marcus nefret dolu bakışlarını Deborah'ya çevirince kıkırdadım. Bir saniye geç gelseydi şimdiye Emily'yi öpmüş olurdu. "Sevgilim," diyen Deborah, Emily'nin yanında durarak Marcus'u gösterdi. "Bu adamla görüşmeni yasaklıyorum." dediğinde Marcus'un ettiği yüz kızartıcı küfürleri duyduk.

"Asıl ben onun senin gibi bir deliyle görüşmesini istemiyorum!" Eğer Deborah bir kız olmasaydı Marcus'un şu anda ona yapacaklarını tahmin edebiliyordum.

İkisi yine kendi aralarında tartışmaya başlayınca bir an önce ısınmak istediğim için oradan ayrıldım. Odama girdiğimde ilk işim üzerimdeki kalın kıyafetlerden kurtulmak olmuştu. Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra boy aynamdaki yansımama baktım. O kadar solgun görünüyordum ki morgdaki bir ölüyü anımsatıyordum. Kendi görüntüm beni korkutsa da beyaz tenimi süsleyen kızıl saçlarım bu manzarayı biraz çekilir kılıyordu. Kendime bakmak ilk kez hoşuma gitmediği için yatağımın üzerindeki yorganı kullanarak aynayı kapattım. Fakat yorgansız nasıl uyuyacağımı düşününce onu geri çektim. Tam yatağa girecektim ki yorganı çektiğim için boy aynamın hafifçe sallandığını fark ettim. Yorgandan dolayı sallanmıştır diyerek üzerinde fazla durmadım.

Aklıma gelenler yüzünden duraksadım; ayna yere sabit olmalıydı, yani sallanamazdı. Ne aradığımı bilmiyordum ama elimi uzatarak aynaya dokundum. Aynaya bakarken bazen aynanın da bana baktığını kıpırdayana kadar anlamamıştım. Kenarlarından tutarak sola doğru ittim ama bir işe yaramadı. Bu sefer de sağa doğru hafifçe çekiştirdim ve aynanın duvardan yana doğru tıpkı bir kapı gibi hareket ettiğini gördüm. Gözlerimi irice açarak geriye çekildim. Ortaya çıkan kapı büyüklüğündeki gizli geçidi görünce

şoke olmuştum. Nefes almalıydım fakat nefes almak yerine korkuyla açılan karanlığa bakıyordum. Bu da neydi?

Duvarın diğer tarafına açılan kapı benim aynamdı ve ben, o karanlığın içinde neyin saklı olduğunu bile bilmeden taş kesilmiştim. Bu, gerçek olamayacak kadar ürkütücüydü. Elim, hızlanan kalbimi bulduğunda orada beni neyin beklediğini bilmeden yürüdüm. Evet, cesaretimin son kırıntısına tutunarak duvarın diğer tarafına geçtim. Benim odamın aksine burası karanlıktı. Odamdan sızan ışık burayı bir nebze olsun aydınlatıyordu. İçeri girdiğim an burnuma doluşan yoğun amber kokusuyla derin bir nefes aldım. Bu kokuyu sanki daha önce solumuş gibiydim. Bir yere çarpmamaya çalışarak elimi duvar boyunca hareket ettirdim. Işığa ihtiyacım olduğu için duvarda bir elektrik düğmesi aramaya başladım. Bacağım bir şeye çarpınca acıyla inlediğim esnada duvardaki çıkıntının üzerine bastım. Evet, şimdi ışıklar yanmıştı.

Gözlerim yakıcı ışığa alışana kadar başımı eğip çarptığım şeye baktım. Bunun kocaman bir yatak olduğunu gördüm. Benim yatağımın tam arkasında bir yatak daha vardı ve aradaki ince duvarı saymazsak aslında burada yatan kişiyle aramızda hiç mesafe yoktu. Yatak başlıklarımız bile aynı hizada duruyordu. Tek fark, onun yatağı benim yatağımdan daha büyüktü. Aman Allah'ım, burada yatan kişiyle aramızda sadece bir duvar vardı!

Tedirginlikle odanın içinde yürümeye başladım. Sol taraftaki duvarda kocaman bir elbise dolabı görünce oraya gittim ve dolabı açtım. Burnuma gelen misk ve amber kokusu burada daha yoğundu ve bu erkeksi koku büyüleyiciydi. Çoğunluğu lacivert renklerden oluşan gömlekler aynı hizada dizilmişti ve kazaklar üstteki yerini almıştı. Gömleklerden birini tutup incelediğimde henüz etiketinin sökülmediğini görmüştüm. Üstelik Amerika'nın en gözde ve pahalı markasının ürünüydü. Dolabın diğer

kapısını açtığımda pantolonlar ve montlar gördüm. Son bölmeyi açtığımda ise erkek botları ve ayakkabıları bana göz kırpmıştı.

Dolabı kapatıp çıplak ayaklarla yerdeki beyaz, tüylü halıya basarak ilerledim. Gözlerim siyah perdelere kaydı. Kapalı perdeler bulutlu havayı gizlemişti. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde duran yarım şarap şişesi ve kadeh, birinin gerçekten de burada yaşadığını gösteriyordu. Üstelik kül tablasındaki sigara izmaritleri bir hayli fazla olduğu için komşumun bir tiryaki olduğunu anladım.

Oda sade ve şıktı, üstelik benim odamın aksine banyo dışında başka bir kısmı yoktu. Benimkinde fazladan küçük bir kütüphane vardı fakat bu oda, benim odamdan daha büyüktü. Yatağın tam karşısında, duvara monte edilmiş kocaman bir televizyon ve pencerenin yanında siyah, deri bir koltukla üstü kapalı bir resim tuali vardı. Yavaşça oraya yürüdüğümde küçük bir masanın üzerindeki tahta kalem setini gördüm. Koyu renklerin hâkim olduğu boya seti bile benim kullandığım kalemlerden daha pahalı görünüyordu. Masanın üzerindeki siyah kapaklı büyük defteri görünce onu aldım ve koltuğa oturdum. Buna benzer benim de bir defterim vardı, hatta onun kapağı da siyahtı. Benim defterim çiçek yapraklarıyla doluydu. Bakalım onun defterinde ne vardı?

Defteri açtığımda gördüğüm resim karşısında sertçe yutkundum. Ne görmeyi bekliyordum, bilmiyordum ama kendimi görmek, seçeneklerimin arasında yoktu. İlk sayfadaki kıza donmuş gözlerle bakıyordum. Evet, bu resimdeki kız bendim. Biri beni çizmişti!

Şoka girmiş gibi resme bakarken kalbim aşırı heyecandan hızlanmaya başlamıştı. Kara kalemle çizilmiş resimde bir bahçedeydim ve gülerek elimdeki çiçek yapraklarına bakıyordum. Arkamda siyah bulutlar ve onların arasında da ay vardı. Üzerimde yazlık kıyafetlerle vardı ve saçlarım

yüzümle [illegible], bol içtenlikle avuçlarıma bakarak gülümsüyordum. Erich şu bir yılda birçok kez dışarı çıktığımı söylemişti. Bu resim sadece bir hayal ürünü müydü yoksa gerçekten yaşanmış mıydı, emin değildim. Fakat bunu her kim çizdiyse kesinlikle resim konusunda çok yetenekliydi. Çünkü her detayı çok güzel yansıtmıştı ve her kalem darbesi bir ustanın elinde çıkmış gibi muazzamdı.

Resim o kadar gerçeğine yakındı ki yüzümün her santimi eksiksiz işlenmişti. Resmin en altında güzel bir el yazısıyla küçük bir not vardı. ***Ölümle gelen saflık.***

Hayranlıkla diğer sayfayı çevirince burada da kendi resmimi gördüm. Yemekhanenin kapısının önünde duruyordum ve üzerimde kehribar rengi bir elbise vardı. Bir yere bakıyordum. Gözlerim sanki baktığı şeyden büyülenmiş gibi ışıl ışıldı ve alt dudağımı dişlerimin arasına almıştım. Saçlarım dağınık topuzdu ve kâküllerim şimdi olduğu gibi kaşlarımın altına kadar geliyordu. Çok güzel görünüyordum. Bu resimdeki kız ben olduğum hâlde onu kıskanmıştım. Büyülenmişçesine baktığı şeyin ne olduğunu merak etmiştim.

Bu resmin altında da bir yazı vardı. ***"Günaha çağrı."***

Notta ne anlatmak istediğini bilmediğim için diğer sayfaya geçtim. Burada ise tribün gibi bir yerdeydim ve kaşlarımı çatarak bir yere bakan iki kadına bakıyordum. Kadınların yüzleri özensiz bir şekilde çizilmişken benim saç telime kadar her detay büyük bir özenle çizilmişti. Hatta öyle ki gözlerimdeki kıskanç bakışları çok net hissediyordum. İşaret parmağım, köprücük kemiğimin üzerinde duruyor ve ben, gözlerimi kadınlardan çekmiyordum.

Resmin altındaki yazıyı okuyunca dayanamayıp kahkaha attım. ***Kıskanç bir Türk kızı.*** Kimi kıskanmıştım ben?

Bunları yazan kişiyi gerçekten merak etmeye başlamıştım. Acaba o kadınları niye kıskanmıştım ya da bunlar gerçekten yaşanmış mıydı? Merakla diğer sayfayı çevirdim ve burada podyum gibi bir yerde olduğumu gördüm. Üzerimdeki kıyafetin dantelli çiçekleri muazzamdı ve hiç olmadığım kadar güzel görünüyordum. Podyumun sonunda durmuş, tebessüm ederek elimi uzatıyordum. Sanki birinin elimi tutmasını bekler gibiydim. Evet, birini bekler gibiydim. Boynumdaki incilerle dolu mücevher göz kamaştırıyordu. Kara kalemle harikalar yaratan bu kişiyi gerçekten çok merak ediyorum.

Hüznün incileri, yazıyordu sayfanın altında.

Defterdeki her sayfaya bakmak istesem de boyaların yanında duran bordo, kadifemsi kutu dikkatimi çekti. Merak ettiğim için defteri masaya bırakarak kutuyu elime aldım. Kutuyu açtığımda içinden çıkan mücevheri görünce âdeta büyülendim. İncilerden oluşan takı ışıl ışıldı. Küçük incilerin arasında duran mavi menekşe çiçeğinin yapraklarındaki pırlantalar beni büyülemişti. Yeşil yaprakları zümrüttendi ve çiçeğin zincirden olan saçaklarının ucunda küçük bir kelebek vardı. Yakutlarla, elmaslarla bezenmiş bu şey, servet değerinde gibiydi. Bilekliği incilerden oluşuyordu ve yüzüğünün tam ortasında küçük, mavi bir menekşe vardı. Küpeleri ise beyaz kelebeklerdendi. Fark ettiğim şey yüzünden gözlerimi irice açıp hızla az önceki resmi açtım. Kutudaki mücevheri az önce görmüştüm, boynumda resmedilen inci mücevherin aynısıydı.

Aman Allah'ım, bütün bunlar da neydi?

"Beğendin mi?" duyduğum sesle irkilerek başımı kaldırdım ve onu gördüm. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde birleştirerek beni izliyordu.

Burası onun odası mıydı?

3
FİRAR VE VAHŞET

"Aşk, kırık bir dişin içindeki sinir gibiydi. Acıtmamak için sağlam duvarlar istiyordu. Bazen bilerek bazen de bilmeyerek biz yıkıyorduk o duvarları ve bize kalan tek şey, yine acı oluyordu."

Korku, endişe, şaşkınlık ve tedirginlik... Evet, tüm bu duyguları aynı anda hissederken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Yıllardır kaldığım yerdi burası. Hemen yanındaki odanın önünden defalarca geçmiştim. Bir kere bile kapısının açılmamış olması, bana orada kimsenin kalmadığını düşündürmüştü. Ancak hiç ummadığım bir şekilde odamdaki ayna sayesinde kendimi boş sandığım odanın içinde bulmuştum. Üstelik gördüklerim o kadar da boş olmadığını gösteriyordu. Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Aynamın bir kapı görevi gördüğünü bilmeden yıllarca o aynanın karşısında hazırlanıp durmuştum. Başka birinin odasına açılan aynanın, aynı şekilde benim odama girmek için bir kapı olduğu daha yeni öğreniyordum. Asıl ürkütücü olan ise bu odanın sahibinin iki gündür kaçtığım o yabancı olmasıydı.

Bu oda ona aitse resimlerimi çizen de oydu, değil mi? Çünkü şu anda beni izleyen adamın bakışlarından kafayı

bana taktığını görebiliyorum. Resimlerimi çizdiğine göre ya takıntılı bir hastaydı ya da korkmam gereken bir sapık!

Kolyeyi masaya koyduğumda gözlerim duvardaki gizli kapıyı buldu. Bir an bile düşünmeden kendi odama doğru koştum ama tam kapıdan geçmek üzereyken ayna birden hareket etti ve kapı kapandı. Benim odamda boy aynası gibi görünen gizli geçit, onun odasında da bir kapı görevi görüyordu. Yutkunarak arkama döndüm. Elinde küçük bir kumanda tutarak sırtını yasladığı duvarda beni izliyordu. Kaçmamam için kumandayla kapıyı kapatmıştı.

Telaş ve korkuyla kollarımı kaldırıp ellerimle, *"Bırak beni!"* dedim ama işaret dili bilmediği için durduğu yerden kaşlarını hafifçe çatarak, "Dudaklarını oynat!" diyerek beni tersledi.

Aynayı tutarak çekmeye çalıştım ama bu lanet şey hiç kıpırdamıyordu. Benim odamdan çekilerek açılan bu ayna, onun odasından kumandayla açılıyordu. Sağ elimi yumruk yaptım ve aynaya vurmak için kaldırdığım esnada, "Sakın!" diyen sert sesini duydum. Bir anda yanımda belirerek bileğimi tuttu. "Canın yanar!" dediğinde lacivert gözleri onaylamaz bir şekilde bana bakıyordu. Canımı yakan oydu.

Bileğimi çekmeye çalıştım ama buna izin vermemişti. Ne canımı yakacak kadar çok sıkıyordu ne de beni bırakacak kadar hafif tutuyordu. *"Kapıyı aç, lütfen."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerime karşılık bileğimi yavaşça bıraktı ve benden uzaklaşmıştı.

Bana sırtını dönüp, yatağına doğru yürürken, "Bu gece burada kalıyorsun," dedi itiraz istemeyen bir sesle. Daha ben söylediği şeyin şokundan çıkamadan üzerindeki tişörtü bir çırpıda çıkardı. Lanet olsun!

Tişörtünü çıkarıp, bana doğru dönünce donup kaldım. Gözlerim geniş omuzlarından göğüs kaslarına usulca kay-

dığında sertçe yutkundum. Böyle bazıları gibi abartılı bir fiziği yoktu. Orantılı, sert ve sıkı kasları aklımı başımdan almıştı. Şu reklamlarda izlediğim mankenlere taş çıkarırdı. Bu adam sadece güzel bir yüze sahip değildi, aynı zamanda dudak uçuklatan mükemmel bir fiziği vardı. Üstelik sadece televizyonda çıplak erkek gören zavallı gözlerimi ondan alamıyordum. Gözlerim boynundan belindeki kemere kadar dikkatli bir şekilde onu incelerken kriz geçirmek üzereydim. Uyarı anlamında hafifçe öksürerek, boğazını temizleyince iç çekerek başımı kaldırdım ve aval aval yüzüne baktım.

Vücuduna olan bakışlarım hoşuna gitmiş olmalıydı ki dudağının köşesi usulca kıvrıldı. "Banyoya giriyorum, Dolunay Surat," diyerek bana neden tişörtünü çıkardığını açıkladı. Melodi gibi kulağıma gelen sesiyle ikinci kez iç çektim. Büyülenmiş gibi başımı salladım ama neden bahsettiği hakkında en küçük bir fikrim yoktu. İçimdeki sapığı resmen ortaya çıkarmıştı.

Ben hâlâ onun göğüs kaslarına bakarken, "Dolunay Surat?" diye eğlenen sesini duyunca başımı kaldırdım ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. "Her şey yolunda mı?" dediğinde olmadığını çok iyi biliyordu ve bu durum, hoşuna gidiyordu. Başımı olumsuz anlamda salladım çünkü hiçbir şey yolunda değildi.

Elimi kaldırarak önce yüzünü gösterdim. *"Çok güzelsin,"* dedikten sonra çıplak vücudunu gösterdim. *"Ve üzerinde bir şey olmayınca daha da güzelsin."* Ona doğru bir adım attım. *"Sana dokunmak istiyorum,"* dediğim an önce böyle bir itiraf beklemediği için hafifçe şaşırdı ama daha sonra, "Siktir!" dedi. "Hiçbir şey hatırlamadığında bile bu konuda fazla kendin gibisin!"

Ne diyebilirdim ki? Ben aklımdan geçenleri dan diye söylerdim. Tüm hayatım dört duvar içinde geçtiği için insanlarla nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Fazla

utangaç ve çekingen olduğumu hiç düşünmemiştim çünkü kendimi tanıyacak kadar insanlarla iç içe olmamıştım. Ona doğru yürüdüğümü görünce, "Bazı şeyler hiç değişmiyor," diye homurdanarak benden uzaklaştı. Tersçe bana bakarken, "Soğuk bir duşa, hatta buz gibi bir suya ihtiyacım var!" dedi ve banyoya girip kapıyı sertçe kapattı. Burada kaçması gereken taraf ben olmalıydım, değil mi? O niye gidiyordu ki!

Gülerek başımı iki yana salladım. Onu korkuttum mu? Suyun sesini duyunca buradan çıkmak için tekrar aynayla uğraşmaya başladım. Buradan hemen çıkmalıydım çünkü tekrar soyunursa yapacaklarım beni korkutuyordu. Bu davranışım belki bir kadın için hoş bir şey değildi ama yakın zamanda ölecektim. O yüzden bir erkekle yakınlaşmanın nasıl olacağını merak ediyorum. Tabii, mümkünse beni korkutmayan bir erkekle bunu yapmak istiyorum. Bu adam Yunan tanrılarına taş çıkarsa da ondan korktuğum gerçeği yadsınamazdı. Benden izinsiz bir sürü resmimi çizen birinden bahsediyordum. Adam gerçekten bir sapık olabilirdi. Az önceki konumumuz aklıma gelince hangimizin daha çok sapık olduğundan emin olamadım.

Bu şeyin açılmayacağını anlayınca, pes ederek kumandayı aradım. Az önce durduğu yere baktım ama kumandayı bulamayınca kendisiyle banyoya götürdüğünü anladım. Boş boş odayı incelerken oyalanacak bir şeyler arıyordum. En sonunda fazla yorgun olduğum için yatağın üzerine zıpladım ve kendimi yatağa bıraktım. Zaten çok uyuyan biriydim. O, banyodan çıkana kadar biraz kestirsem fena olmazdı. Yastığından yayılan amber ve misk kokuları bende narkoz etkisi yaratıyordu. Gözlerim tam kapanmak üzereyken banyonun kapısının açıldığını duyunca hemen yatakta oturdum. Kahretsin, gördüğüm manzarayla zavallı kalbim acılar içinde kıvranmaya başlamıştı. Beline sardığı siyah bir havlu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

Saçlarını el havlusuyla kurutarak dışarı çıkan adamın ıslak hâli kalbim için bir felaketti. Su damlacıklarının göğsünden aşağılara süzüldüğünü gördükçe nefessiz kalıyordum. Astım ilacımı bulmalıydım çünkü gerçekten nefes alamıyordum. Elimi ağrıyan kalbime bastırıp acıyla inlediğimde sesimi duydu. Başını kaldırıp, acı çeken yüzüme bakınca, "İyi misin?" dedi gergin bir sesle. O böyle karşımda dururken ben iyi olamıyordum.

Hızlı hızlı nefesler alırken, diğer elimi elbisemin yakasına koyup çekiştirdim. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Boğazımdan çıkan hırıltılı sesleri duyup bir küfür savurdu ve "Kriz geçiriyorsun!" dedi. Hemen bir çekmeceyi açtı ve astım ilacını çıkarıp yanıma geldi. Üzerime eğilip ilacı dudaklarıma koyduktan sonra iki kere sıkmıştı. Onunda mı ciğerleri hastaydı? Çünkü kullandığım ilacın aynısıydı bu.

İlacı aldığım hâlde hâlâ titremeye devam ettiğimi görünce kaşlarını çattı. "İşe yaraması gerekiyordu!" Bir eli ensemdeyken ve bana dokunurken nasıl işe yarayabilirdi ki? Islak saçları yüzüne yapışmış bir şekilde bu kadar yakınımdayken kesinlikle ilaç işe yaramıyordu. Acaba giyinmeyi düşünüyor muydu?

Artık gözlerimden yaşlar gelecek kadar canım yandığında çok yakınımdaki yüzüne baktım. *"Sana daha önce de söyledim, kalbim senden hoşlanmıyor. O yüzden uzak dur artık benden!"* Kaşlarımı çatarak, dudaklarımı oynattığımda sorunun ne olduğunu anladı. Çıplaklığının ve yakınlığının beni etkilediğini anlayınca ateşe dokunmuş gibi hemen geriye çekildi.

Bir kere bile bana bakmadan dolaptan bir şeyler aldı ve banyoya girerek kapıyı sertçe kapattı. Kızmıştı. Sanırım sorunun ne olduğunu sonunda anlamıştı. Onu kızdırdığımın farkındaydım ama bana yakın olması acı çekmeme neden oluyordu. Nihayet nefesim biraz düzene girmişti ki banyodan çıktı. Üzerinde siyah bir tişört ve eşofman

altı vardı. Yataktan kalkacağım esnada tersçe bana bakıp, "Uyu!" diye bağırınca irkildim. Bana bağırmasından hoşlanmıyordum.

"Odama gitmek istiyorum!" diyerek inat ettiğimde pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. "Sabrımı zorlama, Melez. Sabırlı biri değilim." Başını koltuğa yaslamış, beni izliyordu.

"Senin yatağında uyumayacağım." Somurtarak kollarımı göğsümde birleştirdiğimde bir an gülecek gibi olmuştu. "Çocuk," dedi ve daha çok somurttuğumu görünce iç çekti. "Uyu ve şeker gibi lanet kokun yatağıma bulaşsın, Dilsiz Kız." Şimdi sesi daha sakin ve bakışları daha düşünceliydi. Kokuma hakaret mi etmişti yoksa iltifat mı, anlamadım.

Bu adamın sorununu bilmiyordum. Peki, öğrenmek istiyor muydum? Emin değildim. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp oturduğumda hâlâ beni izliyordu. *"O resimleri sen çizdin, değil mi?"* diye sorduğumda gözleri masadaki büyük deftere kaydı, başını salladı. *"Benim resimlerimi niye çizdin?"* Beni ne kadar süredir tanıdığını merak ediyordum.

"Beni rahatlatıyor." Söylediği tek şey bu olmuştu.

Güldüm. *"Resim çizmek mi seni rahatlatıyor?"*

"Beni rahatlatan şey seni çizmek," deyince boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Efsunlu olduğunu düşündüm. Bu adamın söylediği her şeyin beni büyülemesinin başka bir anlamı olamazdı.

Fazlasıyla ciddi olan yüzüne derin bir nefes alarak baktım. *"Resimdeki her şey kurgu mu yoksa gerçekten yaşandı mı?"* Bu adamı hatırlamıyordum ve unuttuğum biriyle geçmişte ne yaşadığımı merak ediyordum.

"Yaşandı," dediğinde kısa cevaplar verdiğini fark ettim.

Burada dilsiz olan bendim ama o, beni izlemek dışında hiç neredeyse konuşmuyordu.

Şimdi soracağım şey beni biraz korkuttuğu kadar heyecanlandırmıştı da. *"Sevgili miydik?"* Bana olan ilgisi aklıma başka bir şey getirmiyordu. *Evet* derse kesin kriz geçiririm.

Güldü. "Hayır." Yine çok kısa bir cevap gelmişti ve evet dememişti. *İyi, en azından kriz geçirmek yok.*

Kaşlarımı oyunbaz bir edayla kaldırdım. *"O zaman beni seviyorsun. Tehlike ve kan kokan insanlardan korktuğum için büyük ihtimalle seni reddettim, ha?"* Gözlerimi kısarak sorduğum soruyla dudakları kıvrılmıştı.

"Bana karşı koyacak bir kız yok," dediğinde kıkırdadım. *"Var mısın bahse?"* Ona meydan okumam hoşuna gitmiş gibi gözlerinde haylaz parıltılar oluşmaya başladı. "Gösterdiğin herhangi bir kadını sadece beş dakika içinde etkilerim," dedi, bu konuda kendisine çok fazla güveniyordu. Öz güveni tam ve bakışları fazla kararlıydı.

Gülüşüm büyüdü ve heyecanlanarak yatakta bağdaş kurdum. *"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"* Fazlasıyla heyecanlandığımı görünce, başını ağır ağır sallayarak güldü. "Evet."

Kendimi tutamayıp kahkaha attım. *"Yarın sabah başlıyoruz ve kızı ben seçeceğim."* Erkeklerden hoşlanmayan birini seçecektim, yani Deborah'yı. Üstelik Deborah zaten Emily'ye sırılsıklam âşık olduğu için bu adamın hiç şansı yoktu. *Ah, o öz güveni yerle bir olduğunda izlemek için orada olacağım.*

"Ödül ne?" diye sorduğunda anlamaz bakışlarımı ona çevirdim. "Ortada bir bahis varsa ödül de olmalı," deyince bir süre düşündüm ve aklıma gelenler yüzünden sırıttım. *"Ben kazanırsam bir daha karşıma çıkmayacaksın."* Dudaklarımı oynatarak söylediğim şeyleri duyunca kaşlarını

çok hızlı çattı. "Kes sesini!" diye dişlerinin arasında konuşunca korkudan ürperdim. *Ama bu beni sürekli azarlıyor!*

Aklıma gelen şeyler yüzünden burukça gülümsedim. *"Benim zaten bir sesim yok ki, o yüzden bana böyle söyleme,"* dediğimde sıkıntıyla iç çekerek bana baktı. "Var," dediğinde sesi kısıktı. "Ben seni duyuyorum." Bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Hâlâ cevap isteyen gözlerle ona baktığımı görünce, pes ederek başını salladı. "Kabul ediyorum ancak ben kazanırsam benden kaçmayı bırakacaksın." Ona cevap vermeden bir süre düşündüm. Sonuçta kaybedeceğim bir şey yoktu çünkü her şekilde peşimi bırakmıyordu. Ama kazanırsam ondan kurtulacaktım, o yüzden ben de evet anlamında başımı salladım.

Kolundaki saate bakarak bana doğru döndü. "Şimdi uyu," dedi. Odasında kalmam için niye bu kadar ısrar ettiğini anlamadım. Kokunun yatağına ve yastığına sinmesini istiyordu. Bu bana biraz ürkütücü bir istek gibi geliyordu. Sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi lacivert gözleri beni izliyordu. "Benden korkuyorsun." Bu gerçek onu rahatsız ediyordu. "Burada kalırsan belki biraz olsun bana alışabilirsin." O beni zorla burada tutarken bunun olacağını sanmıyordum ama göz kapaklarımı daha fazla açık tutamazdım. Yatağa uzandığımda uykucu biri olarak uyumam uzun sürmemişti.

Çığlık atarak gözlerimi açtığımda yatakta nefes nefese oturdum. Başta nerede olduğumu anlamaya çalıştım fakat dün gece olanlar aklıma gelince derin bir nefes aldım. Odada yalnız olduğumu görmek beni rahatlatmıştı, ta ki açık perdeleri görene kadar. Perdelerden içeriye sızan gün ışığını fark edince avazım çıktığı kadar bağırdım. Günlerdir rüyamda bir çocuğun doktorlar tarafından kesilerek

öldürüldüğünü görüyordum. Daha o kâbustan kurtulamamışken gün ışıkları beni deli ediyordu. Yataktan indiğim an daha ben perdelere ulaşmadan güneşin yakıcı gücüne maruz kaldım.

Düştüğüm yerde gözlerimi sımsıkı kapatarak ağlamaya başladım. Kalbim korkuyla çırpınırken gün ışıklarının değdiği tenim yanıyor gibiydi. Buradan hemen çıkmalıydım! Gözyaşları içinde çırpınırken kulaklarımda sineklerin vızıltısını ve tenimde gezinen karıncaların ayak izlerini hissetmeye başladım. Birçok haşere vücuduma saldırmış gibiydi. Üstelik duyduğum sesler kulaklarımı kapatıp avaz avaz bağırmama neden oluyordu. Beni korkutan ne kadar ses varsa zihnimin mezarlığında hortlayıp bana işkence ediyordu. Gözyaşları içinde ağlayıp tüm o sesleri durdurmak için ellerimin içiyle kafama vuruyordum.

Hayvanların ciyaklayarak çıkardığı korkunç seslerdi. Tıpkı vücudumda gezindiğini hissettiğim karıncalar ve derimin içinde fışkırarak çıkan kurtçuklar gibi. Evet, güneşi görmek bende böyle bir etki bırakıyordu. Güneş fobim ölümcül boyuttaydı ve bu, sonradan edindiğim bir korku değildi. Bu doğuştan sahip olduğum tehlikeli bir korkuydu. Uzun süre güneşte kalınca halüsinasyon görmeye kadar çok ileri seviyede tepkiler gösterebiliyordum. Şu anda vücudumda olduğunu sandığım haşerelerin varlığına körü körüne inanmak gibi.

Sesler arttıkça boğazım kanarcasına bağırdım. *"Susun,"* diyerek dudaklarımı oynattığımda sesimin olmadığını bir kez daha fark ettim. Yutkunmaya çalıştığımda hissettiğim acıyla boğazımın tahriş olduğunu anladım. Çok fazla bağırmıştım.

Nefret ettim! Bu seslerin varlığıyla özlediğim sesimden nefret ettim! Bir daha asla o lanet ameliyat gününü hatırlatan sesimi duymak istemiyordum! Hıçkırıklar içinde konuşmaya çalıştım ama her zamanki gibi başaramayınca

ağlamam şiddetlendi. Bir yanım kendi sesimi özlüyor ve onu bulmak istiyordu ancak diğer yanım bundan korktuğu için konuşamıyordum. Ben kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapının açıldığını duydum. Kimin geldiğine bakamayacak kadar korkuyordum. Önce bir şeylerin kırılma sesini duydum, daha sonra da onun, "Dilsiz Kız!" diyen telaşlı sesini duydum.

Yanıma gelerek yüzümü kavradı ama ben gözlerim kapalı bir şekilde ağlamaktan başka bir şey yapmıyordum. "Canın yanıyor ama sebebi ne?" dediğinde endişeden deliye dönmüş gibiydi. Dudaklarımdan çıkan hıçkırıkla elimi kaldırdım ve pencerenin olduğu tarafı gösterdim.

Yüzümdeki elleri taş kesilirken bir küfür savurmuştu. Elleri ve kokusu benden uzaklaşınca gittiği için korktum. Ancak kısa süre içinde onu tekrar yanımda hissettim. Vücudum yerden havalanınca kokusunu bu sefer daha yakınımda hissettim. "Gözlerini aç." Sıcacık çıkan sesine karşılık başımı *olmaz* dercesine iki yana salladım. Güneş varken hiçbir güç bana gözlerimi açtıramazdı.

Beni göğsüne bastırdığında nefesini yüzümden hissettim. "Bana güvenmiyor musun?" diye sorunca, başımı *hayır* anlamında yine salladığımda güldüğünü duydum. Ona güvenmemek için çok fazla sebebim vardı. Örneğin, aynalı bir kapı ve resimlerimle dolu bir defter gibi...

İyice üzerime eğildiğini hissettim. "Gözlerini açmazsan seni öperim, kadın!" dediği an gözlerimi hızla açtım ve yüzlerimizin arasında yok denilecek mesafeyi fark ettim. *Lanet kalbim!*

"*Sakın,*" dedim ve kucağından inmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu.

Yüzündeki eğlenen ifade ve dudaklarındaki çarpık gülüşle bana baktı. "Genelde bunu hep sen isterdin." Sesi fazlasıyla keyifli çıkmıştı ve gözleri haylazca bana bakıyordu. "Rolleri değiştirmek berbat," dedi. Neden bahsediyordu, bilmiyordum ama ağlamayı bırakmam için beni oyaladığı kesindi. Evet, aklımı meşgul ettiği için artık ağlamıyordum.

Gözlerim usulca pencereyi buldu. Kapalı perdeler rahatlamamı sağlamıştı. "Güneş korkun doğuştan mı?" dediğinde perdelere baktığımı yakalamıştı. "Güneşten bu kadar korkmanın sebebi ne?" Lacivertleri, merak içinde gözlerime bakarak cevabını arıyordu.

Somurtarak, *"Doğuştan,"* diyerek dudaklarımı oynattım. *"Daha ilk adımlarımda bile güneşi görünce ağlarmışım, yani annem hep böyle derdi."* Yüzümde içli bir ifade oluşurken, *"Güneş lanetli, beni yakıyor,"* diyerek suratımı astım.

Doğuştan olduğunu duyunca tüm keyfi kaçtı çünkü doğuştan sahip olduğumuz şeylerden kurtulmak hiç kolay değildi. Üzerime eğilerek dudaklarıma baktı. "Haklısın." Nefesini dudaklarıma verdi. "Güneş senin dudaklarında var olduğu sürece en büyük lanetim." Sustuğunda nefesimi tuttuğumu yeni fark ediyordum. Bu gidişle bu adam kesinlikle sonum olacaktı.

Biri beni buradan kurtarabilir miydi artık? Çünkü ben bunu yapamıyordum. Bir kez daha onun kucağında olduğumu fark edince hızla yere atladım. Ondan uzaklaşarak hızlanan kalbimi tuttum. *"Allah aşkına, uzak dur artık benden yoksa kalbim duracak!"* Sitem ederek aramıza mesafe koymam onu güldürdü.

"Tanrı'na dua etmeyi bırak ve git kahvaltı yap," dedi. Kaşlarımı çattığımı görünce, "Şunu yapma," diye devam etti sıkıntılı bir yüz ifadesiyle. Sanki bu konuyu açmak

ona rahatsızlık vermiş gibi canı sıkılmıştı. "Belki hatırlamıyorsun ama bu konuyu daha önce konuştuk." Bana olan bakışları sitemliydi. "İnançların sana özel, sandığın gibi seni yargılamıyorum. Hıristiyan olabilirim ama seni var eden Tanrı'na saygı duyuyorum. Senin kutsal saydığın tüm inançlarına saygı duyuyorum." Başını omzuna doğru eğip, yüzüme baktığında gözlerinde kırgınlık var gibiydi. "Ama aynı saygıyı sen benim inançlarıma yeteri kadar göstermiyorsun, değil mi?" dedi.

Ona cevap vermedim çünkü bu konuda ne düşündüğümü tam olarak bilmiyordum. Daha önce hiç bu konuyu enine boyuna düşünmediğim için yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Farklı dinlerde olmamız bana kimseyi yargılama hakkını vermiyordu çünkü çocukluğumdan beri bu insanların arasındaydım. Canımı yakanları da olmuştu, bana dost olanları da. Onlara bakarken tek gördüğüm, iyi ve kötü insanlar olmaları olmuştu. Asla o Hıristiyan, bu Yahudi diye onları sınıflandırmadım. Benim için hepsi insandı ve onlar da bana bakarken bir kez bile bu kız Türk veya Müslüman dememişti. Çünkü onlar da bana bakınca iyi veya kötü bir insan görmüştü. Bu yüzden ne renkleriyle ne de inançlarıyla onları sınıflandırdım. Kendi ülkemden daha çok onların ülkesinde kalmıştım. Kayıtlarda bile hem Türk hem de Amerikan vatandaşı olarak görünüyordum. İki ülkeye de ait gibiydim ama kendimi ait hissettiğim tek yer Türkiye'ydi çünkü Ötanazi'de benden başka hiç Türk yoktu. İnsan bir süre sonra etrafında doğduğu ülkeye ait şeyler görmek istiyordu.

Derin bir nefes alarak benden cevap bekleyen adama baktım. *"Eğer ileride evlenecek kadar uzun yaşasaydım, kesinlikle evleneceğim kişilerin arasında sen olmazdın,"* diyerek dudaklarımı oynattığımda büyük bir ciddiyetle bana bakıyordu.

"İlgilenmiyorum," diyerek umursamaz bir ifade takındı. "Ama neden diye sormaktan da kendimi alıkoyamıyorum," dediğinde kıkırdadım. *"Kendi ülkemden biriyle evlenmek isterdim."* Bu ırkçılık değildi, bana özlem duyduğum memleketimi hatırlatacak biriyle olmayı isterdim.

"Saçmalık!" diyerek cebindeki sigarasını çıkarıp yaktı ve dumanını içine çekti. "Bir an önce ırkçılık yaptığının farkına var!" Nedense söylediklerim onu ciddi anlamda sinirlendirmişti. Sandığı gibi ırkçılık yapmıyordum, kendimi yanlış ifade etmiş olabilirim ama gerçekten amacım bu değildi. Sadece tüm hayatımı yabancısı olduğum bir ülkede geçirdiğim için kendi ülkemden birilerini özlüyordum.

"Şey..." diyerek öğretmeninden izin isteyen öğrenciler gibi parmağımı kaldırdım. *"Dumanın bana geliyor."* Nefes darlığım yüzünden duman beni rahatsız etmişti. Üstelik camlar da kapalı olduğu için içeriye yeteri kadar hava girmiyordu. Cebinden çıkardığı küçük kumandayla aynalı kapıyı açtı. "Git." Yüzüme bile bakmadan söyledikleri yüzünden kötü hissettim. Acaba az önce onu incitmiş olabilir miydim? Gerçekten ırkçılık yaptığımı ve onu inançlarından dolayı ötekileştirdiğimi düşünüyordu, değil mi?

Bu konuda yanlış düşündüğünü söylemek yerine onu üzmeyi seçtim. Benim hakkımda düşündükleri onu benden uzaklaştırsın istedim. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemeden kendi odama doğru yürüdüm. Ancak kapının önünde yere saçılan şeyleri görünce içim sızladı. Bu tepsinin içinde birbirine karışan şeyler, sevdiğim şeylerdi. Özellikle böğürtlenli *cheesecake*. Onları almak için dışarı çıkmıştı, değil mi? Beni ağlarken görünce tepsi elinden düşmüştü. Büyük bir pişmanlıkla odama girdiğim an aynalı kapı hemen kapanmıştı. Onu tanımıyordum bile! Peki, o zaman kalbimdeki bu sızı niyeydi?

Dışarıda kar olmasın... için bahçeye çıkamazdım. O yüzden okulun içinde oyalanmalıydım. Salaş, yün bir kazak ve dizlerime kadar gelen kareli bir etek giyerek odamdan çıktım. Yanımdan hiç eksik etmediğim çantamı taktığım esnada merdiveni inen Ethan'ı gördüm. Benim de merdivene yöneldiğimi görünce durup beni bekledi. Yanına gittiğimde kısaca beni inceleyip, "Bayan Green?" dedi ama daha çok, *hırkan nerede?* der gibiydi.

Elimde sıkıca tuttuğum deftere, *"Bay Loyal?"* diye yazarak ona uzattım. Ve bu daha çok, *sana ne?* der gibiydi.

"Yemekte bana eşlik eder misiniz?" diye sorduğunda bildiğim tüm küfürleri içimden etmeye başladım. Tabii ki hayır!

"Teşekkür ederim ama aç değilim." Yazdığım şeyi tam yeni okumuştu ki guruldayan midem beni ele vermişti. Dudakları yavaşça kıvrıldığında eliyle merdivenleri gösterdi. "Önden yürüyün, lütfen," dedi. Başımı eğerek, karnıma ters bir bakış atıp merdivenleri indim. Gülerek beni takip etmişti. *Gerçekten çok uyuz bir doktor!*

Birlikte yemekhaneye girdiğimizde ilk dikkatimi çeken Kontrolsüzlerin masasının en başında oturan kişiydi. Hâlâ adını öğrenememiştim ve şu Gloria denen kızla konuşuyordu. Gloria âdeta onun içine girecek kadar ona yaklaşmıştı ve gülerek ona bir şeyler anlatıyordu. O da dinliyor gibi yapıyordu ama sıkılmış gibiydi. Masanın üzerinde duran parmaklarının arasında sigarası yine yerini almıştı. Gloria göz ucuyla bana bakınca, hafifçe gülerek göz kırptı ve yanımdaki doktoru imalı bir şekilde gösterdi. Sanki baygınlık geçirecekmişim gibi ona göz devirdiğimde bu hareketim onu kızdırmıştı. Nedense doktorla birlikte olmam bir tek onu mutlu edecekmiş gibi geliyordu.

Dün geceyi odasında geçirdiğim adam başını kaldırdığında, beni görüp tepkisizce izledi. Fakat yanımdaki doktoru görünce önce kaşları çatıldı, daha sonra dişlerini sıktı. Sinirlenmişti. "Hangi bloğa misafir olalım?" diyen Ethan, üzerindeki delici bakışlardan habersiz blokları inceliyordu.

Ona Karmaları gösterdim. *"Karmaların bloğuna ait olduğumu söylediler,"* diye yazarak yırttığım sayfayı ona uzattım.

O Kontrolsüzün delici bakışlarını üzerimde hissederken Ethan yüzünü ekşitti. "Benim daha iyi bir fikrim var." Kolumu tutarak göz kırptığı esnada yemekhanede öfkeli bir ses yankılandı. "O elini derhâl çek! Tabii, benim çekmemi istiyorsan bekle!" diyen adam daha fazla dayanamayıp sert sesini bize duyurdu.

Yemekhanedeki herkes susarken sesin sahibi olan cani, sandalyesini iterek ayağa kalktı. Daha ben ve Ethan ne olduğunu anlamadan hızla bize doğru geldi. Ethan'ın kolumdaki elini tutarak ters çevirince çıkan ses yüzünden kulaklarımı kapatmak istedim. Onun bileğini kırmıştı! Aman Tanrım, bunu gerçekten yapmıştı! Ethan acıyla haykırdığında yemekhanedeki tüm gardiyanlar bu canavara doğru koştu. Fakat onun gözlerinde en küçük bir korku yoktu. Gardiyanlar ona yaklaştığı esnada arkasındaki tüm Kontrolsüzler ayağa kalkmıştı. Sanki buradaki en tehlikeli bloğun lideriymiş gibi, Kontrolsüzler onu korumak için ayağa kalkmıştı. Taylor gülerek onun sağ tarafındaki yerini aldığında Gloria, onun solunda durmuştu ve diğer tüm Kontrolsüzler onun hemen arkasındaydı. "Ne duruyorsunuz?" Ethan bileğini tutarak öfkeyle bağırdı. "Hepsini hücreye atın!" diye bağırdığı esnada gardiyanlar silahlarını çıkarınca soluğum kesildi. Her şey fazla hızlı gerçekleşiyordu.

Artık Kontrolsüzlerin lideri olduğunu sandığım karanlık adam gözlerini Ethan'dan ayırmadan, "Lewis, kızı dışarı çıkar!" dedi ve Ethan'a yumruğunu geçirmesiyle büyük kavga başladı.

Ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Emily, kolumdan tutarak beni peşinden çekiştirmeye başladı. Emily bana kızarak, "Onun sinir hastası olduğunu bilmeyen yok!" diyordu. "Öyle birinin gözleri önünde başka bir erkekle olamazsın!" Emily'nin peşinden sürüklenirken bu kavganın kolay kolay bitmeyeceğini anladım. Sinir hastası mı demişti? Tanrı aşkına, benim böyle bir adamla ne işim vardı!

Her iki taraf birbirine girdiği için korkudan kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kontrolsüzleri hiç bu kadar öfkeli ve gerçek anlamda kontrolsüz görmemiştim. Şimdi herkesin neden onlardan çok korktuğu belli oluyordu çünkü Kontrolsüzler, öldürmek için dövüşüyordu. Emily beni yemekhanenin en tenha yerine çekti. İzlediğim vahşet görüntülerinden gözlerimi alamıyordum. Burası mahşer yerine dönmüş gibiydi. Herkes birbirine girmiş, kan gövdeyi götürüyordu. "Kahretsin!" diyen Emily dehşete kapılmış gibiydi. "Sen ne yaptın, Yeşil? Ne yaptığının farkında mısın? Kontrolsüzlerin kavga ettiğini hiç görmemiştim! Buradaki en tehlikeli bloğun içindeki öldürme tutkusunu tetikledin!" Emily bana bağırıp kolumu sıktıkça daha çok ağlamak istiyordum. Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Ethan sadece kolumu tutmuştu!

"Kavga mı?" Deborah sol tarafımdaydı ve gözlerini kocaman açarak birbirine giren insanlara bakıyordu. "Kontrolsüzler kan döküyor, bu kavga değil! Görmüyor musunuz, gardiyanların hiç şansı yok!"

Deborah haklıydı çünkü şimdiden çoğu gardiyan kanlar içinde yerdeydi. Aniden siren sesi gibi yüksek bir ses yankılanınca baştan ayağa titredim. Burada kaldığım yıl-

lar boyunca ilk kez Otanazi'nin kırmızı alarma geçtiğini görüyordum. Duvardaki hoparlörden Müdür Wood'un, "Durun!" çağrısı yankılanıyor ve onlarca gardiyan içeri doluşuyordu. Fakat Kontrolsüzler, liderleri durmadıkça duracak gibi değildi. Ve o, sırf bir adam kolumu tuttu diye ortalığı kan gölüne çeviren canavar, durdurulmazdı. Kalabalığın içinde ölüm meleğini aratmayan adamı fark etmem uzun sürmemişti. Yere diz çökmüş ve öldüresiye dövdüğü Ethan'a şiddetli yumruklarını indiriyordu. Ethan'ın gözleri kapalıydı ve yüzü kanlar içindeydi fakat o, durmuyordu. Gözlerimden yaşlar akarken deli gibi titremeye başladım. Cebinden çıkardığı bıçağı görünce avazım çıktığı kadar bağırdım. Ethan'ı öldürecekti!

Öyle bağırdım ki âdeta boğazımı yırtılacaktı. Bu kadar gürültünün içinde sesimi duymuş olmalıydı ki başını çevirip bana baktı. Ağlayarak, *"Yapma!"* diye ona yalvardım. Dudaklarımı oynatıp üst üste, *"Yapma, yapma, yapma!"* diye ona yalvardım. Dudaklarımın hareketinden ne demek istediğimi anlamasına rağmen durmadı. Gözlerimin içine bakarak bıçağı onun kalbine saplayacağı esnada hemen başımı çevirdim. Bunu izleyemezdim, izleyeceğim bir şey değildi. Ama onu öldürdüğünü biliyordum çünkü avına kolay kolay merhamet gösterecek birine benzemiyordu. O, acıması olmayan bir katildi.

Diğer blokların hepsi tıpkı bizim gibi duvarın yanına korkuyla sinmiş bir vaziyetteydi. Kontrolsüzlerin büyük yıkımını izlerken ölmek üzereydim. Kalp atışlarım fazla yüksekti ve nefes alışlarım cılızdı. Dizlerimin bağı çözülürken baktığım her yerde bir ceset ve kan görmek çıldırmama neden olacaktı. Döktükleri kan neredeyse ayaklarımıza ulaşmak üzereyken Emily'nin, "Stew," diyerek yere çöküp çığlık attığını gördüm. Tüm bu kan ve vahşet onu Stew'in öldüğü güne götürmüştü. "Stewart!" diye bağırarak yerdeki kanlara ve ellerine bakıyordu. Ne hatırladığını bilmiyordum ama gördükleri yüzünden daha çok bağırı-

yordu. Deborah ağlayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama hiç işe yaramıyor gibiydi. Ben de tam bu vahşetin içinde Stew'in kim olduğunu hatırlıyordum. Evet, onu hatırlamaya başlamıştım. Stewart benim canlı canlı kestikleri arkadaşımdı!

Başıma ağrılar girdiğinde artık Emily'den bir farkım yoktu çünkü o geceye dair unuttuğum her şeyi hatırlamaya başlamıştım. Sadece o geceyi değil, unuttuğum son bir yılı da hatırlamaya başladım. Nefes alamıyordum çünkü kriz geçiriyordum. Hatırladığım her anıyı çığlıklar atarak zihnime kabul ediyordum. Kimi öfkeyle bağırıyordu, kimisi de korkuyla. Yerde cesetler ve yoğun bir kan kokusu vardı. Midem bulandıkça buradaki tüm cesetler etrafımda dönmeye başlıyordu. Sonra bir gece bir seri katil beni öldürmek için buraya geliyordu. Korku... Evet, ondan çok korkmuştum ama beni hemen öldürmemişti. Bana bağışladığı bir yılda peşimi hiç bırakmamıştı.

Bana görünmemişti fakat kokusu hep yakınlarımdaydı. Sonra doğum günümde ölüm meleğini ikinci kez görmüştüm. Fakat o gece de beni öldürmemişti, hatta ölümden kurtarmıştı. Ve ben geçen her günde onun en karanlık ve tehlikeli tarafıyla tanışmıştım. Evet, taşıdığım kalp bir katili sevecek kadar hastalıklıydı! Sonra bir anda gitmişti ve ben savunmasız kalmıştım. *Gitme* diye yalvarmama rağmen gitmişti. En yakın arkadaşımın ölümünü izlemiştim. Allah kahretsin, bana Stew'in ölümünü izletmişlerdi! Bir ölüm bana her şeyi unutturmuştu. Niye geri dönmüştü ki? Aklım onu unutmuşken neden geri dönüp bir vahşetle bana kendisini hatırlatmıştı? Haksızlık, hatta bencillikti bu. Büyük bir yıkımı başlatarak kendisini bana en acımasız bir şekilde hatırlatmıştı. Sanki bana bir ders vermek için gözlerimin önünde elini kana bulamıştı.

"Gidiyoruz!" Deborah, Emily'yi zorla kolundan tutarak ayağa kaldırdı ve elimi tuttu. İkimizin hıçkırıklar

içinde kanlış halini görünce, kaşlarını çatarak tuttuğu elimizi sertçe sıktı. "Firar ediyoruz! Şimdi tam zamanı!" diye tısladığında ben ve Emily yutkunarak göz göze geldik. Deborah öfke ve kin kusan gözlerle bu vahşete bakıp hızlıca başını salladı. "Sizi bu cehennemden çıkaracağım!" dedi kararlı bir sesle. "Tüm gardiyanlar burada!" diyerek sessizce tısladı. "Kapıyı tutan sadece birkaç adam vardır. Bu cehennemden çıkmanın tam zamanı!" dediğinde etrafımdaki yıkıma dolu dolu gözlerle baktım. Öfkesinin bir sınırı olmayan bir katilin kendi bloğuyla yaptığı katliamı görünce başımı salladım. Evet, buradan gitmek istiyordum. Onun beni bir daha asla bulamayacağı bir yere gitmek istiyordum!

"Ta... Tamam," diyen Emily'nin tıpkı benim gibi Stew'i düşündüğünü biliyordum.

"Siz dışarıda beni bekleyin, ben de bu kargaşadan faydalanıp şu kelepçeden kurtulacağım." Deborah bizi yemekhanenin arka kapısına doğru çekince suikastçıma son kez bile bakmamıştım. Artık onu görmek istemiyordum.

Yemekhaneden çıkınca, hemen merdivenleri inerek okuldan çıktık. Şansıma güneş, bulutların arkasındaydı ama nefes almak için çantamdaki ilacı kullanmalıydım. Üstelik hayal kırıklığıyla dolu olan kalbimin sızısı duracak gibi değildi. "Şimdi ne olacak?" Deborah koşarak gözden kaybolunca Emily ile tek başımıza kalmıştık. Boğazımdan bir hıçkırık firar edince, tırnaklarımı geçirdiğim sayfaya ağlayarak bir şeyler yazdım. *"Stew öldü. Emily, o öldü."*

Emily yazdıklarımı okuyup, ağlayarak bana sarılınca daha fazla ağlamaya başladım. "Hatırlıyorsun, şükürler olsun ki hatırlıyorsun. Unutarak beni yalnız bıraktın, bunu konuşacağım kimsem kalmamıştı. Ye... Yeşil, ben hiç iyi değilim!" dediğinde içim acıdı çünkü o gece yaptıklarını artık hatırlıyordum. Emily onun acısını dindirmek için Stew'i öldürmek zorunda kalmıştı.

Birkaç dakika sonra siyah bir araba bizim önümüzde durdu, uğursuz sirenler ise hâlâ çalıyordu. Dışarıdaki tüm gardiyanlar sağa sola koşuşturuyor, telsizle bağırıp okula giriyorlardı. Arabanın camı açıldığında Deborah beyaz bir önlükle bize gülümsedi. "Atlayın hadi," dediğinde kimse onu görmesin diye camı hemen geri kapatmıştı.

Neler olacağını bilmiyorduk ama Deborah'ya güvenmeyi seçtik. Evet, hiç vakit kaybetmeden hemen arka koltuğa geçmiştik. Emily, "Deborah," diyerek endişeli bir şekilde başını öne doğru uzattı. "Bizi kapıdan asla çıkarmazlar," dediğinde Deborah güldü. "Bizi değil ama Dr. Gadrine Yiver'i çıkarırlar." Beyaz önlüğündeki yaka kartını çıkararak bize gösterdi. Üstelik bileğinde artık kelepçesi yoktu. Yerimizi hemen tespit edecek özel elektronik kelepçeden kurtulmuştu. Bu iyiydi çünkü kaçtığını anladıkları an kelepçeyi aktif hâlâ getirirlerdi. Kelepçedeki elektrik akımıyla onu etkisiz hâle getirirlerdi. Emily'nin kelepçesi sahte olduğu için bu konuda şanslıydı.

Çantamdaki ilacımı kullanırken Emily şaşkındı. "Bunu nereden buldun?" Onun gösterdiği yaka kartına baktıkça bu sorunun cevabını ben de çok merak ediyordum. Omuz silken kızın yüzünü göremesem de kahkahasını duymuştum. "İnanmayacaksınız ama arabanın içinde buldum." Kapıya yaklaştığımızda torpido gözünde bulduğu siyah güneş gözlüklerini taktı. "Ses çıkarmayın, arabanın içini göremezler." Emily ile nefesimizi tutmuş bir şekilde birbirimize sokulduk. Araba yavaşladı ve Deborah yüzü görünmeyecek bir şekilde camı hafifçe araladı. Elindeki yaka kartını güvenliğe uzattığında adam kimliği bir süre inceledi. Siyah filmlerden dolayı bizi göremiyordu ama biz korkuyla onu bekliyorduk. Bekçi, "Bayan Yiver?" dedi şaşkın bir sesle. "Bu sabah Dr. Martin ile birlikte dışarı çıktığınızı gördüğüme eminim." Adam şüpheyle kaşlarını çatınca bekleyişimiz daha ızdıraplı bir hâle gelmeye başlamıştı. Artık aşırı stresten ölmek üzereydim.

"Doğru gormüşsün, Jefferson," diyen Deborah her konuda olduğu gibi yine fazla soğukkanlıydı. "Geri geldiğimi görmedin sanırım. Okulda bir kaos yaşanıyor, acele et çünkü yeni nakil olacak mahkûmları görmek için cezaevine gitmeliyim." Deborah sesini hafif kalınlaştırmıştı ve gayet sakince konuşmuştu.

Bekçi, "İyi günler, efendim," diyerek kimliği cam aralığında uzatınca, Deborah başını kaldırmadan hemen onu aldı. Üniformasında Jefferson Charlton yazısını görünce Deborah'nın onun adını nasıl öğrendiğini anladım. Adam elini kaldırdı ve ilerideki güvenlik kulübesinde duran adamlara bir işaret verip kapıyı açtırdı. Fakat daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatarak cama yaklaştı. "Saçlarınız sarı değil miydi?" dediğinde an Deborah bir küfür savurdu çünkü onun saçları siyahtı.

Adam, "Camı açın!" diye bağırdığında Deborah camı iyice kapattı ve arkaya döndü. "Eğilin!" diye bağırdıktan sonra adam silahını çıkardı ama Deborah gaza bastı. Çığlık atarak eğildiğimizde kapılar yeniden kapanmaya başlamıştı ancak arabanın geçeceği kadar mesafe açılmıştı. "Yeşil!" Emily bağırarak iyice başımı aşağıya bastırdığı esnada bir sürü silah sesi duydum. Arkamızdaki cam paramparça olarak üzerimize saçılınca daha çok bağırmaya başladık. Bağıran sadece Emily ile ikimizdik çünkü Deborah büyük bir ustalıkla arabayı kullanmakla meşguldü.

Araba zikzaklar çizerken ben ve Emily eğildiğimiz yerde korkudan delirecek gibi olmuştuk. Kalbim yaşadığı adrenalin yüzünden yumruklarını göğsüme geçirip duruyordu. Daha kötü olansa arkamızdaki cam parçalandığı için soğuk havaya maruz kalıyorduk. "İşte bu be!" Deborah'nın kahkahasıyla usulca başımızı kaldırıp arkaya baktığımızda okuldan çıktığımızı gördüm. Okuldan çıkmayı başardık mı?

İlk yaptığım şey, saçlarımdaki cam kırıklarını silkelemek oldu. Emily ile göz göze geldiğimizde çığlık atarak birbirimize sımsıkı sarıldık. Emily, "Kurtulduk!" diyerek sevinç çığlıkları atıyordu ama aynı zamanda, "Ve arkamızdalar!" diyerek de ağlıyordu. Onun için ciddi anlamda endişelenmeye başlamıştım çünkü normal tepkiler vermiyordu. Arkamızda tam altı araba vardı.

Deborah aynadan Emily'ye bakarak işveli bir şekilde öpücük attı. "Bu gördüğün kız uyuşturucu çeteleri arasında büyüdü, bebeğim," diyerek kendisiyle övünmeye başladı. "Bir avuç arabayı atlatmak benim için hiç zor değil," dedikten sonra gaz ibresini sona getirince saçlarımı uçuşturan rüzgârı daha fazla hissettim. Hayatımız çift karakterli, yarı deli bir kadının elindeyken içim hiç rahat değildi.

Arabalardan biri bize yetiştiğinde, içlerinden birinin camı açarak silahını çıkardığını gördüm. Adam, arabanın içine dikkatlice bakınca tetiğe basmadan önce son anda beni görmüştü. "Taşıyıcı!" dediğini dudaklarının hareketinden anlamıştım.

Adamın silahını indirmesiyle Emily güldü. "Taşıyıcıyı öldürmek ulusal bir suç olduğu için buna cesaret edemezler." Beni vurdukları an daha hastaneye yetişemeden kalbim dururdu. Ölümüm beni vuran kişiyi idam sehpasına götüreceği için kimse kolay kolay buna cesaret edemezdi. Bu yüzden herkes bana doğrudan saldırmak yerine bunu gizlice yapıyordu.

O adam telsizle bildiri geçmiş olmalıydı ki silah sesleri kesilmişti ama hâlâ peşimizdelerdi. Bir araba bize yetiştiğinde, "Yolumuzu kesecekler!" diyen Emily'nin endişeli sesini duyan Deborah direksiyona sertçe vurdu. "Benzin çok az kalmış, sadece on dakika daha gidebiliriz!" Arabayı aniden sola çevirince yakınımızdaki arabaya çarptık. Çarpmanın etkisiyle Emily'nin üzerine uçtum. İnleyerek

geri yerime oturduğumda Deborah torpido gözünden çıkardığı silahı arkaya fırlattı. "Bebeğim, lastiklere hedef almalısın." Tüm doktorların güvenlik amaçlı yanında silah taşıdığını tahmin etmek zor değildi. Ne de olsa o kadar mahkûmun arasında yaşıyorlardı. Ancak Emily'nin kucağına düşen silahı görmeyi beklemiyordum.

Tıpkı benim gibi Emily de afallayarak silaha bakıyordu. "Ya... Yapamam." Yutkundu. "Daha önce elime hiç silah almadım." Sanki silah her an patlayacakmış gibi benden beter titremeye başlamıştı.

"Yapmalısın!" Deborah öfkeyle bağırarak az önceki arabaya tekrar çarptı. O bunu yaptıkça biz arka koltukta oradan oraya savruluyorduk. Emily az kalsın kapıyı delip dışarı fırlıyordu. "Hadi!" diyen Deborah hiç olmadığı kadar öfkeliydi. "Öndeki araba durmadan diğerlerinden kurtulmalıyız!" Bize göre fazla soğukkanlı ve acımasızdı. Biz ise kedi yavrusu gibi arka koltukta korkuyla titreyip duruyorduk.

Arkadan bir arabanın bize vurmasıyla Emily ile ikimiz bu seferde öne doğru uçtuk. Alnım Deborah'nın koltuğuna çarpınca sinirden kıkırdadım ve Emily'nin sıkıca tuttuğu silahı elinden aldım. "Yeşil?" Emily şoka girerek bana bakınca, gülerek omuz silktim. Şansımı deneyecektim, sonuçta o adamlar bana ateş edemezdi. Bu şeyi kullanmak o kadar da zor olmasa gerekti.

Arka cam paramparça olduğu için koltuğun üzerine çıkıp yönümü kırık cama çevirdim. Silahın emniyetini açarak hemen arkamızda duran arabaya doğrulttum. O arabanın içindekiler kesinlikle benden böyle bir şey beklemiyorlardı. Çünkü ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. İçindekileri vurursam kahrolacağımı bildiğimden namluyu tekerlerine indirdim. Rüzgâr saçlarımı arkaya uçuştururken gözlerimi kıstım ve derin bir nefes alarak tetiğe bastım. Ateş ettiğim an gözlerimi irice açarak

ağzımı şaşkınlık içinde araladım. Kurşun silahtan çıktığı an arabanın ön lastiğine saplanmıştı. *Bunu ben mi yaptım?*

Öndeki araba gıcırtılı sesler çıkararak durdu ve hemen arkasından gelen araba ise ona çarparak yan bir şekilde durdu. Böylece yol kapanmıştı çünkü diğerleri de durmak zorunda kalmıştı. Hayatımda ilk kez silah kullandığım için kimseyi öldürmeden bunu başarmak beni sersemletti. Kendimi uzun zaman sonra ilk kez işe yarar hissetmiştim. Vay canına, bu harika bir histi!

Gülerek kızlara döndüğümde Emily yüzü bembeyaz olmuş bir hâlde bana bakıyordu. "Se... Sen..." diyerek yutkundu. "Bebeğim, sen harikaydın!" diye neşeyle bağırdığında, Deborah kahkaha atarak başını salladı. "Bunu bize de öğretmelisin, çürük elma. Emily, ona bebeğim demeyi kes!" deyince üçümüz birden gülmeye başladık çünkü acemi şansı olduğunu biliyorduk.

"Birazdan peşimize düşerler," diyen Deborah eliyle yolu gösterdi. "Ana yola girdiğimiz an arabadan kurtuluyoruz, kızlar. Arabadan inip gördüğümüz ilk arabayı durduracağız." Başımı salladığımda kalbim artık korkudan değil, heyecandan atıyordu. Yıllar sonra ilk kez Ötanazi'nin korunaklı duvarlarının ötesine çıkacaktım. Bu yaşıma kadar bir kere bile sokaklarda gezmemiştim. Benim için hayat hep duvarların arasında geçmişti.

Ana yola yaklaştığımızda araba durdu ve hemen arabadan indik. Çantamı alıp taktım ve ana yola çıkana kadar koşmaya başladık. Onlar yetişmeden bir araba bulamazsak işimiz zordu. Üstelik kalbim yüzünden yeteri kadar hızlı koşamadığım için kızları yavaşlatıyordum ama ikisi de beni burada bırakıp gitmeye yanaşmıyordu. Bugün havanın tüm gün güneşli olacağını düşündüğüm için bahçeye çıkmam diye ince giyinmiştim. Ancak hava bulutluydu ve kar yağıyordu. Şimdi kazakla ve kısa eteğimle karların içinde yuvarlanıyordum. Deborah'yı durdurdum ve titre-

yen parmaklarım kalemimle buluştu. *"Ben çok üşüyorum, dinlenmem gerekiyor."*

Yazdığım şeyi görünce doktor önlüğünü yere attı ve hırkasını çıkarıp bana giydirdi. "Hastalanırsan bize ayak bağı olursun," diyerek kaşlarını yalandan çattı. "Bana ayak bağı olursan seni geride bırakmaktan çekinmem," diye homurdanınca kıkırdadım. Aslında beni düşünüyordu çünkü tıpkı benim gibi o da bana alışmıştı. Sadece bunu belli etmiyordu.

"Asker!" Emily'nin gürleyen sesini duyunca ikimiz de yerimizde sıçradık. Düz yolda koşarken, durup bize döndü. "Birazdan hava kararacak ve bu gece kendimize bir araba bulmadan durmak yok!" diye yine komutanlığı tutunca, Deborah ile ürkerek göz göze geldik. Biri bu kıza askeri kampta olmadığımızı söylemeliydi. Her vukuatımızda içindeki komutan ortaya çıkıyordu.

"Yine başladı, bu kız orduda olmalıydı." Deborah'nın sitemiyle kahkaha attım. *"Bölükten firar eden bir komutan ve iki çaylak."* Yazdıklarımı okuyunca o da güldü ve elimi tutarak beni koşmaya zorladı. Anlaşılan Emily Lewis sonunda özüne dönmüştü.

Birkaç dakika daha koştuk lakin benim bir adım daha atacak hâlim kalmamıştı. *Diğerleri şimdiye o arabayı yoldan çekmiştir, yani bize yetişmek üzereler* diye düşündüm. Tam pes etmiştim ki bize doğru gelen bir tır görünce rahat bir nefes aldım. Olduğum yerde durup ellerimi dizlerime koydum ve nefesimi düzene koymaya çalıştım. Deborah ve Emily arabanın önüne atlayıp tırı durdurmuşlardı. Ben soluklanırken ikisi camı aralayan şoförle konuşuyorlardı. En fazla iki dakika sonra Emily bana bakarak, "Alice, hadi gel!" diye bağırınca afallayarak arkama döndüm. Alice denen kişiyi bulmak için etrafıma baktım ama burada bizden başka kimse yoktu. Kafam karışmış bir şekilde önüme dönünce Emily sabır dilenerek yanıma geldi. Şoförü kont-

rol ederek üzerime eğildi. "Koskoca Amerika eyaletinde bir tane bile Yeşil diye bir isim bulamazsın!" diyerek kısık sesle beni azarladı. "Onların tanıdığı tek Yeşil, herkesin bildiği ama yüzünü hiç görmediği Taşıyıcı olan Yeşil Green," dediğinde ne demek istediğini sonunda anladım. Kimliğimi gizlemek için bir süre Alice olacaktım. *Benim adım daha güzeldi sanki.*

Emily ile ikimiz tırın yanına gittiğimizde Deborah çoktan binmişti. Emily binince ben de mecburen biraz sıkışsam da onun yanına oturdum. Kapıyı çektiğim an araba çalışmıştı. Dikdörtgen bir kafa yapısı olan şoför bana bakınca hafifçe tebessüm ettim. Altmışlı yaşlarındaydı ve beyaz saçlarının ön tarafı hep döküldüğü için alın bölgesi belirgin ve kırışıklarla doluydu. Buz mavisi olan gözleri o kadar açık bir renkteydi ki sanki gözleri bembeyaz gibiydi. Gözleri ürkütücüydü ama bana tebessüm eden gülüşü güven veriyordu. Belki de dış dünyadaki insanları tanımadığım için ben öyle sanıyordum.

"Demek kampta yolunuzu kaybettiniz, ha?" Sorduğu soru sanırım kızların uydurduğu yalanla ilgiliydi.

Emily tam cevap verecekti ki arkadan bize doğru gelen dört arabayı görünce, "Gözlüğümü düşürdüm!" diye bağırarak aşağıya eğildi. Gözlükleri gözündeydi. Deborah ise, "Bulmana yardım edeyim!" diye panikleyerek aşağıya eğildi.

Şoför bana bakınca kıkırdadım ve omuz silkerek ben de eğildim. Üçümüz deve kuşu gibi kafamızı aşağıya sarkıttığımızda şoförün şüphelendiğini biliyordum. Ancak bunu yapmaktan başka çaremiz yoktu çünkü gelen arabalar okula aitti. Kısa süre sonra, "Hepsi gitti, çıkabilirsiniz," diyen adamın sesiyle yeniden başımızı kaldırdık.

Arabalar bizi geçerek soldaki yola sapmıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki biz sağdaki yola girerek onlarla yolla-

rımızı tamamen ayırmıştık. Dört araba da işlek olmayan yola girmişti çünkü yakalanmamak için orman yolunu kullanacağımızdan çok emindiler. Deborah'nın ağaçların arasına sakladığı arabayı görmedikleri için bizi hâlâ doktorun arabasında sanıyorlardı. Evet, ana yola yaklaşınca Deborah arabayı onların görmeyeceği bir yere park etmişti.

"Anlamadım?" Saçlarımızı düzeltirken Emily aptalı oynamıştı. Bir yandan da ters istikamete doğru giden arabalara bakıyordu. Şoför ona yan gözle bakarak güldü. "Bileğindeki kelepçeyi sadece Ötanazi'deki mahkûmların kullandığını bilmiyor musun?" dediğinde Emily'nin gerçeğinden ayırt edilemeyen sahte kelepçesine bakıyordu. Kelepçenin üzerinde bile tıpkı okuldaki diğer kelepçelerde olduğu Ötanazi Okulu yazıyordu.

Tır şoförü başını sallayarak, "Sizin birer mahkûm olduğunuzu bilecek kadar deneyimliyim," dedi. Kendisiyle övünen adam hepimizi korkutmayı başarmıştı. Her an kapıyı açıp, atlamak için tetikte dururken Deborah kaşlarını çattı. "Bizi ihbar mı edeceksiniz?" Bunu yapmaması için dua etmeye başlamıştım.

Yaşlı adam içten bir şekilde gülerek, yeniden önüne dönüp yola odaklandı. "Suçunuz ne, bilmiyorum ama sizi gittiğim yere kadar götürürüm. Polislerle aram hiçbir zaman iyi olmadı, onlara yardım edecek değilim." Hepimiz rahat bir nefes aldık ve bundan sonra olacakları düşünmeye başladık. Şimdilik şoför bizim için bir tehlike arz etmiyordu.

Emily'ye bakıp bileğindeki kelepçeyi işaret ettim. Ne demek istediğimi anladığı için üzgünce dudaklarını sarkıttı. "Sahte olabilir ama kolay kolay çıkmaz. Öyle olsaydı okuldakiler bunu hemen anlardı," dedi. Bileğindeki renkli kelepçeye baktı. "Bunu çıkarmak için bahçe makasına ihtiyacım var. Bunu yapan arkadaşım kayışları birleştiği an güçlü bir mıknatısla birbirine kenetleneceğini söylemişti.

Bende beş bloğa ait kelepçeler vardı," diyerek sınıttı. "Beni hangi bloğa attılarsa önceki kelepçeden kurtulup yeni bloğun kelepçesini taktım. Görevliler bunu diğer görevlilerin yaptığını düşündüğü için kimse kelepçeyi değiştirenin ben olduğumu anlamadı." Bu iyiydi çünkü onlar yapsaydı gerçek kelepçe takarlardı. Emily bu kadar iş çevirirken onu nasıl yakalamadıklarına şaşırıyordum. Çünkü blok değiştiren tüm mahkûmları bir odaya alıp kelepçelerini onlar değiştiriyordu. Üstelik bunu kayıtlara geçiriyorlardı. Emily kendi kelepçesini değiştirebilirdi ama okulun kayıtlarına sızmak hiç kolay değildi. Üstelik bir kadın olduğu da çok belliydi. Emin değildim ama sanki okul onunla ilgili çoğu şeye bilerek göz yumuyordu.

3 Saat Sonra...

"Alice, uyan." Biri Alice diye birine sesleniyordu ama benim anlamadığım, benim kolumu niye dürtüyordu? Tekrar kolumun dürtülmesiyle gözlerimi usulca açtım ve tırın durduğunu gördüm. "İniyoruz." Emily'nin hafif kızarak söylediklerine yarı uykulu başımı salladım. *İniyor muyuz? Nereye geldik ki?*

Kapıyı açarak kaldırıma indiğimde havanın çoktan kararmış olduğunu gördüm. Uyku sersemliği yaşadığım için hâlâ kendime tam olarak gelememiştim. Emily ve Deborah da inince sıcak arabanın içini özledim çünkü dışarısı çıplak bacaklarıma iyi gelmiyordu. Tır şoförü yanımıza geldiğinde Emily büyük bir minnetle ona bakıyordu. "Çok teşekkür ederiz, bize yaptığınız iyiliği unutmayacağız," dedi. Adam hafifçe tebessüm ederek cebinden birkaç dolar çıkarıp ona uzattı. "Bu sizi bu gece idare eder," dediğinde Emily utanarak parayı almıştı çünkü başka çaremiz yoktu. Daha sonra şoför bana bakarak saçlarımı gösterdi. "Taşıyıcı'nın kimsede olmayan alev gibi saçlara ve yeşil gözlere sahip olduğunu söylerler. Üstelik dilsizmiş," dediğinde yol boyunca kızlarla sayfalar üzerinden konuştu-

ğumu ima etmişti. Elini omzuma koyarak tebessüm etti. "Gerçek hayata *merhaba* de Yeşil Green," dedikten sonra gitti. Giden arabanın arkasından yutkunarak bakıyordum. Kim olduğumu anlamış mıydı?

"En başından beri biliyor muydu?" Deborah da benim gibi çok şaşırmıştı. Emily parayı cebine koyup yanıma geldi ve Deborah'nın bana verdiği hırkanın kapüşonunu kafama çekti. "Gidelim," dediğinde saçlarımı gizlemişti.

Kaldırımda yürürken Alaska'nın neresinde olduğumuzu merak ettim. Yoldaki arabaların gürültüsü, binlerce ışıkla bezenmiş şehir ve burnuma gelen yemek kokuları birbirine karışmıştı. Geçtiğimiz her yere meraklı gözlerle bakarken yeni doğmuş bir bebek gibi dış dünyanın yabancısıydım. Bir kadının kucağında tuttuğu kediyi gördüğüm için ona dokunmak istiyordum. Yanımdan geçen bir adamın şapkasını komik buluyor ve annesinin elini tutan küçük kıza tebessüm etmek istiyordum. Açık mekânların afişlerini gördükçe içini merak ediyor ve sokak satıcılarının sattığı her şeyin tadına bakmak istiyordum. Şu zamana kadar isteyip de yapamadığım her şeyi hemen yapmak istiyordum. Şehrin gürültüsüne ve parlak ışıklarına yabancı olduğum için kendimi başka bir gezegenden gelmiş gibi hissediyordum.

Ayak parmaklarım uyuşmuştu ve soğuktan aldığım nefesim buhar gibi havaya karışıyordu. Ancak ben bütün bunları umursamadan meraklı gözlerimi etrafımdan çekemiyordum. Her şey rüya gibi geliyordu. Dışarıda olmak böyle bir duygu muydu? Uzun yıllar sonra kendimi ilk kez özgür ve herkes gibi hissetmeye başlamıştım. Sık sık beni ziyaret eden o doktorlar yoktu, gözlerini üzerimden çekmeyen gardiyanlar da yoktu. Beni zorladıkları o sancılı testler ve beni korkutan mahkûmlar da yoktu. Etrafımdaki insanlar yanımdan öylece geçip gidiyor, hiçbiri beni umursamıyordu. Kimse Taşıyıcı diyerek meraklı gözleri-

ni bana dikmiyor veya kalbim için bana saldırmıyordu. Sıradanlaştığım ve herkes gibi olduğum dış dünyayı çok sevmiştim.

"Yeşil?" Emily'nin sesiyle başımı çevirip ona baktığımda biraz ilerideki telefon kulübesini gösterdi. "Para bozdurup Ingrid'i arayacağım." Cebinden çıkardığı bir doları elime tutuşturdu ve ışıkları yanan süslü bir yeri gösterdi. "Oraya girip biz gelene kadar sıcak bir şeyler iç," dedikten sonra uyarır gibi kaşlarını biraz çattı. "Burası okula benzemez. İnan bana, çok tehlikeli olabilir. İnsanlara dik dik bakmayı bırak ve kimseyle bir yere gitme," dediğinde çocuğunu korumak isteyen bir anneden farkı yoktu.

Soğuktan dolayı dişlerim birbirine çarptığı için itiraz etmeden başımı salladım. Emily kulübeye doğru yürürken Deborah tereddüt ederek bana bakıyordu. "Bir yere ayrılma, çürük elma çünkü gerçek dünya Ötanazi'den daha tehlikeli. Birileri seni masasına falan davet ederse sakın gitme ve garson dışında kimsenin ikramını kabul etme," dedi. Endişelerini anlıyordum. Bu dünyayı tanımadığım için fazla savunmasızdım. Bu yüzden bir saniye bile olsa beni yalnız bırakmak istemiyorlardı.

Deborah'ya tebessüm ettim ve Emily'nin peşinden gitti. Çok üşüdüğüm için sıcak bir yere gitmek istiyordum. Hızlı adımlarla Emily'nin bana gösterdiği yere doğru yürüdüm. Birkaç adım atarak cam kapıyı ittim ve içeri girdim. İçeri girince rahat bir nefes almıştım çünkü burası sıcacıktı ve harika kokuyordu. Sadece birkaç masa boştu, bunun dışında içerisi oldukça kalabalıktı. Yuvarlak masalar altın rengi örtülerle bezenmişti fakat masadaki sahte çiçeklerle çok eğreti duruyordu. Dekoratif eşyalarla dolu duvarlar bana bir sergiyi anımsattı. Hırkanın şapkasını kafamdan indirerek saçlarımı özgürlüğüne kavuşturdum. Sanırım küçük bir restorandaydım. Burnuma gelen tavuk ve köfte kokusu iyice acıkturmıştı beni. Ada çayı ve tütsü

kokuları havaya karışırken yavaşça boş bir masaya doğru yürüdüm. Sabah, Gölge ile yaşadığım tartışma yüzünden bir şey yememiştim. Üstelik öğle yemeğim de onun yüzünden tam bir faciayla sonuçlanmıştı. Zaten günün kalanında da hep kaçmıştık. Çantamdaki ilaçlarımın birkaçını kullanmam için karnımın doyması gerekiyordu. Şimdiye kadar okuldaki kavgayı çoktan bastırdıkları için kaybolduğumuz anlaşılmıştı. Acaba sulkastçım okulda olmadığımı anlayınca ne yapmıştı? Peşime düşecekti.

Onu artık hatırladığım için beni kolay kolay bırakmayacağını biliyordum. O acımasız katil, sırf bir adam koluma dokundu diye büyük yıkım başlatmıştı! Kesinlikle artık onu görmek istemiyordum. Ölümden korkan bir kız için Azrail'i sevmesi kadar kötü bir şey yoktu. Kalbim de tıpkı benim gibi ne yaptığını bilmiyordu.

Tam masaya oturacaktım ki duvardaki büyük ekran televizyonda gördüklerim yüzünden soluğum kesildi. Erkek spiker haberleri sunuyordu ve fondaki fotoğraf okula aitti. **"Az önce aldığımız bir son dakika haberiyle karşınızdayız,"** dedi spiker ve buradaki herkes televizyona bakmaya başladı. Bu haberi onlar için çekici kılan fondaki okulun fotoğrafı olmasıydı.

Spiker, **"ABD'nin gözde hapishanelerinden biri olan Ötanazi Okulu adlı cezaevinde büyük bir isyan çıktığı bilgileri elimize ulaştı,"** deyince sertçe yutkundum.

"Bugün saat 02.30 civarında, Alaska'daki cezaevinde mahkûmlar ve gardiyanlar arasında büyük bir kaos yaşandı. Elimize ulaşan bilgilere göre ne yazık ki çok fazla kayıp var. On bir görevli gardiyanın hayatını kaybettiği isyanda, yedi gardiyan ve iki doktor ağır yaralandı. Çıkan arbedede üç mahkûmun hayatını kaybettiği ve dokuz mahkûmun da yaralandığı bilgisine ulaştık. Okulun yöneticilerinden biri olan Müdür Connor Wood, üç mahkûmun da firar ettiği bilgisini bizimle

paylaştı. İsyanı kontrol altına alan okul yöneticileri, bunu başlatan herkesin hak ettiği cezayı alacağını söyledi," diyen spiker sustuğunda, ekranın sol üst köşesinde sırasıyla benim, Emily'nin ve Deborah'nın fotoğrafları yanıp sönmeye başladı. Kahretsin!

Donmuş bir şekilde ekranda yanıp sönen fotoğraflarımıza bakarken spiker, **"Tüm bakanların akın ettiği Ötanazi'de sular durulmuyor. Okul yönetimi, firari mahkûmları bulan ya da onların yerini bilen kişilere bir milyon dolar para ödülü verileceğini açıkladı,"** dediğinde kaşlarımı çattım. Üzerimize para ödülü mü koymuşlardı? Bir milyon dolar mı? Beni satsalar o kadar para etmezdim. Tüm bu para aslında kalbim içindi, değil mi?

Spiker konuşmaya devam ettikçe endişem daha da büyüyordu. **"Ekranda fotoğraflarını paylaştığımız mahkûmları görenler, alttaki numarayı aradığı takdirde büyük ödülün sahibi olacaktır. Deborah Triss, Emily Lewis ve Gabriel Grencher'a ulaşan herkesin hemen yetkililere haber vermesini istiyoruz. Üçü de en ağır cezadan hüküm giymiş, oldukça tehlikeli mahkûmlar. Bakanlar, kapsamlı bir araştırma yapacağını açıklarken okul, mahkûmların sağ bir şekilde ele geçirilmesini istediğini açıkladı. Müdür Wood mahkûmlara teslim olun çağrısı yaparken daha fazla kan dökülmesini istemediğini açıkladı."** Herkes fısıltıyla kendi aralarında konuşmaya başlayınca adımın yine değişmesine yüzümü buruşturdum. Müdür Wood cesaret edip de benim gerçek kimliğimi onlara veremezdi çünkü o zaman FBI ve polislerden kurtulamazdı.

"Mahkûmların yakınları okula akın ederken Ötanazi karşıtı insanlar sosyal medyada mitingler düzenlemeye başladı. Ötanazi'yi durdurun başlığı altında bir eylem başlattıklarını..." demişti ki devamını dinlemek istemedim. Daha fazla dikkat çekmemek için şapkayı ba-

şıma geçirdim ve kafamı eğerek hemen oradan çıktım. Beni tanımaları an meselesi olduğu için burada kalamazdım. Yeşil gözlü bir kızıl herkesin dikkatini çekerdi.

Dışarı çıktığım an Emily ve Deborah'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Emily yanıma gelip nefes nefese, "Ingrid söyledi, tüm haber kanalları bizden bahsediyormuş!" dedi telaşlı bir sesle. Az önce bizzat gördüğüm için korkarak başımı salladım.

"Şimdi ne yapacağız?" Deborah omuzları çökmüş bir hâlde üzgün gözlerle bize bakıyordu. Restoranın önünde dikilmeyi bırakıp hızlı adımlarla kaldırım kenarında yürümeye başladık. Birileri bizi tanıyacak diye çok korkuyorduk. Emily bizi korumak ister gibi anaç bir tavırla elimizi tuttu. "Ingrid'ın evi polis kaynıyor olabilir, bu yüzden ona gidemeyiz," dedi. Emily'nin dışarıdan yardım aldığı tek arkadaşı Ingrid olduğu için polisler onu yakın takibe almış olmalıydı.

Tamamen bir çıkmaza düştüğümüzde Emily, "Polislerin yanında olduğumuzu düşünmeyeceği bir kişi var ve az önce onu aradım," dediğinde nedense bu konuda yeteri kadar mutlu değil gibiydi. Sanki bahsettiği kişinin yardımı hoşuna gitmiyordu.

"Şansımız var ki hâlâ Alaska'daymış," dedi. "Acele edin, kimseye görünmeden buluşma yerine gidelim." Emily kimden bahsediyordu, bilmiyordum ama ona güvenmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Yaklaşık yarım saattir küçük bir parkta bekliyorduk ve ben, artık bayılmak üzereydim. Arandığımız için sanki herkes bize bakıyormuş gibi tedirgindim. Burada kaldıkça iyice paranoyaklaşmaya başlamıştım ve odamı özlemiştim. Yaşadığım o kadar şeye rağmen hasta kalbim bence iyi dayanmıştı. Bugün gördüğüm tüm o vahşetten sonra

hâlâ yaşıyor olmama bir mucize gözüyle bakıyordum. Öte yandan suikastçımı düşünmeden duramıyordum. En nefret ettiği şey, ondan kaçmamdı ve ben yine kaçmıştım. Şimdiye öfkeden deliriyor olmalıydı. Beni asıl korkutan, hafızamın geri geldiğini anladığında olacaklardı. Çünkü onu yeniden hatırladığım hâlde kaçtığımı fark ederse bu, benim sonum olurdu. Düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Beni bulmasın diye izimi bir şekilde kaybettirmeliydim. Babam beni ondan korurdu, onu bulmalıydım.

Deborah üşüyen ellerini sıkılmış gibi birbirine sürttü. "Kimi bekliyorsak gelmeyecek gibi," demişti ki duyduğumuz korna sesine karşılık Emily, "Geldi bile," dedi heyecanlı bir sesle. İçinde ördeklerin yüzdüğü gölü izlemekten gına geldiği için arkamızı döndük ve parkın girişinde bizi bekleyen arabaya doğru yürüdük.

Gri, lüks arabaya yetiştiğimizde Emily hemen ön koltuğa oturunca Deborah ile göz göze geldik. Aramızda sessiz bir bakışma geçtikten sonra fazla oyalanmadan arka koltuğa geçtik. Sıcak havayla anında mayışan bedenim beni memnun etmişti çünkü çok üşümüştüm. Kışları Alaska'da gerçekten çok soğuk geçiyordu. Sürücü koltuğunda oturan kişi gülerek bize bakınca ben ve Deborah küçük dilimizi yuttuk. "Şanslısınız, kaçaklar çünkü bir saat sonra Alaska'dan ayrılacaktım," diyen kişi Marcus'tan başkası değildi. Marcus mu? Emily onu mu aramıştı?

Deborah adamı görür görmez bir küfür savururken ben, hemen çantamdaki kalemi ve defteri çıkardım. *"Lütfen o cani kardeşine burada olduğumu söylemediğini söyle!"* Saçma bir cümleden oluşan sayfamı koparıp endişeyle Marcus'a uzattım. Hatırlamasaydım ikisinin kardeş olacağı aklıma bile gelmezdi çünkü hiç benzemiyorlardı.

Marcus yazdıklarımı okuyunca kahkaha attı. "Beni senin için aradı çünkü başın sıkıştığında ilk beni arayacağını zannediyordu." Kafasını çevirip arkaya bakarken sırıttı.

"Hafızanı kaybettiğin için benden hoşlandığını düşünüyor," dediğinde bu onu çok eğlendiriyor olmalı ki gülüşü büyüdü. "İyi bir abi olarak kardeşimin sürünmesinden zevk aldığım için ona söylemedim," dediğinde bu kadar iyi bir abi olduğu için ona minnettardım.

Daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Tabii, benim yanımdan olduğunu anlarsa bana neler yapar, Tanrı bilir. Bu arada Emily telefonda söyledi, hafızan geri gelmiş," dediğinde yüzüne sahte bir üzüntü kondurdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm çünkü biraz daha kardeşimi unutmaya devam etseydin seni kendime âşık edebilirdim," dediğinde yüksek sesle gülmeye başladım. Bu baş belası adamı gerçekten çok seviyorum.

Emily ön koltukta homurdanmaya başlayınca, bunu gören Marcus iyice keyiflenerek önüne döndü. Marcus arabayı çalıştırdığında Emily kuru bir sesle, "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Bruce," diyerek arkasına yaslandı.

Marcus arabayı kullanmaya devam ederken başını kısa bir an Emily'ye doğru çevirdi ve tehlikeli bir şekilde güldü. "Borcunuzu ödeyeceğinize göre bana teşekkür etmeyin, Bayan Lewis," dediğinde sinsi sesi yine bir işler karıştırdığını gösteriyordu.

"Anlamadım?" diyen Emily'yi merakta bırakarak önüne döndü. "Manhattan'a gidiyoruz ama tüm eyalet sizi ararken üçünüzü bu şekilde evime götüremem," dedikten sonra bir süre sessiz kalarak sabrımızın sınırlarını zorladı. Bizi meraklandırmayı sevmeye başlamış olabilirdi.

Marcus, "Sizi kendi uçağımla götüreceğim için yolda herhangi bir kontrolden geçmeyeceksiniz," deyince rahat bir nefes aldık çünkü aksi olsaydı kesin yakalanırdık.

Aynadan Marcus'u izlerken kıvrılan dudaklarını gördüm. "Sizi almaya gelmeden Manhattan'daki evimin

kâhyasını aradım ve tüm çalışanlara birkaç gün izin vermesini istedim," dediğinde gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. Emily'ye baktı ve "Çalışanlar haberleri izlediyse sizi tanıyabilirdi, bu yüzden evi boşalttım," dedi masumca. "Ama birilerinin de evde bana hizmet etmesi gerekiyor, değil mi? Sonuçta ben rahatıma düşkün bir adamım," dediği an ben kahkaha atarken Deborah ona bildiği tüm küfürleri ediyordu. Sanırım ne yapmak istediğini anlamıştım. Bu adi herif, kızları hizmetçisi yapacaktı. Beni yapamazdı çünkü sorunlu kardeşinden korkardı.

Emily'nin yüzü, duyduklarının şokuyla bembeyaz olurken Marcus'a bakıyordu. "Bizi hizmetçi yapmanız sizin için bile çok gaddarca!" diye öfkeyle bağırdı. "Düştüğümüz durumdan istifade edecek kadar aşağılık birisiniz!" dediğinde dehşete kapılmış gibi Marcus'a bakıyordu. Sanırım en çok onun başı beladaydı çünkü Marcus'dan bahsediyorduk, Emily'yi süründürmeden duramazdı. Zavallı kıza kök söktürmek en büyük hobisi olduğu için dediğini yapacağını iyi biliyordum.

Eğer beni çalıştırmaya kalkarsa Drew onun canına okurdu. Bu yüzden ben şanslı olan taraftım.

4

İSTENMEYEN MİSAFİR

"Buradayım; senin dünyanda, senin evinde, belki de ilk adımlarını attığın bir yerde. Bir yanım burada seni bekliyor ama bir yanım da gelmenden ölesiye korkuyor ama sen yine de gel."

Uçak yolculuğum uyku ilaçlarıyla geçmişti çünkü Marcus heyecanlanırsam kriz geçirebileceğimi söylemişti. Olası bir krizi önlemek için yolda benim için uyku ilacı almıştı. Kendisine ait, "küçük oyuncağı" olarak adlandırdığı bir uçağı vardı. Şu bildiğimiz oyuncak olanlar değil de uçabilen uçaklardan bahsettiğini anlamam oyuncağını görene kadar sürmüştü. Hemen sonrasında gayet şık giyinen adamlar bizi karşılamıştı. Uçağa bindiğim an hemen uyku ilacını kullanmıştım, daha doğrusu buna mecbur bırakılmıştım. Ben uyuyana kadar Marcus uçağın kalkmayacağını söylediği için zorunluluktan uyku ilacını almışım. Ne kadar uyudum, bilmiyordum ama gözlerimi tekrar açtığımda büyük ve konforlu bir arabanın içinde hareket ediyorduk. Arka koltuktaydım ve başım Emily'nin dizlerindeydi. Onun başı da Deborah'nın omuzundaydı. Evet, üçümüz uykuya dalmıştık. Bizi uyandıran şey, Marcus'un ön koltukta otururken şoförüyle yaptığı konuşmalarıydı.

"Kardeşiniz beni arayıp sizi sordu, efendim," diyen üniformalı kişi arabayı kullanıyordu. Marcus keyifli bir

şekilde kahkaha attı. "Bayan Lewis'in bana ulaşacağını tahmin etmiştir, bu yüzden telefonumu bir süre daha açmayacağım." Marcus'un suikastçımla ne sorunu olduğunu bilmiyordum ama yerimizi söylemediği sürece sıkıntı yoktu.

"Drew Marshall'ın yalana tahammülü olmadığının farkında mısınız?" Şoförünün sorusuyla Marcus'un gülüşü büyüdü. "İşte bu yüzden çeneni kapalı tutacaksın, Filip," diyerek onu uyardı. "Mükemmel yüzüm zarar görürse avukatlarımla küçük bir görüşme yapmak zorunda kalırsın." Biz burada canımızla uğraşıyorduk ama onun tek derdi mükemmel yüzüydü. Şoförünü bile dava etmekle tehdit ediyordu.

Üçümüz arka koltukta uyanıp esnemeye başladığımızda Marcus bize kısaca baktı ve yüzünü ekşitti. "Sabah uyandığımda görmek istemeyeceğim yüz sizinkiler," derken her zamanki gibi sinir bozucuydu.

Tabii, hepimiz savaştan çıkmış gibiydik çünkü Ötanazi'den kaçmak kolay olmamıştı. Emily ve Deborah ona göz devirirken ayaklarımın önündeki çantamı aldım. *"Beni güzel bulduğunu sanıyordum."* Yırttığım sayfayı omuzunu dürterek ona uzattım.

Marcus yazdıklarımı okuyunca arkasına döndü ve gülerek zaten dağınık olan saçlarımı karıştırdı. "Seni her hâlinle beğeniyorum, güzelim," dediğinde kıkırdadım.

Emily ona tersçe bakarak kolumu tuttuğu gibi arkaya doğru çekti. "Yeşil, onunla flört etmeyi bırak," derken kız çıldırmak üzereydi. "Görmüyor musun, düştüğümüz durumu kendi çıkarları için kullanıyor." Emily'nin kısık bir sesle beni azarlamasına gülerek başımı salladım. Bu, onu iyice kızdırdı. "Gülmek dışında hiçbir şey bilmiyorsun," diye homurdanınca daha çok güldüm. Sürekli onun gibi surat asmadığım için bana kızıyordu.

Araba büyük, demir bir kapının önünde yavaşlayınca kapılar kısa sürede açılmıştı. Bahçe kapısından içeri girdiğimizde gördüğüm beyaz örtünün süslediği ağaç dalları zarif bir dantel deseni gibiydi. Arabadan indiğimizde başımı yukarı kaldırıp gözlerimi yumdum. Yıllar sonra babamın yaşadığı şehirde ilk nefes alışlarımdı bunlar. Onu görmek düşüncesi bile nabzımın hızlanmasına yetiyordu. "Ev muazzam." Deborah'nın hayranlıkla fısıldadığı şeyleri duyunca gözlerimi açtım ve karşımdaki devasa eve baktım.

Eski İngiliz köşklerini anımsatan ev, gerçekten çok büyüktü. Üç katlıydı ve devasa pencereleri vardı. Bu evin hem modern hem de masalsı bir tarzı vardı. Sadeliği temsil eden krem rengi boyasına tezat hâkî rengi çatısı muazzamdı. Üstelik ikinci katta birçok balkonu vardı, bu bile çok fazla odası olduğunu gösteriyordu. Giriş kapısının üstündeki BM amblemi isim ve soy isimlerini yansıtıyor olmalıydı. Bruce Marshall isminin kısaltmasıydı, değil mi? Çünkü Bruce ismi bu ailenin erkeklerine kuşaklardır bırakılan bir mirastı. Suikastçının ismi bile Drew Bruce Marshall'dı. Bu geleneği bozacağını ve oğlu olursa ona ikinci isim olarak Bruce ismini vermeyeceğini söylemişti. Onunla böyle bir konuşma yaptığımızı hatırlıyordum. Sanırım beni susturmak için öpeceğini söylediği gece bu konuşmayı yapmıştık. *"Ağrıyan kalbine inat öperim seni, kadın!"* diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Marcus zile bastığı hâlde biz üçümüz hâlâ büyük evi inceliyorduk. Marcus dönüp şaşkın suratlarımıza bakınca hafifçe gülümsedi. "Burası benim değil, ailemin evi," diyerek küçük bir açıklama yaptı. "Benim evim tadilatta olduğu için bir süre ailemin evinde kalacağız. Neyse ki annem ve sinir bozucu akrabalarım bu hafta sonu Fransa'ya tatile gittiler," derken onlardan kurtulduğu için memnun gibiydi.

Ailesini hatırlayınca yüzünde rahatsız edici bir ifade oluştu. "Geleneklerine bağlı kalabalık ailem, burada gördükleri iki buçuk mahkûmun şokundan uzun süre çıkamaz," dediğinde sanırım bahsettiği buçuk olan ben oluyordum.

İçeri girdiğimizde evin sıcak havasını hissedip derin bir nefes aldım. Bize kapıyı açan ellili yaşlarında, hafif kilolu ve uzun boylu bir adamdı. Giydiği smokinin içinde otoriter bir havası vardı. Beyaz saçlarını düzgün bir şekilde arkaya taramıştı ve papağan gagası gibi eğri bir burnu vardı. Yüzünde küstah bir ifade vardı ve dudakları düz bir çizgi gibiydi. Ne görmeyi umduğunu bilmiyordum ama kahverengi gözleri baştan aşağı bizi inceliyordu. "Hoş geldiniz, Bay Bruce," dedikten sonra gözleriyle bizi işaret etti. "Misafirlerinizi iki saat önce ulusal kanallarda gördüğüme eminim." Bizi burada istemediğini fazlaca belli ediyordu.

Marcus üzerindeki ceketini çıkararak ona uzattı. "Gözlerin hâlâ iyi görüyor, Patrick fakat annemin evini polisler bassın istemiyorsan o çeneni kapalı tutuyorsun," dedikten sonra bize doğru döndü. "Bu gördüğünüz kişi kâhyamız Patrick. Evin yadigârlarından biri ve tüm çalışanların şefi. Size yapmanız gerekeni söyleyecektir." Sanırım bahsettiği şey, evde yapılacak işlerdi.

Marcus yaşlı kâhyaya beni gösterdi. "Kızıl'a dokunma çünkü aklının alamayacağı kadar çok hastalık taşıyor," dedi soğuk ve buyurgan bir sesle. Daha sonra Emily ve Deborah'yı göstererek güldü. "Ama bu ikisi senindir," dedi. Evet, kızlar çıldırıyordu.

Yaşlı kâhya bana kısaca bakıp, "Solgun teni ve zayıf olması dışında sağlıklı görünüyor," deyince Marcus gülerek başını salladı. "Evet, çok sağlıklı, hatta öyle sağlıklı ki kalp hastası. Ciğerleri berbat bir durumda olduğu için nefes darlığı çekiyor. Kalbi radyasyon ürettiği için kanı zehirli ve kapalı alan korkusu var. Eskisi kadar yoğun olmasa da

hâlâ kan görünce rahatsız oluyor," dedikten sonra işaret parmağıyla beni kâhyaya gösterdi. "Ve bu gördüğün muhteşem yaratığın güneş fobisi var. Güneşe hiç çıkmadığı için teni dışarıdaki kar kadar solgun." Patrick'in şoke olmuş yüzüne bakarak sırıttı. "Gördüğün gibi çok sağlıklı," diyerek onunla alay etti ve bizi bırakıp üst kata çıkmaya başladı.

Hakkımda bu kadar şeyi nasıl öğrendi acaba, diye düşünmeden edemedim. Patrick hâlâ beni incelerken Marcus basamakların ortasında durdu ve ona bakarak şeytani bir şekilde güldü. "Ve Patrick?" diyerek onun dikkatini çekti. "Kızıl, Drew'un bir yıl boyunca eve gelmemesinin sebebi," diyerek sırıttı. "Yani ondan bir bardak su bile istesen kardeşim önce benim, sonra da senin canına okur. Evet, doğru anladın. O, Drew'un kızı," dedikten sonra yukarı çıkmaya devam etti. Bu son söylediklerini söylemese de olurdu bence.

Drew ismini duyan kâhyanın renginin nasıl değiştiğini saniye saniye izledim. Sanırım suikastçım herkesi korkutmayı bir şekilde başarıyordu. Son gördüklerimden sonra açıkçası buna pek şaşırmamıştım. Patrick kendine çekidüzen vermek için hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Bu hareketiyle hepimiz çekingen gözlerle ona bakmaya başladık. "Üst katlara tavsiye mektubu ve referansları olmayan çalışanlar çıkamaz," diyerek bize bu evin kurallarını hatırlatmaya başladı. "Marshall ailesi oldukça kalabalık ve güven konusunda titizdir. En üst katta Bayan Annalees, Bay Marcus, Bay Drew ve Bayan Annalees'in kayınvalidesi, yani Bayan Martha'nın odaları vardır. İkinci kat Frost ailesine aittir. Bayan Annalees'in kız kardeşi Bayan Linda ve onun eşi Bay Dexter Frost ve onların çocukları ikinci katta kalır," dediğinde tüm bu isimleri aklımda tutamayacağımı biliyordum.

Patrick, "Bu ev Marshall ailesine ait olabilir ama yıllardır birlikte yaşıyorlar," diyerek anlatmaya devam etti. "Aynı zamanda Frost çiftinin çocukları Felicia, Michael, Nate, Rose ve Maya'nın da odaları ikinci kattadır. Ev gördüğünüz gibi çok büyük, bu yüzden evdeki çalışanların sayısı hep daha fazladır. Giriş katında çiftler kalırken diğerleri müştemilatta hep birlikte kalır. Dokuz aşçı, on iki hizmetçi, yedi uşak, beş bahçıvan, yedi şoför ve yirmi iki koruma Marshall ailesine hizmet ediyor," dediğinde ağzım bir karış açık bir şekilde onu dinliyordum. Saydığı isimlerin çoğunu unutmama neden olan şey, evdeki çalışanların sayısıydı. Evde resmen bir ordu barındırıyorlardı.

Gerçi daha azı bu evi çekip çevirmek için yeterli olmazdı çünkü kale gibi büyük bir evdi. Gölge'nin ailesinin bu kadarla sınırlı olduğunu sanmıyordum, bence daha fazlası vardı. Çünkü bir seferinde oldukça kalabalık bir aileden geldiğini söylemişti. Patrick sadece bu evde yaşayanları saymıştı. Neyse ki bize diğer akrabalarını anlatmaya kalkışmadı. Bense annem, Erich, Chloe ve Vanessa dışında diğer akrabalarımı hiç tanımıyordum. Büyükbabam Sam'i saymasam da olurdu.

"Sanırım şoktayım, kızlar." Emily'nin yutkunarak söylediklerine tebessüm ettim. Şaşırmakta haklıydı.

Deborah, "Acaba bu evin aylık masrafları ne kadar tutuyor?" diye afallayarak kendi etrafında dönmeye başladı. Patrick uyarı anlamında tekrar öksürünce utanarak yeniden ona baktık. "Herkes tatilde olduğu için tüm çalışanlar izinliydi," diyerek tekrar konuşmaya başladı. "Bay Bruce'a hizmet etmek için sadece dört çalışan vardı ancak dün gece onlar da gitti. O yüzden siz üçünüz..." demişti ki gözleri beni bulunca eledi ve kızlara baktı. "Siz ikiniz onunla ilgileneceksiniz," dedi.

İzin ister gibi işaret parmağımı havaya kaldırdığımda kızlar kıkırdadı. Patrick, "Sizi dinliyorum, Bayan?" diyerek susunca ismimi sorduğunu anladım.

[illegible] sahte ismi umursamadım ve gerçek adımı çantamdan çıkardığım deftere yazdım. Marcus diğer çalışanlar gibi onu da evden göndermediğine göre ona güveniyordu. Bu yüzden sahte bir isimle daha fazla anılmak istemedim. *"Adım Yeşil Başar. Ben ne yapacağım?"* diye yazarak sayfayı ona uzattım.

Yazdıklarımı okumadan önce kaşlarını kaldırdı. "Konuşamıyor musunuz?" diye sorduğunda başımı salladım. Gözlerinde çok az gördüğüm o acıma duygusu neyse ki çok hızlı ortadan kaybolmuştu.

Yazdıklarımı okuduktan sonra hafifçe tebessüm etti. "Sizi çalıştırma yetkim yok," diyerek kestirip atınca ikinci bir sayfayı ona uzattım. *"Bir işe yaramak istiyorum."* Kızlar çalışırken benim bir köşede oturmam hoş olmazdı. Üstelik ona adımı söylememe rağmen Taşıyıcı olduğumu anlamamıştı.

Çalışmak için ısrar ettiğimde Patrick," Uzmanlık alanınız nedir?" diye sordu.

"Çiçekler, yani bahçeden çok iyi anlarım ama bu mevsimde pek bir işinize yaramam, değil mi?" diye yazarak sayfayı ona uzattım. Dışarıda kar olduğu için bahçede yapacağım bir şey yoktu.

Patrick bir süre düşündükten sonra gözlerini kıstı. "Organik beslenmeye dikkat ettiğimiz için sebze bahçesinde bir seramız var. Siz oradaki sebzelerle ilgilenirsiniz," dedikten sonra Emily'ye baktı. "Siz hangi konuda iyisiniz, Bayan Lewis?" diye sordu. Emily erkek kılığında olduğu için onun bunu nasıl anladığını merak etmişti.

Yaşlı kâhya, "Bay Bruce aradığında bana iki kız ve bir tane de erkek kılığındaki bir yaratıkla geleceğini söylemişti," dediğinde kendimi tutamayıp kahkaha attım. Marcus her yerde aynıydı.

Emily homurdanarak, "Yemek konusunda iyiyim," dediğinde Patrick başını memnun bir şekilde salladı. "Onun yemeklerinden artık siz sorumlusunuz," dedi.

Patrick'in gözleri Deborah'ı buldu. Kız gülüşünü saklamaya çalışarak, "Size çok kaliteli kokain, eroin ve uyuşturucu yapabilirim," diyerek başını sallayıp hevesli gözlerle kâhyaya baktı. "Uygun bir laboratuvarınız var mı?" dediğinde bu sefer Emily de benimle kahkaha atmıştı. Evet, Deborah'nın iyi olduğu tek konu buydu.

"Sakın!" diyen Patrick onun şaka yaptığını anlamadığı için dehşete kapılmıştı. "Bu eve o tür şeyler giremez!" diyerek bizi uyardı. Sanki bağımlıymışız gibi her birimize bakıyordu.

Daha sonra sırasıyla yeni görevlerimizi bir kez daha hatırlattı. "Bayan Lewis yemeklerden, Bayan Başar seradan ve siz de..." dediğinde bakışları Deborah'nın üzerinde durdu. "Televizyonda yanılmıyorsam sizden Deborah Triss diye bahsediliyordu. Siz, Bayan Triss, temizlikten sorumlusunuz. Koridorun sonunda boş bir oda var, şimdilik orada kalacaksınız. Hijyen için önce hepiniz bir duş alın ve üzerinizdeki şu şeylerden kurtulun. Daha sonra yeni işinize başlarsınız." Üzerimizdeki kıyafetlere baktığında gözlerinde tiksinti dolu bir ifade vardı. Bunları söyledikten sonra bizi bırakıp gitti.

Emily onun arkasından bakarken çocuk gibi dilini çıkardı. "Bunak ihtiyar," dedi kısık bir sesle. "Bu kıyafetler Otantik'de çok moda!" Üzerindeki erkek kıyafetleri aksini söylediği için ben ve Deborah bu konuda yorum yapmadık.

Deborah onun yanağından makas alarak koluna girdi. "Bu hırçın tavırlarına bayılıyorum, bebeğim. Ne dersin, özgürlüğümüzü kutlamak için birlikte duş alalım mı?" diye göz kırpınca Emily hemen ondan uzaklaştı.

Kendini savunmak için ellerini hiç belli olmayan göğüslerine koyması çok komikti. "Ben iffetli bir erkeğim, geri zekâlı!" dediğinde Deborah aç gözlerle onu süzdü. "Sevgilim, kız olduğunu bildiğimi unutmuş olmalısın."

Emily artık onunla ne yapacağını bilmediği için avuç içiyle kendi kafasına sertçe vurdu. "Tanrım, Deborah, sen iyice azıttın!" derken yaşadığı çaresizliği görebiliyordum. "Firariyiz, farkında mısın? Böyle bir durumdayken bile düşündüklerine inanamıyorum!" Ona kızdıktan sonra hızlı adımlarla Patrick'in gittiği yöne doğru yürümeye başladı.

Deborah koluma girerek anlamaz bakışlarını bana çevirdi. "Neden bu kadar tepki gösterdiğini anlamıyorum," dedi ve içten bir şekilde güldü. "Ama bu sinirli hâllerine deli oluyorum," dediğinde gülerek kolumdaki elini tuttum ve onu benimle yürümeye zorladım.

"Dezli uzun zamandır ortalarda yok." Yürürken yazdığım şeyleri okuyup iç çekti. "Bir hata yaptım," dediğinde pişmanlık dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Onunla aynı bedende iki farklı ruh gibiyiz ve birimiz ortada yokken diğerinin olanlardan haberi olmalı. O yüzden genelde ikimiz de günün özetini yazarak odada birbirimize notlar bırakırız. Böylece kim ışığa çıkarsa son gelişmeleri öğrenmek için o notları okur. Edward'ın aslında kız olduğunu öğrenince çok kötü oldum. Bu yüzden tüm gerçekleri yazan bir not bıraktım." Yürümeyi bırakan Deborah'nın ilk kez bana karşı duvarlarını biraz kırdığını gördüm.

"Dezli notu okudu ve bir daha hiç ortaya çıkmadı," dedi üzgün bir sesle. "Zaten son günlerde biraz tuhaf davranıyordu."

"Nasıl yani?" diye yazdığım kâğıdı ona uzattım. Sanki biri bizi duyacakmış gibi etrafını kontrol etti. "Bana bı-

raktığı notta, *bunu öğreneli çok oldu,*" yazıyordu." Kaşlarını çattı. "İnanabiliyor musun, bu gerçeği öğrendiği hâlde benden saklamış!" İkisi çok yakın olduğu için bu, onu kızdırdığı kadar üzmüştü de.

"Affedilir gibi değil," diye yazarak benden istediği gibi ona destek oldum. *"Sence bir şeyler mi çeviriyor?"* Evet, gerçekten burada durmuş, Dezli'nin yan karakteriyle onun dedikodusunu yapıyordum. Oysaki ikisi aynı kişiydi, sanırım ben de hafiften sıyırıyordum.

Deborah, "Bence o aptal, birinden hoşlanıyor çünkü ne zaman âşık olsa uzun süre ortaya çıkmaz," dediğinde kafam iyice karıştı. Bu ikisi aynı kişiydi ama farklı karakterlere sahiplerdi. Farklı kişilerden hoşlanmaları da mümkün müydü? Asıl karakter Dezli'ydi ve Deborah aslında onun kendi zihninde yarattığı koruması gibi bir şeydi. Şimdi Dezli'nin sonunda Emily saplantısından kurtulmaya başladığını öğreniyordum ama Deborah için aynı şeyleri söyleyemezdim.

"Şüphelendiğin biri var mı?" Gözlerimi kısarak ona baktığımda suratını asarak, "Hâlâ araştırıyorum!" deyince bu yer değiştirme işine bir türlü alışamadığım için gülmeye başladım. Sinirlerimi bozmuştu.

"Çok fazla gülüyorsun, farkında mısın?"

"Sanırım."

"Ciddiyim, bu normal değil," dediğinde benim için endişeleniyor gibiydi. "Üzgün olman için hepimizden daha fazla sebebin var ama sen ağlanacak şeylere bile gülüyorsun. Bence bir uzmandan yardım almalısın." Bunu bana çift karakterli biri mi söylüyordu?

"Bence ikimizin de bir uzmandan yardım alması gerekiyor," dive yazdım.

"Canın cehenneme, aptal!" dediğinde yine güldüm ve iyice sinirlenerek yanımdan ayrıldı.

Patrick'in bize söylediği odada sadece iki yatak vardı, yani iki kişi aynı yatakta yatmak zorundaydı. Akşama daha çok olduğu için bunu düşünmeyip sırasıyla banyoya girdik. Banyodan çıktığımda Emily yatağın üzerindeki kıyafetleri göstererek Marcus'un bunları bizim için gönderdiğini söyledi. Deborah mavi bir tişört ve dar bir pantolon giymiş, ıslak saçlarını kurutuyordu. Emily'nin ise erkek hâlinden eser kalmamıştı. Kadınsı hatlarını ortaya çıkaran bordo bir elbise giymişti. Elbise günlük giyilen ve balıkçı yakası olan kısa kollu bir şeydi. Dizlerinin bir karış üstünde biten elbise, biçimli bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Kestane rengi saçları omuzlarının hizasında olduğu için çok şirin görünüyordu. Çirkin, kocaman gözlükleri güzelliğini biraz gölgede bırakıyordu, tabii.

Bana verilen kıyafetleri alarak küçük banyoya girdim. İspanyol kollu ve hafif göğüs dekoltesi olan beyaz elbise ayak bileklerime kadar uzanıyordu. Kime ait olduğunu bilmediğim elbise, bana bir beden büyük gelmişti ama çok fazla göze batmıyordu. Açık bıraktığım kızıl saçlarımla beyaz elbise hoş bir uyum içindeydi. Ötanazi'nin izlerinden arınarak odadan çıktığımızda Patrick bizi kapının önünde bekliyordu. "Size bu katı gezdirdikten sonra herkes işinin başına dönecek." İtiraz istemeyen sesine karşılık başımızı salladık. Burada patron oydu.

Patrick bize giriş katını gezdirmeye başlamıştı. Bu iş tam yarım saat sürmüştü. Giriş katındaki odalar çalışanlara ayrılmıştı ve ben yan yana dizilmiş on beş oda saymıştım. Her oda birbirinin aynısıydı: Mütevazı ve küçük. Daha sonra bir alt kata inmiştik ve içki mahzenindeki kaliteli ve yıllanmış çeşit çeşit içki şişesine afallayarak bakmıştım. Şaşkınlığım kileri görene kadar sürmüştü çünkü kilerde birçok erzak vardı. Sanki olası bir savaşa karşı bir ev dolu-

su yiyecek depolanmış gibiydi. Dört tarafı raflardan oluşan büyük kiler tıklım tıklım kurumuş gıdalar, baharatlar, şifalı bitkiler, turşular ve çeşitli konservelerle doluydu.

Karton kutulardaki yiyecekler ve tahıl çuvalları çok fazlaydı. Konservelerden birinin etiketinde dana dili yazısını görünce öğürmemek için kendimi zor tuttum. Kilerde daha adını bile bilmediğim birçok şey vardı. Patrick mutfakta aradığımızı bulamazsak buradan temin edebileceğimizi söylemişti. Mutfakta arayıp da bulamadığım şey kesinlikle dana dili olmayacaktı.

Son durak olarak fazla gösterişli bulduğum büyük bir odaya giriş yaptık. Marcus turkuaz koltuklardan birine oturmuş, gazetesini okuyordu. Bizi görünce gazeteyi katlayıp önündeki masaya bıraktı ve ayağa kalktı. Bakışları hemen Emily'yi buldu ve çapkınca onun vücudunda gezindi. Bal rengi gözleri gördüğü manzaradan memnun kalmış gibi ışıldadı. Ancak Emily'nin kalın camlı gözlüklerini görünce yüzünü buruşturmuştu. Onun yanına gelerek bir anda gözlüklerini çıkardı ve daha Emily ne olduğunu anlamadan gözlükleri yere atarak ayakkabısıyla ezdi.

Onun bu hareketiyle Emily gözlerini kırpıştırarak, "Babaannemindi o," dedi ağlamaklı bir sesle. Yerdeki kırılmış şeye baktıkça bakışları daha kederli bir hâle geliyordu.

Marcus yaptığı şeyden zerre kadar pişmanlık duymadan omuz silkti. "Babaannenin zevksiz olması benim suçum değil." Ceketinin iç cebinden beyazbir gözlük çıkararak Emily'ye uzattı. "Şimdilik benimkiyle idare et, daha sonra seni bir doktora götüreceğim," dedi. "Gözlerini kontrol ettirdikten sonra sana uygun bir lens alırız." O çirkin gözlükler olmadan Emily'nin ortaya çıkan güzelliği karşısında dili tutulmuştu. Onunla konuşurken gözlerini bir saniye olsun Emily'nin yüzünden çekmiyordu.

Emily ona tersçe bakarak uzattığı gözlüğü alıp taktı. Marcus'un zarif gözlükleri ona çok yakışmıştı. "Şimdi?" diyen Marcus sanki işin en sevdiği kısmına gelmiş gibi keyiflenmişti. "Öğle yemeğinde ballı, şarap soslu tavuk istiyorum. Buna ek olarak mısır ekmeğinde zencefilli çorba ve çikolatalı sufle de istiyorum. Bunlar dışında diğer çeşitleri kendi menünden seçebilirsin." Kolundaki saate baktı. "Saat on ikide öğle yemeğimi yerim, yani bir dakika bile gecikirse hoş şeyler olmaz" dediğinde Emily'nin sinirli yüzüne keyifle bakıyordu. O kadar şeyi nasıl yiyecekti?

"Hepsini siz mi yiyeceksiniz?" diyen kızın yüzündeki şaşkınlık çok belli oluyordu. "Ben onları hazırlamayı bilmiyorum." İtirazı yerindeydi çünkü ben de tatlı dışında diğerler saydıklarını bilmiyordum.

Marcus gülüşünü saklamak için dudaklarının içini ısırırken, "Öğrenmek için iki saatiniz var, Bayan Lewis," dedi.

"Ama..."

Marcus, "Şu polislerin numarası kaçtı, Patrick?" deyince Emily gözlerinden şimşekler çıkararak, "Tamam!" dedi. "Mutfağı bulsam iyi olacak!" diyerek öfkeli adımlarla dışarı çıktı.

Durmaya niyeti olmayan Marcus bu sefer de Deborah ile uğraşmaya başladı. Yerdeki kırılmış gözlüğü gösterdi. "İşe buraya temizlemekle başla ve bu kattaki tüm odaların tozunu al," dediğinde Deborah neye uğradığını anlamadı. "Bu katta kaç tane oda olduğunun farkında mısın?" diyerek kaşlarını çattı ama Marcus bilhassa ona daha fazla iş verecek gibiydi.

Marcus rahat tavrından ödün vermeden ona doğru bir adım attı. "Doğduğum evi senden daha iyi biliyorum ve burada olduğun sürece bana siz diyeceksin." Tehditkâr gözlerini ona dikip, "Anlaşılmayan bir şey var mı?" dedi.

Sırf Emily'ye âşık diye kızı süründürmüyorsa ben de başka bir şey bilmiyorum.

Deborah sinirlendi lakin onu kızdırmanın doğru olmadığını biliyordu. Bu yüzden burnundan solurken isteksiz bir şekilde başını salladı. "Anladım!" derken Marcus'un üzerine atlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

Kollarını göğsünde birleştiren Marcus, "Anladım ne?" deyince Deborah yumruklarını sıkarak, "Anladım, efendim!" dedikten sonra dışarı çıktı.

Marcus gülen gözlerle bana dönünce kıkırdadım. *"Bana nasıl bir işkence çektireceksin?"* diye yazıp ona uzattığımda kahkaha attı. "Henüz canıma susamadım, güzelim," diyerek saçlarımı karıştırdı. "Keyfine bak," diye göz kırptı. İtiraf etmeliyim ki çok rahatlamıştım. Bu adamın düşmanlığını kazanmak istemiyordum. Sadece rahatlığıyla bile insanı delirtirdi.

Emily ve Marcus sayesinde öğle yemeği bir faciayla bitmişti. Emily'nin kendi pişirdikleri de çok lezzetliydi ama Marcus istediği yemekleri pişirmediği için onu azarlamış ve tekrar mutfağa göndermişti. Marcus ona yeniden yemek yaptırırken Emily'nin savurduğu küfürleri fazlasıyla duymuştum. Deborah ise elindeki toz fırçasını kılıç tutar gibi tutuyor ve etrafına savuruyordu. Marcus'un kahkahaları ve onların öfkeden deliye dönmüş hâli çok komikti. Ateş hattında çok fazla kalmak istemediğim için temiz hava almak amacıyla dışarı çıktım.

Hava soğuktu ama ben yine de açık alanın tadını çıkararak arka bahçeye doğru yürüdüm. Kocaman serayı görünce durmak zorunda kaldım. Patrick'in sera hakkında anlattıklarını hatırlayınca küçük adımlarım karın içinde hızlandı. Ihlamur ağaçlarını geçince naylon seranın kapısını açarak içeri girdim. Yoğun sıcak havayı hissederken

burnuma gelen pırasa ve maydanoz kokularıyla gülümsedim. Sonbaharın ortalarında ekilmiş olmalıydı, yeşillikleri göz alıcıydı.

Her sebze için ayrı bir bölme vardı ve hepsinin karışık kokusu burnuma geliyordu. Lahanalar, pırasalar, yeşil soğan, maydanoz, turp ve daha birçok sebze vardı. Seranın içi çok sıcaktı ama şimdilik nefes darlığımı zorlamıyordu. Ancak kapalı alan korkum yavaş yavaş saklandığı yerden çıkmaya başlamıştı. Kapıyı açık bırakmam, korkularımı biraz olsun yatıştırıyordu. Kenarda gördüğüm bahçe eldiveni ve küçük çapaya altın bulmuş gibi bakıyordum. Uzun elbisemin eteklerini dizlerimin üzerine kadar kıvırıp bağladım ve eldivenleri elime geçirdim. Çapayı ve hasır sepeti alarak ceviz kabaklarının olduğu bölmeye girdim. Evet, bahçeyle uğraşmayı çok seviyordum.

Olgun, sarı kabaklardan birkaç tane alıp sepete koyduktan sonra yabani otları kopardım. Daha sonra çapa yardımıyla köklerini biraz havalandırıp sulama tıpasını açtım. Kabaklara çok az miktarda su verdikten sonra geri kapattım. Diğer sebzeler seradaki sıkışan nemli hava sayesinde su istemezdi ama kabakların ve lahanaların suya ihtiyacı vardı. Biraz pırasa ve havuç söküp sepete koyduktan sonra bulduğum yabani otlara yöneldim.

Alnımda biriken boncuk gibi terler yüzüme düşmek üzereyken elimin tersiyle sildim. Evet, hâlâ seradaydım. Dereotlarının arasındaki yabani otları toplarken, "Bıraksan yarına kadar burada kalır. Şuna bak, ormanına kavuşmuş bir tavşan gibi," diyen bir ses duyunca irkilerek ayağa kalktım.

Sesinden dolayı sadece Marcus'u görmeyi beklerken seranın içinde beni izleyen birçok kişi gördüm. Ne yazık ki onların arasında suikastçım de vardı. Sağında ve solunda

bir kadın olan suikastçım, soluk bile almadan beni izliyordu. Kalbim korkudan hızlandı. Onun keskin, lacivert gözlerinin hedefindeydim. Kumral saçlarının nemli olması uzun zamandır seranın içinde olduğunu gösteriyordu. Üzerinde bu kış mevsimine inat siyah bir tişört vardı ama montu elindeydi. Delici bakışları eteğimi topladığım için çıplak bacaklarımda bir süre oyalandı. Daha sonra ellerimdeki topraklı eldivenlere ve yüzüme yapışan kızıl saçlarıma baktı. Göz göze geldiğimizde ise ne düşündüğünü anlayamayacağım kadar ruhsuzdu. Ondan kaçtığım için kızgındı, değil mi?

"Marcus?" dedi kısa boylu, yaşlı bir kadın. "Bu kız da mı içerdekiler gibi bir mahkûm?" Bana baktıkça kaşlarını çattığı için yüzündeki kırışıklar daha fazla çoğalıyordu.

Marcus derin bir nefes aldı. "Pek sayılmaz, babaanne," dediğinde Patrick'in saydığı tüm isimlerin tatilden döndüğünü anladım. Evet, serada çok fazla kişi vardı. *Gerçekten zamanlamaları mükemmel.*

Yaşlı kadının yanında duran uzun boylu, esmer bir çocuk gözlerini benden ayırmıyordu. İç çekerek, "Bir mahkûmdan çok, beyazlar içindeki kızıl saçlı bir peri kızını andırıyor," dediğinde gözlerimi irice açtım. Böyle bir iltifat duymayı beklemiyordum.

Suikastçım ona tersçe bakarak önüne dönüp tekrar çıplak bacaklarıma baktı. Toprak olmasın diye elbisenin eteğini belimdeki kemere taktığım için neredeyse iç çamaşırım görünecekti. Ailesinin yanında kontrollü olmaya çalışan suikastçım, "Eteğini düzelt, Dilsiz Kız ve buraya gel," dediğinde buz gibi sesi beni ürkütmüştü.

Eldivenleri çıkarıp aldığım yere koydum, kıvırdığım elbisenin eteklerini açtım. Ona doğru yürüyeceğim esnada yanındaki diğer kadın, "Sepeti de al, hayatım," diyerek bana gülümsedi. "Aşçımız onları akşam yemeğinde kulla-

nır." Dikkatli bakınca bu kadını daha önce gördüğümü fark ettim. Kahverengi saçlarını sıkı bir topuz yapan kadının ela gözleri ışıldayarak bana bakıyordu. Defilede görmüştüm onu, değil mi? Podyuma çıktığımda o da vardı ve Drew'un yanında oturuyordu. Hatta gözlerini bizim üzerimizden hiç ayırmadığı için kadından rahatsız olmuştum. Suikastçımdan hoşlanan bir kadın olduğunu düşündüğüm için onu kıskanmıştım. Ama belli ki o da aileden biriydi. Defilede suikastçımın bir adamın parmaklarını benim yüzümden kırdığını görmüştü.

Yerdeki sebze sepetini alarak onlara doğru çekingen adımlarla yürüdüm. Tam karşılarında durduğumda suikastçım elimdeki sepeti alarak Marcus'a uzattı ve elimi sertçe tuttu. "Gidiyoruz!" dediğinde ses tonu beni buradan bir an önce götürmek ister gibi sabırsızdı.

Karşımda duran kalabalık, birleşen ellerimize bakıp kaşlarını çattığında sadece Marcus ve defilede gördüğüm o kadın bana içten bakışlar atıyordu. "Kız bir yere gitmiyor, Drew," diyen kadın kolumdan tuttuğu gibi beni kendi yanına çekti.

Kaşlarını çatan suikastçım dişlerinin arasından, "Karışma, anne!" diyerek sertçe konuşunca afalladım. Annesi miydi? Defilede bu kadının ona attığı yoğun bakışları kıskandığıma inanamıyordum. Onun annesiydi. Aman Tanrım, onu annesinden kıskanmıştım! Aslında bir nevi yanlış anlamakta haklıydım çünkü boyunca iki oğlu olmasına rağmen kadın çok genç görünüyordu. Genç kızlara taş çıkartan harika bir fiziği vardı ve giydiği krem rengi düz elbisenin içinde muhteşem görünüyordu. Yüzündeki hafif makyajı da çok yakışmıştı.

Annesi, "Kes şunu, Drew," diyerek ona meydan okudu. "Yıllar sonra oğlumun tekrar bu eve dönmesini sağlayan şey eğer bu kızsa, Taşıyıcı olması umurumda değil," diyerek onun karşısında dimdik durdu. "Yeşil benim misa-

firim, sen burada kalmak istemiyorsan gidebilirsin," dediğinde beni kullanarak oğlunu burada tutmak istediğini anladım.

Suikastçımın annesi elimi nazikçe sıkıp bana gülümsedi. "Eve girelim," diyen kadının yumuşak sesi bana itiraz şansı bırakmıyordu.

Birlikte seradan çıktığımızda diğerlerinin söylediği şeyleri duyabiliyordum. Kendi aralarında kısık sesle bir şeyler konuşarak bizi takip ediyorlardı. Koluma giren kadın başını çevirerek üzerimdeki beyaz elbiseye baktı. "Eşimin bana hediye ettiği elbiselerden biri," dediğinde kötü hissettim. Marcus bize annesinin kıyafetlerini mi getirmişti?

Aceleyle onun kolundan çıkıp defterimi aradım ama yanımda getirmediğimi hatırlayınca utanç içinde ona baktım. "Sorun değil," diyen kadının gülüşü bana Marcus'u hatırlattı. "Marcus, sana ve şu asistan kıza benim kıyafetlerimden vermiş," dediğinde gözlerindeki imalı bakış beni daha çok utandırdı. Oğullarının ilgi gösterdiği kadınları artık biliyordu.

Kadın, "Ama sizinle gelen arkadaşınıza kuzeni Felicia'nın kıyafetlerinden vermiş," dediğinde buna hiç şaşırmamıştım. Marcus, Deborah'yı kendisine rakip olarak gördüğü için ondan hoşlanmıyordu.

"Eğer Patrick dört saat önce bizi aramasaydı, burada olduğunuzdan bile haberimiz olmayacaktı," dediğinde şimdi neden tatillerini yarıda kestiklerini anlamıştım. O yaşlı adam hemen onları arayıp evde olduğumuzu söylemişti.

"Henüz tanıştırılmadık, değil mi?" diyen kadın bana içten gelen bir tebessümle baktı. "Ben Annalees," dediğinde tebessümüne karşılık vererek başımı salladım. Suikastçımın annesi iyi birine benziyordu.

Serada çok fazla oyalanmış olmalıyım ki hava kararmaya başlamıştı. "Bitkileri seviyor olmalısın." Eve doğru yürürken Annalees ona cevap veremesem de benimle sohbet ediyordu.

"Seni gördüm, bitkilerin içinde zaman ve mekân kavramını yitirmiş gibiydin. Yüzünde gülümsemeyle onlarla ilgileniyordun," dedikten sonra başını çevirip diğerleriyle birlikte peşimizden gelen oğluna baktı. "Drew'un sana olan bakışlarını görmemek imkânsız," diyerek iç çektiğinde bakışları uzaklara dalmış gibiydi. "Bahçıvanların girmediği tek yer sera çünkü orası benim mabedim gibi. Ne zaman canım sıkılsa rahatlamak için oraya giderim." Üzülmüş gibi başını eğdi. "Eşim Bruce da tıpkı Drew'un sana baktığı gibi uzun uzun beni izlerdi." Gözlerindeki özlem görülmeyecek gibi değildi, ölen eşini özlüyordu.

Üzgün gözlerle ona baktığımda buruk bir tebessüm kondu dudaklarına. "Marcus ve Drew'un varlığı bir nebze olsun onun yokluğuna beni alıştırıyor."

İçeri girdiğimizde Deborah ve Emily suçlu bir vaziyette koltukta oturuyorlardı. Ev sahipleri döndüğü için burada istenmediğimizi düşünüyor olmalıydılar. Beni görünce ikisi de rahatlayarak ayağa kalktı. "Gidiyoruz, Yeşil," diyen Emily kapıyı gösterdiğinde Annalees karşı çıktı. "Hava çoktan kararalı, kızlar," diyerek onları durdurdu. "Bu gece yine kar yağışı bekleniyor," dedikten sonra onların gerginliğini yatıştırmak ister gibi tebessüm etti. "Bu gece burada kalıyorsunuz."

Emily tam konuşmaya hazırlanıyordu ki, "İtiraz istemiyorum," diyen kadının sesiyle susmak zorunda kaldılar. Üçümüz bir koltuğa oturduğumuzda diğer aile bireyleri de gelmişti. Sadece Gölge ve Marcus yoktu ancak kısa süre sonra, "Tanrı aşkına, çenemi kırdın, hayvan herif!" diyen Marcus'un sesini duyduk. "Mükemmel yüzüme vurduğun

için seni dava edeceğim!" dediğinde bunu yapacağından zerre kadar şüphem yoktu.

Drew'un, "Anneme dua et!" diyen sesini duyduğumda Marcus'un inleyen sesini bir kez daha duyduk.

Kısa süre sonra ikisi içeri girdiğinde Marcus'un dudağı kanıyordu. "Drew!" diyen babaannesi kaşlarını çattı. "Büyüklerine karşı daha saygılı olmalısın!" Yaşına rağmen sesi fazla kontrolcü çıkmıştı. Ancak Drew sadece omuz silkti. "Bunu hak etti," dedikten sonra tam karşımdaki koltuğa oturdu ve yine hesap soran bakışlarını bana çevirdi.

Marcus gülerek dudağındaki kanı silerken inadına kardeşinin yanına oturdu. Suikastçım her an ona bir yumruk daha atacakmış gibi duruyordu. Annalees sanki bu duruma alışıkmış gibi ikisine tebessüm ederek baktıktan sonra bize döndü. "Artık tanışalım mı?" dedikten sonra kızlara baktı. "Ben Annalees, şu gördüğünüz iki serserinin annesiyim." Daha sonra yanında duran yaşlı kadını gösterdi. "Martha benim kayınvalidem." Beyaz saçlarını omuzlarının hizasında kesen yaşlı kadın, gözlerinden ateşler saçarak bize bakıyordu. Biraz kiloluydu fakat oldukça sağlıklı görünüyordu. Sanırım bizi burada istemiyordu.

"Kız kardeşim Linda." Annalees'in aksine Linda ondan daha büyük görünüyordu. Zayıf bedeni hafif kambur duruyordu ve açık kızıl saçlarıyla uyumlu çilleri onu hoş gösteriyordu. Fakat bize olan bakışlarının hoş olduğunu söyleyemezdim. "Eşi Dexter Frost." Annalees sırayla herkesi tanıtırken kısa boylu ve göbekli adam içtenlikle bize selam verdi.

"Bunlarda yeğenlerim," diyen Annalees, sarı saçlı ve kedi gibi bakışları olan bir kızı gösterdi. "Felicia en büyükleri, Marcus ile aynı yaştalar." Kızın tiksinti dolu bakışlarını bence herkes görmüştü. Mini etekli, kırmızı kazaklı, güzel bir kızdı.

Annalees tanıştırma faslına devam ederek genç bir adamı gösterdi: "Yeğenim Michael." Sarışın adamın Emily'den daha koyu mavi gözleri vardı. Ütülü takım elbisenin içinde bana bir iş insanını anımsattı. Tebessümü içten ve bizden rahatsızlık duymuyormuş gibiydi.

"Nate, Drew'den bir yaş büyük," diyen Annalees'in sesiyle diğer yeğenine baktım. Serada bana peri kızı diyen esmer çocuğu göstermişti. Bakışları benim ve Deborah'nın üzerinde gezinen çocuk bana biraz çapkın gibi gelmişti.

Annalees yan yana duran iki kızı gösterip, "Rose ve Maya ikizler." Bize utangaç bakışlar atan kızlar bizimle aynı yaşlarda görünüyordu. "Ben Rose," diyen kızın yeşil gözlerinde siyah çerçeveli, kocaman gözlükleri vardı. Rose'un bakışları utangaçtı ve kıvırcık, kızıl saçları annesine benziyordu.

"Şey... Ben de Maya." Bu kız daha bir çekingen gelmişti bana. İkizinin aksine kumral saçları vardı ama açık yeşil gözleri aynıydı. İkisi de utangaç görünüyordu, bana dost canlısı kızlar gibi geldiler. Üstelik gözleri dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Maya kısa boyluydu ama Rose benden uzundu. Sanırım çift yumurta ikizleriydi.

Şimdi tanışma sırası bizde olduğu için bu görevi Emily üstlendi. "Sizi tanıdığımıza sevindik, ben Emily," dedikten sonra bizi gösterdi. "Bunlar da arkadaşlarım Deborah ve Yeşil. Size daha fazla rahatsızlık vermeden izninizi istiyoruz." Emily içlerinden bazılarının bize attığı bakışlardan rahatsız olmuş gibiydi. Fakat Annalees kaşlarını biraz çatarak başını iki yana salladı. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz, çalışanlarımız birazdan burada olurlar," dedikten sonra onları çalıştırdığı için Marcus'a ters ters bakmaya başladı. "Akşam yemeğine kadar gidip biraz dinlenin." Bizi bırakmaya niyeti yok gibiydi. Yanımda kızlarla sessizlik içinde onların yanından ayrılırken Gölge'nin delici bakışlarını

üzerimde hissediyordum. Bana öldürücü gözlerle bakan bu adamdan uzak durmanın bir yolunu bulmalıydım.

Kızlarla biraz uyuduktan sonra nihayet durum değerlendirmesi yapmaya başlamıştık. İki saatlik uykumu Emily ile aynı yatakta geçirmiştim çünkü Deborah ile uyumaktan korkuyordu. Şimdi küçük odanın içindeki yataklarımızın üzerinde oturuyorduk. "Bizden rahatsız oldular ve içlerinden biri her an bizi ihbar edebilir," diyen Emily endişesini dile getirdiğinde hepimiz korkmaya başlamıştık.

Saçlarını karıştıran Deborah burnundan bir nefes aldı. "Marcus ve Alex, yani şu meşhur Drew belki buna izin vermez." Aniden gülmeye başladı. "Hapishanede Gloria'nın sürekli bahsettiği adamın böylesine saygın bir ailesi olduğunu bilmiyordum. Adam, Kontrolsüzlerin lideri, farkında mısınız? Acaba bize kibirle bakan ailesi, oğullarının okulu birbirine kattığını biliyor mu?" dediğinde sinirlerimiz bozulduğu için hepimiz gülmeye başladık. Marcus dışında kimsenin bir şeyden haberi yoktu. En tehlikeli mahkûm kendi ailelerinin içindeydi ama onlar bize tiksinti dolu bakışlar atıyordu. Üstelik benim dışımda kimse onun Gölge olduğunu bilmiyordu.

"Aslında eve döndükleri iyi oldu," diyen Emily yüzünü ekşitti. "Yoksa o despot adam bana o tavuk yemeğini yaptırana kadar durmayacaktı! Yoksul bir aileden geliyorum, yani onun gibi masamda çeşit çeşit yemek olmazdı," dediğinde yüzü gölgelendi, bakışlarını kaçırdı. "Ötanazi dışında yediğim tüm tavuklar babaannemin yılbaşında tencerede haşladığı birkaç parça tavuk kanadıydı," dediğinde şimdi üzüntüsünün sebebini daha iyi anlıyordum. Aralarındaki ekonomik fark onu Marcus'tan daha da uzaklaştırıyordu. Kendini onun yanına yakıştırmıyordu.

Bir süre daha evdekilerin dedikodusunu yaparken kapımız tıklatıldı. Üzerinde siyah ve beyaz renklerden oluşan hizmetçi üniformasıyla bir kadın içeri girdi. "Bayan Annalees sizi yemeğe bekliyor, efendim," dediğinde sesi saygılı çıksa da bakışları aksini söylüyordu. Mahkûmduk ve bu herkesin bize ön yargıyla yaklaşmasına neden oluyordu.

Onu takip ederek odadan çıktık ve koridor boyunca düz bir şekilde yürüdük. Kadın bize kapıyı gösterdikten sonra bırakıp gitmişti. Tam kapıyı açacaktık ki içeriden gelen sesleri duyunca durduk. "Evimde katil istemiyorum, Marcus. Yaptığın büyük sorumsuzluk!" Bu, yaşlı kadının sesine benziyordu.

"Martha, sakin ol lütfen," diyen kişi Annalees'ti. "Üçü de zararsız görünüyor."

"Asıl sen hiç konuşma, Annalees." Bu ses de Annalees'in kız kardeşi Linda'ya ait olmalıydı. "O kanun kaçaklarının gitmesine izin vermeliydin. Tanrı aşkına, içlerinden biri Taşıyıcı! Onun burada saklandığı duyurulursa ailemiz için büyük bir skandal olur."

"Kız çok güzel, anne." Sanırım bu Rose'du. "Üstelik Taşıyıcı ile tanışmayı hep istemişimdir. O bu eyaletteki tüm ünlülerden daha ünlü ve gizemli."

"Aptal olma, Rose! Ayrıca hiç de güzel değil."

"Onu kıskanıyorsun, Felicia çünkü senden daha güzel."

"Rose Frost! Derhâl ablandan özür dile!"

"Neden hep Felicia'yı tutuyorsun, büyükanne? Rose kötü bir şey söylemedi."

"Kes sesini, Maya! Büyüklerin konuşmalarına katılacak kadar olgun değilsiniz."

On dokuz yaşındalar," diyen Marcus ile kapıda ağaç olmuştuk. "İkizlerin de konuşmaya hakkı var." İkizler bizimle aynı yaşta görünüyordu ama anlaşılan bizden birkaç yaş küçüklerdi. Ve suikastçımın alay dolu sesini duyduk: "Neden bu konuşmayı daha mahrem bir yerde yapmıyorsunuz? Çünkü şu anda üçü de kapıda sizi dinliyor," dediğinde kızlarla göz göze gelip irkilerek bir adım geriye gittik. Lanet adamın sanki kapıda gözü varmış gibi bizi ele vermişti!

"Bunu nasıl bil..." Daha Deborah sözlerini bitirmeden Michael kapıyı açmıştı. Biz yakalanmanın utancıyla donup kalmışken, Michael sırıtarak bize baktı. "Kapı dinlemek, üç hanımefendinin yapacağı bir şey değil," diyerek bizi iyice utandırdı.

Üçümüz göz göze geldiğimizde Emily haç çıkararak, "Tanrım, sen bizi koru," diye dua etti. "Bu aile fazla ürkütücü."

Derin bir nefes alarak içeri girdiğimizde, hepsinin yemek masasından oturduğunu ve başlamak için bizi beklediğini gördük. Masanın en başında yaşlı kadın vardı ve onun sağında Annalees, solunda ise Linda oturuyordu. Linda'nın kocası, karısının yanındaki yerini almıştı ve Marcus ile Nate karşılıklı oturuyordu. Büyükten küçüğe doğru oturduklarını, Drew ve Micheal'ın karşılıklı oturmasından anladım. Masanın sonlarında Felicia ve ikizler oturuyordu. Büyük masada hâlâ boş yer vardı ve hepsi susmuş, bizi izliyordu. Daha tuhaf olansa bizim içeri girmemizle Bay Frost dâhil tüm erkekler ayağa kalkmıştı. Tabii, suikastçım dışında çünkü o kimseyi umursamadan oturduğu yerden bana bakıyordu. Kadınlar otururken bu erkekler niye ayağa kalkmıştı?

Erkekler sanki gözleriyle bize bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama biz hiçbir şey anlamadık. Rose dikkatimi çekmek için hafifçe öksürünce ona döndüm. Dirseğiyle

yanındaki ... ve babaannesini kontrol ederek onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Maya gülerek başını sallayıp ...dıktan sonra bana doğru döndü ve ellerini kaldırdı. "İşaret dili biliyor musun?" Kimseye çaktırmadan elleriyle sorduğu soruya başımı salladım. Maya, işaret dili biliyordu.

Gülüşü büyüdü. "Bu bir nezaket kuralıdır, siz oturmadan onlar da oturmayacak. Diğerleri neyse ama babamı fazla bekletmeyin." Eliyle işaret ettiği şeyleri anlayınca utançtan inledim ve hemen Rose'un yanına oturdum. Bunu biraz hızlı yapmış olmalıydım ki ikizler kıkırdamıştı.

Ben oturunca Emily karşıma ve Deborah ise onun yanına oturmuştu. Nihayet erkekler oturunca hepimiz rahat bir nefes aldık. Önümde duran bezelye çorbasından tam bir kaşık alacaktım ki Rose yavaşça elimi tuttu. "Babaannem dua etmeden önce yemeğe başlayanlara çok kızıyor." Kulağıma fısıldadıklarını duyunca elimi hemen çektim ve Rose tekrar güldü. Burada resmen diken üstündeydim.

Babaannenin, "Tanrım, bize sunduğun bu nimetler için..." diyerek dua etmeye başladığında herkes elini birleştirdi ve onun söylediklerini tekrar etmeye başladı. Hatta Emily ve Deborah bile gözlerini kapatıp onlara eşlik ediyordu. Suikastçım dışında tabii... O dua etmiyordu ama yemeğe başlamak için onları bekliyordu. Nihayet babaanne, "Yüce İsa, sen çocuklarını kutsa," diyerek duanın sonuna gelince herkes, "Amen," demişti.

Tekrar kaşığıma uzandığımda, "Sen neden dua etmedin?" diyen Felicia yüzünden herkesin bakışları beni buldu. Acaba şu yemeği yiyebilecek miydim? Marshall ailesi fazlasıyla tutucuydu.

Başımı hafifçe eğerek Maya'ya baktım. *"Ona bir Hıristiyan olmadığımı söyler misin?"* diyerek ellerimi oynattım. Suikastçım bile işaret dili bilmediği için ne demek istediğimi anlamamıştı. Acaba Maya nasıl öğrenmişti?

"Ne söyledi?" Felicia'nın sorusunu duyan Maya tam konuşacaktı ki Drew'un yalandan öksürmesiyle Maya'nın gözleri kuzenini buldu. Drew belli belirsiz başını iki yana sallayınca Maya ona göz kırptı. İki kuzen sanki bakışlarıyla anlaşıyormuş gibi Maya, "Yeşil içinden dua ettiğini söyledi," diyerek onlara yalan söyledi. "Sanırım hâlâ bize alışamadı," dediğinde neden Hıristiyan olmadığını sakladığını anlamamıştım. Drew işaret diliyle anlattıklarımı anlamamıştı ama ailesinin hoşuna gitmeyecek bir şeyler söylediğimi hissetmişti. Bu yüzden Maya'yı uyararak buna engel olmuştu.

Annalees, Maya'nın söylediklerine inandığı için bana bakarak tebessüm etti. "Lütfen rahat ol, kızım," derken bana karşı fazla iyiydi. "Hepimiz sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Annalees ve ikizlerin samimiyetinden şüphem yoktu ama diğerleri için aynı şeyleri söyleyemezdim.

Nihayet yemeğe başladığımızda rahat bir nefes almıştım. Çorbadan sonra başlangıç olarak somon balığından bir parça aldım. Ama balık sevmediğim için fazla yiyemedim. Yemekten çok barbunya salatası dikkatimi çekiyordu ancak ulaşamayacağım kadar uzakta duruyordu. Masada adını bile bilmediğim birçok yemek olduğu için sadece bildiğim tadları tercih ediyorum. Başımı kaldırdığımda suikastçının masanın diğer tarafında beni izlediğini gördüm. "Rose?" dediğinde yanımdaki kız hemen başını kaldırdı.

Drew ona, "Salatanın tadına bak," diyerek ifadesiz bir sesle konuştuğunda Rose hiçbir şey anlamadı. Gergin bir şekilde onu izleyen diğer aile fertlerine baktı ve başını salladı. "Teşekkürler, kuzen," dedikten sonra uzanıp salata tabağını aldı ve bana döndü. "Sen de bunun tadına bakmalısın, aşçımız çok güzel yapar," dedikten sonra tabağımı doldurdu. Bu kuzenler gerçekten de doğru düzgün açıklama yapmadan birbirlerinin ne istediğini hemen anlıyorlardı.

Suikastçım kızgın olduğu için doğrudan bana salatayı uzatmamış, Rose'a yaptırmıştı. Rose kendi tabağına da biraz koyduktan sonra yeniden kaşığı eline aldı. "Sen barbunya sevmezsin, Rose." Linda'nın söylediklerine karşılık Rose gülümsedi. "Şey, canım çekti, anne," diyerek bir kaşığı doldurup ağzına koydu. İkizlerin buradakilerden çekindiğini fark etmiştim.

Herkes tekrar yemeğe başladığında Marcus başıyla Maya'ya bir işaret yaptı ve Maya başını salladı. Elindeki çatalı yavaşça yere atarak ikizine baktı. "Rose, çatalım düştü, verir misin?" dediğinde Rose başını sallayıp masanın altına eğildi. Rose eğilince Maya masadaki peçeteyi kimseye göstermeden masanın altında ona uzattı. Rose çiğneyemediği tüm barbunyayı peçetenin içine çıkarttı. Nezaket kurallarının çok ön planda tutulduğu bu ailede Marshall kardeşler ve ikizler kimseye çaktırmadan kuralları bozuyordu. Rose ayağa kalktığında dördünün birbirine attığı kinayeli bakışları bile bu dörtlünün çok iyi anlaştığını gösteriyordu. Diğerleri buz gibi kaskatı bir şekilde yemeğini yiyordu. Ama bu dördü, gözleriyle anlaşıyordu.

"Onlarla nasıl tanıştınız?" Martha'nın, yani yaşlı kadının söylediklerini duyan Marcus masadan bir peçete aldı ve dudaklarını sildi. "Ötanazi'de verdiğim defileyi biliyorsun, babaanne," diyerek arkasına yaslandı. "Emily ve Yeşil podyuma çıkarak beni zor bir durumdan kurtardılar. Deborah ise hazırlıklar için bana çok yardımcı oldu. Kızlara borçluyum," dediğinde borcunu ödemek için bize yardım ettiğini anlatmaya çalıştı.

"Defilede ben de vardım," diyen Michael gözleriyle beni göstererek Gölge'ye baktı. "Onun için bir adamın parmaklarını kırdığını gördüm," dediğinde yüzündeki muzır ifade *aranızda ne var*, der gibiydi.

"Birinin parmaklarını mı kırdın?" Babaanne Martha dehşete kapılmış gibiydi. "Bunu neden yaptın, Drew?"

Anlaşılan, yaşlı kadın defilede olanları bilmiyordu. Hâlbuki torunu tam bir psikopattı!

Şarabından bir yudum alan kaygısız katil, "Öyle gerekti," diyerek konuyu kapattı.

"Taşıyıcıyı iyi tanıyor gibisin." Felicia'nın iğneleyici sesine bir anlam veremedim.

Kaşlarını hafifçe çatan Drew, "Onun bir adı var," diyerek kuzenini tersledikten sonra başını çevirdi ve bana baktı. Lacivert gözleri fazla soğuktu. "Ve evet," dedi mesafeli bir sesle. "Onu çok iyi tanıyorum." Gözlerime bakarak söyledikleriyle bakışlarını hemen kaçırdım.

Tüm gözler ikimize döndüğü için Rose hafifçe güldü. "Amerika'da Yeşil'i tanımayan kimse yoktur bence," diyerek konuyu değiştirmeye çalışmıştı.

"Aynen," diyen Maya hemen onu destekledi. "Mesela onu hiç görmediğim hâlde saçlarının ateş kızılı olduğunu ve gözlerinin kimsede olmayan bir yeşil tonu olduğunu duymuştum. Tanrım, şu saçlara bak! Sanki kızgın bir volkandan taşan lavlar gibi. Anneminkilerden daha kızıl. Üstelik güneş fobisi de dâhil, onunla ilgili her şey okuldaki çocukların dilinde. Onunla akşam yemeği yediğimi söylesem kimse bana inanmaz. O efsanelerden çıkan küçük bir tanrıça gibi." Maya'nın hayranlıkla söyledikleri beni utandırırken Felicia kaşlarını çatmıştı.

"Kes sesini!" diyerek küçük kardeşini uyardı. "Sana kaç kere bana cevap vermemen gerektiğini söyleyeceğim!" diye onu azarlayınca, Maya yutkunarak başını eğdi.

"Felicia!" Marcus ve Drew aynı anda konuşunca Felicia, "Ama..." demişti ki suikastçının sert bakışları onu susturdu. "Maya ve Rose'a karşı daha saygılı olmalısın," dediğinde buz gibi sesi Felicia'yı ürküttüğü için başını salladı ve önüne döndü.

Marcus yan yana oturan ikizlerin küskün bir tavırla surat astığını görünce, "Meleklerim," diyerek onlara çapkınca gülümsedi. "Bahçeye çıkıp bu yaşlı adamla birazcık oynamak ister misiniz?" dediğinde amacına ulaştı çünkü ikizler gülücükler saçarak kabul ettiler.

"Bayan Lewis?" diyen Marcus güldü. "Arkadaşınızla birlikte bize eşlik eder misiniz?" Daha Emily cevap vermeden, "Ben ikisini hazırlarım!" diyen Maya neşeyle konuştu. Deborah ve Emily hakkında çoktan karar vermişti. Maya hevesli bir şekilde, "Sen de gelsene, Yeşil," deyince başımı iki yana salladım. Onlara eşlik edemezdim.

"*Uykum var.*" Ellerimle söylediğim şeyler onu biraz üzdü ama sağlık problemlerimi az çok bildiği için anlayışla karşıladı. "Tamam, sen uyu," dedi. "Seninle yarın bahçeyi gezeriz."

"Patrick sizin için misafir odalarımızı hazırladı," diyen Annalees, bize çalışanların odasını verdiği için kapının yanında dikilen Patrick'e kızar gibi bakıyordu.

"O, benim odamda kalacak." Suikastçının sözleri masaya bomba gibi düşmüştü. Onun odasında mı kalacaktım?

"Aynı odada kalmanızı istemiyorum, Drew." Babaannesi buna karşı çıkan ilk kişiydi. "Kızın kalbi hasta, senin yüzünden evimde ölmesini istemiyorum," dediğinde ölümden bahsettiği an Drew gerildi. "Aynı odada kalacağımızı kim söyledi? Ben kalacak bir oda bulurum," dediğinde bu sözleri masadaki herkesi afallattı. Hepsi şaşkınlıkla ona bakıyordu ve bakışları çok tuhaftı.

"Gloria bile senin odanı görmemişti ve sen ilk kez bir kıza odanı veriyorsun," diyen Micheal'ın Gloria'dan bahsetmesi buradaki herkesi kızdırdı. Sanırım Gloria bir şekilde onların nefretini kazanmıştı.

Gloria'nın konusu açılınca Drew kaskatı kesildi. Kaşlarını çattığında gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar belirgin bir hâle geldi. İkaz dolu, soğuk ve ürkütücü bakışlarını kuzenine çevirip, "İkisini birbiriyle kıyaslama!" dedi sert bir sesle. Bu uyarıyı ciddiye alan Michael özür diler gibi ona bakarken, "Üzgünüm, benim aptallığım," dedi kısık bir sesle.

Masadaki gerginliğe daha fazla dayanamadığım için izin ister gibi hepsine bakıp ayağa kalktım. Fakat Drew dışında tüm erkeklerin de benimle ayağa kalkmasıyla afalladım. Maya ve Rose gözleriyle *git* diye işaret edince ben gitmeden onların oturmayacağını anladım. Hepsine tebessüm ederek hemen Patrick ile yemek salonundan çıktım. Onlar böyle ayağa kalkınca kendimi tuhaf hissetmiştim ama kadınlara gösterdikleri saygı da hoşuma gitmişti. Bana okuduğum romanlardaki eski âdetleri anımsatmıştı. Bu hareketleri bence rahatsız edici olduğu kadar cezbediciydi de. Kendimi Orta Çağ'daki aristokratların içindeymiş gibi hissetmiştim.

Patrick ile merdivenlere yöneldiğimde, "Ona ben eşlik ederim," diyen suikastçının sesini arkamızdan duydum. Patrick ellerini karnında birleştirerek, "Siz nasıl isterseniz, efendim," dedi ve yanımızdan ayrıldı.

Yanıma geldiğinde doğru düzgün yüzüme bile bakmadan, "Yürü!" dedi buz gibi bir sesle. Sinirli çıkan sesini duyunca başıma geleceklerin korkusuyla onu takip ettim. Acaba hâlâ nefes alırken son duamı okusa mıydım?

Hissettiğim korkuyla üçüncü kata nasıl geldiğimi bilmiyordum. Bir odanın kapısını açıp geçmemi bekledi ama ben hâlâ ondan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Açtığı kapıdan içeri girdiğimde peşimden gelerek ışıkları benim için açtı. Kapıyı arkasından sertçe kapatınca korkuyla ona doğru döndüm. Dikkatli bir şekilde gözlerime baktığında bir şeyleri anlamak ister gibiydi. Zaten tüm

gece gözlerini üzerimden çekmemişti. Sanki bazı soruları öğrenmek için hep beni izlemişti. "Hatırlıyor musun?" dediğinde artık neyi bilmek istediğini anlamıştım. Sertçe yutkunarak kendimi ele verdiğimde, "Siktir!" diyerek kaşlarını çattı. "Hatırlamana rağmen benden kaçtın!" diye gürlediğinde korkuyla arkaya doğru attığım adım onu iyice çıldırttı. "Sakın!" diye bağırdı. "Şu anda hiç olmadığım kadar sana kızgınım, o yüzden sakın kaçmaya çalışma!" diyerek beni tehdit edince iliklerime kadar ürperdim. O böyle bağırırken kaçmamak çok zordu.

"Beni nasıl buldun?" Ondan korksam da dudaklarımı oynatarak merak ettiğim soruyu sordum.

"Cehennemin dibine de kaçsan seni her zaman bulurum!" Bana iyice yaklaşıp üzerime eğilince nefesimi tuttum. "Beni hatırlıyorsun," dedi ve çenemi hafifçe sıkarak ona bakmamı sağladı. "Yine de benden kaçtın!" Buz gibi çıkan sesi, korkudan gözlerimin dolmasına sebep oldu. Titremeye başladığımı görünce, burnundan sert bir nefes verip dişlerini sıktı. "Kes şunu, sana asla zarar vermem!" dediğinde bunu zaten biliyordum. Evet, çenemi canımı yakacak kadar sıkmıyordu ama bu, ondan korktuğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Gözlerimden bir damla yaş aktığında lacivert gözleri kararmıştı. *"Ona verdin ama!"* dedim ağlayarak. *"Ethan'ı öldürdün!"* Onu iterek geriye çekildim. *"Benim gözlerimin önünde onu öldürdün!"* Dudaklarımı oynatarak bunları söyledikten sonra odanın ondan uzak bir köşesine gittim.

Elleri yumruk olduğunda çenesi seğirmeye başladı. "Onun için mi benden kaçtın?" diye bağırdığında yanında duran sandalyeyi alıp duvara fırlattı. "O adam için mi bana bu tavrın?" Öfkeyle üzerime yürüdü. "Ondan hoşlandın! Bu yüzden ona güldün!" diyerek bağırınca korkudan kalbim çıkacak sandım.

Fark ettiğim şeyler, beni daha çok korkutmuştu. *"Tedavi olman gerekiyor,"* diyerek hıçkırdım. *"Öfke kontrolün olmadığı için onu öldürdün!"* Gerçekten sinir hastasıydı! Sinirlenince gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Gözyaşlarım aktıkça kendini daha çok kaybediyordu ancak buna rağmen aramızdaki üç adımlık mesafeyi korumak için kendisini zorluyordu. "Bana onu savunma!" diyerek sert bir sesle beni uyardı.

"Onu öldürdün! Sen acımasız bir katilsin!"

"Seni uyarıyorum, kes şunu!"

"Ne yapacaksın?" Aramızdaki mesafeyi kapatarak tam karşısında durdum. *"Beni de mi öldüreceksin?"* diye ona meydan okuduğumda şakaklarındaki damarlar nabız gibi atmaya başlamıştı. Öfkeyle aldığı her nefes yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Karanlığı kendisine yuva yapmış gözleri, ilk kez bana karşı tahammülsüzdü.

"Bunu bir daha söyleme!" Tehditkâr ses tonuna acı içinde güldüm. *"Benim yüzümden zarar verdiğin herkes için kendime zarar vereceğim!"* dedim ve sinirli bir şekilde başımı salladım. *"Bunu her yaptığımda aslında bana zarar veren sen olacaksın!"* diyerek gözlerinin içine baktığımda sertçe yutkundu. Bana zaafı olduğu için onu durdurmamın tek yolu buydu. Artık kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum.

Duyduklarının şokuyla, "Sen..." diye konuştuğu an şaşkınlığından faydalandım ve koşarak yanından geçtim. Daha o bana engel olmadan, odadaki banyoya girip kapıyı içeriden kilitledim. Şoku üzerinden hemen atmış olmalıydı ki, "Aç kapıyı!" diye bağırarak kapıya yumruğunu geçirmişti.

Birazdan kapıyı kıracağını bildiğim için aceleyle banyodaki dolapları karıştırdım. "Şu lanet kapıyı aç! Eğer düşündüğüm şeyi yaparsan asıl o zaman benden korkman

gerekecek!" Kapıyı yumruklarken zaten ondan yeteri kadar korktuğumu kabul etmek istemiyordu.

Çekmecelerden birinde bulduğum jiletlerden birini aldığım an kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Öfkeyle bana doğru yürüyeceği esnada elimdeki jileti görünce durdu. Gözlerindeki o korkunun sebebi bendim. "Onu indir, Dilsiz Kız." Bilerek sesini sakin çıkarıyordu ama ne kadar sinirli olduğunu yumruk yaptığı ellerinden görüyordum.

Beyaz elbisenin yakasını hafifçe aşağıya doğru çektim ve henüz kapanmamış dikişlerimi ona gösterdim. "*İzle.*" Jileti tam dikişlerimin üzerine getirdiğimde, "Yapma!" diye endişeyle bağırdı.

Dudaklarım kıvrıldı, gözlerim eksik tebessümüme inat dolmuştu. "*İzle!*" dedim bir kez daha. "*Sen gözlerimin önünde kan döktüğünde ben de tıpkı şu anda senin hissettiklerini hissediyorum,*" diyerek onun gözlerine baktım. "O yüzden iyi izle!" deyip jileti tam yarama bastırıyordum ki, "Yaşıyor!" diye gürleyip yumruk yaptığı elini kapıya geçirdi. "Onu öldürmedim! Orada döktüğün o lanet gözyaşların bana engel oldu!" dediğinde elim harekетsiz kalmıştı. İşte bunu duymayı beklemiyordum.

"*Valla mı?*" diye bir umut gözlerine baktığımda kaşlarını çattı. "O dediğin kelimenin anlamını bilmiyorum, aptal kız!" diyerek bana ters ters baktı. "İngilizce konuş!"

"*Gerçekten yaşıyor mu?*" Gözleri gülüşümü bulunca, "O yaşıyor diye gülüyorsan geri dönüp onu öldürebilirim!" dediğinde bu adamın gerçekten tedaviye ihtiyacı olduğunu bir kez daha anlamıştım.

Gözleriyle göğsümde duran jileti gösterdi. "Artık indir şunu!" dediğinde onu dinlemedim. "Ne istiyorsun, Melez?" Gerçekten çok sinirli olmalıydı ki bana *melez* demişti. Bir tek kızdığında bana böyle derdi.

"Benim yüzümden birine zarar verdiğinde ben zarar görüyorum. O yüzden sen bana söz vermeden bunu indirmiyorum," diyerek inat ettim.

Tek kaşını yavaşça yukarı kaldırdığında gözleri sürekli göğsümdeki elime kayıyordu. "Nasıl bir söz istiyorsun?" dediğinde sırıttım. *"Benim yüzümden kimseye zarar vermeyeceksin, yumruk atmak bile yok!"* diye dudaklarımı oynattığımda bir küfür savurdu. Evet, bu hoşuna gitmedi.

"Unut bunu!" dediği an jileti hafifçe göğsüme bastırdığımda, "Tamam!" diye bağırarak anında pes etti. "Tamam, söz veriyorum. Fakat biri seni incitmeye kalkışırsa işte o zaman bu söz bozulur!" deyince başımı salladım. Öyle bir şey olduğunda beni koruyabilirdi, bunu sorun etmezdim. Onun dışında kıskançlığı yüzünden artık kimseye zarar veremezdi çünkü söz vermişti.

Elimdeki jileti çöpe attığımda rahatlayarak nefesini verdi. Aniden banyoya girerek tehlikeli bir şekilde üzerime yürüdü. "Sen istediğini aldığına göre şimdi sıra senin cezana geldi," dediğinde yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım. Kaçmakta haklıydım çünkü okulu birbirine katmıştı. Suçluyken neyin cezasından bahsediyordu?

Tam karşımda durarak beni duvar ile kendi arasında sıkıştırdı. Gözlerimi irice açtığımda kararan gözlerle bana bakmaya başladı. "İlaçlarını yanımda getirdim," dedi. Bir anda beni kucağına aldı ve banyodan çıkardı. Odaya girdiğimizde gözleriyle yatağı gösterdi. "Bu gece kesinlikle o ilaçlara ihtiyacın olacak, Dolunay Surat," dediğinde artık daha fazla sabrı kalmamış gibiydi.

Düşündüğüm şeyi yapmayacak, değil mi?

5

KADIN KORKAKTI

"Onun nazarında fazla korkak ve kırılgan biri olduğumu biliyordum ama aslında cesur olduğum bir konu vardı. Onun gibi birini sevmek, büyük cesaret isterdi ve bu, beni cesur biri yapardı."

Son yaptıklarından sonra öfkeli hissetmem gerekiyordu ama onun kokusunu solumam bile öfkemi geldiği yere göndermeye yetmişti. Tutsak kalbim bir katilin kölesi olmuştu. Ona direnemeyecek kadar zayıftım. Bakışları ruhumu delip geçerken dudaklarından dökülen her kelimeye muhtaç hâle gelmiştim. Bana yaptığı şeyin farkındaydı. Üzerimde bıraktığı etkiyi seviyordu ve aynı gücün bende de olmasını istiyordum. O kontrolsüzdü ve birileri tarafından kontrol edilmekten nefret ediyordu. Fakat ben de ona karşı bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum. Onun gerçekte kim olduğunu bilen tek kişiydim. Peki, bunu bilmeme rağmen neden ona bu kadar çok bağlanmıştım? Kan dökmeye meyilli ve öfke kontrolü olmayan birine neden çekiliyordum?

Hiçbir zaman tehlikeli tipler dikkatimi çekmemişti. Bu tipler, filmlerde bile beni korkutmayı başarırlardı. O bir film karakteri değildi, gerçekti. Gerçek bir katildi, tehlike-

li ve karanlıktı. Peki, ben hâlâ niye kaçmıyordum? Çünkü sahip olduğum aptal bir kalp vardı.

Kucağındayken söylediği şeylerin büyüsüne kapılmıştım. Mantığım bir kenara çekilmişti ve kınayan bakışlarını aptal duygularıma gönderiyordu. Ancak duygularım, mantığıma kulak asmıyordu çünkü hepsi suikastçının kölesiydi. "Ceza mı?" Yüzündeki her santimin güzelliği karşısında dudaklarımı güçlükle hareket ettirdim.

Yatağa doğru yürüdü ve yavaşça eğilerek beni yumuşak yatağın üzerine bıraktı. Gözlerime bakıp, "Benim için ödül," dediğinde gözleri kararmış, sesi boğuklaşmıştı. Bu da kalp atışlarım şimdiden hızlandırmıştı.

Ben yatakta uzanırken o hemen yanımda oturuyordu. "Bana vereceğin beş dakikan olmalı." Üzerime eğildiğinde beş dakika dayanmayı dilemiştim.

Elini uzatıp yüzümdeki saçlarımı çekince sesli bir şekilde nefes aldım. Hızlanan nabzımı fark etmişti. "Sakin olmaya çalış." O bu kadar yakınımdayken bu dediğini yapmak çok zordu.

Parmakları saçlarımdan süzüldü ve beyaz elbisemin yaka kısmında durdu. Bunu yaparken gözlerime bakıyor olmasaydı işim daha kolay olurdu. Elbiseyi tutarak hafifçe aşağıya çekince sol omuzumu açığa çıkardı. Nefes alışlarım hızlandı. "Sana dokunmak istiyorum." Bunu benim kadar isteyemezdi ama ona yasak olduğum gerçeğini değiştiremiyorduk.

Usulca eğilip burnunu çıplak tenime sürttüğünde içimde binlerce duygu aynı anda gün yüzüne çıktı. Kokumu içine çektiğinde gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Çok zordu. Ona istediği o beş dakikayı vermek istiyordum ama bunu başaracağımdan şüpheliydim. Bir erkek olarak benden daha fazla *istekleri* vardı ama o, azla yetinmeyi kabul etmişti. Fakat her erkek gibi o da ilgi

duyduğu kadına yakın olmak istiyordu. Gözlerinin baktığı her yerdeydim ancak bana dokunamıyor ve benim kokumu alamıyordu. Bu onu çıldırtıyor olmalıydı, yine de kalbimin ona izin verdiği kadarıyla yetinmeye çalışıyordu.

Burnunu tenimde gezdirerek boynumda durdu ve orada kuş gibi çırpınan nabzımın üzerine dudaklarını bastırınca inledim. Bu, kalbimin direneceğinden çok fazlasıydı. "Buna dayanamıyorum." Genzinden gelen hırıltılı bir sesle konuştuğunda bazı şeylere sabrı kalmadığını hissettim. Ona acı veriyordum, en az bana acı verdiği kadar.

Titremelerim artınca usulca başını boynumdan çekti ve gözlerime baktı. Gözlerindeki o yoğun tutku ve bana olan açlığını görmek, kalbimin bana acı vermesine neden oluyordu. Yüz ifademi sakin tutmaya çalışsam da acı çektiğimi görüyordu. "Uyu." Yine tek kelimelik kısa bir cümle kurmuştu. Daha fazla acı çekmemem için kendi duygularına gem vurmuştu.

Ayağa kalkacağı esnada elini tuttum. Gitmesini istemiyordum. Bu, beni yetersiz hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu. *"Öp beni."* İkinci kez onun dudaklarını hissetmek istiyordum. Utangaç biri olmadığım için bunu söylerken ondan çekinmedim. Ondan istediğim şeyi açıkça söylemek benim için utanılacak bir şey değildi. Kalan günlerimi, utandığım için kendimi birçok şeyden mahrum bırakmak istemiyordum.

Dudaklarımı oynatarak söylediklerim üzerine sertçe yutkunarak dudaklarıma baktı. Bunu istiyordu ama yapmayacaktı. "Uyu, Melez Kız!" Ayağa kalktığında sinirli görünüyordu çünkü bunu yapamamak onu deli ediyordu.

Sırtımı yatak başlığına dayadığımda kıkırdadım. *"Bir dileğim olsun isterdim,"* dediğim an bir küfür savurunca kahkaha attım. Ne dileyeceğimi iyi biliyordu.

Tıpkı bir kedi gibi yatakta emekleyerek onun yakınına geldim ve başımı yukarı kaldırarak yüzüne baktım. *"Ne dilediğimi sormayacak mısın?"* En sevimli ifademi takınarak alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Terlemeye başlamıştı çünkü tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Hayır!" Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğünde gitmek istediğini anladım. Koşarak kolunun altından geçip kapının önünde durdum. *"Belki de dileğimi gerçekleştirmesi için başka bir erkek bulmalıyım."* Kıskanç yönünü tetiklememle bedeni kaskatı kesilmiş, çenesi seğirmeye başlamıştı. *Biliyorum, canıma susadım.*

"Bunu bir daha söylerse..." Daha o sözünü tamamlamadan hızla dudaklarımı hareket ettirdim. *"Neden? Kalbim sadece senin yanında acı veriyor bana. Diğer erkekler bana dokunabilir,"* dediğim an yumruğunu hemen arkamdaki kapıya geçirerek beni susturdu. "Ölürsün!" Çenemi sertçe kavradı ve başımı kaldırdı. "Ölürsün!" dedi bir kez daha.

Gözlerindeki o öfke şu anda bana zarar vermemek için kendisiyle mücadele ettiğini gösteriyordu. "Bırak dediklerini yapmayı!" dediğinde dişlerinin arasından öfkeyle gürledi. "Hayalini bile kurarsan bunu anlarım ve benim için ölürsün!" Çenemi bırakarak beni hiçte kibar olmayan bir şekilde kenara çekti ve kapıyı açarak gitti. Çok kızdı.

Koşarak peşinden çıktım ve merdivenlere yöneldiği esnada hızla ona yetiştim. Onun önündeki basamağa bastım ve ona bakarken arkama bile bakmadan basamakları inmeye başladım. Kaşlarını çattı. "Düşeceksin!" Durduğu yerde bana bakıyordu çünkü şimdiden aramızda dört basamak vardı. Merdivenlerden geri geri gitmek pek akıllıca değildi.

Üzgünce dudaklarımı sarkıttım. *"Özür dilerim."* Bu öfkeyle gitmesine izin verirsem yine gidip kan dökerek öfkesini giderecekti.

"Dur! Gözleri adımlarımı takip ederken bir adım daha attım geriye. *"Dur, dur,"* diye ona meydan okuduğumda ayağım boşluğa geldi ve dudaklarımdan sessiz bir çığlık çıktı.

Vücudum geriye doğru savrulurken sadece iki büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı. Ona göre fazla kısa olduğum için genelde onun sadece göğüs hizasına geliyordum. Şimdi beni havaya kaldırdığı için onunla aynı hizada olmak hoşuma gittiğinden kıkırdadım. Başımı eğip aşağıya baktığımda, ayaklarımın boşlukta sallandığını görünce gülüşüm büyüdü. *"Gerçekten çok uzunsun."*

Dudağının bir tarafı kıvrıldığında hâlâ beni havada tutuyordu. "Sen çok kısasın." Evet, hastalığım yüzünden hiçbir zaman yeterince yemek yiyemiyordum. On dört yaşından sonra uzamayı bırakmıştım. Yine de bu, onun dev gibi ve benim kısa olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Kollarımı uzatarak boynuna doladım ve bacaklarımı beline sardım. Vücudunun her santimi gerilmişti. *"Şimdi öp beni,"* dediğimde kaşlarını çatarak, "Siktir, sen gerçekten bir delisin!" dedi, yine kızmıştı.

Ellerini belimden kaydırarak kalçama getirdiğinde düşmemi engellemişti. "Beni delirtiyorsun!" dediği an dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Onu delirtmek eğlenceli ve harikaydı.

Dudaklarımı hissedince tüm direnci kırılmıştı. Büyük bir açlıkla bana karşılık verince kalbimin acısını görmezden geldim. Parmaklarım yumuşacık saçlarının arasında gezinmeye başladı. Bu hissi sevmiştim. Saçlarını hafifçe çektiğimde boğazından bir inilti çıktı, tüm kontrolünü kaybetmişti. Dudaklarının bana yaptığı tatlı işkencenin nasıl hissettirdiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Kendimi değerli ve güçlü hissetmemi sağlıyordu. Benim kar-

şımda kontrolünü kaybetmesi kısa süreliğine güçlü tarafın ben olduğumu hissettiriyordu. Ancak kırmızı alarm veren kalbim yüzünden bu his çok kısa sürmüştü. Ondan ayrılmak istemiyordum lakin buna mecburdum. Artık sınıra gelen kalbim yüzünden kısa süren mutluluğum yerini büyük bir hezimete bırakmıştı. Yanağımdaki bir damla gözyaşım dudaklarımızın arasına süzülünce büyü bozuldu ve usulca benden ayrıldı. Alnını benim alnıma dayadı ve "Canını yaktığımı biliyorum ama üzgün değilim," diyerek yavaşça beni basamakların üzerine bıraktı. Bana dokunduğu için üzgün olmasını istemiyordum ki.

Elimi kalbime bastırarak acıyla inlediğimde üç basamak inerek aramıza yine mesafe koydu. Ancak temkinli bakışları üzerimdeydi. Acımın geçmesini bekliyordu ve ben onun dudaklarının bıraktığı dokunuşları düşündükçe daha fazla heyecanlanarak acı çekiyordum. Merdiven tırabzanından destek almak için sıkıca tuttuğumda bile nefes nefeseydim. *"Düşünmeyi bırak!"* Acım dinmedikçe sinirleniyor ve kendisini suçluyordu.

Derin bir nefes alarak, "Eğer işe yarayacaksa bir katil olduğumu tekrar hatırla," dedi. Beni öpücüğün etkisinden çıkarmak için söyledikleriyle aklıma Ethan'a yaptıkları geldi. Defilede bir adamın parmaklarını nasıl kırdığı da heyecanım yerini öfkeye bırakmıştı. Beni nasıl durduracağını iyi biliyordu.

Kısa sürede acım geçince bir küfür savurdu. "Gerçekten düşündün, değil mi?"

Gülerek başımı salladım. *"Pisliğin teki olduğunu düşündüm."* Kaşlarını belli belirsiz çatarak, "Yavaş gel!" dediğinde gülerek omuz silktim.

Gözleri gülüşümü buldu ve bakışları yumuşadı. "Git ve uyu, Dolunay Surat." Başımı sallayarak merdivenlere yöneldim çünkü fazlasıyla yorgun hissediyordum. Fakat

aklıma gelenlerle ona döndüğümde hâlâ beni izliyordu. Kaşlarımı muzip bir ifadeyle kaldırdım. *"İyi geceler öpücüğü verirsen hayır demem,"* dediğim an yüzündeki her kas seğirmeye başladı. "Uyu, kadın!" diye kızdığında kahkaha atarak yeniden basamakları çıkmaya başladım. Yüzündeki o küçük gülümsemeyi görmüştüm.

Bu adama deli oluyorum.

Terden sırılsıklam olmuş bir hâlde gözlerimi açtığımda nefes nefese kalmıştım. Odanın içi loştu çünkü gece lambası dışında odadaki tüm ışıklar kapalıydı. Duvardaki saate baktığımda gecenin dördü olduğunu gördüm. "Rüyanda ne gördün?" Gölge'nin sesini duyunca irkilerek başımı çevirdim. Sol taraftaki tekli koltukta huzursuz bir şekilde oturup beni izliyordu. Yüzünde garip bir ifadeyle, "Rüyanda tuhaf sesler çıkarıyordun," dedi. Bu, onu çok rahatsız etmiş gibiydi.

Rüyanın detaylarını hatırlayınca, yatakta oturarak gözlerimi kaçırdım. "Yüzün kızardı!" dedi sinirli bir sesle. "Kimi görüyordun?" Her şeyde kıskanacak bir şeyler buluyordu, değil mi?

Başımı kaldırıp ona baktığımda, *"Seni görüyordum,"* dedim. Evet, gerçekten onu görüyordum. Alt dudağımı dişlerimin arasından alarak, *"Müstehcen bir rüyaydı ama ne yazık ki rüyamda bile aramızdaki mesafeyi koruyordun!"* diyerek ona kızdım. *"Rüyamda bile nasıl bakire olabilirim!"* Ona kızarak yastığı kafasına fırlattığımda gür sesle gülmeye başladı. Nadir gördüğüm o keyifli gülüşlerinden biriydi bu.

Ona fırlattığım yastığı alıp ayağa kalktı ve yanıma geldi. Âşık olduğum gülüşü hâlâ dudaklarındaki yerini koruyordu. "O rüyanın gerçekleşmesini istiyorsan bir an önce iyileşmelisin," dedikten sonra yastığı yatağa bıraktı.

Somurtarak başımı salladım. *"Benimle uyu,"* diye fısıldadım. *"Ben uykudayken beni izlemek yerine yatağıma gir ve beni kollarının arasına al."* Bu konuda ona izin vermiştim. *"Vücudum ve kalbim uykuya daldığında beni kollarına al ve kokunla uyut,"* dediğimde imkânsızlıklar içinde birbirimize dokunmak için küçük imkânlar yaratmaya çalışıyordum.

Canını yakan bir nefesi dudaklarının arasından özgür bıraktıktan sonra başını yenilgi içinde salladı. Bu ilişkinin bizim için birçok zorlukları vardı. Yatağımın kenarına oturup, "Daha sabaha çok var. Hadi, biraz daha uyu," deyince ona zorluk çıkarmadan yeniden yatağa uzandım. Vücudum çok hızlı güçten düştüğü için çok fazla uykum geliyordu.

Başım yumuşak yastıkla buluştuğunda beni izliyordu. Dudaklarımı oynatıp, *"Biz neyiz?"* dedim. *"Yani ikimizin yaşadığı bu şeye ne isim veriyorsun?"*

Beni izlerken gözlerindeki boşluk hissini gördüm. Kaybolmuş muydu yoksa beni mi kendisinde kaybetmişti, bilmiyordum. "Yaşadığımız şeyin bir adı olmasına gerek yok," dediğinde sesi bakışlarında daha düzdü.

"Normal insanların yaptığı gibi çıkıyor muyuz?"

"Hayır," dedi.

"Sevgili miyiz?"

"Hayır."

"Günübirlik mi takılıyoruz?"

Bana göz devirmek ister gibi yüzünde bezgin bir ifade oluştu. "Bir yılı geçkin bir süredir seninleyim ve buna pek günübirlik takılmak denmez."

"O zaman biz neyiz?" dediğimde somurtan yüzüme bakıp gülümsedi. "Senin de az önce dediğin gibi biziz," di-

yerek bana göz kırptı. "Sen veya ben değil, biziz. Bu sana yetmez mi?" Yetmeseydi bir yılı geçkin bir süredir onunla olmazdım, değil mi? Bizi tüm isimlerden muaf tutarak yaşatıyordu.

Uzanmayı bırakıp yatakta oturdum. *"Seni sevmemi ister miydin?"* dediğimde küstah gözlerle bana bakarken dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Sen beni dert etme," dedi. "İstediğim her şeye sahibim," dediğinde sinir bozucu bakışları, *zaten senin sevgine sahibim*, der gibi bakıyordu.

"Benim sevgime sahip değilsin ama." Şımarık kız çocukları gibi çenemi yukarı kaldırdım. *"Seni sevdiğimi hiç söylemedim."*

Her an gür bir kahkaha atacakmış gibi bana bakarken, "Evet, söylemedin," dedi ve bir anda bana doğru uzanıp dudaklarımdan küçük bir öpücük çaldı. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken, "Ama aslında bana birçok şey söylüyorsun," dediğinde keyifliydi.

Ona doğru emekleyip kucağına çıktım. Bacaklarımı iki yanında uzattığımda eteğim yukarı toplanmıştı. Bana dokunmamak için iki yanında yatağın ince yorganını elleriyle sıkarken, "Rahat dur," dedi. Sıkıntısı yüzüne yansıyordu. "Henüz göğsündeki dikişler bile kapanmadı."

"Onları görmek ister misin?" dediğimde cevabını beklemeden elbisenin önündeki düğmeleri açmaya başladım. Onun karşısında çırılçıplak kalsam bile ondan utanmazdım. Onunla sevişmek istediğimi saklayacak değildim.

İlk iki düğme zaten açıktı ama üçüncü ve dördüncü düğmeyi açtığım esnadaki yutkunuşu beni daha fazla cesaretlendiriyordu. Düğmeleri karnımın hizasına kadar açtım. Elbisenin açılan önünü tutup kenara çektiğimde artık göğüslerim tüm çıplaklığıyla gözleri önündeydi. İki göğsümün arasında dik bir çizgi hâlinde duran dikişleri

gösterdim. *"İzi kalacak, bunları görmek seni rahatsız eder mi?"* dediğimde dudaklarıma bakmayı bırakıp başını eğdi. Dikişlerden dolayı sütyen takmadığım için göğüs kafesim tamamen açıktı. Evet, ona göğüslerimi gösteriyordum.

Dikişlere zerre kadar takılmadı çünkü mandalina büyüklüğündeki dik göğüslerime bakıyordu. Gırtlağından hırıltıyla karışık, "Tanrım," diye küçük bir kelime döküldüğünde bacaklarımın arasındaki sertliğini hissettim. Kucağına oturduğum için pantolonunu zorlayan sertliği hissedebiliyordum. Onu tahrik etmeyi başarmıştım.

Göğüslerime attığı şehvet dolu bakışları gördükçe libidom daha da yükseliyordu. "Onlara dokun," diye fısıldadım. *"Ellerini hissetmek istiyorum,"* dediğimde rolleri tamamen değişmiş gibiydik çünkü o değil, ben onu yatağa atmaya çalışıyordum.

Ellerini kaldırdığında titrediğini gördüm. O kadar heyecanlanmıştı ki belki de ilk kez benim karşımda bu kadar savunmasızdı. Kalbim yine bana sorun çıkarmasın diye kendi heyecanımı dizginlemeye çalışıyordum. Çok zordu, biliyordum ama bugün ipleri eline alan taraf ben olmalıydım. Sol elini çıplak bacağıma koyduktan sonra sağ eli göğüslerimden birinin yakınında durdu. Hızlı hızlı nefesler almaya başlayınca, *"Hadi,"* dedim beklenti içine girerek. *"Dokun bana."*

Göğüslerimle bakışırken, "Yapamam," dedi beni hayal kırıklığına uğratarak. "İstemediğimden değil ama yine kollarımda kan kusarak bayılmana tahammül edemem." Ben izin veriyorken ona ne oluyordu? Neredeyse yarı çıplak bir şekilde kucağında duruyordum ama o, hâlâ kendisini geri çekiyordu. Onunla yatmak için bir tek üzerine çıkmadığım kalmıştı ve onu da yapmıştım. Ama hâlâ değişen bir şey yoktu!

Kaşlarımı çatarak elini tuttum ve sağ göğsüme bastırdım. Afallayarak başını kaldırıp bana bakınca, *"Avucunun içine al ve sık!"* dedim buyurgan bir ifadeyle. Sanki ona tecavüz edecekmişim gibi davranıyordu! Alt tarafı onunla sevişmek ve ona sahip olmak istiyorum. Bu masumane bir istekti.

Bana dokunması için ona kızdığımda sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Endişeli olduğumu görmüyor musun? Ben..." dediğinde gülüşü kayboldu, yüzünde sıkkın bir ifade vardı. "Kriz geçirmenden korkuyorum."

"Eğer avucundaki şeyi okşamazsan bir kriz geçireceğim, doğru," diyerek başımı salladım. *"Ama sinir krizi,"* dediğimde dudakları kıvrıldı ve parmakları nihayet kıpırdanmaya başladı. Avucunun içine aldığı göğsüme önce küçük dokunuşlar yapmaya başladı. Parmakları tomurcuk gibi duran ucuna sürtündüğünde, "Çok küçükler," diye fısıldadı. Avucunun içine alıp sıktığında tırnaklarını omzuna geçirerek inledim. *"Daha büyük olanları mı isterdin?"* dediğimde başını eğerek, "Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Tek istediğim bunlar," dedi ve elbisenin askılarını tuttu. Askıları omzumdan aşağıya çekerek elbiseyi karnıma kadar indirdi. Şimdi üst tarafım tamamen çıplaktı.

Lacivert gözleri sabırsızlıkla çıplak tenimde oyalanırken, "Acı duymaya başladığında beni durdur," dedi ve dudaklarıma uzandı. Ensemdeki saçlarımı tutup beni öpmeye başladığında soluğum kesilmişti. Onun dudaklarını hissetmek bile kalbimi harekete geçirmek için yeterli oluyordu.

Kalbim yüzünden zamanımızın kısıtlı olduğunu bildiği için bu sefer öpücüğünü kısa tuttu. Dudakları çenemden boynuma kaydığında nefes alışlarını kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Boynuma küçük öpücükler konduran dudakları fazla kışkırtıcıydı. Üstelik bir eli eteğin altına kayarak bacağımı okşarken diğer eli göğüslerimi ok-

şuyor, göğüslerimin uçlarını sıkıyordu. Tanrım, bu müthiş bir duyguydu. Dudakları boynumdan kayarak avucunun kavradığı göğsümün üzerine durdu. Ucunda dilini hissettiğimde omuzlarını daha sıkı tuttum ve başımı arkaya doğru atarak kendimi onun dokunuşlarına bıraktım. Dilinin kışkırtıcı hareketinden sonra onu ağzına alınca inildim tüm odayı doldurdu. Göğsümü emiyor, eteğin altına sızan eli bacak aramı okşuyordu. Bu daha önce hiç tatmadığım bir hazdı. Üstelik pantolonunu zorlayan sertliğini hissettikçe onu içime almak için çıldırıyordum. Bunu gerçekten yaşıyor ve hissediyordum.

Ne yazık ki hissettiğim tüm bu güzellikler sadece birkaç dakika sürmüştü çünkü aşırı heyecanlanmam her şeyin sonunu getirmişti. Kalbim yoğun bir şekilde bana acı pompalayınca bu seferki iniltim hazdan dolayı çıkmadı. Bunu anladığı an hemen kendi geri çekti. Yarım kaldığı için yüzümdeki kederli ifadeyi gördüğümde, "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. Beni neşelendirmek için dudaklarındaki çarpık gülüşüyle, "İlerleme katlettiğimizi söyleyebiliriz," deyince gülmeye başladım. *Bence de.*

Elbisenin askılarını yeniden yukarı çektikten sonra tüm düğmelerini tek tek kendisi kapattı. Belimden tuttu ve göğsümdeki yaraya dikkat ederek beni yatağa yatırdı. Yataktan çıktıktan sonra yorganı göğüslerimin hizasına çekerek üstümü örttü. Üzerime eğildi ve "Varlığına şükretmediğim tek bir saniyem bile yok," dedikten sonra alnıma dudaklarını bastırdı. Yüzümde küçük bir tebessüm oluşurken, yürüyüp yine koltuğuna oturdu.

Dudaklarımdaki tebessümle ona baktım. *"İyi geceler, Avcı,"* dediğimde iç çekti. "Geceler seninle iyi, Dolunay Surat," dediğinde gözlerimi büyük bir huzura yumdum. Beni izleyecekti. Ben uyurken saatlerce beni izlediğini, yüzümü ezberlediğini biliyordum. Çünkü korkuyordu, bir gün gideceğimden çok korkuyordu. Bu yüzden fırsatı varken beni ezberliyordu.

Sabah, gözlerimi onun kokusuyla açmıştım. Burada değildi ama sanki tüm gece burada kalmış gibi kokusu hâlâ buradaydı. Yataktan çıktığımda dün gece incelemeye fırsatım olmadığı için odasında gezinmeye başladım. Sanki yıllardır bu odayı kullanmıyormuş gibi buradaki her şey ergen odasını hatırlatıyordu. Gerçi annesi onun uzun zamandır burada kalmadığını söylemişti. Büyük ihtimalle lise çağlarında evden ayrılmıştı. Duvardaki tüm posterlerin yarı çıplak kadınlardan oluşmasını bekliyordum. Fakat tüm posterler araba, motor ve silahlarla doluydu. Duvarın yanındaki küçük kitaplığına doğru yürüdüm. O yaşlarda ne tür kitaplar okuduğunu merak ettim.

Gizem ve gerilim.

Polisiye.

Tıp kitapları.

"Sıkıcı kitaplar," diye dudaklarımı oynattım. Benim tarzım romantik kitaplardı. Acaba odasında neden tıp kitapları vardı?

Alt raflarda gördüğüm defterlerden birini elime aldım. Açtığımda kendi çizdiği resimler olduğunu gördüm. *O zamanlar bile resim konusunda gerçekten çok iyiymiş,* diye düşündüm ama şu anda daha iyi çiziyordu. Defterin tüm sayfalarını hızlıca karıştırdım. Belki de Gloria'nın resimlerini bulurum diye karıştırdım ama insan figürü dışında her şeyin resmini çizmişti. Daha çok silah resimleri vardı burada. Silahlara olan ilgisi çok önceye dayanıyor gibiydi. Defteri bırakarak dolabını açtım ve gördüğüm tişörtlerden birini askıdan çıkardım. Şimdi giydiği tişörtlere göre bunlar daha küçüktü. Güldüm çünkü bunlar onun lise çağındaki kıyafetleriydi.

Dolaptan yeşil bir kazak ve kot pantolon alarak yatağın üzerine koydum. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp pantolonu giydim. Bel kısmı bana bol geldi ve paçaları çok uzun oldu. Bir kemer yardımıyla bel kısmını sıktıktan kazağını üzerime geçirdim. Kazağın içinde kaybolunca kıkırdayarak, *o yaşlarda bile benden oldukça iriymiş*, diye düşündüm. Saçlarımı düzelterek ayakkabılarımı giydim ve çantamı alıp odadan çıktım.

Aşağıya inerken çalışanlar dışında kimseyi göremedim. Nate elindeki telefonla karşıma dikilerek üzerimdeki kıyafetlere baktı. "Bir hanımefendinin giyeceği şeyler değil bunlar." Eleştiren sesine karşılık gülerek başımı salladım.

"Bayan Marshall'dan ikinci bir kıyafet isteyemezdim." Yazdığım notu okuyunca tebessüm etti. "İçeriye kadar sana eşlik edeyim." Elini uzatmasını beklemiyordum çünkü tutmak istemiyorum.

Hafifçe tebessüm ederek onu geri çevirdim çünkü elini tutarsam kan çıkardı. Daha önceki deneyimlerime dayanarak bunu söylüyordum. Drew kuzeni olduğuna bakmaz, onun elini tutan elini kırardı. Kıskançlığı ölümcül boyutta olduğu için bu sefer de aile içi katliamı göze alamazdım. Ethan'a yaptıkları bana iyi bir ders olmuştu. Nate'e yolu göster gibisinden bir işaret yaptığımda sadece güldü. Onu takip ederek daha önce girdiğimiz büyük salona girdik. Herkesin burada olduğunu gördüm.

İçeri girdiğim an tıpkı Ötanazi'de olduğu gibi yine tüm gözlerin hedefi olmuştum. Sanırım bunu yaşamaktan asla kurtulamayacaktım. Marta ve kızı Linda bana hoşnutsuz bakışlar atarken Felicia'nın bakışları ateş saçıyordu. Neyse ki Annalees sadece tebessüm etmişti. Suikastçım içtiği kahvesinden başını kaldırıp baştan aşağı beni süzdü ve onun kıyafetlerini giymem hoşuna gitmiş gibi dudağının [illegible] kıvrıldı. "Buraya gel," dediğinde kahve fincanını sehpanın üzerine bıraktı.

Tam karşısında durduğumda elimi tutarak kazağımın kollarını birkaç sefer katladı ve bileklerimin hizasına getirdi. Diğer elimi de tutarak aynı işlemi ona da yaptı. Herkesin bize bakmasını umursamıyordu. Bacağımı tuttuğunda nefesim kesilmişti. Ayağımı kaldırarak kendi dizine koydu ve pantolonunun paçasını topladı. Bunu yaparken parmakları çıplak bileğimde biraz fazla oyalanmıştı. Diğer ayağımı da kendi dizine koyarak uzun kısmı içe doğru kıvırdı. Aklım uçup gitmişti. Başını kaldırıp bana bakarken ona olan tüm duygularım gözlerimden fışkırıyordu. Benimle çocukmuşum gibi ilgilenmesini çok seviyordum. Ondaki şefkat kimsede yoktu ama bunu benim dışımda kimseye göstermiyordu. Gözleriyle oturmamı işaret etti ama ben hâlâ onu izliyordum. "Dilsiz Kız?" derken sesi eğleniyor gibi çıktı. "Oturmak ister misin?" dediğinde Maya ve Rose'un kıkırdayan sesi beni kendime getirdi. Onu izlerken dalıp gittiğim bir gerçekti.

Ayağımı dizinden çekip hemen Emily ve Deborah'nın yanına gittim. Kızların yanına oturduğumda çok utanmıştım. Drew tam karşımdaki koltukta oturmuş, bu kızaran hâlimi zevkle izliyordu. Babaanne Martha'nın yalandan öksürüğüyle baş köşede oturan yaşlı kadına baktım. "Ne zaman gideceksiniz?" derken kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Resmen bizi evinden kovuyordu.

"Martha!" Annalees'in uyaran sesini duymamış gibi yaptı. "Saygın bir ailemiz var ve üç mahkûmun buna gölge düşürmesine izin veremem," dediğinde bu yaşlı kadınla Sam Green'in ne kadar uyumlu bir çift olacağını düşündüm. Çok fazla ortak noktaları vardı, kötülük gibi mesela. Drew'un babaannesi büyükbabamla evlenseydi, dünyada bir tane bile mutlu insan kalmazdı.

"Babaannem haklı." Felicia kırmızı ojeli tırnaklarına bakarak bize tiksinen bakışlar attı. "Burası bir hayır kurumu değil. Ne olduğu belli olmayan insanları alamayız."

Marcus ve Drew dişlerini sıktı, bu kıza tahammül edemedikleri çok belli oluyordu.

"Bugün evden ayrılıyoruz." Suikastçımın sözleri hepsini susturmuştu. "Dilsiz Kız benim dairemde kalacak, o yüzden kesin şunu." Kararlı çıkan sesine karşılık Annalee'ye üzgün gözlerle oğluna baktı. Onun gitmesini istemiyordu, üstelik Martha ile Linda'nın da rengi atmıştı. Bu, hesaplamadıkları bir şeydi çünkü Drew'un değil, benim gitmemi istiyorlardı. Fakat Drew benim için burada kaldığını bir kez daha onlara göstermişti.

"Kahvaltıya geçelim mi?" Michael konuyu değiştirmeye çalışıyordu çünkü ailesi kahvaltı yerine bizi çiğ çiğ yiyecek gibiydi.

Sıkıcı bir kahvaltının sonunda bulutlu havayı fırsat bilerek kendimi bahçeye atmıştım. Martha'nın laf sokmaları, Linda'nın tiksinen bakışları ve Felicia'nın iğneleyici sözlerinden sonra çok bile durmuştum. Kahvaltıdan sonra Maya bana giymem için kendi kıyafetlerinden siyah bir pantolon ve kırmızı yün kazağını vermişti. Bedenlerimiz birbirine yakın olduğu için üzerimde fena durmamıştı. Rose da kızlara kendi dolabından bir şeyler verip kışlık şeyler giymelerini sağlamıştı. Temiz havanın tadını çıkarırken, "Yeşil," diyen sese döndüm ve yüzüme çarpan soğuk bir şeyle çığlık attım.

Yüzümü silerken bana kar topu atan Rose'un kıkırdayan sesini duydum. "Oynayalım mı?" dediğinde başımı salladım.

Dikişlerime dikkat ederek eğildim ve bir avuç kar aldım. Avucumda top hâline getirdiğim kar topunu Rose'a fırlattığımda koluna çarptı. Maya'nın, "Bensiz olmaz!" diyen bağırışını duyduk. Koşarak dışarı çıktı. "Biz de varız ve attığım her kar topunu şu Martha cadısını düşünerek

atacağım!" diyen Deborah da dışarı çıktığında Emily kahkaha atarak onu takip etti.

Beşimiz bahçenin ortasında toplandığımızda yaptığımız kar toplarını rastgele birbirimize atmaya başlamıştık. Başta biraz üşümüştüm ama bana çarpan her kar topuyla ben de onlara atmaya başladım. Ben onlara göre biraz yavaştım çünkü dikişlerim hareketlerimi kısıtlıyordu. Herkes tüm sıkıntılarını unutmuş, çok eğleniyordu. İkizler kesinlikle ön yargıdan uzak ve dost canlısıydı. Aklımdaki tüm sorunlarım şu an için silinmişti ve sadece âşık olduğum kışın güzelliği kalmıştı. Elimde yuvarladığım kar topunu Maya'nın yüzüne fırlattığım esnada yüzüne aynı anda dört top daha çarptı. Maya yere düşerken, "Adiler!" diye bağırarak yüzündeki karları sildi. Ayağa kalktığında hepimiz ona gülerken eline geçen ilk topu bana attı. Maya'nın topundan sonra yüzüme üst üste dört kar topu daha gelince kendimi yerde buldum. Aynı komplo bana da kurulmuştu.

Ayağa kalktığımda herkesin gözleri Emily'yi bulunca Emily korkuyla bir adım geriye gitti. "Şaka yapıyorsunuz," dediği an hepimiz kar topunu ona fırlattık. Yere düşmesi çok komikti. Emily ayağa kalkınca sıranın kendisine geldiğini anlayan Deborah, "Sakın!" diye bağırdı ama hepimiz güldük ve onu yere düşürene kadar ona fırlattık. En çok kar topunu o yemişti çünkü uzun süre direnmişti.

Başımızı son kişiye çevirdiğimizde Rose hemen yere oturdu ve kollarıyla yüzünü kapattı. "Gönderin gelsin," dediğinde kahkaha attım. Maya bize bakarak *bir dakika* diye işaret etti ve büyük ihtimalle akşam yaptıkları kardan adamı gösterdi. Herkes kıkırdıyordu, Rose ise hâlâ yüzünü kapatıyordu.

Kardan adamın kafasını kucağıma aldığımda burnundaki havuç düşmüştü. Emily ve Maya kardan adamın kocaman gövdesini kucakladı. Gülmemek için kendimi zor

tutuyordum. Rose'un yanına geldiğimizde, "Atın artık, böyle bekleyince çok korkuyorum," dediği an Emily ve Maya o kocaman gövdeyi Rose'un kafasından aşağı bırakıtılar.

Bir çığlık duyduğumuzda Rose karların altında çıkmak için debeleniyordu. Herkes kahkahalarla ona gülüyordu. Ağzındaki karları tükürerek sonunda başını gömülü olduğu yerden çıkardı. Fakat elimdeki kardan adamın başını görünce, "Yeşil, hayır!" diye bağırdı ama kardan adamın başını onun kafasına bıraktım. Yüzü karın içine gömülürken, "Çıkarın beni!" diye bağırıyordu.

Nihayet kendi çabalarıyla ayağa kalktığında her yerinden kar dökülüyordu. "Rose, harika görünüyorsun." Maya'nın gülerek söylediklerine karşılık kaşlarını çatarak onu karın içine itti ve üzerime koştu. Daha ben kaçmadan üzerime atladı ve ikimiz de yuvarlanmaya başladık. *Kahretsin, dikişlerim!*

Nihayet durduğumuzda ben yerdeydim ve Rose üzerimdeydi. Ancak dikişlerimden haberi varmış gibi omuzlarıma bastırdığı için vücudunu havada tutmaya çalışıyordu. Tabii, dikişlerimden haberi yoktu çünkü Rose'un asıl amacı, hasta kalbimi her türlü baskıdan korumaktı. Yuvarlandığımız için canım yanmıştı ama öyle abartılacak kadar çok değildi. Rose bacaklarımın üzerine oturdu ve yerdeki karları alıp yüzüme koymaya çalıştı. Gülerek ellerini itmeye çalıştığımda, "İntikam!" diye bağırınca daha çok güldüm.

"Bunların hepsi çocuk." Marcus'un sesini duyunca Rose ile başımızı çevirdik. Marcus'un kollarını göğsünde birleştirerek bizi izlediğini gördüm. Yanında suikastçım da vardı ve yüzündeki tebessümle bana bakıyordu. Bakışları bu havada beni terletecek kadar sıcak ve içtendi. Yalnız değillerdi, Nate ve Michael da gülerek bize bakıyordu.

Hepimizin üstü başı kar içindeydi, üstelik soğuktan burunlarımızın ucu pembeleşmişti.

"Biz sadece..." Emily utanarak bir şeyler geveledi ama ne söylediği pek anlaşılmıyordu. Marcus gülmemek için kendisini zor tutarken, "Gözlüğünü düzelt, kar kurbağası," deyince Emily burnunun ucuna düşen gözlüğünü düzeltti.

"Rose?" Drew kuzenine bakarak tek kaşını kaldırdı. "Onun üzerinden kalkmayı düşünüyor musun?" Herkes gülerek bize bakınca Rose, "Komik değil!" diye homurdanıp üzerimden kalktı ve elimden tutup beni de kaldırdı.

Saçlarımdaki kar tanelerini silkelerken, "Bırak öyle kalsın," diyen Nate'in sesini duyunca başımı kaldırdım. İç çekerek büyülenmiş gözlerle beni izliyordu. "Kızıl saçlarındaki kar taneleri sanki saçlarına yıldız tozu düşmüş gibi seni eşsiz gösteriyor." Söyledikleri üzerine herkes afallayarak ona bakarken, aldığım iltifat karşısında donup kaldım. Ölmek mi istiyordu?

Drew kuzenine öyle bir bakıyordu ki Nate onun bakışlarını görmediği için çok şanslıydı. Şakaklarındaki damarlar belirginleştiğinde korkuyla yutkundum. Kaşlarını çatan adamın koyu gözlerinde oluşan ifadeyi sadece iki kere görmüştüm. Bunlardan biri defilede hakkımda ileri geri konuşan adam için, diğeri ise Doktor Ethan içindi. Şimdi aynı ifadeyle yumruklarını sıkıyor ve dişlerini birbirine bastırdıkça çenesi seğiriyordu. Nate'e doğru bir adım atmıştı ki aniden durarak bana öfkeyle baktı. Evet, anlamıştım. Ona vuramazdı veya onun canını yakamazdı çünkü bana söz vermişti. Kıskançlığı yüzünden kimseye şiddet göstermeyeceğine söz vermişti. Fakat sakinleşemiyordu da çünkü öfkesi azımsanamazdı. Hırsla Marcus'a doğru döndü ve biraz uzağındaki Nate'i göstererek bir şeyler söyledi. Marcus afallayarak onun yüzüne baktı ama ciddi ifadesini görünce *olmaz* dercesine başını iki yana sal-

ladı. Fakat Drew öfkeyle ona bakarak Emily'yi işaret edince Marcus bir küfür savurdu. İki adımda Nate'in yanına giderek yumruğunu yüzüne geçirince kızlar bir çığlık attı. Drew'un dudaklarının kıvrıldığını görünce ne yaptığını anladım. Marcus'u tehdit ederek bunu ona yaptırmıştı!

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi rahatça omuz silkti. "Ona elimi bile sürmedim," dedi. İnanılır gibi değildi. Güya söz vermişti ama kendisi yapmıyor, başkasına yaptırıyordu! Nate kanayan dudağını tutarak Marcus'a baktı. "Bunu neden yaptın?" dediğinde Marcus güldü. "Bu sabah odama kapıyı çalmadan girdiğin için," dediğinde savunması insanı ağlatacak türdendi. Marshall kardeşler gerçek anlamda iki deliydi!

Nate dudaklarındaki kanı silip güldüğünde Marcus başına gelecekleri anladığı için, "Siktir, Nate!" diyerek bir adım arkaya çekildi. "Mükemmel yüzüm zarar görürse sana dava açarım," dediği an Nate gülerek yumruğunu onun karnına geçirdi. "Takıntılı hastanın teki olduğunu bildiğim için yüzüne dokunacak kadar aklımı yitirmedim," dediğinde kuzenine gülerek içeri girdi.

Marcus inleyerek doğruldu ve arkasına dönerek Drew'un yüzüne yumruğunu geçirdi. "Kaburgalarım hasar gördüyse sana yeni bir dava açarım, hayvan herif!" dedi ve o da içeri girdi. Marcus dava açmayı çok seviyordu.

Kızlarla şaşkın şaşkın olanlara bakarken Michael kahkaha attı. "Sıra bana gelmeden gitsem iyi olacak." Koşarak içeri girdiğinde dayanamayıp güldüm. Resmen zincirleme kaza gibiydi.

"Şu erkeklerin eğlence anlayışı çok tuhaf." Bu Emily'ydi.

"Bu en sakin hâlleri," diye homurdandı Rose.

"Bir seferinde Drew ve Marcus okulumuzu basmıştı,"

dedi Maya. "Hoşlandığım çocukla küçük bir görüşme yapmışlardı." Güldü. "Çocuk o gün ülkeyi terk etti, sanırım hâlâ Fransa'da yaşıyor."

"Ve o günden sonra bir tane bile sevgilimiz olmadı." İkizler gülerek kızlarla içeri girdiğinde duyduklarıma üzülsem mi yoksa gülsem mi bilemedim.

Sadece suikastçımla ikimiz kalınca tam karşısında durdum ve hesap sorar gibi tek kaşımı kaldırdım. Gülecek gibi olmuştu. "Ne?" Masumu oynaması o kadar tatlıydı ki gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

"Çok fenasın."

Aramızdaki son adımı da kapatarak üzerime eğildiğinde nefesimi tuttum. "Şu sözü geri alabiliyor muyuz?" diye sorduğunda kıkırdadım. *"Böyle yapınca seni öpmek istiyorum,"* dediğim an yutkunarak benden uzaklaşınca kahkaha attım. *Suratsız.*

Drew henüz eve girmeden koşarak sırtına atladım ve kollarımı sımsıkı boynuna sarıp bacaklarımı beline doladım. Bunu yaparken dikişlerimi biraz zorlamıştım ama artık eskisi kadar çok acıtmadığı için umursamadım. Sırtına atlayınca suikastçım adım atmayı bıraktı ve başını çevirip bana bakmaya çalıştı. "İn aşağı," dediğinde onu boğacak kadar kollarımı sıktım ve başımı boynuna doğru uzattım. *"Taşı beni. Kalbim sana yakın olunca sadece otuz saniye dayanabiliyor ve şimdiden beş saniyesi gitti."* Dün geceyi saymıyordum. Dün gece nasıl o kadar dayandığımı hâlâ anlamış değildim.

Güldü. "Seni sırtımda taşımamı mı istiyorsun, küçük maymun?" Afallamış sesine kahkaha atarak başımı salladığımda sonunda onu da güldürmüştüm. "Bugün çok yaramazsın."

Aniden tek eliyle belimi kavradı ve beni hızlı bir hareketle çevirdi. Onun arkasındayken kendimi bir anda onun kucağında buldum. "Uslu dur." Uzanıp dudaklarıma tüy gibi küçücük bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Tüm dengem altüst olmuştu.

Onunla yaşadığım bu küçücük mutluluğu kaldıramayan kalbim öyle acımıştı ki elimi kalbime bastırdım. Kalbim bazen bana birkaç dakika fazladan zaman veriyor, bazense ona birkaç saniyeden fazla yakın olmama izin vermiyordu. Her şey yaşadığım heyecanın büyüklüğüne bağlıydı. Suikastçım acıdan dolan gözlerimi görünce hiç vakit kaybetmeden beni yere indirdi ancak ayakta durmakta güçlük çektiğim için daha o engel olmadan dizlerimin üzerine düştüm. Acım geçsin diye bekledim ancak acı gittikçe çoğalıyordu. Ellerimi soğuk kara bastırdığımda gözyaşlarım hızla akmaya başladı. "Kahretsin!" Onun pişmanlık akan sesini duyduğumda gözyaşlarıma direnmeye çalıştım. Benimle geçirdiği şu birkaç saniyelik güzel şeylerden pişmanlık duysun istemiyordum.

Nefes alışlarım daha da hızlanmıştı. Elimi boynuma atarak nefes almaya çalışıyordum. Telaşa kapılarak, "İlacını almalısın!" dediğinde beni kucağına almaya yeltendi ama bana yaklaşmaması için elimi kaldırıp onu durdurdum. Çaresizlik içinde sinirden deliye dönerken, "Lanet olsun, artık buna dayanamıyorum!" diye bağırdıktan sonra koşarak eve girdi. İlaçlarımı getirecekti, beni kaldığım odaya götürmek için kucağına alamazdı. Yakınlığı beni bu hâle getirmişken buna cesaret edemezdi.

Düştüğüm yerden nefes almaya çalışarak başımı kaldırdığımda terastan bana bakan Annalees'i gördüm. Elleriyle dudaklarını kapatmıştı, ağlıyor gibiydi. Kimin için ağlıyordu? Az önce bizi görmüştü, değil mi? Oğlunu güldürdüğüm gibi aynı zamanda ona nasıl acı çektirdiğimi görmüştü. Yoksa öleceğimi bildiği için benden sonra

Drew'un nasıl olacağına mı ağlıyordu? Belki de çektiğim acıya gözyaşları döküyordu. Bunlardan hangisiydi, bilmiyordum ama her seçenek tek bir sonuca çıkıyordu. Annalees benim yüzümden üzgündü. Başımı eğdiğimde sanki etrafımdaki tüm oksijen tükenmiş gibi nefesim yetersiz kalmıştı. Oturduğum yerde karların üzerine yığıldığımda yanağıma değen soğuk karı hissetmiştim. Son duyduğum ses Annalees'in, "Drew!" diyen çığlığıydı.

Artık mutluluk bile canımı yakıyordu.

"Kendin gördün, kız ölüyor, Annalees!" Kulağıma sesler geliyordu ama gözlerimi açmakta zorlanıyordum.

"Martha, lütfen sus, birazdan uyanır." Bu ince ses, pürtürlü ve fazlasıyla üzgün çıkmıştı.

"O senin kızın değil. Ağlamayı kes, kardeşim!"

"Yeter, Linda! Drew'un ona olan bakışlarını nasıl göremezsiniz? Yeşil'e olan tutumu, tebessümü ve davranışları Gloria'ya olan hareketlerinden çok farklı! Drew ona herkesten sakınır gibi bakıyor. Yeşil'e bir şey olursa oğlumu bu sefer kaybederim! O yüzden ikiniz de sesinizi kesin ve bu kıza karşı daha kibar olun! Sizin bu tavrınız yüzünden oğlumu yine kaybedemem!" Kapı olduğunu düşündüğüm bir şeyin çarpma sesiyle gözlerimi usulca açtım.

"Demek uyandın." Martha ve Linda nefretle bana bakıyordu. Babaanne Martha, "Hemen şimdi git buradan!" dediğinde gidecek bir yerimin olmadığını çok iyi biliyordu. Buna rağmen beni kovmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Siyah lekelerle dolu kırışık elini yüzünde gezdirerek yatağımın yanına oturdu. "Kalpsiz olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Sesi üzgün geliyordu. Sadece yatak başlığına sırtımı yaslayarak ona bakmakla yetindim.

"Oğlum öldüğünde Drew henüz yeteri kadar olgunlaşmamıştı." Bunları bana neden anlattığını bilmiyordum ama suikastçının kaybına üzülüyordum. Annem öldüğünde ben daha küçüktüm, neyse ki Drew bana göre babasıyla biraz daha fazla zaman geçirmişti. Bana göre şanslıydı çünkü ben annemi çok küçük yaşlarda kaybetmiş ve babamı hiç tanımamıştım. Onun ailesi benim ailemin aksine onu seviyordu.

"Babasının ölümü yüzünden kendisini suçladı ve cenazeden sonra ortadan kayboldu," diyen yaşlı kadının bunları bana neden anlattığını anlamak için sessizlik içinde onu dinliyordum. Marta içini yiyip bitiren endişeyi görmemi ister gibi bakarken, "Yıllarca ne kadar ararsak arayalım onu bulamadık," diyerek derin bir nefes aldı. "Geçen yıl ortaya çıktı." *Yani benimle tanıştığı dönem.*

"Nerede yaşadığını sadece Marcus biliyor çünkü ısrarla bize herhangi bir bilgi vermiyor. Bunca zaman neler yaptığı gizemini koruyor. Şimdi onca yıldan sonra ilk kez evine döndü. Bunun sebebi senin burada olman, biliyorum." Nefes almak için bir süre duraksayıp beni izledi. "Peki, sen gidince ona ne olacak, hiç düşündün mü?" İşte bu soru boğazımda bir yumru oluşmasına neden olmuştu. Bunu düşünmek istemiyordum.

"Yine gidecek," diyerek başını salladı. "Çünkü artık bu evde seninle de anıları var. Tıpkı babasında olduğu gibi seni de ona hatırlatan her şeyden kaçacak. Belki de bu sefer hiç dönmeyecek. Drew güçlü görünür fakat kendi içinde fazlasıyla merhametlidir. Değer verdiklerini koruyamadığında kendisini suçlar, kaybolur. Ona yapmak istediğin bu mu?" Ayağa kalkarak Linda ile kapıya doğru yürüdü. "İyi düşün ve ona göre bir karar ver. Sen Taşıyıcı'sın, kalbin seni öldürmezse diğerleri o kalbi senden alacak. Arkanda bırakacağın kişiye değer veriyorsan doğru kararı

vereceğini ümit ediyorum." Beni vicdanım ve kalbim arasında bir seçim yapmaya zorlayarak gitmişlerdi.

Onu seviyordum. Bir kelebeği andıran iki günlük yaşamın sonuna geldiğimi biliyordum. Fakat onu çok seviyordum. Kalırsam onunla dolu dolu geçireceğim sadece birkaç haftam olacaktı, belki de daha az. Ama onu seviyordum. Son anımda yanımda olsun isteyecek kadar çok seviyordum. Onu hep yanımda isterken onun hislerine bugüne kadar kör olmayı seçmiştim. O nasıl hissedecekti? Ben bu dünyada misafir bir ruhtum, gidişimle o nasıl olacaktı? İstediğim gerçekten bu muydu? Mutlu geçireceğim şu birkaç günde onu kendime iyice bağlamak mı? Peki, ya sonra? Ona olacakları nasıl düşünemezdim? Ne zamandan beri bu kadar bencildim? Onun geçireceği uzun yılları vardı ve gidişimle o yılların her bir saniyesinde ona koca bir azap vadediyordum.

Hep merak ettiğim aşk denilen duygunun içinde fedakârlık olduğunu nasıl göremedim?

Ayağa kalkarak yatağımın bir köşesinde duran çantamı aldım ve banyoya girerek okuldan getirdiği ilaçlarının hepsini çantama doldurdum. Onun elbise dolabını açarak bir süre karıştırdım ve bulduğum fileli beyzbol şapkasını başıma geçirerek siyah, kapüşonlu *sweatshirt*ü giydim. Çantamı taktım. Yapacağım şey için pişman olmayacaktım. Çantamdaki defteri ve kalemi çıkararak küçük bir not yazıp yatağın üzerine bıraktım.

"Üzgünüm ama senin yanında çektiğim acılara artık dayanamıyorum. Bu çektiğim son kalp ağrısı olmalı. Gidiyorum ben, Avcı ve seni bir daha görmek istemiyorum. Sen bana, kalbime acı veriyorsun. Belki de kalan ömrümün son anlarında bana acı vermeyecek başka birini bulmalısın. Bir katille olamam. Daha iyisini hak ettiğimi düşünüyorum. Bana değer verdiysen beni aramaz ve karşıma çıkmazsın. Kadın korkak-

ti, adam ise karanlığı ile onu daha fazla korkutuyordu. Kadın gitti, adam ise onu gittiği yerde bırakmalıydı."
Bu yazdıklarım onu durdururdu.

Gözyaşlarımı silerek odadan çıktığımda Patrick beni bekliyordu. "Bay Bruce, yani Drew, eksik ilaçlarınızı almaya gitti ve her an dönebilir. Kimseye görünmeden mutfak kapısından sizi çıkarmalıyım," dediğinde Martha'nın her şeyi düşündüğünü anladım. Başımı sallayarak onu takip ettim. Sanırım Martha gitmeyi seçeceğimi bildiği için Patrick'i göndermişti.

Gizlice mutfak kapısından çıktığımızda bahçede beni bekleyen arabayı gösterdi. Patrick'e son kez bakarak arabanın arka koltuğuna oturdum. Şoför arabayı hızla çalıştırdı. Ben derin bir iç çekerken araba büyük kapıdan çıkmıştı. Emily ve Deborah ile yollarımız burada ayrılıyordu. Marcus onları idare ederdi çünkü burada asıl istenmeyen bendim. Yaklaşık on dakika ilerlemiştik ki karşıdan bize doğru gelen arabayı gördüm, onun arabasıydı. Eve gidiyordu. Siyah filmli camlardan beni göremezdi, ben de onu göremiyordum. Ama arabanın içinde onun olduğunu biliyordum lakin o, bu arabada benim olduğumu bilmiyordu. Gözlerimden yaşlar akarken yanımızdan hızla geçip gitmişti. Bu arabanın ailesine ait olduğunu anlamıştı ama içinde benim olduğumu anlaması için önce eve girmesi gerekiyordu. Ana yola çıktığımız an uzanıp şoförün omuzuna dokundum ve durmasını işaret ettim. "Gideceğiniz yere sizi bırakmam istenildi, efendim." Başımı *olmaz* dercesine sallayıp durmasını istedim. Drew bu arabanın izini hemen bulurdu.

Nihayet araba durunca çantamı da alarak indim. Bir süre beni bırakan arabanın gözden kaybolmasını bekledim. Hangi arabaya bindiğimi görmemeliydi. O tamamen kaybolunca yola indim ve gördüğüm beyaz, lüks bir arabaya elimi kaldırdım. Otostop çekmek pek güvenli ol-

masa da başka şansım yoktu. Araba yavaşça durduğunda içindekinin kadın olması için dua ederek kapıyı açtım ve rahatladım. Arabayı kullanan bir kadındı.

"*Sizinle gelebilir miyim?*" Yazdığım notu otuzlu yaşlarındaki sarışın kadına uzattım.

"Konuşamıyor musun?" Cevaben sadece başımı salladım.

Ela gözleri bir süre beni inceleyince kafamdaki şapkayı iyice aşağıya çektim. Benim resimlerimi görmemiş olmasını ümit ediyordum. "Gidelim," dediğinde hemen sıcak arabanın içine girdim. Evet, hayatımda bir bilinmezliğe daha kanat çırpmaya başladım.

Bakalım bu yolun sonu beni nereye götürecek.

KAKTÜS TEAM

6

SENİ BULACAĞIM!

"Anlamıyorsun, değil mi? Yanımdayken bile özlüyorum."

Drew

Bu dünyada şans diye bir şey yoktu, insan kendi şansını daima kendi yaratırdı. Aklı başında olanlar bunu bilir ve işini şansa bırakmazdı. Aptallar ise başına gelen her talihsizlikte şansız doğduğunu düşünürdü. Bu, hayata karşı oynanan büyük bir kumardı ve sadece oyunun kurallarını bilenler kazanırdı. Benim için bu hep böyle olmuştu: Risk al ve kazan. Kaybetmek bana yakışan bir şey hiç olmadı. Bunu fark etmemi sağlayan şey, herkesin gözyaşı döktüğü mezarı uzaktan izlememdi. Babamın mezarı hayatımın dönüm noktası olmayı başarmıştı. Herkesin düşündüğü gibi aslında ölümünde kendimi hiç suçlamadım. Yeterince acımasız değilsen senden daha acımasız olanların hedefi olacaktın. Böyle bir dünyada yaşadığımızı ilk o zaman fark etmiştim. Evet, o günden sonra dönüştüğüm kişiden zerre kadar pişmanlık duymadım, duymayacaktım. Seçimlerimiz bizi olduğumuz kişiye dönüştürmezdi, olduğumuz kişi seçim yapmamızı sağlardı.

O Türk kızı da böyle yapmıştı. Gitmeyi seçmişti ve gitmişti. Hepsi bu. Sebepleri gidişini değiştirmezdi. Elimde

sıktığım notu çöp kutusuna atarak odadan çıktım. Konuşamayan bir kızdan beklenen bir hareketti not yazarak gitmek. Merdivenleri bitirdiğimde evdeki herkes onun gidişini konuşmaya başlamıştı. Hepsini duymazdan gelerek çıkış kapısına yöneldiğimde babaannem yolumu kesti. "Yine gidiyorsun." Gözleri dolmuştu. "Kim bilir ne zaman geleceksin." Bana Marcus'tan daha fazla değer vermesinin tek sebebi, babama çok benziyor olmamdı.

Tüm ev halkı koridora çıktığında kimseye bakmadan ona yaklaştım. "Gideceğimi bildiğin hâlde onu gönderdiysen sonuçlarını düşünmeliydin," dediğimde kaskatı kesilerek başını eğdi. Kimse söylemese de gerçeği anlamayacak kadar aptal biri değildim.

Gözlerindeki tek pişmanlık, gidiyor olmamdı. Onu gönderdiği için hâlâ kendisini haklı görüyordu. "Ben sadece..." dediği an sözlerini kestim. "Bana iyilik yaptın!" dedim sert bir sesle. "Onu benden alarak aklınca bana iyilik yaptın!"

"Her şeyin farkındayım!" dedim ilk kez ona sesimi yükselterek. "Onun kaybının bana yapacaklarını bile bile onunla olduğum hiç aklına gelmedi mi?" Henüz çocukken bile kimsenin benim adıma kararlar vermesine asla izin vermemiştim. Bundan nefret ettiğimi iyi biliyordu.

"Beni babamla karıştırma, Martha çünkü benim hayatım beni ilgilendirir." Yanından geçerek dışarı çıktığımda ona hep ismiyle hitap ettiğimi fark ettim. Asla sesimi yükseltip ona saygısızlık yapmazdım ama bugün bir ilkti.

Arabaya bindiğimde annemin gözyaşlarını görmek istemediğim için gaza yüklenerek bahçeden çıktım. Gidişi belki Martha ile ilgili olabilirdi ancak bu, benim için kalmayı seçmediği gerçeğini değiştirmiyordu. Onu aramayacaktım, bulmak için hiçbir şey yapmayacaktım. Sürekli benden kaçan bir kızın peşinden daha fazla koşmayacak-

um. Madem gitmek istemişti, kendi seçimlerinin sonuçla-na katlanmayı öğrenmeliydi. Gaza yüklendiğimde sakin kalmak için irademin son kırıntılarını harcıyordum. Ha-yır, hiçbir işe yaramıyordu!

Bir hastalık gibi beni saran bu karmaşık duygulardan kurtulmak istiyordum. Ölecek olan bir kızı tam şu nok-tada bırakmak istiyordum. Ona dokunamıyordum bile! Hangi erkek sadece uzaktan seyredeceği bir kızı isterdi ki? Siktir, ben istemiştim! Lanet saçları geliyordu aklıma, kor-eşlerden daha kızıl olan o saçları. Asla rahat bir şekilde dokunamayacağım saçlarını düşlüyordum! Gözlerindeki yeşillik sanki adını yansıtıyordu, bir çift büyüleyici mü-cevher gibiydi. Hiçbir zaman uzun uzun bakamazdım çünkü bakışlarım bile ona acı veriyordu! Nemli ve buğulu bakışları aklıma geldikçe direksiyonu tutan elimi daha faz-la sıkmaktan öteye gidemiyordum.

Bendeki karanlığa inat, gün ışığı gibi içimi titreten gü-lüşü, bir eylül sabahının dinginliğini yansıtıyordu. Sıcak ve huzur verici... "Lanet olsun!" Yumruğumu direksiyona geçirdiğimde benliğimi istila eden hayalinden kurtulmak istiyordum. Oysaki onunla ilgili daha fazlasını isteyecek kadar bencildim! Her hareketini ezbere bildiğim kadın hakkında hâlâ bilmediğim ve merak etmeden duramadı-ğım bir şey daha vardı.

Sesi nasıldı?

Kendisi gibi nahif ve hassas mı çıkardı sesi? Yoksa ince ve yumuşak mı? Konuşuyordu, şimdi olmazsa bile bir za-manlar konuştuğuna emindim. Susmasına neden olan, onu sessizliğe hapseden neydi? Sadece korktuğunda çığlık atmak için kullanırdı, onun dışında kendisinden bile sak-lardı hiç duymadığım sesini. Çoğu gece kâbuslar görürdü, sabaha kadar sessiz gözyaşları dökerdi. Sevmediğim ve ça-resiz hissettiğim nadir anlardan biri olurdu o geceler. Saç-ları alnına yapışır ve ter içinde sayıklardı. Bazen dudak-

larından anlaşılır sözcükler çıkmasını beklerdim. Fakat belirsiz birkaç inilti dışında sadece dudaklarını oynatırdı. Uyurken bile sesini saklardı.

Benim anlayamadığım Türkçe birkaç kelimeyi okurdum onun titreyen dudaklarından. Merak edip araştırdığımda kâbuslarında sayıkladığı kişiyi öğrenmiştim. *Anne.* Evet, dudaklarının sessiz hareketi annesini sayıkladığını gösteriyordu. Nasıl ölmüştü annesi? Susmasını sebebi bu muydu? Geçmişini araştırmıştım ama onun hakkında kayda değer hiçbir şey bulamamıştım. Birileri onunla ilgili her şeyi silmişti ve bunu sıradan biri yapamazdı. Benden ne saklıyordu?

"Ben ölüyorum, Avcı."

Bana daha önce söylediği şey aklıma gelince arabayı ani bir frenle sağa çektim. Acı çeken yüzü gözümün önüne gelince kendimle olan savaşı bıraktım. "Gittin!" diye öfkeyle bağırarak yumruğumu sıktım. "Çık aklımdan!"

"Bir dileğim olsun isterdim." Yaramaz gülüşü ve beni ona köle yapan gözleri aklıma geldikçe delirecek gibi oluyordum.

"Kahretsin!" Telefonumu hemen çıkardım. "Seni bulacağım ve o notta yazdıklarını yüzüme karşı söyleyeceksin, Melez Kız!"

Lucas'ı aradığım an bekletilmeyi sevmediğimi bildiği için hemen açmıştı. "Ben de seni arayacaktım, dostum. Yeni bir iş var." Keyifli sesi beni daha fazla sinirlendirmekten öteye gitmedi. Her ne kadar şu anda öfkemi dindirmek için bu işi yapmaya ihtiyacım olsa da şimdi sırası değildi.

"İşi boş ver. Bana Vanessa Green'in bugün içinde yaptığı tüm telefon konuşmalarını bul!" dedim. Onun yerini bulacak biri varsa o da bu kızdı. Küçük varis, göründüğünden daha fazlasıydı. Ateşle oynamayı seviyordu lakin

ellerini yakmayacak kadar da kurnazdı. Kardeşlerinin aksine güçlüydü.

"Nasıl anladın?" Lucas'ın afallayan sesini duyunca burada benim gözden kaçırdığım bir şeyler olduğu çok açıktı. "Neyi?"

"Gölge'ye ulaşmak isteyen kişinin Vanessa Green olduğunu." İşte bu, beklemediğim bir şeydi.

"İşi veren kişi Vanessa mı?" Ne işler karıştırdığını anlayamadım. Bu kız okulda beni her gün görse de Gölge olduğumdan asla şüphelenemezdi. Lucas bile yıllardır hâlâ gerçek kimliğimi bilmiyordu. Onunla olan ortaklığımız sadece telefon üzerineydi.

"Evet, ahbap," dedi hızlıca. "Amerika'nın en tehlikeli suikastçısıyla çalışmak isteyen kız Vanessa Green. Dün akşamüzeri aracılar sayesinde bana ulaştı. Üstelik kız diğerleri gibi bilgisayar üzerinden değil de bizzat kırmızı numaradan aradı." Lucas'ın kırmızı numara diye bahsettiği şey kendi geliştirdiği güvenlik ağlarıyla dolu bir numaraydı. O, usta bir *hacker*dı, bu yüzden kendi kimliğini gizlemek için böyle bir yola başvurmuştu. Müşteriler sadece beni değil, Lucas'ı da tanımıyordu. Her şey bilgisayardaki gizli bir hesaptan olup biterdi.

"Konuşmalar kayıt altında mıydı?" Genelde hepsini kaydettiği için aslında bunu sormam yersizdi.

"Gönderiyorum." Telefonu kapatarak beklemeye başladım. Gözlerimi kapattım, sessizliğin huzurunu çıkarmak istiyordum. Kalabalık ortamlarda nefret ettiğim bir şey varsa o da hiç susmayan ses kirliliğiydi. Geveze insanlar bende hepsini susturma istediği uyandırıyordu. O kız konuşmadan da çok gevezeydi.

Gelen mesajla vakit kaybetmeden Lucas ile ikisinin telefon konuşmalarını dinlemeye başladım.

"Bu numarayı nereden buldunuz, Bayan Green?" diyen ses Lucas'a aitti.

Vanessa'nın, *"Kim olduğumu nereden biliyorsun?"* diyen huzursuz sesini duydum.

"Bu numarayı arayan herkesin tüm bilgileri sisteme yüklenir. Şimdi soruma cevap verecek misiniz?"

Bir süre ses gelmedi. *"Onunla bizzat görüşmek istiyorum."*

Lucas'ın gülen sesini duydum. *"Ben bile onunla bizzat görüşmediğim için böyle bir şansınız yok."*

"Tamam! Sadece bu işi yapmasını istiyorum. İstediği paranın miktarı sorun değil benim için."

"Birini öldürmesini mi istiyorsunuz? Umarım kadınlara dokunmadığını biliyorsunuzdur." Aldığım tek kadın kurban, Dilsiz Kızdı ve aynı zamanda hayatta bıraktığım ilk kurbanımdı.

"Kadın değil." Sesindeki sıkıntıyı çok net hissediyordum.

"O hâlde bir tecavüzcü?"

"Hayır."

"Uyuşturucu satıcısı?"

"Hayır."

"Kadın ve çocuk taciri?"

"Hayır!"

"Üzgünüm, Bayan Green. Eğer bu üçünden biri değilse işi alması mümkün değil. Kendi prensipleri var ve onların dışına çıktığını hiç görmedim. Keyfi iş yapmadığı için bugüne kadar öldürdüğü tüm kurbanları saydım. Kurbanları bu üç kriterden en az birine sahip olmalı." Lucas yıllardır

benimle çalıştığı için işlerin nasıl yürüdüğünü artık iyi biliyordu.

"Ama..." diyen kızın sesi üzgün geliyordu. *"Ya bir katilse? Yani saydığın üçü olmayabilir ama ölmesini istediğim kişinin ilk cinayeti bir kız olacaksa? Sonuçta o kadınlara dokunmayan biri, değil mi? Onu öldürerek bir kadının hayatını kurtaramaz mı?"*

"Kimden bahsediyorsunuz?"

"Küçük kardeşimden." Bu duyduklarım karşısında kaşlarımı çatarak oturduğum yerde dik bir konuma geldim.

Lucas'ın sesi çıkmamıştı çünkü Vanessa'nın küçük kardeşinin Taşıyıcı olduğunu biliyordu. Taşıyıcı için bir dağa tırmanarak o tuhaf bitkiyi arayan kişi Lucas'tı. Dilsiz Kız'a değer verdiğimi biliyordu. Lucas ile yıllardır iş yapmamın sebeplerinden biri de buydu. Beni asla sorgulamazdı. Neden Taşıyıcı'yı öldürmediğimi hiç sormamıştı. Merak ediyordu ancak bunu sormaması gerektiğini iyi biliyordu. O, benim hakkımda hiçbir şey bilmese de ben onu çok iyi tanıyordum. On sekiz yaşındayken bir bar çıkışı onu üç kişi tarafından linç edilmekten kurtarmıştım. Her yeri kanlar içindeydi, sarhoştu ve sürekli hayatının ne kadar berbat olduğunu sayıklıyordu. Onu orada bırakıp gitmeyi düşünmüştüm fakat gözleri kapalı bir şekilde konuşup duruyordu. Bayılmak üzereydi lakin ağlayarak hep aynı şeyi sayıklıyordu: "Kimsem yok." İşte bu sözler beni durdurmuştu.

Onu bir hastaneye bırakıp gitmiştim. Oradakilere kim olduğum hakkında tek kelime etmemiştim fakat Lucas'ı araştırmıştım. Benimle aynı yaştaydı ve ailesi tekstil fabrikasında çalışan sıradan insanlardı. Yakın zamanda bir saldırıya uğramışlardı. Saldırıda ailesi ve küçük erkek kardeşi öldürülmüştü. Kirasını ödeyememişti, bu yüzden evden atıldığı için sokaklarda yaşıyordu. Ne bir yakını ne de

bir akrabası vardı. Bir süre onu görmezden gelerek kendi işlerime yoğunlaşmıştım. Fakat daha sonra farklı bir numaradan onu aramış ve ailesinin neden öldürüldüğünü sormuştum. Kim olduğumu merak ettiğim hâlde doğru düzgün bir cevap bulamamıştım. Onu aradığımda Lucas benim bilmem gereken tüm cevapları bana vermişti.

Tekstil fabrikası aslında sadece paravan bir şirketti. Farklı ülkelere kimyasal silah gönderiyorlardı ve Lucas'ın ailesi bunu bildiği için susturulmuştu. O dönemlerde babamın katillerini bulup hepsini ortadan kaldırmıştım. Gloria'nın babası hariç! O, yıllardır izini çok iyi gizliyordu. Onun için geleceğimi bildiği için tedbir almak konusunda iyiydi. Gloria'ya tüm ailesinin nasıl katledildiğini izletmiş ve cezaevine girmesini sağlamıştım. Babasını bulmadan eve dönmeyi düşünmüyordum. Lucas'a ikinci bir iyilik yaparak ailesini öldüren kişileri ortadan kaldırmıştım.

Polisler cinayet mahallinde en küçük bir kanıt bulmadığı için deliye dönerken Lucas beni tekrar aramıştı. Ortak olarak çalışırsak hem o pislikleri ortadan kaldıracağımızı hem de bu işten para kazanacağımızı söylemişti. İyi bir hacker olduğu için onunla olan ortaklığımız böyle başlamıştı. Öldürdüğüm her adamda dedektifler bir iz bulamadığı için bana Gölge ismini vermişlerdi. Kısa sürede Amerika'nın tanıdığı bir suikastçı hâline gelmiştim. Zamanla birçok karanlık adam Lucas'ın bıraktığı izlerden onunla iletişime geçmiş ve anlaşma yapmıştı. Tıpkı Lucas'ın Vanessa'ya da dediği gibi masumlara dokunmayacağını özellikle belirtmişti. Genelde aldığım tüm işlerde kurbanlarım yaşamayı hiç hak etmeyen insanlar olurdu. Çünkü bu dünyada adalet diye bir şey yoktu! Onlar cezaevinde bile kaldıkları yerden zarar vermeye devam ediyordu. Ya da para sayesinde dışarı çıkmayı başarıyorlardı. Zarar verdikleri onca insan, yanlarına kâr kalıyordu.

Tekrar konuşmalara odaklanarak geçmişten sıyrıldım. *"Şimdi ben doğru mu anladım?"* dedi Lucas. *"Birileri kardeşinize zarar verecek ve siz onu kendiniz korumak yerine suikastçı tutmak istiyorsunuz? Genç varisin üstesinden gelemeyeceği bir şey yok diye duymuştum."* Lucas onu kışkırtarak daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu.

"Çünkü burada katil olan ben değilim!" diyen Vanessa sonunda sinirlenmeyi başarmıştı.

"Bu işi ben de yapabilirim ama bu hemen anlaşılır! Benim farklı planlarım var ve o aptal kız yüzünden bunu riske atamam!" Dudaklarım yavaşça kıvrıldı. Bu kızı hiçbir zaman Dilsiz Kız için bir tehdit olarak görmemiştim. Eğer öyle olsaydı ona yaklaşmasına asla izin vermezdim. Genç varis en başından beri kardeşlerini koruyordu ama bunu, yanındaki üç koruması dışında kimse bilmiyordu. Bunu zehirli kahveyi içtiğini izlediğim kamera görüntülerinden anlamıştım. Sadece bunu neden gizlediğini hâlâ anlamış değildim. Israrla kardeşiyle arasına mesafe koymaya çalışıyordu. İtiraf ediyorum, onunla ortak yönlerimiz vardı.

"Öldürülmesini istediğiniz kişi kim?" dedi Lucas. *"İşi yapıp yapmamak tamamen onun seçimi. Onunla konuşmadan sizinle herhangi bir anlaşma yapmamız mümkün değil."*

"O zaman konuşun onunla çünkü ölmesini istediğim kişi Ethan Loyal."

Ethan mı? Şu sinir bozucu doktor mu? Aslında o adamı kendi zevkim için bile öldürebilirim. Hatta neredeyse bunu yapacaktım çünkü o adamda beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Dilsiz Kız'a dokunması aslında sadece içgüdülerimi tetiklemişti çünkü bakışlarındaki beğeni o aptal kıza olan beğeni değildi. Doktorun ilgisini çeken, aslında kızın taşıdığı kalpti. Bunu gözlerinden görebiliyordum. İnsanlar konusunda hiç yanılmazdım ama doktor bir süre daha ha-

yatta kalacaktı. Bunun sebebi o aptal yaratığa verdiğim lanet olası sözdü! Onu öldürmek istememin tek sebebi Dilsiz Kız'ın etrafında olmasıydı. Doktor hakkında herhangi bir kanıt bulmadan onu öldürürsem verdiğim sözün bir anlamı kalmazdı. Çünkü onun yüzünden birini öldürmeyeceğimi söylemiştim. Fakat o sözü verirken bir konuya özellikle değinmiştim. Eğer biri ona zarar vermek isterse işte o zaman verdiğim söz geçersiz sayılırdı. Bekleyecektim, doktorun yanlış bir şey yapmasını bekleyecektim. Beni fazla bekleteceğini de sanmıyordum. Vanessa Green kesinlikle doktor hakkında bir şeyler biliyordu. O kız beni bu işin arkasında olan kişiye götürecek anahtardı.

Kum torbası genelde beni rahatlatırdı ancak şimdi attığım her yumruk sanki bana geri dönüyormuş gibi canımı sıkıyordu. Lucas hâlâ istediğim dokümanları göndermemişti ve beklemek, benim yapacağım bir şey değildi. Onu ikinci kez aramadım çünkü bu işin biraz zaman alacağını biliyordum. Şu anda korunmasız bir şekilde şehirde tek başınaydı. Başına gelebilecek tehlikeleri düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyordum. "Aptal yaratık!" Bir yumruk daha attım, öfkem hat safhaya ulaşmıştı.

Hastaydı ve konuşamıyordu. Üstelik yanında para bile yokken tamamen savunmasızdı! Birileri onu tanıyabilirdi. Kafasında alev alev yanan saçları ve o lanet yüzü birçok kişinin dikkatini çekecekti. Aklıma gelen her ihtimal çıldırmama neden olduğu için deli gibi attığım her yumrukların bir sonu yoktu. Onu bulduğumda tüm bu öfkemin tek hedefi olacaktı. *Baş belası yaratık!*

Genelde hiç misafirim olmadığı için çalan zil sesi beni durdurmuştu. Elime geçen havluyla alnımdaki terleri silerken odadan çıktım. Israrla çalan zille bir küfür savurdum. Marcus'tan başkası zille oynamayı sevmezdi. Kapıyı sertçe açtığımda yanılmayı ne çok isterdim! Bana bakıp sırıtarak

teklifsiz içeri girmesine alışmıştım. Marcus, "Üzerine bir şeyler giy, serseri," dedi. Bu hayvan herif nereye gidersem gideyim hep izimi buluyordu.

Sadece kot pantolonla olmamı umursamadan kapıyı kapatarak peşinden yürüdüm. Kendi dairemde nasıl giyindiğim sadece beni ilgilendirirdi. Kendimi koltuğa bıraktım ve cebimden çıkardığım sigarayı yaktım. Bardan bir şişe brendi ve iki kadeh alarak tam karşıma oturdu. "Sorun ne?" dedim çünkü bu saatlerde pek içen biri değildi.

İçkisini dudaklarına götürüp, "Bir sorun yok," diyerek içmeye başladı. Sigaramdan büyük bir nefes çekerek gözlerimle dış kapıyı gösterdim. "Güzel. Şimdi evimden toz ol." Ruhsuzca söylediklerime güldü. "Asansörle kaç kat çıktım, haberin var mı senin? 190 kat! Gökdelenlerden sayende nefret etmeye başladım." Yüksekte oturmayı seviyordum. Dilsiz Kız'ı getiremeyeceğim tek yer burasıydı sanırım. 190 katı çıkamazdı çünkü kapalı alanlarda korkuyordu ve merdivenden çıkmak pek de güzel bir fikir değildi.

Onu bayıltarak kucağıma aldıktan sonra asansöre binmesini sağlayabilirdim. Ama uyandığında burnunu kırıştırır, kaşlarını çatar ve iki saat boyunca bunun hesabını sorardı benden. Aslında sırf o kızgın hâlini görmek için bile bunu deneyebilirdim.

Marcus gözlerini bana dikerek, "Onu buldun mu?" dedi.

"Onu aradığımı sana düşündüren ne?" Bana alayla bakıp, "Seni tanıyorum," dedi ve sırıttı. "Seni deli ediyor, değil mi?" Şu anda beni deli eden kendisiydi ve bunun farkındaydı.

"Biraz eğlenelim mi?" Genelde spor yaptığım odayı gösterdiğimde kahkaha attı. "Olmaz, dostum." Eliyle yü-

zünü gösterdi. "Seninle en son dövüştüğümüzde bir hafta güneş gözlüğü takmak zorunda kalmıştım. Biliyorum, öfkeni çıkarmak için çatacak birilerini arıyorsun ama üç saat sonraki toplantımda mükemmel yüzümde morluk istemiyorum." Marcus'ta nefret ettiğim üç şey vardı. Mükemmel yüzü, mükemmel vücudu ve ondan başka kimsenin mükemmel olmadığını düşünmesi. Benmerkezci pisliğin tekiydi ve mükemmel kelimesini çok fazla kullanıyordu.

"Etkilemek istediğin müşterilerin mi yoksa Lewis mi?" Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruyla elindeki içkiyi bir dikişte içti. "O lanet kurbağadan bahsetme! Ayrıca beni tehdit ettiğin için hâlâ sana kızgınım!" Sorunun ne olduğu şimdi anlaşılıyordu, her zamanki gibi Emily Lewis'ti. Ve Nate'e yumruk atması için kulağına sadece, "Annemin onu bilmeye hakkı var," demem yeterli olmuştu.

Asla anneme söylemeyeceğimi bilmemek onun suçuydu. Annem aptal bir kadın değildi, çoktan anlamış olmalıydı. "Kurbağa dediğin kızdan etkileniyorsun, ayrıca sen de onun hayalindeki prens değilsin." Şu sıkıcı sohbetin bir an önce bitmesini ve evimden gitmesini istiyordum.

Hep yaptığı gibi gömleğinin yakasını düzelterek saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. Lanet olsun, şimdi yine mükemmelliğinden bahsedecekti! "Hiçbir prensin benim gibi mükemmel olduğunu sanmıyorum. Ben o kurbağaya fazlayım, dostum," diye sırıttığında gerçek anlamda çıldırmak üzereydim. Beni hiç şaşırtmıyordu. Yeni bir DNA testi yaptırsa mıydım? Belki sonuçlar karışır ve kardeş olmadığımız kısmını okumamla onu öldürmem için bir fırsatım olurdu.

"Kendine bir iyilik yap ve ben seni camdan aşağı fırlatmadan önce hiçbir cümlenin içinde, *mükemmel* kelimesini kullanma." Marcus sayesinde bu kelimeye karşı nefret beslemeye başlamıştım.

Kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Aynı kanı taşıdığımızın farkında mısın?"

"Hatırlatma şunu!"

Bir süre sonra gülüşü yüzünde kaybolunca nihayet asıl konuya geldiğimizi anladım. "Psikoloğa gitmeyi düşünüyorum," dedi gergin bir sesle. "O kurbağa sürekli onu düşünmem için bana büyü yaptırmış olmalı," dediğinde Emily'yi hiç aklından çıkaramadığını kendi usulüyle anlatmıştı.

"Ona âşık olduğunu kabullenmek neden bu kadar zor?" dediğimde sessizliğini korudu ama inkâr da etmedi. Evet, Emily'ye âşıktı çünkü sürekli onu kızdıracak bir şeyler yapıyordu. Marcus çocukken de böyleydi, bir kızdan hoşlanınca bunu ona doğru düzgün söylemek yerine ya kızı döverdi ya da saçını çekip dururdu. Marcus eğer sürekli biriyle uğraşıyorsa bunun tek anlamı ondan hoşlandığıydı. Hoşlanmadığı kişilerle konuşmaya bile tenezzül etmeyecek kadar kendini beğenmişin tekiydi.

Parmağındaki yüzüğü gösterip, "Nişanlıyım," diyerek kendini kandırdığı en büyük yalanı bir kez de bana söylemiş bulundu.

"Yüzüğü çıkarman için bir sebep bulamıyorum." Benim için doldurduğu kadehten bir yudum aldım. "Annemi bahane etme çünkü annem aşka inanan bir hayalperest." Bu yönüyle Dilsiz Kız'a çok benziyordu. "Hovardalık yaptığın bir dönemde seni durdurmak için Luna ile nişanladı, hepsi bu," dedim soğuk bir sesle. "Emily'ye âşık olduğundan emin olunca zaten senden çok annem nişanı bozmanı isteyecektir." Dik dik gözlerine bakmaya başladım. "Ama sorun annem veya Luna değil, değil mi? Sen Emily'yi yanına yakıştırmıyorsun çünkü senin için fazla kusurlu." Kendi ön yargıları dışında önünde hiçbir engel yoktu. Bu konuşmanın içeriği onu rahatsız ettiği için ka-

dehini yeniden doldurdu. "Aramızda büyük bir sınıf farkı var, Emily benim hayatıma yabancı," dedi. Zaten aşamadığı da tam olarak buydu. Emily'nin yoksul bir aileden gelmesi ve toplumda saygın bir konumunun olmaması.

"Öğret o zaman ona," dedim. Dilsiz Kız'ı bulmak varken burada oturmuş, Marcus'un saçma sorunlarıyla uğraşıyordum. "Senin dünyana yabancıysa ona kendi dünyanı öğret ama bunu yaparken onu aşağılama, rencide etme ve kalbini kırma. Çok zor ama şu sikik egonu bir kenara bırak ve sen de onun dünyasını öğrenmeye çalış." Ciddi bir suratla ona bakıp, "Gerçekten ne kadar şanslı olduğunu görmüyorsun, değil mi?" dedim. Yüzüme aval aval bakmaktan başka bir şey yapmayınca, "Marcus," dedim acı çeken bir sesle. "Emily sağlıklı bir kadın," diye fısıldadım. "Onun yanında olabilirsin, ona dokunabilirsin ve korkmadan onu özgürce sevebilirsin ama..." diyerek sustuğumda kaskatı kesildi, kadehi tutan eli titredi. *Ama ben bunların hiçbirini yapamam*, diyemedim fakat o, neyi söyleyemediğimi anladı.

Üzgün bir ifadeyle, "Drew..." derken, "Bunu kendine yapma," diyerek onu susturdum. "Her şey maddiyat veya görsellik değil. Bu sikik şeylerin mutluluğunun önüne geçmesine izin verme." Burukça gülümsedim. "Parası, konumu olmayabilir veya senin için yeterince güzel de olmayabilir ama sağlığı var. Söylesene, bu sana yetmez mi?" Dilsiz Kız'ın sağlıklı bir kadın olması için sahip olduğum tüm parayı ve mevkiyi feda edebilirdim. Onun döktüğü tek bir gözyaşında kahrolurken her şeyi yapabilirdim. Marcus bana göre ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Söylediklerim biraz olsun aklını başına getirmiş olmalıydı ki kadehi kafasına dikti. Bitirdiği kadehi masaya sertçe bırakıp ayağa kalkınca, "Nereye?" dedim. Gözlerimin önünde parmağındaki yüzüğü çıkarıp, "Luna ile konuşmaya!" dedi.

Hızlı adımlarla salondan çıkan adamın arkasından bakarak güldüm. En azından arada bir de olsa aklı çalışıyordu. İş için kullandığım telefon çalınca ayağa kalktım. Hızlı adımlarla yatak odama girdim ve kapıyı kapattım. "Söyle, Lucas!" dediğimde sert sesim onu korkutmuş gibi yorkunmuştu.

"Başka zaman arayabilirim. Sinirli olmadığında ve koltukta düşmemi sağlamayacağın bir zamanda." Dudaklarımı birbirine bastırarak burnumdan nefesler almaya başladım. "Konuş!" Duymak istediğim onun saçmalıkları değildi.

"Tamam, ahbap, sakin ol. Beni biraz uğraştırsa da Vanessa Green'in bugün içinde yaptığı tüm telefon konuşmalarını buldum. Hepsini inceledim ama bizim işimize yarayan bir şey yok." Bazen gerçekten beynini kullanmadığını fark ettim. Ben ona *kızın telefon konuşmalarını bul* demiştim, konuşmaların içinde ne aradığını bile bilmiyordu. İşime yarayan bir şey olmadığını savunuyordu.

"Taşıyıcı ile ilgili hiç konuşma var mı?" Bir süre cevap vermemişti çünkü sonunda ne aradığımızı idrak etmişti.

"Bir saat önce korumalarından biriyle olan konuşmasında geçiyor." Bu, benim için yeterli bir cevaptı.

"O konuşmaları gönder," diyerek telefonu kapattım. Çok fazla vakit kaybetmiştim. Vanessa onun yerini bilmiyorsa bunu kendim halledecektim. Dilsiz Kız büyük ihtimalle babasına veya Chloe'ye ulaşmaya çalışacaktı. Ve tam burada Vanessa devreye giriyordu çünkü annesiyle kardeşinin karşılaşmasını istemiyordu. Eğer böyle bir şey olursa Vanessa onu bir şekilde saklamaya çalışacaktı. Yani Dilsiz Kız'ı bulmak istiyorsam önce Vanessa'nın ne işler karıştırdığını öğrenmeliydim. Umarım beni yanıltmazdı.

Mesaj gelince hemen kulaklığı takarak ses kaydını dinlemeye başladım. *"Elijah! Bu kızla aynı genleri taşıdığıma*

inanamıyorum. Chloe bile bu kadar aptal değil!" diyen kişi Vanessa'ydı.

"Onu buldunuz mu?"

"Zor olmadı. İçerideki adamımız sayesinde diğerlerinden önce buldum."

"Sizi almaya geliyoruz."

"Gerek yok çünkü küçük hanım bana güvenmediği için gelmeyi reddediyor! Onu burada bırakmam an meselesi, gerçekten ona katlanamıyorum!"

"Bunu yapmayacağınızı iyi biliyorum."

"Belki de fırsatını bulmuşken bu gayrimeşru kızdan kurtulmalıyım."

"O gayrimeşru kız dediğiniz kişi kardeşiniz ve bu gerçeği değiştiremezsiniz."

"Seni kovuyorum, Elijah! Ve söyle Hanks ile Vincent'e, onların gülüşlerini çok iyi duyuyorum! Evet, onları da kovuyorum!"

"Tehlikedesiniz, küçük hanım."

"Farkındayım ama ben burada olduğum sürece içeri giremezler. Bu aptal kızı neden koruduğumu bile bilmiyorum!"

"Neredesiniz?"

"Gölün kuzey cephesindeki bir oyuncakçıda. Burada işler karıştı, lanet olsun, etrafımız adamlarla çevrili! Üstelik bu kız nasıl bir tehlikede olduğunu bilmeden benimle gelmeyi reddediyor!"

Konuşmalar burada bitiyordu ve evet, onu bulmuştum. Yatağın üzerindeki siyah kazağı hızla giydim. Silahımı belime takıp ceketimi alarak odadan çıktım. Eğer onu incitirlerse bugün hepsinin eceli olacaktım! Lanet olsun, başı beladaydı ve kalbi bu kadar şeyi kaldıramazdı! Vücudu-

mu saran karanlığı içimde hissederken yapacağım yıkımın canlı görüntüleri zihnimde canlanmaya başlamıştı. Kapıyı çarparak evden çıktım ve asansöre bindim. Yanımda acı çektiğini söylüyordu ama benden uzak olunca da acı çekiyordu! Anlamak istemediği de buydu, onu koruyacak kişi sadece bendim. Kimse Taşıyıcı olan bir kızı koruyamazdı. Bu, devlete isyandı ve bu, onun kalbini isteyen azılı katilleri karşına almaktı ama ben bunların hepsini göze almıştım.

Hızlı adımlarla asansörden indiğimde, arabaya binerek yola koyulmam uzun sürmemişti. Hız ibresini sona getirdiğimde onu ne şekilde bulacağımı düşünmek bile istemiyordum. Korkmuş ve ağlarken mi? "Lanet olsun!" diye bağırdım. "Eğer senin yüzünden birilerini daha öldürmemi istemiyorsan iyi olman gerekiyor!"

Bu civarlarda bahsi geçen sadece bir tane büyük göl vardı ve onu bulmam uzun sürmemişti. Arabayı kuzeye doğru sürmüş, yaklaşık on dakika sonra onları bulmuştum. Daha önce birkaç kez buraya geldiğimi hatırlıyordum. Marcus, Maya'yı göle ördekleri izlemeye götürdüğünde ben Rose'u bu oyuncakçıya getirmiştim. Yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. Rose gördüğü tüm oyuncakları almak istemişti ve yaklaşık üç saat sonra bu izbe dükkândan çıkabilmiştim. Arabayı durdurduğumda vitrinlerinde duran şeyleri görecek kadar dükkân karşımdaydı. Hâlâ arabanın içindeydim. Etrafa göz gezdirdiğimde ilk adamı bulmuştum. Elektrik direğinin yanında telefonla konuşuyordu ama gözleri dükkândaydı. Fazla aramadan ikinci adam görüş açıma girmişti. Sol taraftaki kafenin bahçesinde gazete okuyormuş gibi duruyordu ancak o da sık sık oyuncakçıyı kontrol diyordu. Biraz daha çevreyi gözetledim fakat iki kişiden başka şüpheli kimse yoktu.

Bunları kim gönderdiyse anlaşılan Green kızlarını fazlasıyla hafife almıştı. Haklıydı da çünkü Dilsiz Kız dövüş konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Zaten kimseye gerek kalmadan kendisini öldürecek bir potansiyele sahipti. Vanessa ise ne kadar yetenekli olursa olsun yanında kardeşi varken yeterince odaklanamadığı için savunmasız kalırdı. Adamlar hâlâ burada olduğuna göre onlar da içerideydi.

Arabadan inmeye hazırlandığımda genç varisin öfkeyle dışarı çıktığını gördüm. Kaşlarını çatarak dükkâna baktı ve yumruklarını sıktı. "Ne hâlin varsa gör!" diye bağırarak yürümeye başladı. Gözleri adamları bulunca dudakları alayla kıvrıldı. Bir dizini hafifçe bükerek her ikisine küstahça bir selam verdi ve insanların arasına karıştı. Tam tahmin ettiğim gibi adamlar onu takip etmemişti çünkü istedikleri o değildi. Sigarasını içen kişi onun arkasından bakarak bir yeri aradı. Rapor verdiği kişiyi öğrenecektim.

Vanessa gidince o dışarı çıkmıştı. İyi olduğunu görünce ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi sesli bir şekilde verdim. İzlendiğinden habersiz, elinde tuttuğu kar küresine gülümsüyordu. Üzerindeki benim hırkamdı ve kafasına çektiği şapkadan dolayı gözleri görünmüyordu. Bir an sabırsızlanarak gözlerini görmek istedim. Kızıl saçları göğüslerine doğru uzanıyor ve her zamanki gibi dikkat çekiyordu. Etrafını bile kontrol etmeden, tedbirsiz bir şekilde yürümeye başlayınca kaşlarımı çattım. Onu izleyen adamların nasıl farkına varmazdı? Bu kız beni deli ediyordu!

O iki adamın peşine takılmasıyla yumruklarımı sıkarak arabadan indim. Gözlerimi Dilsiz Kız'dan ayırmadan uzaktan onları izlemeye başladım. Önüne bile bakmıyor, etraftaki mağazaların vitrinine bakarak yürüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Tıpkı küçük bir çocuk gibi gerçek dünyayı tanımaya çalışıyordu. Kucağındaki kar küresine sıkıca sarılırken bir kitapçının önünde durdu. Kitaplara âşıktı. Yeniden yürümeye başladığında

bu sefer de bir elbise mağazasının önünde durdu. Kaldırımın tam karşısında onu izliyordum, aramızda sadece bir yol vardı. Baktığı mavi elbisede gözleri fazla oyalanmıştı. O elbiseyi beğenmişti.

Yeniden hareket ettiğinde bu sefer bir tatlıcının önünde duraksar gibi olmuştu. Kahretsin, hâlâ sabah yediği kahvaltıyla duruyor olmalıydı. Sol taraftaki sokağa girince kaşlarımı çattım. Peşinde iki adam varken girmek için yanlış sokak seçmişti. Adamlar peşindeydi ve ben de onları takip ederek C-4 sokağına girdim. Yaklaşık birkaç dakika yürüdükten sonra köşeyi dönerek diğer binanın önünden geçtim. Onlar diğer taraftan gidiyordu ama bu yol tam önlerine çıkıyordu. Adımlarımı hızlandırdım, bir süre sonra istediğim noktaya gelmiştim. Eski tahta paletlerin arkasına gizlendim. Onun adım seslerini duyduğumda çok geçmeden burnuma ondan önce şekeri anımsatan kokusu gelmişti.

Benimle aynı hizaya geldiğinde aramızda sadece paletler vardı. Durdu. Aniden başını hızla kaldırdı ve elini kalbine bastırarak etrafında dönmeye başladı. Soluğum kesildi çünkü varlığımı hissediyordu. Kalbi çoktan ağrımaya başlamış olmalıydı çünkü tırnaklarını göğsüne basıyordu. Ve gözlerini gördüm, içim acıdı. Çünkü gözlerinde burada olmam için o yakarışı görüyordum. Notta yazdığı saçmalıklara inat gözleri beni arıyordu. Ona kızgın olmalıydım! Fakat tam şu anda istediğim tek şey onu kollarıma alıp kokusunu solumaktı.

Burada olmadığıma kendisini ikna etmiş gibi gözleri doldu ve başını eğdi. Benden kaçıyordu ama burada olmamı da istiyordu. Bu kız kesinlikle ne istediğini bilmiyordu. Hayal kırıklığı içinde tekrar yürüdüğünde sağa dönerek gözden kaybolmasını bekledim. Bir süre sonra o gidince saklandığım yerden çıktım. Diğer iki adamın adım sesleri-

ni duyduğumda yollarını kesmiştim. İşte şimdi benim en sevdiğim kısım başlıyordu.

Kısa boylu kumral adam kaşlarını hafifçe çatarak bana bakıyordu. "Sen de kimsin?" diye sorduğunda dudaklarım yavaşça kıvrıldı. "Birazdan öğreneceksin," dediğim an üzerine atıldım ve yüzüne yumruğumu geçirdim.

Diğer adam bir küfür savurarak bana doğru hamle yaptı ama başımı hafifçe eğerek yüzüme gelen darbeyi savuşturdum. Ona ikinci bir şans tanımadan karın boşluğuna vurmamla inleyerek öne doğru eğildi. Doğrulmasına fırsat vermeden ensesinden tuttuğum gibi dizimi burnuna geçirdim. Onu bıraktığımda yerde büzüşmüş, kanayan burnunu tutuyordu. Az önceki adamın silahını çıkarmasıyla daha o tetiği basmadan aramızdaki mesafeyi kapattım. Bileğini yakaladım ve sadistçe bir zevk alarak bileğini sertçe kıvırdım. Çıkan sesle dudaklarım kıvrıldı çünkü bu ses, duymaktan zevk aldığım bir sesti. Onun attığı çığlıkları umursamadan elindeki silahı aldım ve kabzasıyla kafasına tüm gücümle vurdum. Gözleri kapalı, yere yığılmıştı.

Elimdeki silahla arkamı döndüğümde yerdeki adam korkuyla bana bakıyor, geriye doğru sürünüyordu. "Ya... Yapma!" Eğer ben olmasaydım Dilsiz Kız'a yapacakları aklıma gelince üzerine yürüdüm. Tam yüzüne doğru bir tekme atarak onu sırtüstü yere serdim. Başı sertçe zemine çarpınca bir ayağımın üzerine diz çöküp silahı şakağına bastırdım.

"Sadece bir kere soracağım ve dudaklarından çıkacak ilk cevap beni tatmin etmezse..." diyerek korku dolu gözlerine baktım. "Ya da cevap hakkını yalan söylemekten yana harcarsan tetiğe basarım!" Söylediği ilk şeye bağlıydı yaşaması çünkü laf kalabalığından nefret ederdim.

Yutkunarak başını korkuyla salladığında burnundan sızan kanlar ağzına süzüldü. "Sizi kim, neden gönderdi?"

Öğrenmem gereken sadece bunlardı. Şimdilik.

Tereddüt ederek bana bakınca parmağım tetiği buldu. "Sam Green!" diye bağırdı. "Kızı ona getirmemizi isteyen Sam Green!" Yerimde kaskatı kesilmeme neden olan bu sözlerin yersiz bir şaka olduğunu düşündüm. Ancak bana yalan söylemediğini de görebiliyordum.

Ne ummuştum ki? Babası onu öldürmek için bir suikastçı tutmuşken neden büyükbabası bunu bizzat kendi adamlarıyla yaptırmasın? Güç dengesinin sürekli değiştiği Green ailesi gittikçe daha çok nefretimi kazanmaya başlamıştı. Büyükbabası olması umurumda bile değildi. Sam Green kesinlikle küçük bir kefaret ödeyecekti! Yüzüne attığım yumrukla bayılınca ayağa kalktım, onları öldürmeyecektim. Bana istediğim bilgiyi vererek sadece kendi canını değil, arkadaşını da kurtarmıştı.

Burayı hızla terk ettiğimde onu yeniden bulmam fazla vaktimi almamıştı. Sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, karşısında duran sarhoş adama bakıyordu. Ellerinde tuttuğu kar küresi yere düşüp paramparça olmuştu. Korkuyordu ve titriyordu. Onun iki katı büyüklüğünde olan sarhoşun ona olan bakışlarını gördükçe damarlarımda gezinen öfkeyi hissedebiliyordum. Adam ona doğru bir adım attığında kaşlarımı çatarak tam müdahale edecektim ki Dilsiz Kız beni şaşırtacak bir şey yaptı. Yumruk yaptığı küçük elini onun yüzüne geçirdi. Dudaklarım keyifli bir şekilde kıvrıldı. Bu, birine attığı ilk gerçek yumruğuydu. Her ne kadar adam yerinden bile kıpırdamasa da bu onun için büyük bir başarıydı. Sanırım gerisini ben halledebilirdim.

"Uysal kızları daha çok severim," diyen adam gülerek ona doğru bir adım attı. Sırf Dilsiz Kız'a dokunmasına tahammül edemeyeceğim için daha fazla seyirci kalamadım. Onun eli ona dokunmak için uzandığı an hızla onlara doğru yürüdüm. Dilsiz Kız'ın kolunu tuttuğum gibi onu arkama çektim ve sarhoş adamın havadaki elini ya-

[illegible] attığımda sırtüstü yere düşmüştü. Zaten sarhoş olduğu için bayılması uzun sürmemişti. Ancak ben uyanmasını istiyordum çünkü o bakışlarının hesabını vermeliydi!

Kaşlarımı çatarak arkama döndüğümde küçük kaçak, gözlerini kocaman açmış, beni izliyordu. Yeşilin en koyu tonunu taşıyan gözleri buğulu bir şekilde beni izliyordu. Uzun kirpiklerinin gölgesine süzülen bir damla yaşla öfkem bir volkanı aratmayacak kadar büyümüştü. "Söyle!" Ona doğru bir adım atarak üzerine eğildim. "Yazdığın o lanet olası şeyleri şimdi tekrar et!" diyerek dişlerimin arasından konuştum.

Eğer gitmek istediğini söylerse onu sonsuza kadar bırakacaktım. Fakat kalmak isterse bir daha benden kurtuluşu yoktu. Ben ne kadar öfkeliysem o da bir o kadar mutlu görünüyordu. Ancak bana cevap vermek yerine yerdeki kırılan şeye baktı ve dudaklarını büzerek, *"Kırıldı,"* dedi. Neredeyse ağlamak üzereydi.

Basit bir eşya için üzülmesi canımı sıkmıştı. "Yenisini alırız," diyerek homurdandım. Bu kıza karşı öfkemin bu kadar çabuk geçmesi beni deli ediyordu. Aslında onunla ilgili her şey beni çıldırtıyordu.

Gözlerini kırpıştırdığında yine o lanet olası gülümsemesi ortaya çıktı, nefes alamadığımı hissettim. *"Beni bulman neden bu kadar uzun sürdü?"* Gülerek hesap sorması yok muydu, en sakin insanı bile sinir krizine sokabilirdi.

"Seni bulmamı mı istiyordun?" Kıkırdadı. *"Beni hep bulursun ve hep bul."* Gitmesi için verdiğim son şansı da böylece geri çevirmişti ve itiraf etmeliydim ki bu beni mutlu etmişti. Ona çok bağlandığım için gidişinin nasıl olacağını bilmiyordum.

Parmak uçlarından uzanarak elini omuzuma koyup hafifçe bastırdı. *"Çok uzunsun,"* diyerek sızlandı. *"Eğer biraz*

eğilirsen sana sarılacağım." Dudaklarını oynatarak yaptığı sitemle başımı iki yana salladım. Tüm dengemi altüst etmişti!

Belini kavradım. Onu havaya kaldırdığımda kahkaha atarak kollarını boynuma sardı. Bacakları yine belime doladığında vücudum kaskatı kesilmişti. Bu kızın bana yaptığı şey hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bana yakın olmaya kalbi sadece birkaç dakika dayanırdı ama ben her geçen gün ile daha fazlasını istiyordum! Onunla olan kavgalarımız asla uzun soluklu olmuyordu.

KAKTÜS TEAM

7

ASIL TAŞIYICI

"Şimdi ona kızgındım ama bir gün öfkem geçtiğinde ona söyleyeceğim tek şey, *kalbimle mutlu ol*, demek olacaktı. Benden çaldıkları ve onun göğsüne taktıkları kalbimle mutlu olsun ve benim yerime de yaşasın."

Kendi kaderimi değiştiremezdim çünkü önceden yazılmıştı ancak bana kalan hayatıma ben yön vermeliydim. Nasıl yaşayacağıma benim adıma başkaları karar vermemeliydi. Bugüne kadar bir kukla gibi kendi iplerim hep onların elinde olmuştu. Her biri üst makamlarda oturuyor ve benim ne yapmam gerektiğine kendilerince karar veriyordu. Lakin içinde bulunduğum kafesten kaçmış olmam benim için büyük bir şanstı. Böylece ölmeden önce yapmak istediğim çoğu şeyi yapabilirdim. İnsanlar yaşarken çok azı ölmeden önce yapmak istedikleri şeyleri düşünürdü. Bense her nefes alışımda bunun son nefeslerim olduğunu düşündüğüm için ölmeden önce çok fazla şey yapmak istiyordum. Listem uzadıkça uzuyordu ama her biri benim için imkânsıza yakındı.

Bir hanımeli kokusunda annemi bulmak.

Beni görmeye bile tenezzül etmeyen babamla ölmeden önce tanışmak.

Taşıdığım kalbin kimde olduğunu ve kimin benim kalbimi taşıdığını öğrenmek.

Bahçesinde lavantalar ve begonyaların olduğu bir ev.

Korkmadan seveceğim biri ve beni sevecek bir adam.

Güneş.

Son nefesimi gelincik tarlasında güneşi izlerken vermek.

Evet, hepsi buydu. Ölüm beni bulmadan önce yapmak istediklerim sadece bunlardı. Fakat bunların hepsi bana çok uzak geliyordu çünkü hiçbiri bana hayatımı yeniden vermeyecekti. Ölümü çoktan kabul eden benliğim artık yapamadıklarıma üzülmüyordu. Benim içimde ukde kalan yapabileceklerimin benden acımasızca alınmasıydı.

Arabasına bindiğim kadın beni tanımadığım bir caddeye bırakıp gitmişti. Evinin bu yakınlarda olduğunu ve burada inmem gerektiğini söylemişti. Şapkayı iyice yüzüme çekerken bulunduğum yerin neresi olduğunu bile bilmiyordum. Kafamı eğerek insanların arasında yürümeye başladım. Bu alışık olduğum bir şey değildi. Sanki farklı bir gezegenden gelmiş, bulunduğum yeri ve insanları tanımaya çalışan biriymişim gibi... Korunaklı kafesimi özlemiştim ve bunun için korkmuştum. İçinde ölüm olan bir yeri özlemek beni korkutmuştu. Ancak hastayken ve bir kaçağa dönüşmüşken burada ne yapacağımı da bilmiyordum.

Chloe.

Okulda bana bir seferinde numarasını söylemişti. Etrafıma bakarak gördüğüm bir oyuncakçıya girdim ve hemen kasada duran adamın yanına gittim. İçerinin ılık havası ısınmamı sağlarken çantamdaki kalemi ve defteri çıkardım. *"Telefonunuzu kullanabilir miyim?"* Uzattığım sayfayı alan adamın gözleri beni bulunca yerimde rahatsızca kıpırdandım. İnsanlardan korkuyordum.

Tezgâhın üzerinde duran eski ahizeli telefonu göstererek başımı sallayarak telefonu kulağıma koydum. Hiç vakit kaybetmeden aklımda kaldığı kadarıyla numarayı çevirdim. Fakat aradığım numara yanlış çıkınca hafızamı zorlayıp doğru numarayı bulmaya çalıştım. Nihayet birkaç denemenin ardında Chloe'nin, "Efendim?" diyen sesini duymuştum.

Konuşamadığım için telefonu bana dik dik bakan adama uzattım ve yeniden defteri elime aldım. *"Ona küçük kardeşinin burada olduğunu söyler misiniz?"* Benden rahatsız olmaya başlayan adam yazdıklarıma tersçe bakarak telefonu kulağına götürdü.

"Burada kardeşiniz olduğunu söyleyen biri var, hanımefendi," dediğinde sesindeki bıkkınlığı çok iyi hissediyordum. Adam başını kaldırarak beni inceledi. "Beyaz tenli ve yeşil gözlü bir kız." Şapkadan çıkan saçlarıma baktı. "Kızıl saçları var," dedikten sonra telefonu geri bana uzatınca alıp kulağıma yasladım.

"Yeşil!" Chloe'nin endişeli sesini duydum. "Aman Tanrım, günlerdir her yerde seni arıyorum!" Konuşamadığımı bildiği için aldığı hızlı nefesleri duyabiliyordum. "Oraya geliyorum! Sakın bulunduğun yerden ayrılma ve telefonu konuştuğum adama ver." Telefonu karşımdaki kişiye uzattım, adam gözlerini kısarak beni inceliyordu. Chloe'ye adresi verdiğinde bile gözlerini üzerimden çekmemişti. Kapıya yakın bir yerde durarak beklemeye başladım. Eğer beni tanırsa kapıya yakın olmam kaçmamı kolaylaştırırdı. Daha ilk dakikadan yakalanmamalıyım.

Aradan yirmi dakika geçtiği hâlde Chloe hâlâ gelmemişti. Dükkân sahibi adamın tuhaf bakışları eşliğinde dükkândaki oyuncakları inceliyordum. Vitrindeki kibritçi kız oyuncağına tebessüm ettim, aslında ikimizin de hayatı

bir kibritin alevi kadardı. "Yeşil!" Hemen arkamda duran kapının açılmasıyla Chloe içeri girdi. Başında kırmızı bir şapka ve üzerinde aynı renk kabanı vardı. Baştan aşağı beni süzdü. "Tanrı'ya şükür, iyisin." Rahatlayarak nefesini verdikten sonra bana doğru yürüyüp sımsıkı sarıldı.

Sarılışına karşılık verdiğim esnada, "Yeşil mi?" diyen kasadaki adamın sesiyle birbirimizden ayrıldık. "Tabii ya, Yeşil Green!" diyerek gözlerini irice açtı. "Skandallarla sık sık televizyona çıkan Chloe Green'in Yeşil adında bir kız kardeşi vardı," dedi. Chloe'yi tanıması ve Chloe'nin bana adımla seslenmesi her şeyi ortaya çıkarmıştı.

Gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmayan adam, "Ben de nereden tanıyorum bu kızı diye kendimi sorguluyordum," dedi heyecanlı bir sesle. "Tüm haber kanallarında çıkmışken üstelik." Bana içi para dolu bir kasa gibi bakıyordu. Aslında yaklaşık bir banka kadar değerli bir kalbim vardı. Bence hiçbir insan maddi olarak benim kadar değerli değildi.

Adamın eli hemen telefonu bulduğunda beyazlar içindeki kız içeri girdi ve ona bakarak göz devirdi. "Yanlış hamle, canım," dedikten sonra adama yaklaştı. Daha adam başını kaldırmadan cebinden çıkardığı şırınganın iğnesini onun boynuna geçirdi. Bir bu psikopat eksikti.

Gözlerini irice açarak yere yığılan adama baktıktan sonra şaşkın bakışlarım Vanessa'yı buldu. Kışın ortasında sanki üşümüyormuş gibi beyaz ipli, kısa bir elbise giymişti. Dizlerine kadar gelen deri çizmeleri vardı. Şırıngayı çöpe attı. Açık bıraktığı saçlarında yine beyaz bandana vardı. Bu kızın tarzı hiç mi değişmiyordu? Genelde hep aynı model kıyafetler giyiyor ve saç bandı takıyordu. Chloe kaşlarını çatarak, "Beni mi takip ettin sen?" dediğinde Vanessa onu duymazdan gelerek camdan dışarıya baktı.

"Kızı bana bırak ve git buradan." Sakin bir sesle ablasına döndüğünde Chloe alayla güldü. "Senin yanında bırakacağım, öyle mi?" Tiksinerek ona baktı. "Kardeşimi bir katile bırakmayacağım çünkü benimle geliyor!" Elini sahiplenircesine koluma koyunca Vanessa tepki göstermeden düz bir şekilde ona bakmaya başladı. İfadesizliğini koruyarak, "Gayrimeşru kardeşin ve sen umurumda değilsiniz," dedi sakince. "Planlarımı bozmanıza izin vermeyeceğim, o yüzden şimdi git buradan!" diyerek Chloe'ye kapıyı gösterdi. Bu kızın planlarını merak etmiyordum.

"Plan mı?" diyen Chloe onun üzerine yürüdü ve onu göğsünden sertçe itti. "Ona yaptıkların yetmedi mi? Git buradan!"

"Kes sesini!" Vanessa da en az onun kadar sinirli görünüyordu. "Hiçbir şey bilmeden konuşmayı bırak."

"Neden? Gerçekleri duymak sana acı vermez çünkü benmerkezci pisliğin tekisin!"

"Seni uyarıyorum, sus!" diyen Vanessa ona sesini yükseltince Chloe, "Kalbini aldın onun!" diye haykırırcasına bağırdı. "Şimdi de hayatına mı göz koydun?" dediğinde ölümcül bir sessizlik yaşanmaya başlamıştı. Ne düşüneceğimi bilmez bir hâlde Vanessa'ya bakıyordum. Vanessa ise bakışlarımın altında ezilir gibi gözlerini yumdu, omuzları yenilgiyle çöktü. Neler oluyordu? Bu doğru değildi, değil mi?

Chloe pot kırmış gibi bana bakarken sertçe yutkunmuştu. "Yeşil, ben..." dediğinde elimi kaldırarak onu susturdum. Pişmanlıkla bana bakan kız, geçmişimin sayfalarını aralamış ve gerçekler yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Şimdi susmalıydı, herkes susmalıydı ve bir tek gerçekler konuşmalıydı.

Duyduklarımı sorgulayarak elimi kalbime bastırıp acıma direnmeye çalıştım. Artık kimin kalbini taşıdığımı bi-

liyordum. Doğruydu, değil mi? Kaburgamın altında sızlayan bu kalp kendi öz kardeşime aitti. Aynı kanı taşıdığım kızın göğsünde taşıdığı kalp bana aitti, öyle mi? Üçümüz ağır bir sessizliğin hükmü altına girdiğimizde tüm gerçekleri fark etmiştim. Chloe ve Vanessa bu yüzden hep tartışıyordu çünkü Chloe bunun için ondan nefret ediyordu. Her ihtimali düşünmüştüm, bugüne kadar kalbimi benden çalan kişiyle karşılaşınca ne yapacağımı defalarca düşünmüştüm. Ancak şimdi hiçbir şey yapmak gelmiyordu içimden. Oysaki kalbimi çalan kişiye olan nefretimi haykıracaktım. Nasıl bir katil olduğu gerçeğini onun yüzüne vurup benden çaldığı hayatımı geri isteyecektim. Aklımda daha bunun gibi binlerce nefret dolu senaryo kurmuştum. Fakat şimdi bana bunu yapan kişinin kardeşim olduğunu öğrenmiştim. Hayır, sadece duymakla kalmamış, o günün tüm detaylarını hatırlamıştım. O odada gördüğüm yüzü hatırlamıştım. Aklımdaki her senaryo acımasızca silinmişti ve ben bir boşlukta savruluyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Emily kendi kardeşi için ölüm okuluna girmiş ve hayatını tehlikeye atmıştı. Doğru olan bu değil miydi? Kardeşlerin birbirini ölümüne koruması... Peki, o zaman benim kardeşim neden hayatımı benden çalmıştı?

Elim öfkeyle kalemi bulduğunda Vanessa'nın gözleri endişeyle açıldı. "Bunu yaparsan seni öldürmek zorunda kalırım!" Çantasından çıkardığı silahı bana doğrultunca acı içinde gözyaşlarım aktı. Bu ailede benden başka herkes değerliydi.

"Sakın!" diye bağıran Chloe ona doğru bir adım atmıştı ki Vanessa'nın eli tetiğe gidince durmak zorunda kaldı. Chloe öfke içinde, "Kardeşin o senin!" dedi ama Vanessa gerçekten tetiğe basacak gibiydi.

Vanessa'nın gözleri onu bulduğunda buruk bir şekilde tebessüm etti. "Kardeşimi koruyorum." Chloe bir şey an-

lamasa da ben anlamıştım. Onu benden ve yazacaklarımdan koruyordu.

"Seçimini yap!" diyerek Chloe'ye bakarak konuştu. "Gidersen yaşamasına izin vereceğim, kalırsan onu gözlerinin önünde öldüreceğim!" Sesi kararlıydı ve gerçekten bunu yapacak gibiydi. Bu kızdan tüm kalbimle nefret ediyordum.

"Onu seninle bırakmayacağım!" Chloe beni arkasına aldığı an Vanessa kaşlarını çattı. "İçeri gel!" diye bağırdığında takım elbiseli bir adam içeri girdi. "Ablamı eve götür," dedi Vanessa. "Zorluk çıkarırsa canını yakmakta serbestsin," dediğinde bu kızın gerçekten Sam Green'in kanını taşıdığını bir kez daha anladım.

"Sakın bana yaklaşma!" Daha Chloe sözlerini yeni bitirmişti ki adam belindeki silahla onun kafasına vurdu ve yere yığılan kızı kucağına alarak buradan çıktı. Ben de Chloe'nin gitmesini istediğim için bunu pek sorun etmedim. Şimdi bu hasta psikopatla baş başa kalmıştık.

Kapıyı kapatan Vanessa silahını indirerek tam karşımda durdu. "Chloe gerçekleri bilmeyecek!" Ses tonundaki tehdidi fark etmemek imkânsızdı. Tiksinerek ona baktım. *"Ona söylersem ne yapacaksın? Gerçekten beni öldürecek misin?"* Yazdığım sayfayı sertçe yırtarak ona uzattım.

İç çekti. "Gerekirse evet."

"O hâlde bunu şimdi yap çünkü ona her şeyi söyleyeceğim!"

"Beni dinle!"

"Asıl Taşıyıcı Chloe! O gün sen de benimle bunu gördün!" diye yazarak öfke içinde ona uzattım. Erich'ten sonra bu ailede kendime yakın hissettiğim tek kişinin ihanetine uğramış gibiydim. Evet, az önce hatırladığım yüz Vanessa'nın

değil Chloe'nin yüzüydü. Vanessa silah çekerek yazmama engel olmuştu ama kalbim Vanessa'da değil, Chloe'deydi.

Vanessa, "Bilmiyordum!" diye bağırıp, en son uzattığım sayfayı paramparça ederek yırttı. "Kardeşim olduğunu bilmiyordum!" Gözleri dolduğunda parmaklarını saçlarından geçirdi. "Hatırla, geri zekâlı, seni kurtarmaya çalıştım! Chloe ölmek üzere olduğu için büyükbabam sizi kaçırdı! Bana sadece Chloe için bir kalp bulunduğunu söyledi! Lanet olsun, çocuktum ve kalp derken neyi kastettiğini bile bilmiyordum!" dediğinde ağlamaya başlayıp, "Ben de çocuktum," diye fısıldadı. Sırf Chloe'yi korumak için ıslak gözlerle bana bakıyordu. "Seni o depoda görene kadar bahsettikleri kalbin sen olduğunu anlamadım! Seni oradan çıkarmaya çalıştım ama girdiğimiz o odanın içinde Chloe vardı!" Evet, bunu hatırlıyordum. O gün İngilizce bir şeyler söyleyerek Sam Green'i beni bırakması için ikna etmeye çalışmıştı. O gaddar adam buna yanaşmayınca Vanessa elimi tutarak benimle koşmaya çalışmıştı. Beni o depodan çıkarmak için elimi sımsıkı tutup beni peşinden çekiyordu. Lakin adamlar etrafımızı sarınca ilk bulduğumuz kapıya koşarak girmiştik. İçeride gördüklerimizle Vanessa ile çığlıklarımız birbirine karışmıştı.

"Sen de gördün, ameliyata alınmıştı ve göğüs kafesi açılmıştı," dediğinde ağlayarak başımı salladım. Bunu nasıl unutabilirdim ki? Orada yatan kızın yüzünü unutmuştum, o yüzden Chloe olduğunu şimdiye kadar hatırlamamıştım. Ama onun bedeninden sızan kanları ve açılmış göğüs kafesini görünce ses tellerim yırtılana kadar çığlık atmıştım. O kadar çok korkmuştum ki sesimi tam orada yitirmiştim. Bir daha da hiç konuşamamıştım. O görüntüler bende büyük bir travma yaratmıştı. Bana yardım eden o sarışın çocuğu orada kanlar içinde görmek benden sesimi almıştı ve orada yatan yüzü zamanla unutmuştum. Çünkü unutmak istemiştim. Yakalandığımda onun ameliyatına başlamışlardı ve kalpleri değiştirmek için beni

bekliyorlardı. Chloe yüzünden sadece hayatımı değil, kalbimi de kaybetmiştim.

Vanessa, "Çocuktum!" diyerek sert ifadesine geri büründü. "Onu öyle görünce yaşaması için seni bıraktım çünkü Chloe benim ablam. Seni bayıltıp ameliyata almalarını izledim," dedikten sonra dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Kendini toparlayana kadar bir süre bekledi.

Nihayet derin bir nefes aldığında, "Kardeşim olduğunu bilmeden diğer kardeşim için buna izin verdim. Chloe senin kalbinle uyandığında çok kötüydü. Sürekli ağlıyor ve herkese öfke kusuyordu. Bir yıl boyunca odasından hiç çıkmadı ve kimseyle konuşmadı. Evet, kendisini suçluyordu." Ne önemi vardı ki? Chloe'nin suçluluk duyması göğsümde onun hastalıklı kalbini taşıdığım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bir sabah odasından çıktı ve artık suçladığı kendisi değildi." Acı içinde güldü. "Bendim."

Gözlerimin içine bakarak başını salladı. "Travmaya bağlı hafıza kaybı yaşadı. Ameliyatı ve Taşıyıcı olduğu kısımları beyni hafızasından silmiş. O depoda ameliyat olmadan önce beni orada gördüğü için asıl Taşıyıcı'nın ben olduğumu düşündü." Gözlerinden yaşlar akarken yenilgi içinde başını bir kez daha salladı. "Senin kalbini alan kişinin ben olduğumu düşündü, ben de gerçeği söylemedim," dediğinde saklamaya çalışsa da onun da acı çektiğini görüyordum. Bu olayda ne onun ne de benim suçum vardı. Vanessa'dan nefret ediyor olabilirdim ama o gün beni kurtarmaya çalıştığını biliyordum. Kalbim Vanessa'da değildi ki.

Gözleri bileklerine kaydığında oradaki kesik izlerini gördüm. "Chloe'nin bir suçluya ihtiyacı vardı ve ben herkesi susturarak onun için o suçlu oldum. Tüm öfkesini benden çıkarmasına ve yıllarca benden nefret etmesine

izin verdim." Onu çok seviyordu, değil mi? Belki benden nefret ediyordu fakat ablasını çok seviyordu. O yüzden onun günahını omuzlarına almıştı. Chloe kalbimin Vanessa'da olduğunu düşündüğü için ikisi sürekli kavga ediyordu, oysaki gerçekler bunun tam tersiydi.

"Chloe bilmemeli." Sesi bu sefer daha sakindi. "Eğer bunu öğrenirse dayanamaz çünkü benim gibi güçlü değil. O yüzden ona söylemek istiyorsan bunu bir kez daha düşün. Şimdi gidelim, burada güvende değilsin." Ne o ne de Chloe bu saatten sonra umurumda değildi. İkisi de benden çok şey aldıkları için benden uzak durmalarını istiyordum. Bu saatten sonra bu aileden kimseyi görmek istemiyordum! Tüm bu olanlara izin veren babamı bile!

"Seninle gelmiyorum, şimdi git," diye yazarak ona uzattım. Bana silah çeken bir kıza güvenemezdim.

Bana tersçe baktı. "Tehlikedesin diyorum, aptal!"

"Biliyorum çünkü şu anda o tehlikeye bakıyorum!"

"Bana gönderme yapma, gayrimeşru kız!"

"En azından tehlikeli bir sürtük değilim!"

"Tanrım, bu çok çirkin bir itham!!"

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Kes şunu! Sana böyle sözleri yasaklıyorum!!"

"Bana yasak koyacak konumda değilsin!"

"Senden altı ay büyük olmam beni bu konuma sokar, ahmak!"

"Kardeşim veya ablam değilsin, ruh hastası!"

"Şükürler olsun ki değilim! Ayrıca nasıl bu kadar hızlı yazıyorsun? Oku oku bitmiyor!"

"Sen defolup gidene kadar yazabilirim!"

Saçlarını karıştırarak sinirden dişlerini sıktı. "Canın cehenneme, ölmen işime gelir, aptal!" diye bağırarak çıkıp gidince rahat bir nefes aldım. Ciddi anlamda bu kıza tahammülüm yoktu. İyi ama ben şimdi tek başıma ne yapacaktım?

Vanessa gidince burada yine yalnız başıma kalmıştım. Baygın olan adam uyanmadan önce buradan çıkmalıydım. Aceleyle bir adım atmıştım ki vitrindeki kar küreleri dikkatimi çekti. Özellikle içlerinden biri çok güzeldi. Uzanıp onu aldım, bir çam ağacının altında oturan küçük bir kız figürü vardı. Hafifçe salladım, kızın üzerine yağan kar taneleri çok hoştu. Çantamı karıştırdım ve Emily'nin kaçtığımız ilk gece bir şeyler yemem için verdiği parayı buldum. Vitrindeki fiyat etiketine baktım, param bu küçük şey için yeterliydi. Parayı tezgâha bırakarak oyuncakçıdan çıktığımda elimde tuttuğum şeye tebessüm ediyordum.

Dükkânların vitrinlerine bakarak yürüyor ve bu yabancı şehri tanımaya çalışıyordum. Bir kitapçının önünde biraz oyalanmış ve beni gerçek dünyadan koparan bu kitaplara iç çekerek bakmıştım. Sonra bir mankenin üzerindeki mavi elbiseyi görünce yine durmuştum. Yarım kollu mavi elbise gerçekten çok güzeldi ama fiyatı küçük bir servet değerindeydi. Benim asla sahip olamayacağım kadar pahalıydı.

Kendimi toparlayıp yeniden yürüdüm ama bu seferde önünden geçtiğim tatlı dükkânına bakıp durmak zorunda kalmıştım. Gördüğüm sufle ve *cheesecake* tüm gün aç kalan midemi hareketlendirmişti. Sabah kahvaltıda Babaanne Martha yüzünden doğru dürüst hiçbir şey yiyememiştim. Şimdi açlığım bana işkence ederek kendisini gösteriyordu. Derin bir nefes alarak rastgele bir sokağa girdim. Böylece vitrinde gördüğüm her şeyi arzulamayı bırakırdım.

Suikastçım çoktan gittiğimi anlamıştır. Belki de okuduklarından sonra sürekli kaçtığım için benden sıkılmış ve beni kendi halime bırakmıştır. Hayır, istediğim bu değildi. Bulsun beni istiyordum çünkü şu anda fark ediyorum ki ondan başka kimsem yoktu. Sığınacağım hiç kimsem olmadığı için beni bırakmış olmasından korkuyordum. Evet, yaptığım büyük aptallıktı çünkü o yaşlı kadının dolduruşuna geldiğim için etraflıca düşünmeden karar vermiştim. Tamam, kabul ediyorum, ben de haklıydım. Sonuçta bu kararı Gölge için vermiştim. Ama verdiğim kararın evden ayrıldıktan sonra olan kısmını da düşünmediğim bir gerçekti.

Tahta paletlerin yanından geçerken rüzgârın burnuma getirdiği kokuyla kaskatı kesildim. Onun parfümünün kokusu burnuma geldikçe tüm gün varlığını unuttuğum kalbim aniden hızlanmaya başladı. Elimi kalbime bastırarak bir umut burada olmasını düşledim. Kendi etrafımda dönüp ona dair bir iz aradım ama yoktu. Burada olması için dualar ederken onu bulamamak gözlerimin dolmasına neden oldu. Neden burada olsun ki? Çekip giden bendim, neden peşimden gelsin ki? Ağlamamak için kendimi zor tutarak bulunduğum yerden uzaklaştım. Olmayan kokusunu soluyacak kadar onu çok özlemiştim.

Sokağı döndüğümde daha iki adım atmıştım ki aniden karşıma çıkan adamı görüp korkuyla gözlerimi büyüttüm. O kadar çok korkmuştum ki elimdeki kar küresi yere düşüp parçalanmıştı. Neredeyse benim iki katım olan adamın baygın gözlerini görüp nefesindeki alkol kokusunu aldığımda yutkundum. Dudaklarını oynatarak bana bir şeyler söyledi ama İngilizce konuşmadığı için onu anlamadım. Sanırım Fransızca konuşuyordu ancak iyi şeyler söylemediği kesindi. Bedenimi arsızca süzdü ve sırıtarak üzerime yürüdü. Refleksle yumruk yaptığım elimi hiç düşünmeden yüzüne geçirdim. Lanet olsun! Adam yerinden milim kıpırdamazken elimin acısıyla çığlık atmamak için

kendimi zor tutuyordum. Hayatımda attığım ilk yumruk yüzünden parmaklarım acımıştı. Kabul ediyorum, bu yumruk işi de bana göre değildi!

Gülerek bir şeyler söyleyen sarhoş adam üzerime yürüyüp kolumu tutmak için elini uzattı. Ancak daha ben ne olduğunu anlamadan aniden biri kolumu sertçe tutarak beni arkasına çekmişti. Arkasına dönen kurtarıcımın yüzünü görünce nefesimi tuttum. Gelmişti, evet, buradaydı. O çatık kaşlarının altından bana hesap soruyor, mektupta yazdığım şeyleri yüzüne karşı söylememi istiyordu. Ancak ben sadece onu izliyordum.

Yaptıklarım ve düşündüklerim benimle çelişirken birkaç diyaloğun ardından daha fazla dayanamadım ve ona sarılmak istedim. Biraz eğilmesini istediğimde bana tersçe baktı çünkü buraya gelirken kendini hararetli bir tartışmaya hazırlamıştı. Ancak onu görünce sevinmem, tüm öfkesini silip götürmüştü. Belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırınca kıkırdayıp kollarımı boynuna doladım. Bacaklarımı beline sardım, yüzümü boynuna koyup kokusunu uzun uzun içime çektim. Onu özlemiştim.

Ona olan yakınlığım yüzünden bedeni gerilmişti. *"Beni bırakmanı istesem de bırakma,"* dedim.

Soğuk ifadesinin hiç değişmediğini görmek, hâlâ bana kızgın olduğunu gösteriyordu. "Bir daha benden kaçarsan..." dediğinde eli usulca ensemi buldu. "Gerçek beni tanımanı sağlarım!" Buz gibi bir sesle söylediklerini yeteri kadar anlayamadım çünkü ensemde keskin bir acı vardı. Bana ne yaptı, bilmiyordum ama başım omuzuna güçsüzce düşmüştü.

Gözlerimi yorgun bir şekilde açarak yatakta tembelce esnedim. Ellerimi yatağa bastırarak oturduğumda ensemdeki ince sızıyla yüzümü buruşturdum. Bana ne olduğunu

düşünürken hatırladıklarım yüzünden hemen yataktan çıktım. O canavar beni bayıltmıştı! Bulunduğum odayı tedirginlik içinde inceleyip nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Kalktığım yatağın kocaman, yuvarlak bir şey olması beni afallatmıştı. En az beş kişi rahatça sığardı bu yatağa. Komodinin üzerindeki haç şeklindeki biblolar dikkat çekiyordu. Duvarda da vardı bu haçlardan. Gümüş rengi şemsiye tablo merakımı cezbetti fakat asıl dikkatimi çeken, açık perdeler olmuştu. İçeriye sızan gün ışığıydı. Bunu fark edince çığlık atarak odadan çıktım. Kendimi bir koridorda buldum, duvarlar burada beni güneşten koruyordu. Hole döndüğümde bu sefer oturma odası olduğunu düşündüğüm daha büyük bir yerde kendimi bulmuştum.

Deri kaplı beyaz koltuklara kısa bir göz atarak kaşlarımı çattım. Neredeydim ben? Perdelerin kapalı olması içeriye loş bir karaltı sağlıyordu. Çıplak ayaklarımı gıdıklayan yumuşak halıya tebessüm ederek perdelerin yanına geldim. Derin bir nefes alarak perdeyi hafifçe araladım ve başımı eğip dışarıya baktım. Müstakil evin şirin bahçesi gözlerime takıldı. Kar yüzünden bahçede ağaçlar dışında bir şey olmasa da sevimli bir görüntüsü vardı.

"Neden çığlık atıyordun?" Tam arkamda onun sesini duyunca hemen kaşlarımı çattım. Fakat ona doğru döndüğümde belindeki havluyu ve çıplak göğsünü görünce yutkundum. Sanırım duş almıştı. Ben az önce güneş yüzünden bağırınca beline bir havlu sararak buraya gelmişti. Gözlerim ıslak saçlarından yüzüne ve dolgun dudaklarına kaydı. Vücudumu bir sıcaklık sardı, güçlü omuzları ve su damlacıklarının göğsünden aşağıya doğru süzülüşü nefesimi kesmişti. Arsız bakışlarım, belinde gevşekçe duran havludan aşağıya kaydığında tüm kontrolümü kaybetmiştim. Bu adam inanılmazdı. O havluyu çıkarmayı düşünüyor muydu? Evet, bunu çok isterdim.

Arzu dolu bakışlarımı görünce dudağının bir köşesi kıvrıldı. "Uslu duruyorsun," diye beni uyardığında başımı salladım ve kazağımın eteklerini tutarak hemen üzerimden çıkardım. *Kesinlikle çok usluyumdur.*

Karşısında sadece bir pantolonla kalmıştım çünkü dikişlerden dolayı bir süredir sutyen takmıyordum. Göğüslerime bakarak, "Siktir!" diyerek bir küfür savurdu. "Maksadın beni çıldırtmak mı?" diye beni azarladığında, kıkırdayıp pantolonun düğmesini çözmeye çalıştım. *"Hadi, sevişelim,"* dediğimde yüz ifadesi gerçekten görülmeye değerdi.

Gözleri koyulaştı ve nefes alışları hızlandı. Tüm vücudu büyük bir şehvetle kasılırken iradesinin son kırıntılarına tutunduğunu görüyordum. Bakışları göğüslerimde oyalandıkça gözleri kararıyor, daha vahşi bir hâle geliyordu. Üzerime atlamamak için kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. Pantolonun düğmesini çözdüğüm an kendisine gelmek için başını iki yana salladı ve aramızdaki mesafeyi hızla kapattı. Sinirli bir ifadeyle ellerimi tutup, "Sen hiç utanmak nedir bilmez misin, Dilsiz Kız!" dediğinde sesi boğuk ve fazlasıyla arzu doluydu. *Utanmak mı? Onu istiyorum, bunun nesinden utanmam gerekiyor?*

Üzerime eğilip pantolonumun düğmesini geri kapatırken ellerimi ıslak göğsüne koydum. Tırnaklarımı göğsüne geçirdiğim an dişlerinin arasından inledi. *"Bana neden bir şeyler yapmıyorsun? Sayende kendimi sapık gibi hissediyorum!"* diye sızlandım. Ellerim göğüslerinden gezindikçe lanet kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu.

Ah, bu kaslara dokunmak mı? Bunu her gün yapabilirim! Artık dayanacak sabrı kalmamış gibi çıplak belimden tuttu ve beni kendisine bastırdı. Hissettiğim sertlikle irkilerek yutkundum. Lacivert gözlerinde fırtınalar koparken üzerime iyice eğildi. "Sana yapmak istediklerimi bilseydin bir dakika bile yanımda durmaz, hemen şimdi kaçardın!"

dediğinde daha fazlasını yapması için çıldırıyordum. Asıl o bunu bilseydi hemen kaçardı.

Ne yazık ki kahrolası kalbim aklımdaki tutku dolu senaryolar yüzünden yine teklemeye başlamıştı. Heyecanlanmak bana yasaktı. Yine acı çekmeye başladığım için gözlerim yanıyordu. Ah, kalbim bana fazladan birkaç dakika verse her şey daha güzel olacaktı. Terlemeye başlamıştım. Boğazımdan çıkan acı dolu inleme yüzünden kolumdan tutarak beni koltuğa oturttu. "Önemli olan sağlığınız, Bayan Green," diye resmî bir şekilde konuştuğunda suratımı astım.

Ona bakarken elimi kalbime bastırarak gözlerimi kırpıştırdım. *"Siz böyle karşımda dururken kendimi kontrol edemiyorum, Bay Marshall,"* diye konuşup tekrar ona doğru uzandım. Ancak işaret parmağını alnıma bastırdı ve beni hafifçe geriye itti. "Mutfağa gidip karnını doyur, Dolunay Surat," diye homurdanınca, tebessüm ederek iç çektim. Bu adam kalbime zarardı. Onunla tek başıma bir evdeyken fazlasıyla zorlanacaktım.

İlk denememde kapısı açık büyük mutfağı bulmayı başarmıştım. Neon renklerin hâkim olduğu mutfağın düzenli ve temiz olması dikkatimi çekmişti. L tarzı tezgâhının etrafında sade tabureler vardı. Mutfak masasının üzerinde bir şey yoktu. Tezgâhın üzerinde benim için koyduğu birkaç paket olduğunu gördüm. Yüksek bar taburesinin üzerine zıpladım ve ayaklarım boşlukta sallanırken paketleri açtım. Çikolatalı sufle, böğürtlenli *cheesecake* ve çilek şurubunu görünce tebessüm ettim. Tuhaftı çünkü bugün sokakta gezerken en çok bunları yemek istemiştim. Mango suyunu içmek için pipeti çıkardım ve suflemi iki koca ısırıkta bitirdim. O kadar açtım ki kaşık veya çatal almaksızın *cheesecake*'i ellerimle yemeye başladım.

"Bu şeyleri gerçekten seviyorsun." Onun sesini duyunca başımı çevirip ona baktım. Siyah bir tişörtle eşofman

altı giymişti. Üzüldüm çünkü artık giyinikti. Sırtını duvara yaslayarak kollarını göğsünde birleştirmiş, beni izliyordu. Ellerim, yediklerimin kırıntılarıyla yapış yapıştı ve yüzümün de pek iyi durumda olduğunu sanmıyordum. Kesinlikle görmesini isteyeceğim bir manzara değildi.

Normal şeylerden utanmak nedir bilmeyen ben, şu anda yanaklarımın ısındığını hissediyordum. Dudağının bir tarafı kıvrıldı ve sırtını duvardan ayırarak mutfağın içine doğru yürüdü. Dolapları karıştırarak bir paket ıslak mendil çıkarıp yanıma geldi. Önce nazikçe parmaklarımı teker teker sildi. Bir mendil daha alıp dudaklarıma yaklaştırmıştı ki aniden yutkunarak dudaklarıma baktı. Elindeki mendili bırakıp üzerime eğilince soluğum kesilmişti. Dudaklarını önce yanağımda hissettim. Sonra sürtünerek dudağımın kıvrımında durdu. Dudaklarımdan çıkan inlemenin sebebi, kalbimin acıması değildi. İniltim ondan daha fazlasını istememden kaynaklanıyordu.

Gözlerimi usulca kapattığımda onun dilini kendi dudaklarımın üzerinde hissetmek tarifi imkânsız bir duyguydu. Dudaklarımı araladığımda beni öpmesi için ensesini kavrayıp onu kendime doğru çektim. Fakat dudaklarıma küçük bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Böğürtlen, çikolata ve çilek karışımı," dedi ve dudaklarını kışkırtıcı bir yavaşlıkta yaladı. "Yeni favorim."

Ama bu haksızlıktı! O isteğinde öpüyordu ama ben istediğimde bir halt olmuyordu! Kaşlarımı çatarak somurttum, beni kıvrandırdığı için keyifliydi. Aramızda bir tabure çekerek diğerine oturdu. *"Burası yaşadığın yer mi?"* diye sorduğumda başını olumsuz anlamda salladı. "Yaşadığım yeri görmek istemezsin." Cümlesinin altında saklı olan şeyi merak etsem de sormadım. Belki de mağara ya da tünel gibi bir yerde yaşıyordu. Sonuçta bir katilin öyle bir sığınağı olmalıydı, değil mi?

"Sam Green ile aranızda nasıl bir ilişki var?" Bir anda sorduğu soruyla korkuyla ürperdim. Şimdi durduk yere bu soruyu neden sormuştu?

Onu geçiştirmek için bir şeyler söylemeye hazırlandığım esnada elini kaldırarak beni durdurdu. "Yalan söylersen anlarım. İnan bana, sonuçlarını görmek istemezsin." Soğuk çıkan sesi yüzünden tüylerim diken diken olmuştu. Karşımda bir yalan makinesi varken gerçekleri nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

"Benden nefret ediyor," dedim keyifsiz bir ifadeyle. *"Yani, tıpkı Vanessa gibi o da hiç doğmamış olmamı istiyor."* Bunlar yalan değildi çünkü ikisinin böyle düşündüğünü çok iyi biliyordum.

Dikkatli bir şekilde yüzümü incelerken gözlerini şüpheyle kıstı. "Sana zarar verdi mi?" Yüz ifadesi sakin olsa da sesindeki gizli öfkeyi sezmiştim. *Yok canım, ne zararı? Adam sadece göğüs kafesimi deşti ve kalbimi söküp aldı.*

Kendi düşüncelerime gülerek başımı olumlu anlamda salladım. *"Sözel zararlar verdiği doğru, tıpkı Vanessa gibi ama bunlara alıştım,"* diyerek doğruları saptırdığımda kaşlarını çatışını izledim. Gerçekleri sakladığımı anlamıştı.

"Vanessa ile onu aynı kefeye koyma." Bana Vanessa'yı savunduğunda kaşlarını çatma sırası bana geçmişti. *"Vanessa hakkında ne düşünüyorsun?"* Kıskanç bir yapım olduğu için aniden bu kötü duygu beni ele geçirmişti.

Güldü. "Senden sadece altı ay büyük olmasına rağmen güçlü, güzel ve akıllı bir kız." Yalan söylemekten nefret ettiğini iyi bildiğim için böyle düşündüğünü anladım. Onun hakkında gerçekten bunları düşündüğünü gözlerinden görebiliyordum. Bir defasında Deborah bana, Drew Bruce'un güçlü ve zeki kadınlardan hoşlandığını söylemişti. Tıpkı Gloria ve Vanessa gibi çünkü ikisi de benim aksime ne istediklerini iyi biliyorlardı. Oysaki ben

hastalıklı ve hassas biriydim, yani onun hoşlanacağı bir kız değildim. Yine de bana olan ilgisini inkâr edemezdim.

"Kes şunu!" Yüz ifademden neler düşündüğümü anlamıştı çünkü kolay okunan, açık bir kitap gibiydim. "Saçma şeyler düşünerek kendini üzmen canımı sıkıyor!" diyerek sert bir sesle beni uyardı. "Anlamıyor musun, zıtlıklarımız beni sana çekiyor." Evet, bunu biliyordum. Hoşlanmadığı her şeye sahiptim ve aynı şekilde o da hoşlanmadığım çoğu şeye sahipti. Fakat buna rağmen birbirimize deli oluyorduk.

Geçiştirmeye çalıştığım konuya yeniden değinerek ciddileşti. "Benden bir şeyler sakladığını biliyorum ve bana anlatmadığın gerçekleri bulacağım!" dedikten sonra mutfaktan çıktı. Derin bir nefes alarak başımı ellerimin arasına aldım. Bu işin peşini kolay kolay bırakmayacak gibiydi.

Az önce uyandığım odaya girdim ve kapıyı sertçe kapatarak içeriden kilitledim. Kime sinirli olduğumu bile bilmiyordum ama Sam Green ile ilgili gerçekleri öğrenmesini istemiyordum. Sorunlu ailemin illegal işlerine bulaşmamalıydı. Banyoya girerek üzerimdekileri çıkardım ve küveti ılık suyla doldurdum. Burası sadece misafirlerin kullanımı için ayrılmış olmalıydı. Askıdaki mavi havlu ve bornozlar daha önce hiç kullanılmamış gibi temiz ve yumuşak görünüyordu. Aynanın önünde duran deodorant, diş fırçası ve diş macunu gibi şeyler paketinden çıkmamıştı. Dolapları karıştırdım. Dolapların saç kurutma makinesi, şampuanlar ve duş losyonlarıyla dolu olduğunu gördüm. Kakao yağı ve kırmızı çiğdem çiçeği özünü çıkararak küvetin içine biraz döktüm. Rastgele biraz da köpük esansı ekledim ve küvetin içine girdim. Ilık suyla bedenim gevşerken, kenarda duran lifi alıp köpürtmeye başladım. Ellerimle bacaklarımın iç kısmını ovalarken fark ettiğim şeyle gözlerimi irice açtım. Köpükleri kendimden uzaklaştırdım ve sol bacağımın iç tarafından elimi gezdirmeye

başladım. Dizimin bir karış üstünde, bacağımın iç tarafında pirinç tanesi büyüklüğünde bir çıkıntı vardı. Parmağımla kontrol edince derimin altında bir şey olduğunu fark ettim. Bu da neydi şimdi?

Ayağa kalktığımda bedenimden sular akıyordu. Çırılçıplak bir şekilde dolapları karıştırdım. En üst dolapta gördüğüm usturayı alarak yeniden köpüklü küvetin içine girdim çünkü üşümüştüm. Kendimi geriye çekerek bacağımı hafif yukarı kaldırdım. Canım yandı ama usturayı o çıkıntının üzerine bastırdım. Kahretsin! Elimin bir ayarı yokmuş ki bıçağı fazla bastırınca çok fazla akan kan akmaya başladı. O kadar çok korktum ki avazım çıktığı kadar bağırdım. Bir katile gerek yoktu ki çünkü ben kendi kendimi öldürme yetisine sahiptim!

Küvetteki su benim kanımla kıpkırmızı oldu. Yaşadığım şoktan dolayı hâlâ bağırıyordum. "Dilsiz Kız!" Odanın kapısını zorladığını duyunca burada çırılçıplak olduğumu fark ettim. "Lanet olsun! Bu kapı neden kilitli?" Öfkeyle bağırarak kapıyı yumruklamaya başladı ama birazdan o kapıyı açacağını biliyordum.

Elimdeki usturayı yere atarak hemen küvetten çıktım ve askıdaki bornozu giyip kuşağını sıkıca bağladım. Tam o esnada önce odanın kapısından gelen gürültüyü, sonra da banyonun kapısının sertçe açıldığını gördüm. Telaşla banyoya giren adam beni görünce durdu. Gözleri herhangi bir tehlike arar gibi banyoda gezindikten sonra küvetteki kırmızı suyu görünce kaşlarını çattı. "Yaralandın mı?" Bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri yavaşça aşağıya kaydı. Başımı eğdim ve bornozumun ön tarafının tamamen kan olduğunu gördüm. Yok artık!

"Sen?" diyerek sustu. "Kanıyorsun." Bunu öyle garip bir ifadeyle söyledi ki yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuştu. Kahretsin, düşündüğüm şeyi düşünüyor olamazdı, değil mi? Regl kanı sanmıştı.

"Aslında bu kan, o kan değil." Utançtan yerin dibine girerken ona regl olmadığımı nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Şu anki tuhaf yüz ifadesi bana hiç yardımcı olmuyordu.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve başını başka tarafa çevirdi. "Kadınların özel günlerinde tuhaf tepkiler verdiğini duymuştum." Bu konuşmayı yapmak için sanki kendisini zorluyordu. "Ama çığlık atmak sana özgü bir şey olmalı." Hadi ama, bu adam ciddi olamazdı!

Kaşlarımı çatarak ona tersçe baktım. *"Kanamıyorum ben! Yani kanıyorum ama öyle kanamıyorum."* Kaşlarını yukarı kaldırınca sinirden hep yaptığım gibi kahkaha attım. *"Özel günümde değilim, kendimi kestim."* Ben aldığım ağır ilaçlar ve gördüğüm sancılı tedavi yüzünden doğru düzgün regl bile olmazdım ki.

Yaşadığım saçma şey yüzünden hâlâ gülüyordum. Yerdeki bıçağı gösterdiğimde iyice afalladı. "Mazoşist misin sen? Bunu neden yaptın?" Kaşlarını çatarak bileğimden tuttuğu gibi beni banyodan çıkardı. Gözleri yine ön tarafımı buldu. "Çıkar şunu üzerinden!" dediğinde gözlerimi irice açtım. *Çıkar derken soyun mu demek istedi?*

Olmaz dercesine omuz silktim. "Yarayı görmem lazım!" diye kızdığında üzerimde bornoz dışında bir şey olmadığını hâlâ fark etmemişti. *"Benden günah gitti o zaman,"* diye sırıtarak bornozumun kuşağını kavradım. Tam açacaktım ki başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemerini sıktı. "Altında bir şey yok, değil mi?"

"Senden saklayacağım bir şey yok," dedim gülerek. Elim tekrar kuşağıma gidince sabır dilenir gibi başını yukarı kaldırdı ve burnundan sert bir nefes verdi. "Bazen sabrımın sınırlarını ciddi anlamda zorluyorsun!" diye öfkeyle konuşunca kendimi tutamayıp kahkaha attım. *İyice delirdi.* Bana soyun diyen o değil miydi? Ben zaten buna dünden hazırdım.

Komodinin üzerinde duran poşeti bana atarak odadan hemen çıktı. "Giyin!" Giyinmesem olmaz mıydı?

Poşeti açtığımda içinde çıkan mavi elbiseyi görünce afalladım. Bu elbiseyi vitrinde gördüğüm için şimdi burada olması beni afallatmıştı. Tatlılar aklıma gelince irkilerek ürperdim. Yani tüm o süre zarfında beni mi izlemişti? Pekâlâ, bu güzel hissettirdiği kadar da rahatsız ediciydi. Tedirginlik içinde elbiseyi alarak banyoya girdim. Bornozu çıkardığımda kestiğim bacağım kan içinde kalmıştı ama neyse ki kanama durmuştu. Hızlı bir şekilde duşa girerek ılık suyla yıkandım ve askıdaki havlulardan biriyle kurulandım. İç çamaşırlarımı giydikten sonra saç kurutma makinesiyle ıslak saçlarımı kuruttum. Dolapları biraz karıştırınca bulduğum tarakla saçlarımdaki düğümleri açtım. Uzun süre taranmamış gibi dolaşmıştı. Mavi elbiseyi üzerime geçirdim, yarım kollu elbise üzerime tam olmuştu. Bisiklet yakası hafif dantelli fakat günlük giyilecek bir elbiseydi. Banyodan çıktığımda onu yatağımda oturmuş, yanında bir ilk yardım çantasıyla beni beklerken gördüm.

"Buraya gel." Yanına giderek tam karşısında durduğumda başını kaldırdı ve baştan ayağa beni süzdü. Beğenip beğenmediğini anlamak için soluksuz bir şekilde ona bakıyor, bir şeyler söylemesini bekliyordum. Ancak taş kalpli adam soğuk ifadesini bozmadan sadece beni izlemekle yetinmişti.

"Yaklaş." Göz temasını bozmadan ayaklarının yanında durdum. Ben ayakta dururken o yatağın kenarında oturmuş, beni izliyordu. "Yaran nerede?" dediğinde elimle bacağımın iç kısmını gösterdim. Elbisenin eteklerini tutarak yukarı sıyırınca yine aptal kalbim devreye girmişti.

İç çamaşırım görünmeyecek bir şekilde elbisemin eteklerini topladı. Bir eliyle bacağımı kavrayınca saç diplerime kadar ürperdim. "Bunu neden yaptın?" Kestiğim bacağımı incelerken bana bakmıyordu.

Elimle çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım. *"Orada bir çıkıntı vardı, sanki tenimde olmaması gereken bir şey gibi."* Söylediklerimi anlayınca kaşlarını çatarak başını eğdi ve canımı yakmadan parmağını yaranın etrafında gezdirdi. Kahretsin, dokunuşu beni tahrik etmeyi başarmıştı. Üstelik onun da hızlanan nefesleri ve yutkunuşu benimle aynı durumda olduğunu gösteriyordu.

Parmakları aniden durduğunda ettiği yüz kızartıcı küfürleri duydum. Belimden tuttuğu gibi beni yatağa çekince afalladım. Sırtım yumuşak yatakla buluştuğunda üzerimdeki yerini almıştı. "Bana odaklan," diye fısıldadığında ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

Sertliğini en mahrem yerimde hissederken benimle göz temasını kesmeden elbisemi yukarı topladı. "Yaptığım şeye değil, bana odaklan, Melez!" Dişlerinin arasında konuşarak beni uyarınca başımı salladım fakat eli bacağımın iç kısmından gezinirken bu çok zordu. Bir türlü gerçek rengini çözemediğim bakışlarına dalıp gitmiştim. Gözlerindeki zifirî karanlığın içine mavi tozlar serpiştirilmiş gibi lacivert rengini anımsatıyordu. Bana olan yakınlığı yüzünden hızlı hızlı nefesler alırken eğildi ve yüzünü boynuma gömdü. Şah damarımın üzerinde önce dudaklarını hissettim ama daha sonra dişlerini hafifçe geçirince inledim.

Başını boynumdan çekip gözlerime baktı ve "Bitti," diye fısıldadı. Az önce ısırdığı yere küçük bir öpücük konduraraak üzerimden çekildi. Elimi sızlayan kalbime koyup neyin bittiğini anlamaya çalıştım. Ayağa kalkınca elindeki kanlı bıçağı gördüm ve çığlık atarak yataktan kalkmaya çalıştım. Ancak, "Kıpırdama!" diye sert bir sesle beni uyarınca, yatakta donup kaldım. O bıçakla az önce ne yapmıştı?

Ellerimi yatağa bastırarak hafifçe başımı kaldırdım ve bacağıma baktım. Tekrar kanıyordu. *"Beni kestin mi? Seni cani, beni gerçekten kestin mi?"* Kaşlarımı çatarak sordu-

ğum soruyu duymazdan geldi. Yürüyüp pencerenin yanındaki sürahiyi alarak bir bardak su doldurdu. Elindeki pirinç tanesi büyüklüğündeki şeyi su dolu bardağın içine attı. O şeyi benim vücudumdan mı çıkardı?

Banyoya girip çıktıktan sonra ellerindeki kanı yıkadığını anladım. Yanıma oturup bilhassa bana bakmadan elbisemi iyice yukarı sıyırdı ve kan bulaşmasını engelledi. Çantadan çıkardığı gazlı bezle bacağımdaki kanı temizlemeye başlamıştı. Bedenimde sadece tırnak ucu şeklinde küçük bir iz açtığını gördüm, benim açtığım yaraya çok yakındı. Üstelik beni öperken aynı zamanda beni kesiyordu! Kendimi kullanılmış gibi hissediyordum!

Yarayı temizledi, sargı beziyle bacağımı sardı. Eteğimi yeniden dizlerime kadar çekerek ayağa kalktı. Çantayı toparlayıp odadan çıkacağı esnada yanımdaki yastığı alıp kafasına fırlattım. Ancak yastık daha kafasına çarpmadan, başını hafifçe sola çekerek ondan kurtuldu. *Adamdaki reflekslere bak, sanki başının arkasında gözleri var.* "Üzerinde bir takip cihazı vardı," diyerek omuz silkti. "Canını yakmadan onu çıkarmam için dikkatini dağıtmam gerekiyordu."

Sırtı dönük bir şekilde konuştuktan sonra kapı kolunu kavramıştı ki durdu. "Gerekli olan eşyaları al, gidiyoruz," diyerek başını omuzunun üzerinden çevirip bana baktı. "Burası senin için güvenli değil artık," dedikten sonra beni bir sürü soruyla baş başa bırakıp gitti. Kim bana takip cihazı takmıştı?

İçinde ilaçlarımın olduğu çantayı aldıktan sonra onun hırkasını giydim. Odadan çıktım ama daha ayakkabılarımı giymeden dış kapıdan gelen tıkırtıları duyup durdum. Başımı çevirip holün sonundaki odasına baktım ve yutkunarak tekrar kapıya döndüm. Sesler onun odasından gelmiyordu. Tam o esnada pencerenin camları büyük bir gürültüyle paramparça oldu. Bir çığlık attığımda dış kapı açılmıştı ki bir anda kendimi yerde buldum. Hemen ar-

dından duyduğum silah sesiyle aklım başımdan gitmişti. Suikastçım kapıya ateş ederek içeriye ilk giren adamı vurduktan sonra hemen üzerimden kalktı.

Belindeki diğer silahı da çıkarıp aceleyle bana baktı. "Başını kaldırmadan odana git ve pencerelerden uzak dur!" dediğinde gözlerim dolarak onu onayladım. Diz çöktüğüm yerde emekleyerek odama doğru gitmeye başladım. Suikastçım silahını ateşleyince dışarıdakiler de ateş etmeye başlamıştı. Bir çatışmanın tam ortasında kalmıştım.

Odama girer girmez kapıyı hemen kapattım. Daha yeni ayağa kalkmıştım ki pencerelerin açık olduğunu gördüm. Perdeler içeriye uçuşuyordu ama neyse ki gün ışığının içeri girmesini engelliyordu. Camı kapatmak için bir adım atmıştım ki tam arkamda hissettiğim nefes sesleriyle sertçe yutkundum. Odada biri vardı.

Adım sesleri arkadan bana yaklaştı, yaklaştı ve hemen arkamda durdu. "Gitme vakti geldi, kızım," diyen sesi duyunca o kadar hızlı ona doğru döndüm ki saçlarım yüzüne savrulmuştu.

Bu adam o mu?

Nicholas Green mi? Yani babam mı?

Bana takip cihazı taktıran o mu?

8

GİDERSEN BIRAKTIĞIN GİBİ BULAMAZSIN

"Sürekli zamansızca birbirimizden gidiyorduk ama unuttuğumuz bir şey vardı; ölüm, vedaları beklemezdi."

Yirmi bir yıl boyunca babamla ilgili hayaller kurdum. Nasıl göründüğünü, sevdiği ve nefret ettiği şeyleri hep düşündüm. Gülüşü nasıldı? Annemin anlattığı gibi gerçekten güldüğünde insanın içini mi ısıtırdı gülüşü? Beni hiç görmeyen babamın bakışları nasıldı? Soğuk ve mesafeli mi yoksa içten ve sevgi dolu mu? Bazen korkuyordum, onu gördüğümde ya tanıyamazsam diye. Belki bir yerde tesadüfen karşılaşırız diye çok korkuyordum. İki yabancı gibi birbirimizi tanımadan geçip gitmemizden korkuyordum. Ben babamı hiç görmediğim hâlde hep özlüyordum. Bazen ona kızar nefretimi kusardım ama hemen sonra, yine özlemeye devam ederdim. Belki ben çok aptaldım belki de baba sevgisine muhtaçtım, bilmiyorum. Kimsem yoktu ve olanlar da benden nefret ediyordu. Ben ölen annemden sonra beni sevecek bir babam olsun istiyordum.

Onu görmek için o kadar çok beklemiştim ki şimdi tam karşımdaydı. Karşımdaydı ve bana *kızım* diyordu. Evet, bana *kızım* diyordu. Babamın bana kızım demesine yabancıydım ama ondan bu kelimeyi duymaya ihtiyacım vardı. Bana kızım demesini yıllarca beklemişken hiç susmamalı ve beni onun kızı olduğuna inandırmak için

defalarca kızım demeliydi. Onun kızıydım, değil mi? Madem öyle, yirmi bir yıl boyunca neredeydi? Birkaç yıl değil, babam beni yirmi bir yıl boyunca unutmuştu. *Babam beni unuttu.* Bu, dünyanın en acı cümlesi gibi geliyordu. Babam kızını unutmuştu, kabul etmem gereken tek gerçek buydu.

Evet, o benim babamdı çünkü kalbimin ritimlerinin değişmesi bunu doğruluyordu. Mektubunda söz verdiği gibi benim için gelmişti ama ben artık onu görmek istediğimden emin değildim. "Yeşil," diye iç çektiğinde adım onun dudaklarından acı bir fısıltıyla dökülmüştü.

"Nicholas Green," dedim kendimden beklemediğim bir soğuklukla. *"Sanırım tanışmamızın zamanı geldi."* İçimde fırtınalar koparken nasıl böyle soğukkanlı durduğumu bilmiyordum. Dudaklarımı oynatarak söylemedim bunları ya da bir sayfaya yazmadım. Sadece ellerimi oynatarak işaret dilini kullandım çünkü işaret dilini biliyordu. İşaret dilini öğrenmeye başladığım zamanlarda dadım, babamın da işaret dilini benim için öğrendiğini söylemişti. Dadım aslında onu da büyüten kadındı, evet. Babam bana kendi dadısını göndermişti. Belki de şimdiye çoktan ölmüştü o huysuz kadın. Ölmüş olmasına üzülürdüm.

Dışarıdaki kurşun sesleri kesildiğinde sadece uzun uzun beni izliyordu. "Handan'a ne kadar da çok benziyorsun," dediğinde sesindeki özlemi hissettim ve yanaklarımı ıslatan yaşlara engel olamadım. Annemin sebebi de o değil miydi?

"Annemin ismini söylemeye hakkınız yok!" Bize çektirdiklerinden sonra annemi özleyemezdi, bunu yapamazdı!

Gözlerini acıyla yumduğunda dolu gözlerle onu izlemeye başladım. Tekrar bana baktığında gözlerimin ona benzediğini fark ettim. Diğer iki kızının aksine benim gözlerim babamınki gibi yeşildi. Tek fark, onun gözlerinin

yeşili benimkisine nazaran daha açıktı. Sarı saçlarına aklar düştüğünü gördüm, Chloe'nin saçları ona benziyordu. Teni açık ve canlıydı. Yüzündeki her kırışık onu yaşlı biri yerine daha çok karizmatik biri yapıyordu. Evet, kesinlikle yaşlı biri değildi. Daha çok olgun ve yaşına yakışan bir karizmaya sahipti. Gençliğini merak ettim, belki de annem onun dış görünüşüne vurulmuştu. Uzun boyu ve siyah paltosunun altında güçlü bir duruşu vardı. Aklımda canlandırdığım baba figürüyle alakası yoktu. Sağlıklı ve güçlüydü, o hâlde neden beni babasından korumamıştı? Neden annemin ölmesine izin vermişti?

"Konuşmalıyız ama burada olmaz, kızım." Bana doğru bir adım attığında odada farklı bir ses yankılandı. "O benimle geliyor!" Bu, suikastçımın sesiydi.

Babamla başımızı aynı anda çevirdik ve odanın kapısında gayet rahat bir şekilde duran suikastçımı gördük. Silahını beline takarak babama alayla baktı. "Adamlarının cesetleriyle sen ilgilenirsin artık." Yüzü korkutucu bir derecede sakin görünse de gözleri babama olan nefretini haykırıyordu.

Babam onu incelerken hafifçe tebessüm etti. "Hepsi öldü, değil mi?" dediğinde zaten böyle sonuçlanacağını bilir gibiydi. "Babamın peşime taktığı adamlardı," dedi, ölenler için üzülmemişti. Ve ben an itibarıyla babamın da bir katil olduğu gerçeğiyle yüzleşiyordum. Bir insan hayatı bu kadar değersiz olmamalıydı.

Suikastçıma bakıp beni gösterdi. "Ona zarar vermeyeceğimi biliyorsun." Sesinde herhangi bir korku yoktu ama bu açıklamayı suikastçıma borçluymuş gibi davranıyordu. "Senin görevin tam bu noktada bitti," dediğinde ne demek istediğini anlamadım.

Gölge, dikkatli bir şekilde babamın rahat tavırlarını incelerken aniden bir şeyi fark etmiş gibi yutkundu.

Şoke olmuş gibi lacivert bakışları irileşti ve buz kesti. Neler döndüğünü anlamıyordum ama o, anlamış gibi sertçe yutkundu. Yüzü bembeyaz olurken boynundan vurulmuş gibi sersemledi. Dudaklarını araladığında içine çektiği nefesi bile onun için yetersiz gibiydi. Ne oldu, bilmiyordum fakat bir anda kaşlarını çatarak belindeki silahı çıkardı ve bana doğrulttu. Evet, silahının namlusunda ben vardım. Gözlerim irice açılırken babam bundan hiç tedirgin olmamış gibi ona bakıyordu. Babama büyük bir kinle bakan sevdiğim adam, "Belki de onu öldürmeliyim!" dediğinde sol göğsümdeki çatırtının sebebi, parçalanan kalbimin kaburgalarıma saplanmasıydı. Beni öldüreceğini çok kolay söylemişti.

Babam bana kısa bir bakış atarak ona döndüğünde fazla sakindi. "Bunun için seni tuttum," dediğinde yutkunarak ona bakıyordum. Beni öldürmesi için bir suikastçı tuttuğunu nasıl bu kadar kolay söyleyebilirdi? Üstelik ben buradayken ve onu duyuyorken...

Suikastçım silahını hâlâ bana doğru tutarken bana değil, babama bakıyordu. İkisi sanki gözleriyle anlaşıyormuş gibi benim anlayamadığım bir şekilde şifreli konuşuyorlardı. Aslında burada olanları anlıyordum fakat anladıklarım canımı yakmaktan başka bir işe yaramıyordu. Suikastçım buz gibi gözlerle babama bakarken, "Kim olduğumu en başından beri biliyordun, değil mi?" dediğinde sesi bakışlarından daha soğuktu.

Parmağıyla tetiğe hafifçe baskı uygulayınca, donup kaldım. O tetiğe basacak mıydı? Kalbim ilk kez ona olan yakınlığım yüzünden değil de ona kırgın olduğu için acıyordu. "Nasıl öğrendin? Başka kimler biliyor?" dediğinde yüz ifademdeki kırgınlığı görmemek için benim olduğum tarafa bir kez bile bakmıyordu.

Babam derin bir nefes aldı. O da bana bakmıyordu. Sanki burada yokmuşum gibi davranıyorlardı ama bura-

daydım ve onları duyuyordum. "Sadece ben biliyorum," dediğinde yalan söyler gibi bir hâli yoktu.

"*Gölge* davası sadece polislere değil, biz bakanlara kadar da ulaştı," dediğinde sesi de en az onun kadar otoriterdi. "Herkes cesetlerden yola çıkarak seni ararken ben, ilk cinayetin hangi yıl işlendiğinin peşindeydim. O yıl farklı cinayetler işlenmişti fakat sadece bir cinayetle ilgili herhangi bir kanıt bulunmamıştı. Üstelik kurban hiç de sıradan biri değildi, yani göze çarpan bir vakaydı. Bu yüzden dikkatimi çekti." Suikastçının gözlerinin içine bakarak başını salladı. "Evet, bahsettiğim kişi Thomas Bruce Marshall'dı." *Gölge'nin babası.*

"Gölge'nin ortaya çıktığı yıl toplum tarafından önemli bir konumu olan ve saygı gören Thomas Bruce Marshall ölmüştü. Thomas'ın ölümüyle ilgisi olan birçok kişi, o yıl sırasıyla ölmeye başladı. Üstelik Thomas'ın oğlu kayıptı," dediğinde Gölge kaşlarını çatınca babam onun açığını bulmuş gibi başını salladı. "Gördüğün gibi arkanda düşündüğünden daha fazla delil bırakmıştın. Peki, şu zamana kadar neden mi hiç yakalanmadın? Neden polislerin şüpheli listesine girmedin?" diyerek güldü. "Çünkü arkanda bıraktığın tüm izleri kapatan bendim," dediğinde suikastçım öyle afalladı ki silahı tutan eli titredi. Babam onu derinden sarsacak şeyler söylüyordu ve duyduğu gerçekler karşısında gittikçe soğukkanlı duruşundan ödün veriyordu.

Babam ona doğru korkusuzca bir adım atarak konuşmaya devam etti: "Baban yüzünden işlediğin tüm o cinayetlerin üzerini kapatmamı sağlayan şey, aynı yıl içinde farklı cinayetler de işlemiş olmandı. Kimse senden şüphe etmedi çünkü daha sonra işlenen cinayetlerin her biri birbiriyle bağlantısızdı. Kızına tecavüz eden bir baba, karısını kumarda satan bir koca ve kadın ticareti yapan iç işleri bakanı," diyerek yüzünü buruşturdu. "Küçük çocukları

pazarlayan bir çete ve daha bunun gibi birbiriyle alakasız birçok ölüm, okları senden uzaklaştırıyordu. Eğer aradıkları katil sen olsaydın sadece babanın düşmanlarını öldürmekle yetinirdin ama ortada çok daha fazlası vardı." Bu da polislerin dikkatini dağıtıyor, Drew'i şüpheli biri olmaktan çıkarıyordu. Onlar için Drew, babasının ölümünden sonra bunalıma girip evden ayrılan biri oluyordu.

Suikastçım sessizliğini koruyup boş gözlerle babama bakmaya başladı. Aradığı tüm cevapları almış gibi bakışları donuktu. Yüzünde hiçbir duygu kırıntısı yoktu. Artık ne bir şaşkınlık vardı ne de afallama. Soğuk ve duygusuzdu. Bu hâli beni daha çok korkuttu çünkü onu ilk gördüğüm günkü adama dönüşmüştü. Öldürmek ve yaşatmak arasında gidip gelen o kararsız adam olmuştu. "Sessiz kalmanın sebebi ben değilim, değil mi?" dediğinde bundan emin gibiydi. Babamın onun sırrını saklamasının bir sebebi olduğunu düşünüyordu.

Babamın gözleri beni bulduğunda yüzünde küçük bir tebessüm oluştu, başını salladı. "Yeşil için kimliğini gizledim," dediğinde iliklerime kadar titredim. Gölge'nin kimliğini yıllar önce öğrendiği hâlde benim için sessiz kaldığını söylüyordu. Fakat ben suikastçımı bir yıldır tanıyordum, yani nasıl benim için sessiz kalabilirdi? Beni öldürecek doğru kişinin o olduğunu mu düşünmüştü? Sonuçta beni öldürsün diye onu bana gönderdiğini inkâr etmemişti.

Ben hiçbir şey anlamıyordum fakat suikastçım her şeyi anlamış gibiydi. Tetiğe bastığı an dudaklarımdan bir çığlık çıktı ama kurşun, kulağımın yakınından geçip arkamdaki camı parçaladı. Bu yaptığı kabul edilir bir şeymiş gibi bir kez bile bana bakmadan babama, "Onu koruyacağımdan nasıl bu kadar emindin?" dediğinde gözlerim bir kez daha doldu. Tetiğe basarken bana hiç bakmamıştı. Kulağımın yakınından geçen kurşun yüzümü de parçalayabilirdi. Eli

birazcık titreseydi bu yaşanabilirdi. Nasıl bir risk aldığının farkında mıydı? Ya da şu anda bana ne yaşattığını yeteri kadar anlıyor muydu?

Namlunun ucunda ben vardım fakat o, babama öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Ben bile okula giderken onu öldüreceğimden bu kadar eminken sen nasıl kızını öldürmeyeceğimden emindin?" İşte bu sözler üzerine gözlerim hızla babamı bulmuş ve bunun ne anlama geldiğini sorgulamaya başlamıştım. Bu da neydi şimdi?

Babam sıkıntıyla iç çekerek yılların yorgunluğuyla ondan hesap soran suikastçıma baktı. "Kim olduğunu bulduğumda aklıma gelen tehlikeli planı uygulamaktan başka çarem yoktu." Başını çevirdi ve özür diler gibi bana bakmaya başladı. "Yeşil'i yanıma alamıyordum, herkes yaşadığını öğrenirdi. Onu sakladığım her yerde de izini buluyorlardı. Kızımı nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Benden uzak olursa yaşar diye düşündüm, bunun için her şeyiyle ilgilensinler diye güvenilir adamlar tuttum," dedi. Bunları Drew'e anlatır gibiydi ama aslında bunları bilmesini istediği tek kişi bendim.

Acı çeken bir ifadeyle gözlerimin içine bakıp, "Onu sadece on altı yaşına kadar gizlemeyi başardım," dediğinde kısılan kederli sesi ağlamaklı çıkmıştı. "On altı yaşına girdiğinde yaşadığı ortaya çıktı, oysaki herkesi onun öldüğüne inandırmıştım. O gece onu oradan aldırarak Ötanazi'ye gönderdim çünkü onu aramayacakları tek yer orasıydı." Bana doğru bir adım attı. "Oradaydım, Yeşil," diyerek gözleri dolu dolu başını salladı. "Seni hiç görmedim ama güvenliğinle ilgili her şeyi ayarladım." Sesli bir şekilde yutkundu. "Korktum, seni görürsem bırakamam ve hayatını tehlikeye atarım diye çok korktum." Sesindeki çaresizlik yüzünden devamını dinleyemeyecek kadar kalbim bana acı vermeye başlamıştı. Hayır, yalan söylemiyordu. Yalan söyler gibi bakmıyordu.

Suikastçım sonunda silahını indirdiğinde babamın samimiyetine inanıp inanmadığını bilmiyordum. Babam, "Mektubumu okudun mu?" diye sorduğunda okumayacağımdan korkar gibiydi.

Başımı salladığımda rahatlayarak aldığı nefesleri duydum. "Mektupta bahsetmiştim," dedi. "Seni korumak için hayatın üzerine kumar oynadığımı söylemiştim." Gözleriyle suikastçımı gösterdi. "Evet, gerçekten senin hayatın üzerine kumar oynadım. Amerika'nın en tehlikeli suikastçısını buldum ve ondan seni öldürerek kalbini bana getirmesini istedim. Adamlarım aracılığıyla değil, bizzat ben onun arkadaşıyla iletişime geçtim. Taşıyıcı olduğunu özellikle vurguladım çünkü sadece kalbi yüzünden bir kadını öldürmeyi kabul edeceğini biliyordum." Anlamıyordum. Her şey o kadar karışıktı ki neyi, neden yaptığını yeteri kadar anlayamıyordum.

Ben devamını merak ederken babam Gölge'ye doğru yürüdü ve onun tam karşısında durdu. "Seni bu iş için tuttuğumda Yeşil'in yarı yarıya yaşama ve ölme şansı vardı."

Babam, "İki şeyi göze alarak seni seçtim," diyerek anlatmaya devam etti: "Bunlardan ilki, Yeşil'in kalbi senin için daha baskın gelecekti ve onu öldürecektin. Böylece son nefesime kadar kendi kızımın katili olarak acı çekecektim. İkincisi ve beni bu plana iten şeyse Yeşil'i görünce onu öldüremeyecektin. Çünkü seninle bir anlaşma yapmadan önce seni iyi araştırmıştım, günahsız olanları hiç öldürmediğini biliyordum. Üstelik Yeşil sadece günahsız değildi, aynı zamanda gerçek dünyanın kirinden çok uzak bir masumluktaydı. Tek temennim Yeşil'i görünce vicdanının daha ağır basacak olmasıydı. İşte bu sebeple seni tuttum çünkü ya kızımı öldürecektin ya da onu benim için koruyacaktın. Kızımın kaderini sana bırakarak iki seçeneği de kabullenmiştim," dediğinde duyduklarım kanı-

mı dondurmuştu. Mektubunda yazdığı gibi gerçekten de hayatım üzerine büyük bir kumar oynamıştı.

Babam onu hem beni öldürsün hem de korusun diye de göndermişti. Bu çok tehlikeli bir kumardı. Babamın anlattıklarından sonra katı bir ifadeye bürünen suikastçım, "Artık değil," diyerek beni işaret edip babama baktı. "Kimsenin planları üzerine hareket etmem," dediğinde soğuk sesi yüzünden üşümeye başladım.

Babamın gözlerine baktı ve kararlı bir şekilde, "Kızının kaderi artık benim sorumluluğumda değil," dedi hissizlik akan bir suratla.

Beni bırakacağını anladığımda başımı *olmaz* dercesine iki yana salladım. Ona doğru bir adım atmıştım ki elini kaldırarak beni durdurdu. "Yolumuz burada ayrılıyor," dediğinde sanki farklı biri vardı karşımda, o ilgili adamdan eser yoktu. Gururu benden daha mı önemliydi?

Şimdi babamın gözlerinde oluşan endişeyi görebilmiştim. "Bir süre daha," dediğinde onu bir konuda ikna etmeye çalışır gibiydi. "Sadece bir süre daha seninle kalmalı," dedi ama bu suikastçımın zerre kadar umurunda değil gibiydi. "Anlaşmaya ikimiz de sadık kalmadık. Bugüne kadar ona acıdığım için yanımdaydı fakat artık onunla bir işim kalmadı," dedikten sonra bana bir kez bile bakmadan çıkıp gitti.

Bana acımadığını biliyordum. Hayır, bu sözleri inanarak söylediğini sanmıyordum. Sırf gururu ve babama olan kızgınlığı yüzünden benden vazgeçmişti. Koşarak peşinden çıktım ve cesetlerin arasından geçerek ona yetiştim. Daha bahçeden çıkmadan önüne geçtim. *"Beni de götür."* Adım atmayı bırakmıştı ancak ne değişmişti de bana böyle soğuk bakıyordu? Babamın ne amaçla onu tuttuğu kimin umurundaydı ki? Önemli olan birbirimizi bulmamızdı.

Bu bir yılda aramızdaki onca şey yaşanmamış gibi duygusuzca bana bakıp, "Seninle işim bitti," dediğinde bir ölü kadar soğuk ve sakindi. Şu anda beni öfkesine bile layık görmüyormuş gibi bakıyordu.

Acımasızca söyledikleriyle ağlayarak başımı iki yana salladım. *"Bana böyle şeyler söyleme."* Herkes beni yarı yolda bırakmıştı ama onun gidişiyle yıkılırdım. *"Sen asla yalan söylemezsin ama şimdi söylüyorsun!"*

Bir süre sadece boş gözlerle beni izledi. "Gerçek bu." Gerçek dediği şeylerin bana acı verdiğini çok iyi görüyordu. "Seni kendim istediğim için yanımda tutuyordum fakat şimdi işler değişti. Babanın planının parçası olacak bir adam değilim." Lanet gururu yüzünden beni gerçekten bırakacaktı, bunu görmek daha fazla ağlamama neden oluyordu.

Islak gözlerle hıçkırdım. *"Benim hayatta kalmam babamın seçimi değildi!"* Ellerimi öfkeyle saçlarımdan geçirirken ona bağırmak istiyordum, bazı şeyleri benden duysun istiyordum ama yapamıyordum. *"İlk karşılaştığımız güne kadar kaderim sadece senin elindeydi!"* Kalbim artık durma noktasına geldiğinde ona yalvarırcasına baktım. *"Belki seni bana gönderen babamdı ama benimle ilgili her kararı kendi iradenle verdin!"* Babamın planlarının onunla aramızda olan şeylerle bir ilgisi yoktu. Israrla bunu görmek istemiyordu.

Sadece baktı, ağlayıp yalvaran yaralı hâlime sadece bakmakla yetindi. Daha sonra elini beline attı ve yine silahını çıkararak bana doğrultunca bu sefer ağlamadım. "Bir katilin zaafları olmamalı." Silahı tam kalbime bastırdı. "Seni öldürmeliyim ki şu anda bunu gerçekten yapmak istiyorum." Silahı biraz daha bastırdı henüz dikişleri kapanmayan yaralı göğsüme. "Ya da seni bırakmalıyım," dediğinde ilk kez bana karşı bu kadar soğuk ve gerçek anlamda acımasızdı. "O yüzden babanla git ve şansını zorlama!" de-

dikten sonra silahı göğsümden çekip geri beline taktı. Ona ne olmuştu? Artık onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Ondaki değişimi görünce donmuş bir şekilde. *"Git,"* dedim ama bir yanım hâlâ şaşkındı. *"Gitmeden önce bir şeyi bilmeni istiyorum."* Beni öldürmek isteyen bir adama daha fazla yalvarmak faydasızdı. *"Daha önce gittin ve aklım unuttu seni çünkü kalbim o sırada seni özlüyordu. Geri döndüğünde aklım değil, seni ilk hatırlayan kalbim oldu."* Gözyaşlarımı usulca silerek yolundan çekildim.

"Ama şimdi gidersen?" Elimi kalbimin üzerine koydum. *"Aklım bugünü hiç unutmayacak ama öldürdüğün kalbim artık seni özlemeyi bırakacak. Gidersen bıraktığın gibi bulamazsın,"* dediğimde bir tepki vermedi. Hiçbir şey duymamış gibi bana son kez baktı ve gitti. Evet, ikinci kez onun gidişini izledim. Benden gidişini izlemekle yetindim.

Aslında yanılıyordu çünkü bugün, burada, tam şu anda aslında ondan giden bendim. Ben duygusal biriydim, o ise bu hâllerimi fazla gereksiz bulurdu. O gitti, ben ise yüreğimden dökülenleri birkaç kelimeye sığdırdım kendimce. *"Dile getiremediğim her şeyimdin, be adam."* Duymadı beni, duyamazdı ki çünkü ben konuşamıyordum. Normalde kalbiyle dinlerdi beni ama şimdi kalbinin kapılarını bana kapatınca herkes gibi o da duymadı. Bir anda *herkesleşmişti.*

Bazen beklersin, istersin ki görsün gözlerindeki hüznü. Bu bekleyiş tüketir içten içe ruhunu ama görmez hiçbir zaman, değil mi? Uzatırsın ellerini, tutmaz; çıkarmaz seni düştüğün boşluktan. Son bir kez bakarsın dolu dolu gözlerine lakin kelimelerin kanar ama dudaklarından tek bir kelime firar etmez. Söylemek istediğin çok şey vardır ancak kelimelerin yasak ve mühürlüdür. "Beni bırakma." Çoktan gitmiş birinin kulağına ulaşmaz ki bu sessiz isyan.

Beni anlaması için bana bakması gerekiyordu ama o, ilk kez bana sırtını dönerek gidiyordu. Artık beni anlayamazdı. Arkasından, gidişini izlerken umutsuzca geri dönmesini bekliyordum. Benliğim, sessiz bir yakarışa girerek, "Benimle gel," demesi için binlerce dilek tutmuştu şu kısacık zamanda. *"Bir katilin zaafları olmamalı,"* demişti, değil mi? Yani öldürmek ve bırakmak arasındaki seçiminde bırakarak öldürmediğini düşünüyordu. Gerçekten öyle miydi? Şu anda beni öldürmediğini mi düşünüyordu?

İşte buydu aslında pes etmeme neden olan çünkü şu anda ölümü hissetmediğimi söyleyemezdi. Ruhunu parçalara ayıran söylediği son cümleler olmuştu. Birkaç uğursuz kelimeden sonra son kez bakar gibi bakmıştım o âşık olduğum gözlere. Oysaki o, doğru düzgün veda bile etmemişti. Bunu bile benden esirgemişti. Her elveda bir merhabadır derler, değil mi? Oysaki kadınlar tüm merhabaları yakarak giderdi. Elinde sadece kalp kırıkları ve gözlerinde kurumuş birkaç damla yaşla yaparlardı bunu.

Belki acımasız bir terk edilişi çok görmemişti bana ama şu anda ona giden tüm yolları kapatmıştı. Asıl gidenin ben olduğumu umarım hiç öğrenmezdi. Belki şimdi anlamayacaktı ama bir gün gülüşüm hayatından silindiğinde işte o zaman anlayacaktı.

Yere yığılıp ağlamaya başladığımda babam kapıdan çıkmıştı. Hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak karşımda diz çöktü. "Eve gidelim," dediğindeki ilgi dolu sesi yüzünden daha fazla ağlamaya başladım. *"Benim bir evim yok, hiç olmadı,"* dediğimde beni kendisine çekip sımsıkı sarıldı. Daha fazla dayanamadım ve babamın sıcaklığına sokularak kollarımı boynuna sardım. Bugün beni kimsesiz bırakmıştı.

Hıçkırıklar içinde ağlarken babam saçlarımı okşayıp öptü. "Senin evin benim yanım. Hadi, gidelim." Ayağa kalkacak hâlim bile yoktu ama beni kucağına alınca şaşır-

dım. Bunu yaparken hiç zorlanmamıştı. Zaten kuş kadar canım vardı, onu yoracak kadar ağır değildim.

Ona direnmedim çünkü ne yaparsa yapsın o benim babamdı. Üstelik şu anda yanımda olan tek kişiydi. Denizi andıran kokusunu çekerek yüzümü göğsüne gömdüm. İşe yaramıyordu ama babamın kollarında kırılan kalbimin acısının geçmesini bekledim. Beni bırakan bir adamın yasını tutuyordu kalbim. Bu sefer ona olan kırgınlığım kolay kolay geçmeyecek gibiydi.

Yüzümde gezinen eller yüzünden gözlerimi usulca açtım. Arabanın içinde, babamın dizlerine başımı koymuş bir vaziyette uyuyordum. "Uyandırdım mı seni?" Saçlarımla oynayan adamın sesi beni rahatlatıyordu. Bu sevgi dolu gözler hayal ettiğimin ötesindeydi. Şimdi ondan neden hiç nefret edemediğimi anlıyordum çünkü beni düşünmüştü. Planı tehlikeli de olsa en başından beri beni korumaya çalışıyordu.

Tamam, normal babaların aksine beni öldürtmeye çalışarak bunu yapmıştı ama planı işe yaramış olmalıydı ki hâlâ hayattaydım. Üstelik onu affetmemin en büyük sebebi, onun sayesinde aşkı tatmamdı. Babam bir nevi buna vesile olmuştu. Belki planlarının içinde Drew ile birbirimizi sevmemiz yoktu ama bu da kaderin bir planıydı. Suikastçımı artık düşünmeyecektim! Lanet adam gururunu benden daha çok seviyordu!

Yavaşça kalktığımda arabanın hareket etmediğini gördüm. Büyük, demir bir kapının önünde duruyorduk. Babam beni göğsüne çekerken arabayı kullanan şoföre baktı. "İçeri girelim." Şoför hemen başını sallayarak telefonu çıkarıp biriyle konuştu. Kısa sürede büyük kapılar açılmaya başlayınca arabayı çalıştırdı. Babam ben uyanana kadar beni beklemişti.

Demir kapıdan geçtiğimizde yüksek duvarın arkasında kocaman bir bahçe ve bizi karşılayan devasa bir ev gördüm. Araba durduğunda, babam inerek bana elini uzatınca tedirgin bir şekilde elini tutup arabadan indim. Yüzüme çarpan soğuk hava yüzünden başımı kaldırıp bulutları kontrol ettiğimde babamın gülen sesini duydum. "Güneş, bulutların arkasında." İç çekerek onu onayladım. Şimdilik tehlike yoktu.

Etrafıma baktığımda bahçenin her yerinde saygı duruşuna geçmiş korumaları gördüm. Sayamayacağım kadar çoktular. Başımı kaldırdım ve büyük evin güzelliği karşısında büyülendim. İki katlı devasa evi çevreleyen güzel bir veranda vardı. Sütunları bana Ötanazi'yi anımsatmıştı çünkü orada daha büyük ve daha çok sütun vardı. Babam elini omuzuma koydu, birlikte eve doğru yürüdük. Ancak bahçeye giren ikinci bir arabayı gördüm ve durup arkama döndüm. Vanessa önde, korumaları arkada onu takip ediyordu. Gözleri beni bulan kızın yüzündeki afallama ve öfkeyi çok iyi görebiliyordum. Pekâlâ, bakalım yine canımı sıkacak ne yapacaktı?

Gelip tam karşımızda durduğunda babam ona bakarak beni gösterdi. "Kardeşine merhaba demeyecek misin, Vanessa?" dediğinde babama tebessüm ederek başını salladı. "Ah, uzun zaman oldu, Yeşil," diyerek yüzüne sahte bir gülümseme kondurdu. Sanki saatler önce karşılaşmamışız gibi bana sarıldı.

Tırnaklarını sırtıma geçirirken dudaklarını kulağımın yakınına getirdi. "Senin yüzünden annemin gözlerinden bir damla yaş akarsa, seni o gözyaşların içinde boğacağımdan emin olabilirsin," diye fısıldayarak benden uzaklaştı. Az önce beni tehdit eden o değilmiş gibi yüzüne göstermelik, sevimli bir ifade kondurdu. "Seni gördüğüme sevindim," dediğinde babam kızının nasıl bir şeytan olduğunu bilmeden tebessüm etmişti.

"Siz içeri geçin, baba," dedikten sonra Vincent'e döndü. "Tüm adamları topla, arka bahçede bekliyorum." Vincent başını sallayarak korumaların yanına gittiğinde babam kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Vanessa tebessüm ederek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen biraz dinlen lütfen ve izin ver, ben de biraz onlara işkence edeyim." Babam gülerek onun saçlarını karıştırdı. "İşlerini iyi yapıyorlar, onlara fazla yüklenme," dediğinde Vanessa başını salladı ama bence farklı bir şeyin peşindeydi.

Bana bakarak yine yalandan tebessüm etti. "Birazdan görüşürüz, Yeşil," diyerek uzaklaştığında Elijah ve Vincent onu takip etmişti. Bu kızdaki rol yeteneği müthişti.

"Hadi, tatlım. Gel." Babam elimi tutunca ona tebessüm ettim ve birlikte eve girdik.

Daha yeni içeri girmiştik ki merdivenleri inen Chloe beni görünce gözlerini irice açtı. "Yeşil?" Mavi gözleri şaşkınlıkla bana bakarken aniden, "Yeşil!" diye çığlık atarak basamakları hızla inmeye başladı.

Daha ben ne olduğunu anlamadan üzerime atlayıp bana sımsıkı sarıldı. "Tanrım, Yeşil, sonunda evindesin!" Burasının evim olmadığını ona söylemek istedim. Ona sarılmadım çünkü bunun sorumlusu o olmasa da kalbim ona hayat veriyordu. Onun kalbi yüzünden acı çekiyordum. Bunu aşmam biraz zaman alacaktı.

Benden uzaklaştı ve tıpkı bir abla gibi iyi olup olmadığımı kontrol etti. İyi olduğumu görünce rahatlayıp tekrar bana sarıldı. "O sana zarar verdi diye çok korktum." Babam anlamasın diye özellikle Vanessa'nın adını vermemişti.

Daha sonra benden ayrıldı ve gözyaşlarını silerek babamın karşısında durdu. "Onu bana getirdiğin için çok teşekkür ederim, baba," dediğinde babam afallayarak sert-

çe yutkunmuştu. "Chloe," diye fısıldadı. "Yıllar sonra bana ilk kez baba diyorsun." Sesi boğuk ve fazlasıyla duygu yüklü çıkmıştı. Ne yani, Chloe ona baba demiyor muydu? Chloe burukça tebessüm ederek beni gösterip ona baktı. "Çünkü yıllar sonra ilk kez babam olduğunu hissediyorum."

Babamın yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Kollarını açarak, "Buraya gelin," deyince ben ve Chloe gülerek onun açtığı kollarının arasına girdik. Babam bizi göğsüne çektiğinde ona olan tüm kızgınlığım uçup gitmişti. Aslında ben genel olarak kimseye uzun süre kızgın kalamıyordum.

Vanessa'nın kapının yanında yüzündeki hüzünle bizi izlediğini gördüm. Ancak ona baktığımı görünce kaşlarını çatarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Nicholas?" İnce bir kadının sesini duyunca babamdan ayrıldım ve bize doğru yaklaşan kadına baktım.

Tekerlekli sandalyede olan esmer kadın Vanessa'ya çok benziyordu. Kahverengi saçlarını gevşekçe bir topuz yapmıştı ve badem gibi gözleri merakla beni inceliyordu. Omuzlarındaki beyaz şala üşümüş gibi sarılan kadının yüzü fazla solgundu. Arkasındaki hizmetçi tekerlekli sandalyeyi bize doğru sürerken Vanessa koşarak annesinin yanına gitti. "Odanda olmalıydın, anne," derken endişeli görünüyordu.

Elini annesinin yüzüne koyarak derin bir nefes aldı ve bacaklarının üzerinde duran renkli battaniyeyi düzeltti. Kadının oval bir yüzü ve Asya kadınlarını aratmayan bir fiziği vardı. Vanessa, "Henüz iyileşmedin. İzin ver, seni odana götüreyim," dediğinde annesinin yanında tamamen farklı biri olduğunu gördüm. Sevgi dolu ve endişeli...

"Annemi bırak, Vanessa." Chloe annesinin yanına giderek elini kadının omzuna koydu. "Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Chloe gözleriyle beni gösterdiğinde Vanessa kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Şimdi sırası değil!" dediğinde kadın, her iki kızına bakarak iç çektikten sonra bana elini uzattı. "Yakınıma gel, Yeşil," dediğinde tıpkı kızlar gibi ben de afallamıştım. Beni nasıl tanımıştı?

Babama iyice sokulduğumda babam güven vermek istercesine yüzümdeki saçlarımı çekerek güldü. "Kelsey seni hep merak ediyordu," dediğinde hâlâ bana elini uzatan kadına tedirginlik içinde baktım. Bu kadın benim üvey annemdi, yani benden nefret etmesi için çok fazla sebebi vardı.

Ona doğru bir adım attığımda empati yapmaktan kendimi alamadım. Ben onun kocasının sevgilisinden olan kızıydım ve bu kadın şu anda bana bakarken bile ben, ona bir ihaneti hatırlatıyordum. Belki de unutmak istediği o ihaneti yeniden yaşatıyordum. Nedensiz yere kendimi suçlu bulmak canımı yakıyordu. Yanına gidip, uzattığı elinin içine elimi koyduğumda tuhaf bir şekilde ikimiz de ürpermiştik. Yakın olmamalıydık, doğru olan buydu ama onun elini tutmuştum.

Elimi sıkarak başparmağıyla avucumun içini okşadı. Acı çektiğini gizlemeye çalışıyordu fakat yeteri kadar güçlü değildi. "Annene olanlar için üzgünüm," dediğinde ben de hem annemin hem de onun yaşadıkları için üzgündüm. Onlar, bir adamın hayatındaki iki kadındı.

Gözlerim dolduğunda onun da ağlamamak için kendisini zor tuttuğunu gördüm. "Yaşananlardan dolayı kimseyi suçlamıyorum," dediğinde onun da canı yanıyordu ama buna rağmen beni teselli etmeye çalışıyordu. "Ben kadere inanırım ve kaderimde senin olduğunu, doğduğunu duyduğum ilk anda anlamıştım." Samimiydi, kahretsin ki bunları söylerken samimiydi! Kendimi onun öfkesine hazırlamıştım ama merhameti karşısında savunmasızdım.

Titreyen elini uzatarak yanağıma koydu. "Filmlerdeki gibi kötü bir üvey anne olacağımı sanmıyorum." Yanaklarından yaşlar süzülürken gülmek için kendisini zorladı. "Ama üçüncü bir kız annesi olmak beni mutlu eder. Bana *siz* diye hitap etmediğin sürece anne, teyze veya Kellsey demekten özgürsün," dediğinde bu kadının kalbinde bana karşı herhangi bir kin veya öfke olmadığını görmek kendimi kötü hissettirmişti. Sanki böyle olmaması gerekiyordu. İkimiz de çok tuhaf bir şey yaşıyorduk.

Babamın elindeki çantamı aldım ve içinden kalemimle not defterimi çıkararak yeniden onun yanına gittim. "*Teşekkür ederim, Kellsey,*" yazdığımda tebessüm ederek elimi tuttu. Beni kendisine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı. Bu beklenmedik temas karşısında afallamıştım. O aslında iyi biriydi, değil mi?

Bana sarılırken öksürmeye başlayınca hemen ondan ayrıldım. Öksürüğü şiddetlenmeye başlayınca babam telaşlanarak onun yanına gitti. "Biraz dinlenmelisin," derken sesi korku doluydu.

Kellsey babama sevgi dolu gözlerle bakarak başını salladı. "Beni odama götürür müsün, Nicholas?" Babam kansının uzattığı eline bir öpücük kondurdu ve onu kucağına aldı. Kellsey kollarını babamın boynuna dolarken gözlerindeki aşkı görmemek imkânsızdı.

Babam, "Kardeşinizle ilgilenin," dedikten sonra karısıyla birlikte merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

Chloe sevinçten ellerini çırparak yanıma geldi. "Önce sana bir oda seçelim, daha sonra da eşya ve elbise sipariş etmemiz lazım!" dedi heyecanlı bir sesle. "Ah, daha yemek için neler istediğini söylemedin. Açsın, değil mi? Kıyafetlerimden sana uygun olan birkaç tane bulabilirim sanırım. Tanrım, Yeşil, sana önce evi gezdirsem daha iyi olacak!" dediğinde tıpkı oyuncağını bulmuş bir çocuk gibi heye-

canlıydı. Yüksek sesle konuşmasını sadece tepkisiz gözlerle izlemekle yetindim. Kendimi artık ona yakın hissedemiyordum.

Chloe bir şey unutmuş gibi kafasına vurdu. "Önce seni çalışanlarla tanıştırmalıyım!" Koşarak bir anda gözden kaybolunca Vanessa ile birbirimize baktık. İkimiz de bu durumdan memnun değildik.

Vanessa, "Yıllar sonra ilk kez gerçek anlamda mutlu," diyerek Chloe'nin gittiği yere baktı. "Onu üzersen ben de seni üzmekten çekinmem." Gelip tam karşımda durdu. "Seni burada istemiyorum ama babam ve Chloe için buna katlanabilirim. Sen de ona göre davran." Bu kız emir vermeden konuşmasını bilmiyordu. Böyle olması ondan daha çok nefret etmeme neden oluyordu.

Burada olmaktan mutlu olmadığımı görüyordu çünkü yanında olmaktan mutlu olduğum adam burada değildi. Dikkatli bir şekilde gözlerime bakarak derin bir nefes aldı. "Birini özlüyorsan o da seni özlüyordur, aptal. Şimdi baban ve kardeşinle yakın olmanın tadını çıkar!" dedikten sonra evden çıkınca yutkundum. Özlediğim tek kişi suikastçımdı. Vanessa bunu biliyor olamazdı, değil mi? Üstelik o kız az önce beni teselli mi etmişti? Vay canına, işte bunu beklemiyordum!

"Yeşil!!" Chloe arkasında bir ordu dolusu çalışanla yanıma gelirken iç çektim. Bu gerçekten işkenceden farksız olmayacaktı.

Ertesi Gün

Chloe ile vakit geçirmek düşündüğümden daha eğlenceli olmuştu. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım bir şekilde duvarlarımı kırıyor ve yeniden onu sevmemi sağlıyordu. Dün tüm gün beni evdekilere kardeşi olarak tanıtıp

evin her köşesini gezdirmişti. Büyük evin her karesi lüks ve pahalı eşyalarla doluydu. Gördüğüm her şeye kocaman gözlerle bakmak Chloe'yi sadece güldürmüştü. Onun ve Vanessa'nın odaları ikinci kattaydı ve odaları karşı karşıyaydı. Fakat Chloe'nin odasının hemen yanındaki oda Elijah'a aitti. Sağındaki geniş odayı bana vermişti. Vanessa'nın sağ ve sol tarafındaki odalar ise Hanks ve Vincent'e aitti. Diğer çalışanlar bahçedeki müştemilatta kalırken evde sadece Vanessa'nın isteği üzerine korumaları kalıyordu. Babam ve Kellsey'nin odaları ise en üst kattaydı.

Chloe ısrar etse de odamdaki eşyaları beğendiğim için yeni eşyalar istememiştim. Akşam yemeği babam ve Chloe sayesinde çok neşeli geçmişti. Babamı tanıdıkça daha çok seviyordum ancak hâlâ cevabını alamadığım sorularım vardı. Sorularım için doğru zamanı bekliyordum. Kıyafetlere gelince... Chloe'nin gotik bir tarzı vardı. Siyah, metalik ve yırtık kıyafetler tercihim değildi. Fakat akşam yemeğinden sonra odama çıktığımda yatağımın üzerinde gördüğüm beyaz, hiç açılmamış yumuşak pijamalar ve birkaç beyaz elbiseyi görünce şoke olmuştum. Vanessa'nın giydiği kıyafetlere benziyordu. Onun bana kendi elbiselerini vermeyecek kadar bencil olduğunu bildiğim için bunu yapanın Chloe olduğunu düşündüm. *Belki de gizlice Vanessa'nın dolabından bunları almıştır.* O yüzden hiçbirine dokunmamış ve beni bırakan suikastçımı düşünerek yatağa girmiştim.

İlaçlarımı aldıktan sonra çantamı takarak odamdan çıktım ama merdivenlerde babamla karşılaştım. "Günaydın," diyerek saçlarımdan öptü. "Güzel uyuyabildin mi?"

Başımı salladığımda tebessüm ederek elimi tuttu. "Bana sormak istediğin çok şey var, farkındayım ama şimdi acil bir işim var." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak yine uzun uzun beni izledi. "Akşam yemeğinden sonra

seninle konuşalım, olur mu?" Onu sıkıştırmak istemediğim için tebessüm ederek başımı salladım.

"Güzel," diyerek elini omuzuma koydu ve birlikte merdivenleri inmeye başladık. "Kardeşlerini tanımaya çalış, küçük hanım," dediğinde bu, onun için bir istek değil, ihtiyaç gibiydi. Kızlarıyla yakın olmamı istiyordu.

Basamakların sonuna geldiğimizde elimi tutarak çapkınca bir öpücük kondurdu. "Şimdi bu yaşlı adamın gitmesi gerekiyor," dediğinde kıkırdayıp takım elbisenin içindeki yakışıklı adama baktım. İşaret diliyle, *"Yaşlı değilsin, hatta fazla yakışıklısın,"* dediğimde hoşuna gitmiş gibi kahkaha attı.

"Umarım yakışıklı bulduğun tek kişiyimdir." Hafif kıskanç çıkan sesi beni güldürmüştü. *"Yakışıklı erkeklere zaafım var."* Ellerimi oynatarak söylediklerime yüksek sesle güldü. Bu yalan değildi.

"Handan'a sadece fiziksel olarak değil, karakter olarak da benziyorsun. Ayrıca şu *erkekler* kısmından hoşlanmadım," dedi. Annemden bahsedince yine gözlerindeki o hüzün ve özlem ortaya çıkmıştı. "O da aklına geleni söylemekten çekinmezdi," dedikten sonra telefonunun sesini duyup yanağımı öperek gitmişti. Annemi onun sesinden dinlemek hoşuma gidiyordu.

Kahvaltıya kadar biraz bahçede gezmek istedim. Bulutlu hava sayesinde rahatlamıştım. Bahçeye yeni çıkmıştım ki bir çığlık sesi duyunca başımı kaldırıp üst kata baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum fakat gördüklerim beni afallattı. Elijah ikinci katın verandasında Chloe'nin ayaklarından tutmuş, onu yukarıdan aşağıya sarkıtıyordu. Bahçedeki korumalar sanki bu manzaraya alışıklarmış gibi bıyık altında gülerken Chloe korkuyla çığlık atıyordu. "Bırak beni, hayvan!" Baş aşağı sallandığı için kazağı kar-

nına kadar toplanmıştı. Neyse ki bugün etek yerine pantolon giymişti.

Elijah onun ayak bileklerini tutarak onu aşağıya sarkıtırken, "Evcil hayvanıma hakaret ettiğin için ondan özür dilemezsen seni aşağı atarım!" deyince gülmeye başladım.

Chloe hâlâ öfkeyle çığlık çığlığa, "Seni ahmak herif! Kendin söyledin, o bir hayvan. Hem de tıslayan yılanımsı bir hayvan!" dediğinde çok komik görünüyordu.

Siyah güneş gözlükleri takan adam güldü. "Chloe'den özür dile derhâl," dediğinde Chloe daha çok kızarak çırpınmaya başladı. "O yılana bir de benim adımı mı verdin?"

Elijah güldü. "İkiniz de sivri dilli olduğunuz için bence ona bu isim çok yakıştı." Hiç zorlanmadan Chloe'yi ayaklarından tutuyordu. Chloe ile uğraşmaktan hoşlandığı çok belliydi.

Vanessa ve diğer iki korumaları bahçeye çıkıp yukarı baktıklarında gülmeye başladılar. "Bu kaçıncı oldu?" Vincent sırıtarak balkondakilere bakıyordu. Hanks gülerek, "Bir gün onu gerçekten aşağı atacağından korkuyorum," dediğinde sesinden çok eğlendiği belli oluyordu.

Chloe gülüşme seslerini duyunca başını kaldırmak için kendisini zorladı. "Vanessa! Söyle şu köpeğine, beni derhâl bıraksın!" diye bağırdığında, Elijah onun bir ayağını bırakınca korkuyla çığlık attı. "Yani insan kılığındaki kö... Pardon, korumana!" dediğinde Elijah zafer kazanmış gibi sırıttı.

"Elijah!" diye bağırdı Vanessa. "Lütfen bana bir iyilik yap ve bu sefer onu bırak, yere çakılsın," dediğinde Chloe küfürler yağdırarak bağırdı. "Kes sesini, ucube! Elijah, beni aşağıya bırakırsan bu sefer o yılanı gerçekten öldürürüm! Tanrı aşkına, odanda resmen piton besliyorsun!"

diye bağırınca bahsi geçen o evcil hayvanla tanışmak istemediğimi fark ettim.

Vincent'in telefonla konuştuğunu gördüm fakat birden bir haber almış gibi kaşlarını çatarak telefonu kapattı. "Elijah!" diye bağırdığında balkondaki adam sanki onun sesinden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Elijah başını sallayarak hemen Chloe'yi balkondan içeri çekip gözden kayboldu. Kısa süre sonra Elijah bahçeye çıktığında arkasından gelen Chloe hâlâ ona kızıyordu. Vincent yaklaşıp, Vanessa ile diğer iki korumaya sessizce bir şeyler söyleyince bu sefer Vanessa kaşlarını çattı. "Babam nerede?" Bahçedeki korumalardan birine bakmıştı.

"Az önce çıktılar, efendim," dediğinde Vanessa bir küfür savurarak öfkeden yumruklarını sıktı. "Ona zarar verirlerse hepsinin sonu olurum!" diye bağırdıktan sonra adamlarına döndü. "Arabalara!" dedi ve koşarak siyah bir arabaya bindi, diğer üç koruma da başka arabaya binmişti.

"Babam mı?" diyerek korkuyla yutkunan Chloe ile göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda koşarak Vanessa'nın arabasına bindik.

Arabayı çalıştırmak üzere olan kız bizi görünce daha fazla öfkelendi. "İnin aşağıya!" diye bağırdı ancak arka koltuktan başımı *hayır* anlamında salladım. Ne olduğunu bilmesem de o benim de babamdı ve onu yeni bulmuşken kaybetmek istemiyordum.

Chloe, "Babamı bulmadan bir yere gitmiyorum!" diye bağırdığında Vanessa tek kelimeyle delirdi! "Senin yapacağın bir şey yok!" Chloe inatçı bir tutum sergileyerek, "Senin yapacağın bir şey varsa benim de vardır!" dedi.

"Aptal olma!" diyen Vanessa bizimle zaman kaybettiği için çok sinirliydi. Başını çevirip kızgın bakışlarını Chloe'ye dikti. "Dövüşmeyi bilmiyorsun ve daha önce eline hiç silah almadın! Arkadaki hastalıklı kızın sağlık

durumuna değinmek bile istemiyorum! Daha önce hiç çatışmaya girmediniz, değil mi? Siz ikiniz bana sadece ayak bağı olursunuz!" dediğinde haklıydı ama yine de arabadan inmeyecektim.

Chloe ön koltuktan uzanarak emniyet kemerimi taktı ve daha sonra önüne dönüp kendi kemerini taktı. Başını çevirdi ve sürücü koltuğunda ona ters ters bakan Vanessa'ya, "Sür hadi," dedi sabırsız bir sesle. "Yeşil ile ikimiz sana tahammül ediyorsak bence bizi hafife alma. Şimdi sür şu arabayı da onlara Green kızlarının kim olduğunu gösterelim," dediğinde Vanessa önce ona sonra da dönüp bana baktı ve ofladı. "İlk kurşunun önüne siz iki aptalı zevkle atacağım!" diyerek arabayı çalıştırınca, Chloe ona gözlerini devirirken ben sadece omuz silktim.

Ne kadar kötü olabilirdi ki?

KANAYAN GERÇEKLER

"Buradasın, biliyorum. Biliyorum çünkü hasta kalbim hâlâ seni hissediyor."

Bugüne kadar doktorlar hep sakin bir hayat yaşayıp beni strese sokan şeylerden uzak durmamı söylemişti. Fakat son günlerde yaşadıklarım kesinlikle durgun bir hayattan uzak şeylerdi. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum, devamını düşünmeden yine bir arabaya binmiştim. Neyse ki içimizden biri nereye gittiğini iyi biliyor olmalıydı ki arabayı ustaca kullanıyordu. Aynadan Vanessa'ya baktığımda gözlerinde gördüğüm şeyin öfke mi yoksa korku mu olduğunu bilemedim. Aramızda sadece altı ay vardı ama benden çok daha güçlüydü. Görünürde ufak tefek, sevimli bir kız gibiydi ancak bu kız dış görünüşünün aksine silahlarla oynamayı seviyordu. Belki de öyle davranıyordu çünkü Vanessa'nın iyi rol yaptığını fark etmiştim. Gerçek duygularını çok iyi gizliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diyen Chloe benim gibiydi, yüzüne baktığınızda ne hissettiğini hemen anlardınız. Korku... Vanessa ona cevap vermedi. Telefonunun sesini duyunca gaza biraz daha yüklendi ve hoparlörü açtı. "F5 yolundan sola dönün, efendim." Telefondan Vincent'in sesi geldi, arkaya bakınca rahat bir nefes aldım. Evet, hemen peşimizden geliyorlardı.

Vanessa sola döndüğünde şehrin düz yollarından çıkmıştık. "Tuzak olabilir mi?" Bunu bize değil, telefonda konuştuğu kişiye, yani Vincent'e sormuştu.

Vincent, "Hayır," dedi. "İçerideki adamımız güvenilir biri ve babanızı kardeşinize karşılık alıkoyduklarını söyledi." Vanessa'nın gözleri aynadan beni bulunca dişlerini sıktı. Konunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek berbat hissetmeme neden olmuştu.

Vanessa, "Takas için beni arayacaklardır," dedi. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini aklım almıyordu.

"Aramalarına gerek yok çünkü biz onlara gidiyoruz," dedi Vincent.

Orman yoluna sapan kız güldü. "Evet ve yanımda iki sorunla gidiyorum." Her şeyi duyduğumuz için ben ve Chloe huzursuzca kıpırdandık. Sorun değildik.

"Korkuyor musunuz?" Bu gülen ses Elijah'ındı. "Kapa çeneni!" Vanessa bağırınca Elijah kahkaha attı. "Tanrım, gerçekten korkuyorsunuz." Bu adam, korumaların içinde en vurdumduymaz olan kişiydi. Kimseyi umursamadan kafasına göre hareket ediyordu.

Bir süre sonra herkes sessizleşmişti. Araya giren kısa bir sessizlikten sonra tekrar seslerini duyduk. "Sonuçta o hâlâ küçük bir kız, korkması normal." Hanks'in gülen sesini duyan Vanessa direksiyonu sıkmaya başlamıştı.

"Saçmalık," dedi Vincent. "Sırf silahlara olan korkusunu yensin diye onu boşuna vurmadım," diyerek güldüğünde ben ve Chloe afallarken Vanessa renkten renge giriyordu. Bir de onu vurdular mı?

"Ah!" diyen Elijah yüksek sesle kahkaha attı. "O kaza değil miydi?"

"Bilerek bacağından vurdum ama bunu hiç öğrenmedi." Sanırım onları duyduğumuzu unutmuşlardı çünkü rahatça konuşuyorlardı.

"Dostum, bunu öğrenirse ne yapacağını iyi biliyorsunuz," Hanks tekrar güldü. "Önce depresyona girer, sonra da ceza olarak bizi yine sinemaya götürür." Evet, bu sözlerden de anlaşıldığı gibi telefonun açık olduğunu unutmuşlardı.

"Kes sesini, Hanks. Ne zaman sinemaya gitsek kusuyorsun." Bunu diyen Elijah'dı.

"Çünkü çok çığlık atıyor ve biri çığlık attı mı midem harekete geçiyor. Ayrıca her defasında neden sürekli insanların parçalanmış cesetleri olan filmlere gidiyoruz? Ben romantik bir adam olduğum için o tür filmler beni etkiliyor," diyen Hanks'in sesi isyankârdı. "Biri bu kıza normal filmler izlemeyi öğretmeli."

"Haklısın, küçük bir psikopat olma yolunda ilerliyor." Vincent'in sözleriyle üçü aynı anda kahkaha attı. "Acaba onu eğitirken nerede yanlış yaptık?" Üçü gülerek Vanessa'yı çekiştirirken Vanessa öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Adiler!" diye bağırarak yumruk yaptığı elini direksiyona geçirdi. "Hepinizi kovuyorum! Vincent, beni bilerek vurduğun için seni iki kez kovuyorum!" diye bağırdığında üçü de küfürler eşliğinde telefonu kapattı. Artık onları duyduğumuzu anlamışlardı. Bu üç korumayı sevmeye başlamıştım.

Issız bir yola girdiğimizde Chloe, Vanessa'ya doğru döndü. "Adamların bile senin ne olduğunu çözmüşler," dediğinde Vanessa ona tersçe bakarak gaza yüklendi. Korumaları bence onu sevdikleri için onunla uğraşıyordu. Alay ederlerken bile seslerinde küçük kız kardeşleriyle uğraşan abi edası vardı.

Vanessa ona cevap vermemişti çünkü arabayı durdurup hemen aşağı indi. Arabadan indiğimizde Vanessa koruma-

larıyla konuşarak küçük bir kulübeye bakıyordu. Gözlerimi etrafımda gezdirdiğimde bir ormanda olduğumuzu gördüm. Burada kar daha yoğun olduğu için ayakkabılarım karın içine batmıştı ve üşüyordum. Üzerimdeki ceketin fermuarını çektiğimde Chloe kazağının kollarını bileklerine kadar indirmişti. Başımı kaldırınca Vanessa'nın yine yarım kollu ve dizlerine kadar uzanan beyaz bir elbise giydiğini gördüm. Üşüdüğünü biliyordum ama ısrarla ince şeyler giyiyordu. Vincent sırtındaki hırkayı çıkartarak ona uzattı ama Vanessa almayınca kaşlarını çattı. Aralarındaki mesafeyi kapatarak Vanessa'nın üzerine eğildi. Hırkasını ona giydirince Vanessa tebessüm ederek onun yanağını öptü. Yanağını silen Vincent yüzünü buruşturduğunda gülerek tekrar öptü ama Vincent yine sildi. Diğer iki koruma gülerken Vanessa inat ederek tekrar öptü ve Vincent pes edip bu sefer silmedi. Yenilgiyi kabul edince diğer iki koruma ve Vanessa daha çok gülmüştü.

"Vincent öpülmekten nefret ediyor." Chloe yanıma gelip bana küçük bir açıklama yapmıştı. Daha sonra iç çekerek Vanessa'ya baktı. "Sadece onların yanında mutlu olup gülüyor." Belki de sadece o üçünü kendisine yakın görüyordu.

Cebimdeki defteri çıkardım. *"Sana ihtiyacı var, ondan nefret etmeyi bırakmalısın."* Yazdıklarımı okuduğunda kusar gibi bir hareket yaptı. "Onun ihtiyacı olan tek şey daha fazla güç." Vanessa'nın onun için yaptıklarını bilmediği için böyle düşünüyordu. Vanessa'dan nefret ediyor olabilirdim ama Chloe'yi sevmediğini söyleyemezdim. Kalbimi taşıyan Chloe'ydi ama Vanessa yıllardır kardeşi için bunun günahını üstlenmişti.

Dördü yanımıza geldiğinde Vanessa gözleriyle biraz uzakta duran kulübeyi gösterdi. "Burada olduğumuzu henüz bilmiyorlar, biz de içeride kaç kişi olduklarını bilmiyoruz." Kulübenin önünde iki araba duruyordu, arabalara

bakan Vanessa, "Siz arabama geçip biri bekleyin," dedi. Bu plana sadık kalabilirdim çünkü içeri girmek benim için tehlikeliydi.

"Sizinle geliyorum!" Tabii, aynı durum Chloe için geçerli değildi.

Vanessa derin bir nefes alarak kardeşine döndü. "Onların istedikleri Taşıyıcı," dediğinde Chloe'den sağduyulu olmasını bekler gibiydi. "Kardeşinin burada olduğunu anlarlarsa biz daha ayrılmadan üzerimize bir ordu adam gönderirler. O yüzden içeri geç ve kardeşinin dışarı çıkmamasını sağla!" dediğinde Chloe bir süre ona baktı ama haklı olduğunu kabul edince arabaya doğru yürüdü. Vanessa bana Chloe'nin bindiği arabayı işaret edince ben de Chloe'nin peşinden arabaya bindim.

Camdan baktığımda Vanessa'nın çizmesinin içinden bir silah çıkardığını gördüm. Şarjörü kontrol ettikten sonra hepsi silahlarını çıkarıp Hanks'e döndü. Takımın strateji ustası Hanks olmalıydı ki eliyle kulübenin arka tarafını göstererek Elijah'a baktı. Daha sonra Vincent ve Vanessa'ya arabaların olduğu yeri gösterip bir şeyler söyledi. Ön kapıya bakarak konuşmasını bitirince hepsi onu onayladı ve hemen dağılıp kulübeye doğru yürüdüler. *Umarım kimseye bir şey olmadan bu işin üstesinden gelirler.*

Gitmelerinin üzerinden ne kadar geçti, bilmiyorum ama silah sesleri kesilmiyordu. İyice huzursuz olmaya başladığımda Chloe kaşlarını çattı. "İçeride babam varken daha fazla burada beklemeyeceğim!" dedikten sonra kapıyı açarak bana baktı. "Dışarı çıkma," diyerek arabadan indi ama ben de hemen peşinden indim.

"Yeşil..." demişti ki, *"Seninle geliyorum,"* diye yazarak ona uzattığımda omuzları yenilgiyle çöktü. "Tamam ama arkamda kalacaksın." Başımı sallayınca kulübeye doğru koşmaya başladık.

Buz gibi karın içine bata çıka kulübenin tahta kapısının önüne gelmiştik. Silah sesleri kesildiğinde Chloe beni arkasına alıp açık kapıdan içeri girince onu takip ettim. Ahşap mobilyaların parçalandığı yerde kulübenin içi bir harabeye dönmüştü. Boynundan vurulan bir adamın yerde yattığını görünce akan kanlara daha fazla bakamadım. Üst kattan sesler geliyordu ve Chloe koşarak merdivenleri çıktı. Ters dönmüş tahta masanın etrafından geçerken duyduğum çıtırtıyla hemen arkamı döndüm. Evet, tam karşımda hiç tanımadığım biri vardı.

Sol kolundan vurulan adamın kafasından akan kanlar yüzünü korkutucu bir hâle getirmişti. Ayakta zor durduğu hâlde gözleri sinsice bana bakıyordu. Sağ elinde sıkıca tuttuğu silahı bana doğrultunca korkudan nefesim kesilmişti. Fakat adam daha tetiğe basmadan önce bir silah sesi duydum, adam ayaklarımın önüne yüzüstü düştü. Çığlık atarak geriye çekildim, aval aval yerdeki cesede bakıyordum. Kafasının arkasından vurulmuştu. Kan beni rahatsız ettiği için öğürür gibi bir ses çıkardım. Başımı kaldırdığımda onu vuran kişiyi göremedim ama adam camın önünde durduğu için biri dışarıdan ateş etmişti. Etrafıma baktım lakin burada benden başka kimse yoktu, üstelik Vanessa'nın tüm adamları da içerideydi. O hâlde beni kurtaran kimdi?

Ürkmüş bir vaziyette arkamı dönüp hemen yukarı çıkmaya başladım. Daha basamakları yarılamıştım ki babamı tam karşımda buldum. Arkasında Chloe ve Vanessa varken babam beni görünce önce yüzünde bir tebessüm oluştu ama daha sonra arkamda bir yerlere bakarak kaşlarını çattı. Elindeki silahı bana doğrultunca gözlerimi irice açmıştım ki babam aramızdaki mesafeyi hızlıca kapattı. Beni göğsüne çektiği an tekrar bir silah sesi duymuştum. Silahı ateşleyen babam olmalıydı ki kulaklarımda oluşan uğultu rahatsız edici bir hâl almıştı. Başımı çevirdiğimde merdivenlerin altında yatan cesedi görünce yutkuna-

rak babama baktım. Babam başımı göğsüne bastırırken güldü. "Babasının küçük kahramanı," dediğinde benimle dalga geçtiği çok açıktı. "Silah kullanmayı bilmiyorsan bu tür ortamlardan uzak durmalısın, hayatım," dediğinde gülerek ona sarıldım. En azından şansımı denemiştim.

"Hey, ben de buraya seni kurtarmak için geldim." Chloe isyan edince, babam gülerek onu da diğer koluyla sardı. "Siz benim savaşçı meleklerimsiniz." Muzip gözlerle bizi süzdü. "Yaşlandım artık, birilerinin beni koruması gerekiyor," diye dert yandığında Chloe gözlerini devirdi. "Hâlâ otuzlu yaşlarında gösteriyorsun ama sana bunu hatırlatmamız için her defasında yaşlandığını söylüyorsun," diyen Chloe'nin homurdanmasıyla babam kahkaha atarak onun saçlarını karıştırdı.

"Böyle konuşarak Yeşil'in beni yanlış tanımasına neden oluyorsun," dediğinde dayanamayıp güldüm, babam da bana çapkınca göz kırptı. Chloe haklıydı, babam gerçekten yaşından daha genç gösteriyordu, üstelik hâlâ çok yakışıklıydı.

Babam bir köşede bizi izleyen Vanessa'ya, "Buraya gel, güzelim," diyerek elini uzattı. Vanessa onun kollarının bizimle dolu olduğunu görünce babama hafifçe tebessüm etti. "Vincent alt katta, onu bulmalıyım," dedikten sonra Elijah ve Hanks ile yanımızdan geçerek bodrum katına indi.

Dışarı çıktıktan kısa süre sonra Vanessa ve adamları da gelmişti. Neyse ki kimse yaralanmamıştı. "Sadece dört kişilerdi," diyen babam Vanessa'ya baktı. "Kime çalıştıklarını biliyor musun?" Vanessa başını iki yana salladı ama yalan söylüyordu. İçerideki casuslarından biri babamın kaçırıldığını onlara haber vermişti. O adamı, babamı kaçıran kişinin yanına soktuklarına göre onun kim olduğunu da biliyorlardı. Nedendir, bilmiyorum ama Vanessa tüm bunların arkasındaki kişiyi korur gibi onun ismini söyle-

memişti. Vanessa'nın koruyacağı tek bir kişi olabilirdi, o da Sam Green. O yaşlı adam beni ele geçirmek için kendi oğlunu bile kaçırtabilirdi. Tahminlerim ne kadar doğruydu, bilmiyordum ama şüphelerim bu yöndeydi.

"Emin misin, Vanessa?" diyen babam onun yalan söylediğini sezmişti ama Vanessa, "Karnım acıktı," diyerek onun soru dolu bakışlarından kaçtı. Korumalarına bakıp, "Hadi gelin, beyler. Belki avlanacak bir şeyler buluruz," dediğinde babamı tekrar konuşturmadan arabasına doğru yürüdü. Vanessa ve korumaları arabaya binip uzaklaşınca arkalarından uzun uzun baktım. Babama isim vermedi ama Vanessa'nın bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum. Bahsi geçen şu avın ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu kız gerçekten tehlikeli sularda yüzüyordu.

Babam onun arkasından bakarak iç çekti. "Her geçen gün ona daha çok benziyor," derken kastettiği kişi Sam Green olmalıydı ve haklıydı. Vanessa emin adımlarla büyükbabasının izinden gidiyordu.

Buradan ayrılarak Vanessa'nın korumalarının bıraktığı arabaya doğru yürüdük. Babam sürücü koltuğuna geçince Chloe öne bindi. Tam arka kapıyı açmıştım ki hissettiğim yoğun duygularla sertçe yutkundum. Başımı kaldırarak etrafıma baktım ama devasa ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama sanki izleniyordum. "Yeşil, hadi," diyen Chloe'nin uyarısıyla başımı sallayarak arabaya bindim. Belki de bana öyle gelmişti. Belki de kalbim onun yokluğuna bir türlü alışamıyordu. Burada olamazdı.

Kurak bir kalpte açan bir çiçek ne kadar uzun yaşayabilir ki? Mesafeler aşkı bitirir derlerdi ama bendeki neden bitmemek için bu kadar ısrarcıydı? Gidenin yerinin dolduğu bir dünyada neden bazılarının yeri asla dolmuyor-

du? Veryansın ediyordum devrik cümleler atan kalemime çünkü bir tek onun adını yazar olmuştu. Bu artık utanmaz kalbimin gönül meselesi olmaktan çıkmıştı. Bu aldığım nefesi bana haram kılan en büyük günahımdı. Hep aynı döngünün kuklası olan ruhum onu çok özlüyordu. Gözlerini aç, onu düşle ve kapat gözlerini; kirpik uçlarına hapsettiğin yüzünü ruhunda izle. Beni kendisinden azat etmeliydi çünkü hasta bir bedende onun kölesi olmuş bir kalp taşımak çok zordu.

Ben söyleyemezdim bazı şeyleri ama yazmaya âşık biri olarak üstü kapalı hislerimi yazardım ona. Yine yazmak istedim saklı kalanları ama anladım ki o sevmiyordu uzun cümleleri. Biliyordum, korkularım çoktu ama nafile... Yapacağım bir şey yoktu ki. Görsün istedim her bir korkumun arkasındaki kötü yüzleri ama o, beni göremeyecek kadar uzağımdaydı. Ben her gece hayatımdaki tüm yıldızlara onun adını dilerken sessiz fısıltılarımı hiç duymuyordu, değil mi? Çok mu abartıyordum onu? Yoksa fazla mı kalabalıktı aklı? Terk edişinin ardından arada bir de olsa uğramak isterdim zihnine. O benim vazgeçilmezim değildi ki, sadece ben vazgeçmeyi sevmiyordum. Kendimi böyle kandırmak istiyordum. Belki de ben aşka âşıktım sadece. O benim aklım ve kalbim arasında ince bir çizgide duruyordu ve şimdi ikisi de bir savaş açmıştı duygularıma, kazanan meçhul. Peki ya o? Bu savaşı bitirecek tek kişi olmasına rağmen neden seyirci olmaktan ısrarcıydı?

Odamdaki camdan dışarıya bakarak aklımın galip gelmesini bekliyordum. Aşkta mantık yoktur derler, belki de geride durmalıydı artık kalbim çünkü bu savaşı kazanamayacak kadar yara almıştı ve yorgundu. Akıl kıdemli bir komutan gibi kalesini nasıl savunacağını bilirdi. Aldığı her darbeyle ikinci bir planı devreye sokmalıydı elbet ama kalp... Kalp o kadar hassas ve kırılmaya müsaitti ki hâlâ ondan gidenlerin yasını tutardı. Benim beklediğim gibi o da beklesin çünkü yanında saf tutmadığı bu biçare

kalbimi kaybetmek üzereydi. Hissediyorum yeniliyordum zamana, tükenen nefeslerimden anlıyordum bunu. Bana gelmeliydi artık ya da hiç gelmemeliydi ki onu unutabileyim. Yine kendimle çelişiyordum.

"Müsait misin, tatlım?" Babamın sesiyle düşüncelerimden çıkarak ona doğru döndüm. Elinde iki kupa kahveyle kapının yanında duruyordu. Başımı salladığımda kapıyı kapatarak içeri girmişti. Tüm gün odamdan çıkmadığım için hava çoktan kararmıştı.

Yatağıma oturduğunda yanına oturdum ve uzattığı kahveyi tebessüm ederek aldım. "Ne düşünüyorsun?" dediğinde sadece omuz silktim. Ne düşündüğümden emin değildim.

Babam biraz tereddüt ve endişeyle bana bakıp, "Bu akşam yemeğini odanda yemeni istesem?" dediğinde sıkıntılı çıkan sesi kafamı karıştırdı.

Tamam, anlamında başımı salladım ama nedenini de merak etmiştim. Elimdeki kupayı uzanarak sehpaya bıraktım ve ellerimi konuşmak için hareket ettirdim. *"Neden diye sorsam?"*

Derin bir nefes alarak gözlerini kaçırdı. "Bugün salı ve salı günleri aile yemeği var." Kalbimin kırıldığını hissediyordum. Ben de onun ailesindendim ama dışlandığımı hissetmiştim.

"Yeşil." Yüz ifademden ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki elimi tuttu. "Senin yerin o masada hep var ama babamın seni görmesini istemiyorum." Sam Green'in buraya geleceğini duyunca elimi çekerek yutkundum. Burası oğlunun eviydi, tabii ki gelecekti ama onu görmek istemiyordum.

"Sana bir daha zarar vermesine izin vermem." Babamın gözleri sol göğsümü bulduğunda bakışları öfkeyle karar-

mıştı. "Hepsi benim yüzümden." Suçlulukla söyledikleri dudaklarımı titretti. *"Beni hiç korumadın."* Ellerimi oynatarak bunları söylediğimde pişmanlığı arttı.

"Yapamadım." İç çekerek bakışlarını kahvesine indirdi. "Hayatıma hep babam karar verdi. Hangi okulda okuyacağıma, arkadaşlarıma ve kiminle evleneceğime kadar her şey onun istediği gibi oldu." Bakışları durgunlaştı, sanki o yıllara yeniden dönmüş gibiydi.

"Erich ve benim bir annemiz hiç olmadı," dediğinde içim acıdı, bunları duymak istediğimden emin değildim. "Büyükanneni hiç tanımadık," dedi içli bir sesle. "Ne kim olduğunu ne de nerede olduğunu bize söyledi." Çocuklarından annelerini saklamıştı, öyle mi? Bu gaddarlıktı.

"Babam sert ve kontrolcüydü," dediğinde ilk kez onun sorunlarına ortak olduğum için içimde buruk bir mutluluk vardı. "Yıllar boyunca bir kez bile bizi sevdiğini düşünmedim. Aksine sanki benden ve amcandan bir şeylerin intikamı alır gibi hep nefret etti. Onun emirlerinin dışına çıkarsak aklının alamayacağı şekilde bizi cezalandırırdı."

Başını kaldırdığında o cezaların yarasını hâlâ taşırmış gibi bana baktı. "En basit cezalarından biri, evin bodrumuna bizi kapatmaktı. Kendimizden geçene kadar bize şiddet uygulardı. İlk cezamda daha sekiz yaşındaydım, biz büyüdükçe cezaları da büyüdü." Gözlerim dolduğunda kendi çocuklarına bunu yapan adamdan bir kez daha nefret ettim.

"Ben tıpkı Chloe gibi asi ve dikbaşlıydım. Bana yaptıklarına rağmen hep karşı çıkardım ona ama Erich..." diyerek yutkunduğunda kardeşinin çektikleri canını bir kez daha yakmıştı. "Erich, aynı Vanessa gibiydi. Ona karşı gelinmeyeceğini bilirdi. O yüzden Erich ve Vanessa daha iyi anlaşır. Chloe ile sürekli karşı karşıya gelmemizin sebebi bu çünkü ikimiz de kuralları sevmiyoruz." Tebessüm etse

de gözlerinin arkasına sakladığı hüznü görebiliyordum.

"Kellsey ile evlenmeyi hiç istemedim ama Erich'in özgürlüğü için bunu kabul ettim. Çünkü Erich kendi hayatını kurmak ve babamla olan tüm bağlarını koparmak istiyordu. Babanın gelecekteki varisi bendim çünkü ona göre Erich yeterince güçlü değildi. Evliliği kabul etmem için tek bir şart koştum," dedikten sonra yorgun bakışlarını bana çıkardı. "Erich'in peşini bırakırsa ben de evlenecektim." Acı acı güldü. "Babam bunu kabul etti." Kahvesinden bir yudum aldı, geçmişi konuşmak onu yaralıyordu ama buna rağmen bilmem gerektiğini düşünüyordu.

"Kellsey'i o yıllarda sevemedim ama bir kez bile onu üzmedim. Ona hiç ihanet etmedim çünkü babamın ortağının kızı olsa da Kellsey bana âşıktı. Babama olan öfkemi bir masumdan çıkaramazdım. İstediği gibi ona vakit ayırıyor, birlikte zaman geçirmek için kendimi zorluyor ve onu mutlu etmeye çalışıyordum," dediğinde tebessüm ettim çünkü Kellsey iyi biriydi ve babamın onu incitmekten kaçındığını bilmek beni mutlu etmişti.

Kahvesinden bir yudum alan babam, "Ona âşık değildim ama hayatımdaki kadına saygı duyuyordum," diyerek anlatmaya devam etti. "Zamanla Kellsey'yi sevdim, ona gerçekten değer vermeye başladım. Chloe doğduğunda ona olan sevgim daha da arttı. Vanessa'ya hamile kaldığında dünyadaki en mutlu adam ben gibiydim. Karımı seviyordum ve onunla mutluydum. Zaten Kellsey'nin asla bencil ve sorun çıkaran bir karakteri olmadı. Kendisini bir şekilde sevdiriyordu." Buna inanıyordum çünkü geldiğimden beri odasından çok az çıkmıştı ama dışarı çıktığı nadir anlarda beni görünce mutlu oluyordu. Beni her gördüğünde öz kızına bakar gibi bakıyordu.

Babamın durgun bakışları yine beni buldu. "Bu mutluluğum, iş için Türkiye'ye gidene kadar devam etti." Yutkunduğumda hüzünlü gözlerini benden kaçırmadı.

"Akşam yemeği için gittiğim küçük bir mekân, hayatımın dönüm noktası oldu. Lise üniforması içinde bir grup genç, hemen yan masamızda oturuyordu. İçlerinden biri dikkatimi çekmişti. Onu görene kadar karımdan başka hiçbir kadın ilgimi çekmemişti ama o, beni büyülemişti," dediğinde kalbimin ritimleri hızlanmaya başladı. Annemdi o, değil mi?

Elini uzatıp saçlarıma dokunduğunda canı yanar gibiydi. "Ateş gibi parlayan kızıl saçları omuzlarında salınıyordu," dediğinde anneme olan özlemini bende gidermek ister gibi bakıyordu. Gözlerimde oyalandı. "Yeşil gözleri beni kendisine çekiyordu. O güne kadar yeşil rengin bu kadar göz kamaştırıcı olduğunu bilmiyordum. Işıl ışıl gözleri ve çok güzel bir gülümsemesi vardı." Dudakları kıvrıldı. Şu anda annemi hatırladığını bilmek bile ağlamam için yeterli olmuştu.

Uzanıp gözyaşlarımı sildiğinde onun da acı çektiğini görebiliyordum. "Başını kaldırıp bana baktı, işte o zaman o yeşiller sevdiğim tek renk olmuştu. Onu izlediğimi gördü ama kaçırmamıştı gözlerini. Sanki onun gözlerine bakmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi kızaran yanaklarıyla beni izlemeye devam etmişti. Farklı bir şey yaşıyordum, bunun Kellsey'e olan duygularımdan çok farklı olduğunu o an anlamıştım. Çünkü ona bakarken ben evli ve çocuklu bir adam olduğumu unutmuş ve karşımdaki güzelliğe dalıp gitmiştim. Daha sonra arkadaşlarıyla oradan ayrıldı ama giderken bile sadece onu izlemiştim. Otele geri döndüğümde onu aklımdan çıkaramıyordum," dediğinde ona yasak olan bir kadından hoşlandığı için suçluluk duymuyordu. Oysaki o evli bir adamdı ve itiraf etmek canımı yaksa da Kellsey'i annemle aldatmıştı.

Sıcak kahvenin dumanı yüzüne doğru süzülürken gözlerini birkaç kez kırptı. Duman gözlerini rahatsız etmişti ama kahvenin kokusunu daha fazla solumak için onu

kendinden uzaklaştırmıyordu. Anneme olan duyguları da tam olarak kahve dumanı gibiydi. Rahatsız edici olduğu kadar huzurlu... "Kellsey ve Chloe'yi düşünüp suçluluk duyuyordum ama o isimsiz meleği de aklımdan çıkaramıyorum," dediğinde işte tam olarak bundan bahsediyordum. Bir günahın cezbedici tutkusuna kapılmıştı.

İçinin yangınını sıcak kahveyle bastırmak ister gibi kahveden birkaç yudum alarak derin bir nefes aldı. "O gece aslında Amerika'ya dönmem gerekiyordu ama yapamadım. Dönüşümü erteleyip ertesi akşam tekrar onu gördüğüm o restorana gittim. Onu orada gördüm. Bu sefer tek başına oturuyor ve gözleri birini arar gibi etrafında oyalanıyordu." Gülümsemesi genişlediğinde başını salladı. "O da beni bekliyordu."

Ceketinin iç cebinden çıkardığı küçük bir inci tokaya büyük bir özlemle baktı. "Bir cesaretle masasına oturduğumda gözlerinde oluşan o mutluluk ve yanaklarının kızarmasını dün gibi hatırlıyorum. O an hissettiğim duyguların bir tarifi olamazdı." Annemin olduğunu düşündüğüm inci tokaya bakışları, aşk doluydu.

"O gece tuhaf bir şekilde sanki tamamlanmış gibiydik. Rahatça sohbet ediyor ve birbirimiz hakkında sorular soruyorduk. Daha çok o konuşuyordu, ben onu izliyordum. Ona yalan söylemedim, o gece evli olduğumu, karımın hamile olduğunu ve küçük bir kızım olduğunu söyledim." Gözlerini inci tokadan ayırdı ve başını kaldırıp bana baktı. "Çünkü onu tekrar görmeyi düşünmüyordum, aklında bekâr biri olarak kalmamalıydım. Ona umut verip üzmek istemediğim için evli olduğumu söylemiştim." Bunu biliyordum, annem bana babamı anlatırken babamın onu kandırdığını hiç söylememişti.

Gözleri tekrar tokanın üzerinde oyalandı, sesi artık kısık çıkıyordu. "Belli etmemeye çalıştı ama üzüldüğünü görüyordum. O an neden Kellsey'den önce karşıma çık-

madığını sorguluyordum." Anneme gerçekten âşık olduğunu, ondan bahsederken titreyen sesinden anlıyordum. Annem öldüğü hâlde babam hâlâ onu unutamamıştı. Karısını sevse bile hâlâ anneme olan aşkını yüreğinde gizliyordu. Onun için aşk ve sevgi ikiye bölünmüş gibi farklı kadını temsil ediyordu.

"Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı," dediğinde sesi boğuktu. "Dönüşüm üç ay gecikmişti ve bu sürede Handan ile daha da yakınlaşmıştık. Birbirimizden ayrılamıyorduk, yanlış olduğunu bile bile ikimiz de yasak bir ilişkiye kendimizi kaptırmıştık. Buna daha fazla devam edemeyeceğimi fark ettim. Kellsey ile konuşup ondan boşanacak ve Handan için geri dönecektim. Handan'a geri döneceğimi söyleyerek ondan ayrıldım ve Amerika'ya geldim. Kellsey çok ağladı ama benden boşanmayı kabul etti çünkü bana âşıktı ve o, benim gibi bencil değildi. Kendisi üzülse bile istediği tek şey benim mutluluğumdu." Babam sustuğunda bu aşk üçgeninde aslında Kellsey'nin herkesten daha masum olduğunu bir kez daha anladım.

Söz konusu diğer kadın benim çok sevdiğim annem olmasaydı belki onu suçlayabilirdim. Ama insan kendi annesini yargılayamıyordu ki. Evli olduğunu bile bile babamla yaşadığı ilişkideki tek kurban belki de Kellsey'di ama anneme kızamıyordum. Yaptığı yanlışa rağmen onu seviyordum çünkü benim için çok iyi bir anneydi.

Kocasını başka bir kadına bırakarak aradan çekilmek her kadının yapacağı bir şey değildi. Kellsey'e üzülmekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Boşanma mevzusunu duyan babam Handan'ı öğrendi," derken bakışlarındaki sertlik babasına karşı olan nefretini gizleyemiyordu. "Eğer Handan'ı bırakmazsam onu öldüreceğini söyledi. O gün babamla çok kötü tartıştık ama babamın bunu yapacak kadar acımasız biri olduğunu biliyordum. Handan'ın sana hamile olduğunu öğrendi-

ğimde bile geri dönemedim. Yaşaması için bu gerekliydi çünkü babamın adamlarının onu takip ettiklerini biliyordum. Handan onun hesabına yatırdığım paraya hiç dokunmuyordu ama onu her aradığımda telefonu açıyordu. Sanki bana hiç kırılmamış gibi neşeli bir sesle seni bana anlatıyordu," dediğinde gözleri dolarak başını salladı. "Bana karşı hak etmediğim kadar iyiydi." Çünkü babamı gerçekten çok sevmişti. Sadece sesini duymak bile annemi mutlu ediyordu.

"Aradan altı yıl geçtiğinde bile Handan ile olan ilişkimiz telefon üzerinden devam etti. Bana senin fotoğrafını göndermek istiyordu ama ben, seni bizzat göreceğim güne kadar bunu yapmasını istemedim." Annemin ailesi tarafından evden kovulduğunu falan biliyor muydu? Benimle yalnız başına sokaklarda yaşadığını bilmek bile babama kızmam için yeterliydi. O, annemi severek ona en büyük acıyı yaşatmıştı. Onun sevgisi iki kadını tüketmişti.

Gittikçe öfkelenmeye başladığımı hissetmiş olmalıydı ki elimi tekrar tuttu. "Yapamadım, Yeşil," derken özür diler gibi bana bakıyordu ama benden değil, annemden özür dilemeliydi. İkinci kez o restorana gitmek yerine evine dönseydi annemin hayatında hiç olmayacaktı.

Kızgın bakışlarımı geçmişin pişmanlığıyla karşıladı. "Ne seni ne de anneni koruyamadım çünkü babamın yapacaklarının bir sınırı yoktu. Chloe'yi bile kendi gibi pis işlerine kurban olarak seçti. Henüz beş yaşındayken onu kaçırttı ama tüm şüpheleri kendisinden uzaklaştırarak bunu yaptı. Bizimle aramalara katıldı ve ilgili büyükbaba rolüyle beni bile kandırmayı başardı. Chloe'yi bulduğumuzda kalbi artık sağlıklı değildi çünkü Chloe artık bir Taşıyıcı'ydı," dediğinde başımdan aşağıya buz gibi sular dökülmeye başlamıştı. Hep ben Türk kızıyım diye bana bu kötülüğü yaptığını düşünmüştüm ama hayır, kötülük Sam Green'in ruhuna işlemişti. Oğlu ve Kellsey'den doğan

bir çocuğa bile acımamıştı. Beş yaşındaki Chloe'yi Taşıyıcı yapan bir adam, anneme ve bana neler yapmazdı. Babam bunu iyi bildiği için annemden uzak durmuştu. Sanırım artık onu daha iyi anlıyordum.

Soğuyan kahvesine boş gözlerle bakarken yüzündeki sıkıntılı ifade uzun süredir oradaydı. "Birkaç yıl içinde Chloe o kadar kötüleşti ki onu kaybediyorduk. Hızlı kilo kaybı, iştahsızlık ve kan kusmalar başlamıştı. Chloe'nin vücudu kalbe karşı direniyor, onu kabul etmekte güçlük çekiyordu. Senin yıllardır taşıdığın bu kalbi Chloe sadece birkaç yıl taşıyabildi. Ölüyordu ve onun için uygun bir donör bulamıyorduk. Bir gün ben işteyken babam eve gelip kızları almış. Kellsey ona engel olamadığı için beni aradı ama babam uzun süre telefonlarımı açmadı. Torunlarıyla küçük bir tatile çıktığını söyleyip telefonu kapatmıştı." Sanırım onları nereye götürdüğünü biliyordum çünkü bu kısımdan sonrası benim hayatımdı.

"Onları Türkiye'ye kaçırmış! Mekânı, doktorları ve senin de kaçırılmanı önceden ayarlamış!" Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. O kızgındı ama ben kırgındım. Bana olanları hak etmemiştim.

Soğuyan kahveyi masanın üzerine bıraktı. Yüzüme doğru düzgün bakamıyordu. Olanlardan kendisini suçladığı için sık sık gözlerini kaçırıyordu. "Vanessa ve Chloe'yi bize geri getirdi." Mavi gözleri nemli bir şekilde bana bakarken başını ağır ağır salladı. "Evet, ablan göğsünde senin kalbinle geri döndü. Chloe bunun üstesinden gelemedi, çok denedi ama bunu bir türlü aşamadı. Neredeyse aklını kaçıracak raddeye gelmişti ve geceleri uykusunda sürekli, *kaç* diye çığlıklar atıyordu." Çünkü rüyasında beni görüyordu, değil mi? O gün de kaçmam için çok uğraşmıştı ama büyükbabası beni yakalamıştı.

Babam sırtını duvara yaslayıp başını eğdi ve ayaklarına bakmaya başladı. Bana bakacak yüzü yok gibiydi. "Belki

unutmasına yardımcı olur diye uzman bir estetik cerrahtan yardım aldık," dedi. "Göğsündeki yara izini küçük bir operasyonla sildirdik fakat bir yıl boyunca hiç unutmadı. Artık gerçek anlamda çıldırma noktasına geldiğinde bir gece büyük bir travma geçirdi ve o sahneler silindi zihninden." O dönemlerde ben hasta bir kalbe alışmaya çalışırken o, burada kızıyla ilgileniyordu. Sadece gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Bana olanları hiç düşünmedin!" Ayağa kalkarak öfkemi haykırmak için ellerimi kullandım. *"Ben ondan daha kötü bir hâldeydim!"*

"Bu doğru değil." Korkarak bana yaklaştığında bir adım geriye giderek onu durdurdum. *"Bana doğru olanı söyle o zaman! Kızın benim kalbimle şu anda nefes alırken ben ölüyorum!"* Belki Chloe de benim gibi suçsuzdu ama bu, onun benim kalbimi taşıdığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Yeşil gözleri acının izleriyle dolarken gözlerini yumdu. "Kalp sana geçtiği an tüm ülke Taşıyıcı'nın varlığını öğrendi," dediğinde duymak istediğim bunlar değildi. Asıl duymak istediğim, burada kızlarıyla uğraşırken gücünün kudretinin neden bana ulaşmadığıydı. Benim için de bir şeyler yapabilirdi, yapmalıydı. Kızının göğüs kafesinden sildirdiği izleri ben hep taşımıştım!

Gözlerimden süzülen yaşları gördükçe onun da gözleri doluyor ama bana yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Babam kendi yaptığı rezalet duyulmasın diye Chloe Taşıyıcı'yken susmuştu," dediğinde sesi bakışlarından daha ıslak hissettiriyordu. "Ancak Taşıyıcı değişince senin gerçek kimliğini ifşa etti. Sen dokuz yaşına girene kadar adamlarım sen ve anneni koruyorlardı. Senin için kaç kişiyi öldürmek zorunda kaldığımı tahmin bile edemezsin. Evet, babam bile yıllarca benden bir katil yaratmayı başaramazken ben ilk cinayetimi peşine taktıkları bir tetikçiyi öldürerek işledim. Bir bakan olsam da kendi koltuğuma

defalarca ihanet ettiğimi biliyorum. Sahip olduğum tüm gücü uzakta olan iki kişiyi korumak için harcadım. Sen o kalbi taşırken polisler dâhil herkesi sizden uzak tutmayı başardım. Türkiye'deyken neden hiç saldırıya uğramadınız sanıyorsun?" Haklı olmasından nefret etmeye başlamıştım.

"Kelsey bir kaza geçirip sakat kaldı. Hastanede karım ve kızlarla ilgilenirken o ara sizi ihmal ettim. Babamın peşinize düştüğünü öğrenir öğrenmez Türkiye'deki adamlarıma ulaştım. Handan'ı ve seni yanıma getirmeleri için adamlarımı gönderdim fakat annen için geç kalmıştım." Gözlerinden süzülen bir damla yaşı sildi, durumu benden farklı değildi. "Dünyanın farklı yerlerinde iki ailem vardı ve ben her ikisini korumaya çalıştıkça daha çok başarısız oldum."

"Babanı öldürseydin böyle olmayacaktı!" dedim. Evet, o da kendince haklıydı ve kahretsin ki hâlâ ondan nefret edemiyordum. Aksine tüm olanlara rağmen onu seviyordum ama babam da masum sayılmazdı. *"Benim için işleyeceğin ilk cinayetin o olmalıydı, baba! O zaman annem yanımda olurdu!"* dediğimde yere yığılıp ağlamaya başladım. Sam Green benden her şeyimi almıştı, hem de her şeyimi. Ölümlerden nefret etsem de o adam yaşamayı hak etmiyordu.

Babam yanıma gelerek diz çöktü ve çenemden tutarak başımı kaldırdı. "En azılı suçlular bile kendi kanında olanları kolayca öldüremez," derken yüzümü avuçlarının arasına alıp gözyaşlarımı sildi. "Nefes aldığım her saniye onu öldürmeyi istedim, hâlâ istiyorum ama yapamıyorum! Onu hayatımdan çıkardığım hâlde ısrarla her salı buraya geliyor. Bazen sadece ölüm haberini duymayı bekliyorum çünkü sana veya kardeşlerine bir kez daha zarar verirse onu öldüreceğimi biliyorum." Bana sarıldığında onu itmedim ama ona sarılmadım da. Tek yaptığım hissiz bir

şekilde bunun bitmesini beklemekti, asla bitmeyeceğini biliyor olsam da.

Herkes akşam yemeğine indiğinde bir hizmetçi odama gelmiş ve babamın beni yemeğe çağırdığını söylemişti. Daha sonra sanki korkumu anlamış gibi büyükbabamın işi çıktığı için yemeğe gelmeyeceğini söylemişti. Rahatladım çünkü o cani ihtiyarı görmek istemiyordum. Odamdan çıkıp alt kattaki yemek salonuna geldiğimde herkes masadaki yerini almıştı. Vanessa'nın yanında oturan adamı görünce gülümsedim. O da hemen ayağa kalkmıştı. "Aman Tanrım, Yeşil!" diyen Erich gülerek yanıma geldi ve bana sımsıkı sarıldı. "Şu sıkıcı aile yemeklerini ilk kez sevdim," dediğinde kıkırdayıp ona daha çok sarıldım. Amcamı özlemiştim. Bana bakarak yüzümü büyük ellerinin arasına aldı. "Daha mı güzelleştin sen?" dediğinde gülmeye başladım. Kalbimi nasıl kazanacağını iyi biliyordu.

"Erich, kızımı rahat bırak ki yemeğini yesin." Babamın homurtusuyla amcam güldü. "Kıskanç bir baban var." Bana göz kırparak elimi tuttu ve Chloe'nin yanına oturmama yardım etti. Masadaki yemeklere aç gözlerle bakıtığımda Erich, "Neden başlamıyoruz?" diyerek aklımdaki soruyu sordu.

Babam sıkıntıyla bir nefes alarak Vanessa'yı gösterdi. "Adamları olmadan yemek yemeyi kabul etmiyor." Bu doğruydu, burada kaldığım şu iki günde o üç korumanın da bizlerle yediğini fark etmiştim. Erich kaşlarını çatarak, "Vanessa?" dediğinde Vanessa omuz silkti. "Kıskanma, Erich. Sen yokken kendimi onlarla oyalıyorum," deyince amcamın ona olan ters bakışları hoşuna gitmiş gibi Vanessa güldü. İkisi çok iyi anlaştığı için birbirini paylaşamıyordu.

Kısa süre sonra korumalar da masadaki yerlerini alınca yemeğe başladık. Hanks önündeki karideslerin hepsini tabağıma boşalttı. "Fazla zayıfsınız, leydim," dediğinde ona tebessüm ettim.

Elijah ise tabağındaki bezelyeleri kaşık kaşık tabağımdaki karideslerin yanına koydu. "Sebze çok faydalıdır," deyince akşam vakti bile gözlüğünü çıkarmayan adam beni güldürdü.

"Kızı düşünüyormuş gibi yapmayı bırakın," dedi Vincent. "Sevmediğiniz şeyleri onun yemesini beklemeyin." Vincent'in sözleriyle kaşlarımı yukarı kaldırıp ikisine baktım.

"Yalan," dedi Hanks.

"İftira," diyerek ona destek oldu Elijah. Aynı anda konuşan adamlara kahkaha attığımda Vanessa üçüne ciddi bir suratla bakmaya başladı. "Konuşacak kadar aç değilseniz odanıza gidin," dediğinde üçü hiç alınmadı ama ayağa kalktılar. "Gidip çatı katında birkaç el kâğıt oynayalım beyler." Elijah'ın sözleriyle Vanessa ciddiyeti bırakıp hemen tebessüm etti. "Yemekten sonra birlikte oynarız," diyerek hevesli bir şekilde konuşunca hepsi gülmemek için birbirine baktı.

"Biz aç değiliz. Size afiyet olsun, efendim," dedi Hanks. Vanessa dişlerinin arasından, "Oturun şuraya!" diye tıslayınca adamları zafer kazanmış gibi sırıtarak yeniden oturdu. Burada patron kimdi, anlamadım.

Erich sanki oyun arkadaşına küsmüş gibi tabağını alarak ayağa kalktı. Yanıma oturunca babam ve Kellsey kahkaha attı. Vanessa'ya mı küsmüştü? Vanessa da tabağını aldı ve gidip onun yanına oturdu. "Benim yanımdan kalktığına inanamıyorum," diye sızlandığında Erich yine tabağını alıp ayağa kalktı. "Sen git, çatı katında oyun oyna," diye homurdanıp az önce kalktığı yere geri oturdu.

Vanessa tekrar tabağını alarak onun peşinden gitti. "Sen varken o aptallarla oynayacak değilim," diyerek Erich'e sevimlilik yapmaya başladı. Ancak Erich, "Nicholas, söyle kızına, uzak dursun benden," diyerek tavırlı bir sesle konuşunca masadaki herkesi güldürmüştü.

Babam gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Vanessa, uzak dur kardeşimden," dedi keyifli bir sesle.

Vanessa, Erich'e sırnaşarak, "Baba, söyle amcama, en çok onu seviyorum," dedi.

"Erich, ne hâlin varsa görecekmişsin."

"Baba, yanlış haber sızdırıyorsun!"

Üçünün atışmasına gülerek yemeğime döndüm. Vanessa ve Erich gerçekten kardeş gibi yakındı. Zaten Erich yaş olarak bizden çok büyük olmadığı için her yaşa kolayca uyum sağlıyordu. Onlar kendi aralarında tartışırken Chloe'nin Elijah'ı izlediğini gördüm. Bakışları durgunlaşan kız iç çekerek ona bakıyordu. Elijah bunu hissetmiş gibi başını kaldırdığı an Chloe hemen başını tabağına eğdi. Bunu gören Elijah sırıtarak tekrar yemeğine döndü. Aralarında bir şeyler vardı kesin.

"Efendim?" Ellerini karnında birleştirerek babama bakan bir hizmetçi içeri girdi. "Babanız geldi," diyen kız daha sözlerini bitirmeden *o* içeri girmişti.

Evet, en büyük kâbusum artık tam karşımdaydı.

10

KISKANÇLIK VE İNTİKAM

"Bazen öfkesi de sahiplenmesi de ölümcül boyutlarda olabiliyordu ama tüm o kötü duyguların içinde iyi olan tek şey, beni paylaşamıyor olmasıydı. Bir başkasını değil, beni."

Her insanın hayatında ölesiye nefret ettiği birileri mutlaka vardır. Benim de vardı, çocukluğumu benden alan adama nefretim vardı. Kalbimi acımasızca söküp alan birinden nefret etmemin en büyük sebebi, benden annemi almış olmasıydı. Annem gözlerimin önünde ölmüştü ve bunu damarlarımda kanı dolaşan biri yapmıştı. Kendi çıkarları uğruna benden annemi alacak kadar insanlığını yitirmişti. Onun için merhamet ve sevgi kelimeleri asla var olmamıştı. O, çıkarları uğruna kendi kanından olanlara kıyacak kadar acımasızdı. Ölüm emrimi veren adamı yıllar sonra tam karşımda görmek, geçmişe dönerek yeniden aynı acıları yaşamama neden oluyordu. Onun gözlerine baktıkça kendimi bir depoda buluyor ve nefes alamıyordum. Çığlıklarım duyulmuyor ve kalbimi benden alacak kardeşimle tanışıyordum. Kaçıyordum fakat başarısız olduğum için kendimi bir sedyede buluyordum. Sonuç ne mi oluyordu? Ben göğsümde hasta bir kalple dilsiz bir şekilde gözlerimi açıyordum. Üstelik birkaç yıl sonra annemin ölümünü bir sokak lambasının altından izliyordum.

Şimdi büyükbabam olacak adama bakarken aslında geçen her saniye daha fazla acı çekiyordum. Çünkü ona bakınca hatırladıklarım tam olarak bunlardı.

Yaşına rağmen hâlâ dinç görünen adamın gözleri tehlikeli bir şekilde beni bulunca, "Bak sen," dedi alay edercesine. "Küçük Taşıyıcı'mız da buradaymış." Takım elbisesinin ceketinin önü açık olduğu için taktığı silahı görüyordum. Ceketin üzerine giydiği pardösüyle bir mafya babasını anımsatıyordu ki zaten öyleydi.

Masadaki herkes onun gelişiyle rahatsız olmuş gibi hareketsiz dururken babam yavaşça ayağa kalktı. Babam gergin gözlerle ona bakıp, "Sana gelmemen gerektiğini söylemiştim," dediğinde sesi sinirliydi. İşi çıkmamıştı, değil mi? Ben odamda tek başına yemeğimi yemeyeyim diye babam ona gelmemesini söylemişti.

Sam Green kibirli bir ifadeyle beni göstererek güldü. "Bu piç kurusu için beni aradığına inanamıyorum," dediği an babam kaşlarını çattı. "O, benim kızım!" diyerek ona önünde durduğu kapıyı gösterdi. "Şimdi evimden git."

Babamın sert çıkışıyla yaşlı adamın gülüşü usul usul kaybolurken gözlerini benden ayırmıyordu. Babamdan böyle bir tepki beklemiyor olacaktı ki yumruklarını sıktı. "Benimle nasıl konuşacağını sana hatırlatmamı istemezsin, Nicholas!" dediğinde bunun bir tehdit olduğu çok açıktı.

Tehdit barındıran sözleri yüzünden babamın dudakları kıvrıldı ve ceketini kenara çekerek dikkatleri belindeki silaha çekti. "Yeşil ve Kellsey bu gece senin yüzünden herhangi bir kriz geçirirse kimin oğlu olduğumu sana bizzat göstermek zorunda kalacağım," dediğinde Sam Green'in gözlerinde hayal kırıklığının yanı sıra korkunun izlerini de görmüştüm.

"Yeşil," diyen Kellsey'nin sesini duyup ona doğru döndüm. "Odana git, tatlım." Benim için endişelenen kadının durumu benden farklı değildi. Rengi atmıştı ve masada duran elleri titriyordu. Rahatsızlığının ne olduğunu bilmiyordum ama iyi görünmüyordu.

Babama bakarak karısını gösterdim. "Onu götür buradan, iyi görünmüyor." Ellerimle söylediklerimden sonra babam başını eğip Kellsey'e baktı. Hızlı hızlı nefes aldığını görünce telaşa kapılarak onu kucağına aldı. "İlaçlarını yine unuttun, değil mi?" diye onu azarladığında, Kellsey tebessüm ederek başını babamın göğsüne yorgunca koydu. Tam olarak neyi vardı?

Babam karısını götürürken Sam Green'in tam karşısında durdu. "Döndüğümde evimden gitmiş ol!" diye onu uyararak salondan çıkmıştı.

Sam Green gitmek şöyle dursun, ısrarla bana bakıyordu. "Bu ailede yeri olmayan sadece sensin!" diye tıslayıp bana doğru yürüdüğü an Chloe kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Babamı duydun, şimdi git!" diyen Chloe'nin sözleriyle daha çok çıldırdı. "Sen kes sesini!" diye bağırdığında rengi öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Baba!" Erich ona seslendi lakin onu duymazdan gelerek ölümcül gözlerle ayakta duran Chloe'ye bakmaya başladı. "Bu aileye sorundan başka bir şey getirmeyen nankör bir çocuk benimle böyle konuşmaya cüret edemez!" dediğinde Chloe'nin sertçe yutkunması ve gözlerindeki hüzün canımı yakmıştı.

Vanessa oturduğu yerden arkasına yaslanarak meyve suyunu içerken, "Sözlerine dikkat et, ihtiyar," diyerek gayet sakince konuştu. Bizim aksimize ondan korkmuyordu.

Sam Green'in gözleri onu bulduğunda âdeta ateş saçıyordu. "Asıl sen böyle bir rezalete nasıl izin verirsin!" dediğinde Vanessa onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmış

gibi ona bakıyordu. "Bu kızın burada olduğunu geldiği ilk gün bana söylemeliydin!" diye bağırdığında kaçarak ondan uzaklaşmak istedim. Ancak sanki felç geçirmişim gibi yerimde kaskatı kesilmiştim. Bu adama yakın olmaya dayanamıyordum.

Vanessa baygın gözlerle ona bakarken sıkılmış gibi esnedi. "Ne yapacağımı ne zamandır sen söylüyorsun?" dedi, bu kızdaki sakinlik insanı hasta ederdi.

Sam Green'in yüzündeki her kas sinirden seğirirken dişlerinin arasından, "Vanessa!" diye ona sesini yükseltince Vanessa ayağa kalktı. Onun kalkmasıyla masadaki üç koruması da ayağa kalkınca Vanessa'nın dudakları kıvrıldı.

Yaşlı adama bakıp, "Yarın konuşuruz, şimdi evine git yoksa..." dedikten sonra sevimli bir şekilde ona gülümsedi. "Ben seni göndermek zorunda kalırım," dedi ve korumalarına kısa bir bakış attı. Korumaları bir saniye bile beklemeden, silahlarını çıkarıp Sam Green'e doğru tuttular. Afalladım. Bu kız çıldırmış olmalıydı.

"Sen?" diyen yaşlı adam da şaşkındı. "Bana silah mı çektin?"

Vanessa gülerek omuz silkti ve eğilip çizmesindeki küçük silahı çıkardı. Daha sonra büyükbabasının gözlerinin içine bakarak elindeki silahı ona doğrulttu. "O dediğini şimdi yapmış bulunuyorum," dedi. Gerçek anlamda bir akıl hastası gibi davranıyordu. Ateşle oynarken fazla sakin ve soğukkanlıydı.

Sam Green'in boynundaki damarlar hızla atarken gözlerinde gördüğüm nefret bu sefer Vanessa içindi. Evet, bu adam kendisine karşı çıkan herkesten nefret edecek kadar gaddar biriydi. "Bunu yanına bırakmam!" diyerek haykırdı. "Beni karşına almakla büyük hata ettin!" dediğinde gözleriyle Chloe'yi işaret ettiğini sadece ben ve Vanessa gördük.

Onun tehdidiyle Vanessa sakinliğini bozarak kaşlarını çattı. "Dene!" diyerek dişlerinin arasından konuştu. "Dene ki ben de sana katışlık vereyim," diyerek başını hızlıca salladı. "Unutma, rakibini sırtından vurmayı bana sen öğrettin, yani arkanı döndüğün an tetiğe basmayacağımın bir garantisi yok." Buz gibi gözlerle büyükbabasına bakarken dudağının köşesi hastalıklı bir ifadeyle kıvrıldı. "Biz aynıyız, değil mi?" diyerek ona ölümüne meydan okudu. "Kendi kanımızdan olana ihanet etmeyi iyi biliriz!" dediğinde her şeyi yapabilecek bir potansiyeli olduğunu insanın iliklerine kadar hissettiriyordu.

"Sen tarafını seçtin," diyen yaşlı adam hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Şimdi bekle ve olacakları gör!" En azından Vanessa'yla uğraşacak diye beni bir süre ihmal ederdi.

Rahat bir nefes aldığımda Chloe onaylamayan bakışlarını kardeşine çevirdi. "Yaptığın aptallıktı, şimdi sana saracak." Onun için endişelendiğini saklamaya çalışsa da pek başarılı olamadı.

Vanessa elindeki silahı yerine koyarak alayla güldü. "Kimseden korkum yok," dedikten sonra kapıya doğru yürüdü. "Hamlesini bekliyor olacağım." Rahat görünmeye çalışıyordu ama olacaklardan korktuğunu görebiliyordum.

Bir Hafta Sonra

Yanağımda gezinen yumuşak bir dokunuşla gözlerimi usulca açtım. Derin bir iç çektim, uyumamak için kendimi zorluyordum. Babamın yatağımda oturup yüzüme gelen saçlarımı çektiğini baygın gözlerle izliyordum. Kalkmak istiyordum ama son bir haftadır olduğu gibi yine parmağımı kıpırdatacak hâlim yoktu. Büyükbabamın ziyaretinden sonra o gece yatağıma girdiğimi hatırlıyordum. Ancak daha sonra olanlar parça parçaydı zihnimde. Gece

ateşlendiğimi hatırlıyordum, sonra da Chloe'nin endişeli sesini. Ondan sonrasında ise gözlerimi her açtığımda biri baş ucumdaydı. Hatta bir ara Vanessa'nın kolumdan tutarak lavaboya gitmem için bana yardım ettiğini bile hayal meyal hatırlıyordum. Lakin her anı zihnimde puslu bir iz bıraktığı için gerçek mi yoksa hayal mi, emin değildim.

Babam, "Nasıl hissediyorsun?" diyerek dudaklarını alnıma bastırdığında gülümsemeye çalıştım ama buna bile hâlim yoktu.

"Yeşil?" Babam tükenmiş hâlimi izledikçe gözleri doluyordu. "Doktorların ne söylediği umurumda değil," dediğinde âdeta bana yalvarıyordu. "Bana ölümünü yaşatma, kızım." Uyurken beni muayene eden doktorların onunla konuştuğunu anladım.

"Ölüm artık beni korkutmuyor." Ellerimi hareket ettiremediğim için dudaklarımı oynatarak söylediklerimi anlamadı. Hep istediğim gibi babamı bulmuştum, yani artık kalmak için bir sebebim yoktu.

"Uyandı mı?" Erich'in sesiyle başımı yavaşça çevirdim. Chloe ile içeri girdiklerini gördüm ama Chloe'nin gözleri ağlamış gibi ıslaktı.

"Bugün nasılsın?" Amcam elindeki siyah çantayı yatağımın üzerine koydu. Babam ayağa kalkarak onun beni muayene etmesine izin vermişti. Amcam artık ezbere bildiğim nabız ve kalp kontrollerimi yaparak pijamamın ilk iki düğmesini geri kapattı. "Nasıl?" diyen babama tebessüm etti. "Hâlsizliğinin sebebi okulda alışık olduğu ilaçları aksatması," dediğinde babamın korkularını yatıştırmak ister gibi bakıyordu. "Uzun yıllardır yüksek dozlu ilaçlar kullandığı için vücudu o şeylere karşı bağımlılık gösteriyor. Şu anda gösterdiği belirtiler, vücudunun çoğunun ilaçtan arınmaya başladığının işareti. Yanılmıyorsam yakında yeni bir nakil operasyonu için vücudu hazır olacak."

dediğinde babam rahatlayıp sesli bir şekilde nefes verdi. Chloe ise dolu gözlerle bana tebessüm ediyordu.

"Yani kalp bulunursa iyileşme şansı var mı?" Chloe'nin sorusuna amcam bir süre cevap vermedi. "Yüzde on gibi şansı var," dedi. Çok düşüktü ama eskiden yüzde bir gibi yaşama şansım vardı. Erich'in sözleriyle herkes tekrar umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı çünkü yüzde doksanlık bir ölüm ihtimali bize göz kırpıyordu. Burada bir hastane olması gereken her şey vardı. Babam ihtiyacım olan her şeyi buraya taşıdığı için amcam serumumu değiştirdi. Koluma yaptığı iğneyle yine gözlerim kapanmıştı. "Bırakalım, biraz daha dinlensin."

Ertesi Gün

"Çocuk bakıcısı olmaktan daha önemli işlerim var, anne!"

"Vanessa, sızlanmayı bırak ve küçük kardeşini giydir!" Duyduğum seslerle gözlerimi açtığımda Kellsey'nin tekerlekli sandalyesiyle yatağımın yanında olduğunu gördüm. Vanessa ise dolaptan eline aldığı kıyafetlere bakıyordu. Gözlerimi açtığımı görünce kaşlarını çattı. "Uyandığına göre kendin giyinebilirsin!" Elinde tuttuğu kıyafetleri yatağın üzerine attı ve pencerenin yanındaki koltuğa oturdu.

"Vanessa, biraz kibar ol." Kellsey onu azarlayarak bana döndü ve elimi tutarak tebessüm etti. "Bugün hava güzel, birlikte dışarı çıkalım mı?" diye sorduğunda başımı hafifçe salladım ama ayağa kalkacak durumda değildim. Ayrıca güzel hava benim için pek güzel olmuyordu.

Vanessa ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki bana göz devirdi. "Annem hava güzel derken dışarıdaki kara bulutlara değinmek istiyor. Malum, senin güzel anlayışın bu." Onun sıkılmış bir şekilde söyledikleriyle Kellsey'e

döndüm. Vanessa'yı onaylayarak başını salladı. "Soğuğu sevmem ama sana eşlik edebilirim." Bu kadına her geçen gün daha çok ısınıyordum.

Kolumdaki serumun çıktığını görünce yavaşça yataktan oturdum. Bugün kendimi biraz daha iyi hissediyordum, üstelik serumdan dolayı hiç açlık hissetmiyordum. Elimle sürahiyi göstererek Vanessa'ya baktığımda sıkıntıyla burnundan soludu. "Hizmetçin mi var?" Söylenerek ayağa kalktı ve bir bardağa suyu doldurup bana uzattı.

Fakat tam içmek üzereydim ki aniden elimdeki suyu çekip aldı. Gözlerini kısarak bardaktaki suya bakıyordu. "Bu suyun renginde bir gariplik var." Fısıltıyla söylediklerini duymuştum ama suda bir tuhaflık göremiyordum. Bir dikişte tüm suyu içtikten sonra biraz bekledi. Sanki suyun kendi vücudunda bıraktığı etkiyi analiz eder gibiydi. Aynı sürahiden suyu doldurmak yerine sürahiyle dışarı çıktı ve yaklaşık iki dakika sonra mavi bir bardakla bana su getirdi. "Al, iç." Ne yapmaya çalıştığını anlamasam da suyu alarak içtim.

Yatağın üzerinde duran kıyafetlerime uzanıp aldığım esnada içeriye bir kadın girdi. Kahvaltı tepsisiyle içeri giren sarışın kadınla birlikte Vanessa'nın korumaları da gelmişti. Elijah tepsiyi göstererek beni işaret etti. "Bayan Green acıkmış olabilir," dediğinde Vanessa gözlerini kısarak hizmetçi kadına baktı. "Yeşil'in odasına bu sabah suyu koyan kimdi?" dediğinde sesi sakin ama bakışları ürkütücüydü. Vanessa'nın yine neyin peşinde olduğunu merak etmeye başlamıştım. Kadın bir süre düşündü.

"Sanırım Zoe'ydi, efendim."

Vanessa başını sallayarak Vincent'te döndü. "Onu alın ve ben gelene kadar bir yere gitmesine izin vermeyin." Alnındaki terleri silerek sertçe yutkundu. "Elijah, beni hastaneye götür," dediğinde gözlerimi irice açtım. Suda zehir

mi vardı? Vanessa az önceki hâline göre daha solgun görünüyordu. Bu aptal kız zehirli olduğunu düşündüğü bir suyu içerek mi test etmişti?

"Vanessa, iyi misin?" Kellsey'nin sesiyle annesine tebessüm ederek yanına gitti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sabah yediğim omlet dokunmuş olmalı. Sakin ol, sadece ilaç yazdırmak için gidiyorum. Zoe iki günlük suyu buraya koyduğu için onu azarlasam iyi olacak." Annesinin omuzundaki şalı düzeltti. "Dışarıda fazla kalma." Gözleri beni bulunca, "İkiniz de," dedi. Daha sonra koltuğun üzerindeki çantasını alıp Hanks'in kulağına bir şeyler söyledi. Hanks'i burada bırakıp diğer iki korumasıyla dışarı çıktı.

Hanks, kadının elindeki tepsiyi gösterdi. "Şimdi yemeyecek, götür onları," dediğinde zehirli sudan sonra kontrol etmeden bana bir şey yedirmeyeceğini anladım. Sam Green'di, değil mi? Hizmetçilerden birini kullanarak beni öldürtmeye çalışan oydu.

Hanks önce bana daha sonra da Kellsey'e baktı. "Kapıda bekliyor olacağım, bugün size ben eşlik edeceğim," dedikten sonra o da dışarı çıkmıştı. Vanessa annesini kandırsa da suyun zehirli olduğuna emindim, zehirlendiği için hastaneye gidiyordu. İyi ama o kız benim için neden o suyu içmişti? Benden kurtulmak istiyordu, yani tek yapması gereken suyu içmeme izin vermekti. Bazen onu gerçekten anlamıyordum.

"Bu yeşil elbise gözlerinle uyumlu, Yeşil." Kellsey gülerek elindeki yeşil elbiseyi bana gösterince tebessüm ettim. Onu kırmamak için elbiseyi alarak aynada kendi üzerime tuttum.

"Hey, şuna bakın!" Chloe heyecanlı bir şekilde beyaz bir elbiseyle yanımıza geldi. "O aptal buna kesin bayılır çünkü elbise beyaz," dediğinde kahkaha attım.

"Kardeşinizle dalga geçmeden hediyelerinizi seçin." Kellsey bizi uyarınca gülüşümüzü gizlemek zorunda kaldık. Bugünün Vanessa'nın doğum günü olduğunu öğrenmiştim. Babam mekânı seçerken biz üçümüz de akşam için alışverişe çıkmıştık. Tanınmamak için saçlarımı şapkanın altına gizlemiştim, üstelik siyah gözlüklerle şu ana kadar herhangi bir sorun yaşamamıştım.

Bir süre sonra Kellsey'den izin alıp alışveriş merkezinde tek başıma dolaşmaya başladım. Kellsey fazla uzaklaşmamam için beni uyarmıştı. Tek başıma gezmem benim için güvenli değildi, bu yüzden bana izin verirken çok fazla uyarmıştı. Vitrinlere bakarak yürüyor, Vanessa'ya ne alacağımı düşünüyordum. Çok fazla elbisesi olduğu için elbise almaktan vazgeçip bir üst kata çıktım. Yürüyen merdivenler dâhil buradaki her şey bana çok yabancı geliyordu. Sanki çağdışı kalmışım gibi hissediyordum. İnsanların arasından geçerek süslü vitrinlere bakarken erkek reyonuna takıldı gözlerim.

Bu geçen günlerde onu düşünmemeye çalışmıştım ama ne aklımdan ne de kalbimden çıkıyordu. İşin garip yanı, onun varlığını şu anda bile hissediyor olmamdı. Kalbimin ritimleri sadece onun varlığıyla değişiyordu ve kalbim şu anda yine göğsümde çırpınıyordu. Gerçi onu ne zaman düşünsem kalbim hep böyle hızlanırdı ama sanki buradaydı ve beni izliyordu.

Beni takip ediyor olabilir misin?

Kendi etrafımda dönerek onu bulmaya çalıştım ama bir gölgeyi bulamayacağımı bildiğim için iç çektim. İstediğinde gerçek bir hayalete dönüşebiliyordu. Bir yıl boyunca yan odamda kalmıştı ama bana bunu hiç hissettirmemişti. Artık notlar üzerinden konuşurken aynaya yapıştırılan tüm o notların hızını anlıyordum. Odama girip çıkması onun için çok kolaydı.

Askıların üzerinde parmaklarım gezinirken siyah bir gömlekte durdum. Gömleği askıdan çıkarırken onu kendi seçtiğim bir gömleğin içinde hayal ettim. Bu bile yüzümde küçük bir tebessüm oluşmasını sağlamıştı. Hep o bana bir şeyler alırdı, tıpkı son aldığı mavi elbisenin şu anda üzerimde olması gibi. Ben ona ilk kez bir şey aldığım için bu beni heyecanlandırıyordu. Evet, beni bırakmış olsa da bunu onun için alacaktım. Babamın bana verdiği kredi kartıyla gömleği satın aldım ve küçük bir paket yaptırdım. Mağazadan çıktığımda çantamdaki defter ve kalemi çıkarttım. İç çekerek bir şeyler yazdım ve sayfayı koparıp karton çantanın içine sıkıştırtırdım. Yürüdüm ve paketi büyük süs bitkisinin altına bıraktım. Eğer gerçekten buradaysa onun için aldığım gömleği almalı ve yazdığım notu okumalıydı.

Üzerinde görmeyi isterdim.

Not: Burada olduğunu biliyorum çünkü hissediyorum. Bilmen gereken bir şey var, senden hiç olmadığı kadar nefret ediyorum. Lütfen hiç karşıma çıkma çünkü seni unutmama az kaldı.

Vanessa'nın hediyesini alıp çantama koyduktan sonra tekrar yürüyen merdivene yöneldim. Yeniden aşağıya indiğimde Kellsey ve Chloe'yi bıraktığım yerde buldum. Chloe hâlâ beyaz elbiselere bakıyor, Kellsey ise akşam için bana bir elbise seçiyordu. Beni görünce, "Yeşil, yeteri kadar kaçtın, şimdi şunları dene," diyerek beni azarladı ve kucağında biriktirdiği dağ gibi elbise yığınını gösterdi. Onları denemem saatlerimi alırdı, bu kadınla gerçekten dışarı çıkılmazdı. Ona bağlanıyordum. Belki de kabul etmek istemediğim buydu, çoktan bağlandığım gerçeği.

Tahmin ettiğimden daha güzel geçmişti dışarıdaki küçük kaçamağımız. Chloe ile birbirinden farklı kıyafetler

...dönmelerden çıktıkça Kellsey kahkaha atarak fotoğrafımızı çekmişti. Nerede abartı ve komik kıyafetler varsa onları bulup deniyorduk. Kellsey'i sevmeye başlamıştım, üstelik Chloe'yle de aramızdaki tüm buzları eritmiş gibiydik. Bana karşı o kadar iyiydi ki kalbimi aldığı için uzun süre ona kızgın kalamıyordum. Onu affetmemin en büyük sebebi, göğsünde benim kalbimi taşıdığını bilmiyor olmasıydı. Chloe ikizini bulmuş gibi yanımdan hiç ayrılmıyor, beni neşelendirmek için her şeyi yapıyordu. Ona artık ne kızgınlığım kalmıştı ne de kırgınlığım. Ablamı çok seviyordum ve o da benim yanımda çok mutluydu. Vanessa ile hâlâ aramız limoniydi fakat onu artık tanımaya başlamıştım. Vanessa aslında sadece Chloe'yi değil, beni de korumaya çalışıyordu ama bunu bize yansıtmıyordu. Bunu, o zehirli suyu benim yerime içtiğinde anlamıştım. Eğer bana karşı olan ön yargılarından kurtulursa belki onunla da aramız düzelirdi. Fakat ilk adımı o atmadan onunla yakınlaşacağımı sanmıyordum.

Şimdi Elijah'ın sürdüğü arabada ben ve Chloe arka koltukta oturuyorduk. Vanessa öndeydi, hep birlikte babamın seçtiği mekâna akşam yemeği için gidiyorduk. "Bu doğum günü saçmalığından nefret ediyorum!" Vanessa yola çıkana kadar sızlanıp durmuştu. Yine beyaz bir elbise giymiş ve saç tokası takmıştı. Tek fark, elbisesi bu sefer dizlerine kadar değil, ayaklarına kadar uzanıyordu. Chloe ise siyah, kalın bir göz makyajı yapmış ve siyah bir elbise giymişti. Bense Kellsey'nin seçtiği o ince askılı, yeşil elbiseyi giymiştim. Elbisenin göğüs dekoltesi vardı ve kalçamın hemen altında bitecek kadar kısaydı. Beni rahatsız etse de Kellsey'i kırmamak için giymiştim. Chloe bana hafif bir makyaj yaparak saçlarımı dağınık topuz yapmıştı. Sanırım üçümüz de güzel olmuştuk.

"Annem için bu gece sesini çıkarma." Chloe hâlâ söylenen Vanessa'ya cevap verdikten sonra bana dönerek elimi tuttu. "Yarın hayvanat bahçesine gidelim mi? Bugün çok

eğlendim ama yarın daha fazla eğlenebiliriz. Seni götüreceğim yerde çok ilginç hayvanlar var." Arabayı kullanan Elijah'ı gözleriyle işaret etti. "Gerçi en ilginci burada ama..." dediğinde kıkırdayıp başımı salladım.

Elijah başını kaldırarak aynadan ona baktı. "Seni şu anda arabadan aşağı atacağımı biliyorsun, değil mi?" dediğinde Chloe sırıtarak ona baktı. "Bunu yaparsan babam seni kovar ve bu da işime gelir." Chloe özellikle onunla uğraşıyordu. Elijah'ın dudakları kıvrıldı. "Beni kovma yetkisi babanda değil çünkü ona çalışmıyorum." Bu adam gerçekten fazla korkusuzdu.

"Vanessa'nın seni kovmasını sağlarım," dediğinde Elijah kahkaha attı. "Vanessa Hanım günde en az on defa hepimizi kovuyor ama bak, hâlâ buradayım," deyince biz gülerken Vanessa homurdanarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Korumalarım bile saygısız!" dediğinde Elijah daha fazla gülmüştü.

"Konusu açılmışken," diyen adam Vanessa'ya baktı. "Bu gece işi bırakıyorum," dediğinde Chloe sertçe yutkundu.

"Ne... Neden?" diyen Chloe'nin sesi titredi. Sürekli kavga etseler de Elijah'ın gitmesini istemiyordu.

Elijah rahatça omuz silkti. "Sizi bıraktıktan sonra hoşlandığım kızla konuşmam gerekiyor. O yüzden işi bırakıyorum," dediğinde Chloe'nin rengi attı. "Hoşlandığın kız mı?" dediğinde tüm neşesi kaçmış gibi konuşmakta güçlük çekiyordu. Onu gerçekten seviyor olmalıydı. Vanessa neden bu kadar rahattı?

Elijah aynadan Chloe'nin tepkilerini izlerken sanki gülüşünü saklamak için kendisini zorluyordu. "Evet," dediği an Chloe kaşlarını çattı. "Durdur şu arabayı!" diye bağırdı fakat Elijah arabayı durdurmayınca kapıyı açtı. Chloe'nin atlayacağından korkan Elijah bir küfür savurarak arabayı

sağa çekti. Başını çevirip arkaya bakarken dişlerini sıkarak, "Aklını mı kaçırdın sen?" diye ona kızdı ama Chloe hemen arabadan indi. "Canın cehenneme, aşağılık herif!" diye bağırdıktan sonra şuursuzca yürümeye başladı. Nereye gidiyordu?

Elijah'da peşinden indiğinde Vanessa başını olumsuz anlamda iki yanına salladı. "Bu ikisinin kavga etmesinden bıktım!" diye söylenerek arabadan inince ben de peşinden indim.

Chloe yola çıkıp bir taksi durdurmaya çalışıyordu ama Elijah onun yanına giderek kolunu sertçe tuttu. Tek kelime etmesine izin vermeden onu peşinden sürükleyerek zorla arabanın yanına getirdi. "Bırak beni, saygısız!" diye bağıran Chloe güç bela kolunu ondan kurtardı. Anlaşılan bu gece ikisi de rahat durmayacaktı.

Elijah, "Bin şu arabaya!" diyerek ona sesini yükseltince Chloe yumruk yaptığı elini onun suratına geçirdi. "Bana sakın ne yapacağımı söyleme!" İşler kızışıyordu. Elijah kanayan dudağını umursamadan kaşlarını çatarak onun üzerine yürüdü. "Sabrımı zorlama benim!"

"Defol!" diye bağıran kızın sakinleşmesi zor görünüyordu. Arkaya doğru adımlar atarak Elijah'dan uzaklaşmaya çalışırken, "Beni rahat bırak ve git, hoşlandığın o ucuz kızla uğraş!"

"Ona hakaret etmeyi aklından bile geçirme!"

Tartışırken Chloe bu sözlerle son sabır kırıntılarını da kaybetti. "Onu savunacak kadar senin için değerliyse neden her fırsatta beni öpüyorsun?" diye çıldırmış gibi bağırdı. Vanessa ile ben afallamış bir şekilde birbirimize bakıyorduk.

Hemen arabanın içine uzanıp defteri ve kalemi çıkardım. *"Onu öpmüş mü? Hem de sürekli?"* Vanessa uzattığım

sayfayı okudu, şoktaydı. "Chloe'yi öptüğü, pardon sürekli öptüğü için onu kovacağım," dediğinde kıkırdadım, o da kendisini tutamayıp gülmeye başladı. Şu anda ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorduk.

"Bana karşılık vermediğini söyleyemezsin!" Elijah, Chloe'nin dudaklarına bakarak sırıttı. "Seni öpmemden hoşlandığını biliyorum."

Elijah'ın cüretkâr çıkışıyla bukalemun gibi renkten renge giren Chloe, "Sen!" diyerek kaşlarını çattı ve ona yine vurmak için elini kaldırdı. "O zaman hayatında biri olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdığında Elijah onun elini havada yakaladı. Yakaladığı elini beline doğru hafifçe bükerek onu göğsüne çekti. "Şimdi biliyorsun ve yine seni öpeceğim," diyerek Chloe'nin üzerine eğildi ve sırıttı. "Bana karşı koymayı dene. Yapabiliyorsan, tabii," dedikten sonra onu öpmeye başladı. Gözlerimizin önünde hiç gocunmadan Chloe'yi öpmeye başladı.

"Tanrım, Yeşil, gözlerini kapat." Vanessa'nın eli gözlerimi bulduğunda hemen elini çektim. Bunu asla kaçıramazdım.

Bize nispet yapar gibi büyük bir aşkla birbirlerinin dudaklarında kaybolan çifte baktım. Evet, Chloe direnmeyi bırakarak kollarını Elijah'ın boynuna doladı ve ona karşılık vermeye başladı. Bir süre sonra Elijah usulca ondan ayrıldı ama bunu yapmadan önce dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Şimdi işime geri dönebilirim," diye keyifli bir sesle konuştu. Chloe hâlâ onun büyüsünün etkisindeydi. "Anlamadım?"

Elijah güldü. "Az önce hoşlandığım kıza duygularımı itiraf ettim, yani yeniden işime dönmem için bir engel kalmadı," dedikten sonra onu afallamış bir hâlde bırakarak arabaya bindi. Sanırım onların bir çalışanı olmadan bu itirafı yapmak istiyordu. Bunun için işini kısa süreli-

ğine bırakmıştı. Chloe bunu yeni fark ettiği için kaşlarını çatarak, "Hayvan!" diye arabadaki adama bağırdı. "Bir daha beni öpmene izin vermeyeceğim!" diyerek arabaya binince Elijah'ın kahkahasını duydum. Yine izin vereceğini hepimiz biliyorduk.

"Az önce burada neler oldu? Kim, kiminle hiç belli değil." Vanessa sitem ederek arabaya binince ben de arka koltuğa geçtim. Benim dışımda herkesin aşk hayatı yolundaydı. O katilin bana aşk itirafı yapması şöyle dursun, bunu bana ima bile etmemişti! Zaten sonra da beni bırakmıştı! Sanırım sürekli bunu kendime hatırlatacaktım.

Fazla gösterişli olmayan lüks mekândan içeri girdiğimizde Erich, babam ve Kellsey çoktan masadaki yerlerini almışlardı. Onlara doğru yürüyüp nereye oturacağımı düşünürken, Chloe elimden tutarak beni kendi yanına oturttu. Vanessa, amcamın yanına oturdu, korumaları da dışarıda sohbet ediyordu. Altı kişilik masamızda babam şarap seçimini yapıp Kellsey ile kendi siparişlerini vermişti. Herkes menüyü inceleyip isteklerini söylerken garson bana baktı. "Karar verdiniz mi?" Gözleri üzerimde fazla oyalanıyordu. Taşıyıcı olduğumu anlamamış ya da benden şüphelenmemişti çünkü bakışlarındaki şeyin beğeni olduğuna emindim. Bu durumdan rahatsız olan babam, "O gözlerini kızımın üzerinden çekmezsen artık bir işin olmayacak!" derken kıskanç çıkan sesiyle garson hemen önüne döndü. Babam, "Benim menümden ona da getir," dediğinde garson çocuk kaçarcasına gidince dayanamayıp kahkaha attım.

"Herkese güldüğün için bu serseriler etrafında dolanıyor!" diye homurdanınca masadaki herkes gülmeye başlamıştı.

"Bu kadar kıskanç olma, Nicholas." Erich gülerek göz-

leriyle beni ve kızları gösterdi. "Hepsi birbirinden güzel. Sarışın, esmer ve kızıl, illaki birinden biri erkeklerin dikkatini çekecektir," dediğinde biz gülerken babam burnundan soluyordu.

"Kız babası olmadığın için çok şanslısın," dedi babam. "Neden üçü de erkek değil ki? Ya da daha az güzel olabilirlerdi ama genlerini benden aldıklarını düşünürsek bu mümkün değil," diye sitem ettiğinde çok tatlıydı.

"Ben oğlun olmayı isterdim" diyen Vanessa'ya babam güldü. "Sen bana Kellsey'i hatırlatıyorsun, o yüzden sen değil de Chloe erkek olsaydı," dediğinde Kellsey kahkaha atarken Chloe kaşlarını çattı. "Ben niye erkek oluyormuşum?"

"Çünkü en çok erkek vakasını seninle yaşadım. Kızlar, sakın onu örnek almıyorsunuz." Chloe somurturken herkesin neşesi yerine gelmişti.

Yemeklerimiz geldiğinde babamın benim için sipariş ettiği karides çorbasından bir yudum aldım. Nedendir, bilmiyorum ama hissettiğim yoğun duygularla başımı kaldırdım ve kapıdan giren adamı görünce çorbayı zorlukla yuttum. O buradaydı, görmeyi beklediğim en son yerdeydi. Kalbim büyük bir özlemle çırpınırken gözlerimi ondan çekemiyordum. Lacivert gözleri beni buldu, sanki o gözlere bakmayalı yıllar olmuştu. Koyu kumral tutamları asice yüzüne düşüyordu. Gözlerini daha iyi görebilmek için o saçları yüzünden çekmek isterdim. Sert yüz hatlarını büyük bir özlemle inceliyor, her zerresini aklıma kazımaya çalışıyordum. Dik duruşu ve kendinden emin hareketleri korkusuzdu.

Üzerindeki gömleği gördüğümde kalbim duracak gibi olmuştu. Evet, ona aldığım siyah gömleği giymişti. Üstelik tam üzerine uyduğu için gömleğin içinde muhteşem görünüyordu. İlk iki düğmesini açmıştı ve kollarını

dirseklerine kadar topladığı için kol kasları yutkunmamı sağlıyordu. Bakışları ifadesizdi ama bu, onun her zamanki hâli olduğu için buna alışıktım. Gözlerini benden çekmediğine göre *o da biraz da olsun özlemiştir,* diye düşünmek istedim. Burada karşılaşmamız bir tesadüf olamazdı.

Yanında Marcus, Emily, Deborah ve ikizler, yani Rose ile Maya vardı. İkizler aynı tarz kırmızı bir elbise giydikleri için belki de ilk kez ikiz oldukları belli oluyordu. Emily'nin gözlükleri yoktu. Marcus bahsettiği lens işini halletmiş olmalıydı. Kestane rengi saçları omuzlarının hizasında bukleler halinde salınıyordu. Krem rengi, yarım kol elbisenin içinde çok güzeldi. Deborah ise buz mavisi elbisenin içinde fazlasıyla dikkat çekiyordu. Emily beni görünce durdu ve mavi gözlerini irice açarak, "Yeşil!" diye bağırdı.

Büyük bir özlemle ayağa kalkarak bizimkilere baktım. *"Birazdan gelirim,"* diyerek işaret diliyle konuştum. Babam onlara bakınca gözleri Gölge'de oyalandı, dudakları belli belirsiz kıvrılarak başını salladı. Sanki er veya geç onu benim olduğum bir yerde göreceğini biliyordu. Tuhaf ama babam beni ondan kıskanmıyordu.

Defterimle kalemimi alarak Emily'nin yanına gittiğimde hiç vakit kaybetmeden bana sımsıkı sarıldı. "Şükürler olsun, iyisin," dediğinde boğuk çıkan sesi her an ağlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

Emily benim ilk arkadaşımdı, yani hayatımdaki yeri doldurulamazdı. Ağlamamak için kendimi zor tutarken bir süre birbirimizin kollarında kaldıktan sonra benden ayrıldı. "Çok güzel görünüyorsun." Beni incelerken söyledikleriyle tebessüm ederek onu gösterdim. *Sen de öylesin* demek istemiştim ve anlamıştı.

"Hey, çürük elma?" Deborah'nın sitem etmesiyle gülerek ona da sarıldım. Kollarını bana doladığında onun da

beni özlediğini anladım. "Bir daha bizi yarı yolda bırakırsan çok fena olur!" dediğinde gülerek başımı salladım.

"Yeşil, sana kırgınım." Rose küskün bir ifade takınıp başını hafifçe eğdi. "Bir veda bile etmeden çekip gittin." Sesi üzgün çıkıyordu, elimdeki deftere bir şeyler yazdım ve mahcup bir ifadeyle ona uzattım. *"Özür dilerim ama ailemi bulmalıydım."* Okuduklarının ardından gözleri bizimkilerin olduğu masada oyalandı. Sanırım neden gitmek zorunda olduğumu o da tahmin ediyordu.

"Senin adına çok sevindim." Üzgün olsa da gülümsedi. "Ama bu, sana kızmama engel değil," dediğinde ikimiz de gülerek sarıldık.

"Babaannemin yediği haltı bildiğim için ben seni affediyorum," diyen Maya bana sarılınca tebessüm ettim. Kızlar hâlâ bıraktığım gibiydi.

Marcus çapkınca beni süzerken sırıttı. "Sonunda gecemi aydınlatan muhteşem bir yaratık," dediğinde kıkırdadım. Bu adam hiç değişmiyordu.

Ne kadar kaçınmak istesem de daha fazla dayanamadım ve başımı kaldırıp suikastçıma baktım. Delici bakışları açıkta olan göğüslerimde ve çıplak bacaklarımdan gezindikçe daha ürkütücü oluyordu. Öyle bir bakıyordu ki kendimi çıplak hissetmeye başlamıştım. Beni bırakmış olabilirdi ama bakışları hâlâ kıskanç ve sahiplenir gibiydi. "Yeşil?" diyen Deborah'nın sesi beni kendime getirdiği için ona bakmayı bıraktım. Beni terk ettiğini bu kadar kolay unutamazdım.

Başımı çevirip Deborah'ya baktığımda bizimkilere bakıyordu. "Onlar baban ve ailesi mi?" diye sorunca başımı salladım. "Peki, nasıl insanlar?" dedi çocuksu bir merakla. "Yani, seni hor görüyorlar mı?" Sesindeki üzüntüyü hissettiğimde içim acıdı. Drew'un babaannesi ve teyzesi onlara hayatı zehrediyor olmalıydı.

Aceleyle bir şeyler yazarak Deborah'ya uzattım. *"Hepsi bana çok iyi davranıyor ve benimle yakından ilgileniyorlar. Benimle kalmak ister misin?"* Yazdıklarımı okuduğunda büyük bir heyecanla bana baktı. "Gerçekten mi? Seninle kalmamı sorun etmezler mi?" dediğinde daha ben cevap vermeden arkamdan Kellsey'nin sesini duydum. "Yeşil'in arkadaşlarını evimizde görmekten çok mutlu oluruz," dediğinde babamla yanımıza gelmişlerdi. Kellsey babama bakıp, "Değil mi, hayatım?" deyince babam tebessüm ederek başını salladı. "Kızım için değerli olan herkes benim için de öyledir," dedi.

"Şey, ben de gelsem sorun olur mu?" Emily'nin çekinerek sorduğu soru üzerine Marcus rahatsızca yerinden kıpırdandı. "Sen bir yere gitmiyorsun," diyerek itiraz etti. Fakat Emily kararlı bir şekilde ona bakarak başını *olmaz* dercesine salladı. "Size daha fazla yük olmak istemiyorum, Bay Bruce."

"Olmuyorsun!" Marcus sakin kalmak için kendisiyle mücadele eder gibiydi. "Evdekilerden rahatsız oluyorsan senin için başka bir yer ayarlayabilirim."

"İstemez!" diye inat etti Emily. "Beni rahatsız eden sizsiniz."

"Ben mi?" dediğinde Marcus küçük çaplı bir şok geçiriyor gibiydi. "Benden rahatsız olacağın hiçbir şey yapmıyorum, sana çok iyi davrandım."

"Sorunda bu ya," dedi Emily. "Fazla iyi davranıyorsunuz."

"Anlamadım?"

"Fazla iyi davranıyorsunuz, Bay Bruce," dediğinde ürkmüş gözlerle ona bakıyordu. "O kadar iyi davranıyorsunuz ki bunun altından ne çıkacağını düşünmekten yoruldum."

Marcus anlamak ister gibi ona bakıyor ama onu yeteri kadar anlamıyor gibiydi. "Bir şeyleri sorgulamayı bırakır-

san her şey daha kolay olur," dedi ama Emily umutsuzca başını iki yana salladı. "Size hiç güvenmediğimi düşünürsek iyi niyetinizi sorgulamamak elde değil," dedikten sonra elimi tutarak beni bizim masaya doğru çekti. Deborah da yanımıza gelince üçümüz masadaki yerimizi almıştık.

Babam ve Kellsey henüz masaya dönmemişti çünkü Marshall ailesiyle konuşuyorlardı. Bir süre sonra babam Kellsey'nin tekerlekli sandalyesine iterek masaya geldi. Suikastçım sanki inadıma yapar gibi karşımdaki masaya oturunca kaşlarımı belli belirsiz çattım. Neden buradaydı?

Gecenin kalanında bizimkiler kızlarla kaynaşırken hiç rahat değildim. Drew'un delici bakışlarını üzerimde hissetsem de bir kere bile onun olduğu tarafa bakmamıştım. Nihayet büyük bir çikolatalı pasta masamıza gelmişti. Beş katlı pastanın üzerinde yirmi iki tane mum vardı, Vanessa yirmi iki yaşına girmişti. Altı ay sonra ben de yirmi bir yaşımı bitirmiş olacaktım. Mumları üfleyen Vanessa sırasıyla herkesin hediyelerini açmaya başladı. Belli etmiyordu ama çok mutlu olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Korumaları bile içeri gelerek ona hediyesini vermişti.

Çantamdan çıkardığım küçük paketi ona uzattım. "Bana hediye mi aldın?" Şaşırmış gibiydi, sanırım onun için bir şeyler almamı beklemiyordu.

Yavaşça paketi açarak üzerinde sonsuzluk işareti olan bilekliği çıkardı. Öyle altın veya pırlanta değildi ama görünce hoşuma gitmişti. Vanessa, "Takı sevmem," diyerek bana baktı. "Ama bu şeye alışabilirim." Bilekliği elime tutuşturup bileğini bana uzatınca rahatladım. En azından kabul etmişti.

Kesik izleriyle dolu bileğine sonsuzluk bilekliğini taktığımda gözleri bir süre bileklikte oyalandı. Daha sonra hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve çantasındaki dikdörtgen paketi bana uzattı. "Al bunu. Şey aldı sana...

Hanks," diyerek bir şeyler geveledi. "O sever böyle şeyleri, bende kalmış." Umursamaz bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama çok gergin gibiydi. Uzattığı paketi alarak Hanks'e baktım. Vanessa'ya bakarak imalı bir şekilde gülüyordu.

Benim doğum günüm olmadığı için bu hediye beni afallatmıştı. Paketi açtığımda içinden çıkan siyah bandana tebessüm etmemi sağladı. Vanessa'nın taktığı beyaz saç bandanasına benziyordu ama bunun rengi siyahtı. Fular gibi olan yumuşak saç tokasını saçlarıma takmak yerine bileğime doladım. Bunu gören Vanessa bıkkınlık içinde bana bakıp, "Öyle kullanılmıyor," diyerek yanıma geldi. Bileğimden çıkararak kızıl saçlarıma taç şeklinde doladı. Başımı kaldırdığımda masadaki herkesin tebessüm ederek bize baktığını gördüm. Onların bakışlarından rahatsız olduğumuz için hemen birbirimizden uzaklaşıp yerlerimize oturduk. Bu biraz garipti.

"Dans edelim mi?" Erich ayağa kalkarak Vanessa'ya elini uzatınca Venessa tebessüm etti. "Seni asla reddetmem, Erich." İkisi el ele tutuşarak masadan uzaklaştılar ve dans eden birkaç kişinin arasına karıştılar.

"Hayatım?" Babamın ayağa kalkarak Kellsey'e elini uzatmasıyla Kellsey şaşkınlıkla ayaklarını gösterdi. "Bu hâlde nasıl olur..." demişti ki babam onu kucağına alınca yanakları kızardı. Babam, "Hiçbir şey imkânsız değildir," diyerek çapkınca göz kırptığında Kellsey utangaç bir ifadeyle kollarını onun boynuna doladı. Onun yerine annem olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeden duramıyordum. Ama o zaman da Kellsey olmazdı diye düşünüp bencilliği bırakıyordum.

Onlar da dans etmeye gidince Chloe gözlüğünü hiç çıkarmayan adama baktı. "Beni dansa kaldırmayı düşünüyor musun?" derken Elijah büyük bir açlıkla pastasını yiyordu. "Hayır," dediğinde Chloe kaşlarını çatınca kah-

kaha atmadan duramadım. Bu ikisi kesinlikle örnek bir çift değildi.

"Hayvan!"

"Karnım açken beni rahatsız etme."

"Aç hayvan!"

"Buranın da bir balkonu var, hatırlatırım," dedi Elijah. "Bu sefer kesin seni oradan aşağıya atarım!"

"Bana eşlik eder misiniz?" Hanks'in sesini duyunca başımı çevirdim ve elini Deborah'ya uzattığını gördüm. Deborah'nın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir masumiyet ve tebessüm vardı. "Evet, ama ben pek anlamam dans etmekten." Öz güvensiz çıkan sesi benim tanıdığım Deborah'dan çok uzaktı.

Hanks onun elini tutarak ayağa kaldırdı. "Kontrolü ben alırım, leydim." İtalyan aksanıyla konuşan adamın sadece dış görünüşü değil, sözleri de etkileyiciydi.

Deborah'nın nefes alışları hızlanırken başını salladı. "Ta... Tamam," diye kekelediğinde Hanks sırıttı ve onun elini bırakmadan dans eden insanların arasına götürdü. Bu ürkek bakışlar Deborah'ya ait olamazdı. Dezli geri dönmüştü, değil mi?

Tam olarak ne kaçırmıştım? Elijah, Vincent, Emily ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. "O serseri kendisine yeni bir kurban seçmemiştir, umarım." Elijah sanki Deborah'nın üzülmesini istemiyormuş gibi bunları söylemişti çünkü Hanks çapkın biriydi.

"Sanmam," dedi Vincent. "Küçük hanımın arkadaşlarıyla oynayacak biri değil."

"Umarım öyledir!" diyen Emily kaşlarını çatarak ikisine bakıyordu. "Arkadaşınız nasıl başardıysa bir şekilde Dezli'yi ortaya çıkardı. Çift karakterli olsalar bile Dezli,

Deborah'ya göre daha hassas ve kırılgan. Hanks onu üzerse bunun hesabını üçünüzden sorarım!" Emily'nin sözleriyle başımı kaldırarak dans eden kıza baktım. Hanks'in kollarında fazla savunmasız ve mutluydu. Şimdi az önceki öz güvensiz hâlini anlamıştım, gerçekten Dezli'ydi. Deborah bana bir seferinde Dezli'nin birinden hoşlandığını söylemişti. Bu Hanks olabilir miydi? Emily onu benden iyi tanıdığı için Dezli ortaya çıktığında hemen anlıyordu. İyi ama bu yer değiştirme şeyini nasıl yapıyordu bu kız?

"Dans edelim mi?" Elijah ayağa kalktığında Chloe *sonunda* der gibi ona tersçe bakmıştı. Fakat Elijah yanıma gelerek ona değil, bana elini uzattı. "Bayan Green?" dediğinde Chloe'nin yüzünün aldığı ifadeyi görünce kahkaha atarak onun elini tuttum ve ayağa kalktım.

"Bu hadsiz adamdan nefret ediyorum!" Chloe arkamızdan küfürler yağdırırken gördüğüm öfkeli gözlerle sertçe yutkundum. Suikastçımın, Elijah ile birleşen ellerimize baktıkça öfkesi büyüyordu. Ateş saçan gözlerine baktığımda korksam da elimi çekmedim. Terk ettiği bir kadını kıskanmaya hakkı yoktu.

Kendimize bir yer bulduğumuzda bir elim Elijah'ın elindeyken diğer elim omuzunu buldu. Zarifçe belimi kavrayan adamla sakin bir müzikte dans etmeye başladık. Gözlerimle onun gözlüklerini işaret ettiğimde güldü. Neden akşamları bile siyah güneş gözlükleri taktığını merak ediyordum. "Bir sebebi yok," dedi. "Işık gözlerime alerji yapıyor." Şimdi neden hep gözlük taktığı anlaşılıyordu.

Üzerimdeki kıskanç bakışları zevkle karşılayarak kendimi dansa kaptırdım. Elijah'a bir şey yapamazdı çünkü bana sözü vardı. Kıskandığı için birilerine zarar vermeyeceğine söz vermişti. Hem zaten artık bana karışacak konumda da değildi. Birkaç kez Elijah'ın ayağına basmıştım ama o, her defasında beni azarlayınca kahkaha attım. "Bir kadın dans etmeyi nasıl bilmez!" Bu sefer sert basmış ol-

maliydim ki yine bana kızınca daha fazla güldüm. Sanırım onu Chloe ile dans etmediğine bir şekilde pişman etmiştim. Hayır, bunu isteyerek yapmıyordum.

Elimi tutarak beni etrafımda çevirdiğinde kendimi onun göğsünde buldum. Bunun beni mutlu ettiğini görünce, "Tekrar?" diye sordu, onun da keyfi yerine gelmişti. Gülerek başımı salladığımda yine bir elimi tutarak etrafımdan dönmemi sağladı.

Fazla yorulmuştum, biraz dinlenmek için başımı göğsüne koydum. Dostça kollarıyla beni sardı. "İlacınız yanınızda, değil mi?" Nefes alışlarımın hızlandığını fark ettiği için endişelenmişti. Başımı göğsünden kaldırarak tebessüm edip başımı salladım. Onunla dans etmek gerçekten eğlenceliydi. Her ne kadar sürekli ayağına basmış olsam da. Başımı çevirdiğimde suikastçımın öfkeden çenesi seğiriyordu. Şakaklarında belirginleşen damarların nasıl attığını bu uzaklıktan bile görüyordum. Masadaki eli yumruk olmuştu, parmak boğumları bembeyazdı. Ölümcül bakışlarının tek hedefi Elijah'ydı. Şu anda her şeyden çok ona zarar vermek istediğini biliyordum, bunu yapmamak için kendisini çok zor tutuyordu. Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarım usulca kıvrıldı. *"Bir erkeğe korkmadan dokunmak harika bir his."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimle bana öyle bir baktı ki korkudan nefessiz kaldığımı hissettim.

Bu, yapacaklarımın yanında hiçbir şey. Beni bırakmak neymiş ona göstereceğim!

11

BİR GÜNAH KADAR GÜZEL

"Kızıp küselim birbirimize ama günün sonunda soluğu yine birbirimizin yanında alalım, olur mu?"

Seviyordum, yanlış olduğumuzu bile bile seviyordum onu. Durmam gerektiğini bildiğim hâlde yasakların içinde sevmiştim. O farkında değildi ama aslında her hareketini ezbere biliyordum. Zaafı olduğumu ve bunu zayıflık olarak gördüğünü biliyordum mesela. İçtiği sigarayla kendisine zarar verirken beni o sigaranın dumanından bile esirgeyecek kadar benimsediğini biliyordum. Zayıf ve güçsüz kadınlardan hoşlanmadığı hâlde savunmasızlığıma tutulduğunu da biliyordum. Gülüşüme tutkun olan adamın beni bırakmayı her saniye düşündüğünü ama daima bir nefeslik uzağımda olduğunu biliyordum. Kimsede olmayan bir öfkesi, o öfkeyi her saniye tetikleyen kişinin sadece ben olduğumu biliyordum. Kıskanınca kontrolünü kaybettiğini ama ondan korktukça hastalıklı duygularla ona daha çok çekildiğimi de biliyordum. Ben onunla aramda olan her şeyin farkındaydım ve her şeyi biliyordum. O ise ona yaptığım her şey için bana öfkeleniyordu ama er veya geç yine kendisini bende buluyordu. Bir katil ve kurbanı arasındaki hastalıklı hislerle mühürlüydük birbirimize. Ne onun vazgeçmeleri bitirirdi beni ne de benim gitmelerim geride bırakırdı onu. Biz devam ettikçe zarar verecektik

birbirimize ama bu, acıyı sevmekti. Bu, gönüllü bir teslimiyetti.

Ne gitmeye dayanırdı yürek ne de kalıp sevmeye. Bu, bizim çıkmaza giren hazin öyküm üzdü.

Yanılmamıştım, tıpkı şu anda olduğu gibi beni hep takip ediyordu. Birkaç kelimeyle terk ettiği bir kadını başından beri takip ediyordu. O mağazaya girdiğimi görmüş, onun için gömlek seçtiğimi izlemiş ve bıraktığım notu okumuştu. Bu beni mutlu ediyordu ama kırık kalbim ona kızgındı. O yüzden bu gece zor olsa da onu görmezden gelmiştim. Bunu yapabileceğimi aklının ucundan bile geçirdiğini sanmıyordum çünkü ona karşı zayıflığımı biliyordu. Fakat kendimi bile şaşırtarak tüm gece onu yok saymış ve gözlerinin içine bakarak başka bir erkekle sarmaş dolaş dans etmiştim. Kızmamıştı, kelimenin tam anlamıyla çıldırmıştı. Dokunamadığı kıza başka birinin dokunduğunu izledikçe Gölge kimliği kan dökmeyi arzulamıştı. Marcus'un bile bana dokunmasına tahammülü olmayan biri için bu, katlanılmaz bir görüntüydü.

Özellikle ona bakarak söylediğim o sözler onun gibi biri için çok ağırdı. Ancak kalbi kırık bir kadının ne kadar ileri gidebileceğini görmeliydi. Müzik durduğunda Elijah ile olan dansımız bitmişti. Üçüncü kez onunla dans etmiştik. Ona bakarak elimle lavabonun olduğu tarafı gösterdiğimde başını salladı. "Size eşlik etmemi ister misiniz?" Tebessüm ederek başımı iki yana salladım. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Koridordan sağa döndüğümde lavaboya girdim. İçeride ayna karşısında rujunu yenileyen bir kadın dışında kimse yoktu. Tuvalete girip kapıyı kilitledikten sonra gördüklerimle sertçe yutkundum. Regl olmuştum. Kullandığım ağır ilaçlar yüzünden bazen birkaç ay geciktiği için bunu tamamen unutmuştum. Aceleyle dışarı çıkarak otuzlu yaşlardaki esmer kadına baktım. "Bir sorun mu

var?" dediğinde kalem ve defterim yanımda olmadığı için ağlamak istedim. İhtiyacım olan şey belki onda vardı ama derdimi anlatacağım eşyalarım yanımda yoktu.

İşaret diliyle anlatmaya çalıştığımda konuşamadığımı anlamıştı. Elindeki pembe ruja iç çekerek baktıktan sonra bana uzattı. "Bunu kullan." Ona minnetle baktıktan sonra uzattığı ruju alarak aynaya uzandım. *"Ped var mı?"* Yanaklarım kızararak yazdığım şeye karşılık tebessüm ederek başını salladı.

"Ben de bazen unuturum." Çantasından çıkardığı bir tane pedi bana uzatınca tebessüm ederek tuvalete girdim. Bundan sonra her ihtimale karşı bunlardan birkaç tane çantama atsam iyi olacaktı.

Kabinden çıktığımda kadın çoktan gitmişti. Ellerimi yıkadıktan sonra doğrulup kapıya yönelmiştim ki gördüğüm kişi soluğumu kesti. Suikastçım buradaydı. Bu deli adam kadınlar tuvaletindeydi, üstelik çenesinde seğiren kaslar hayra alamet değildi. "Onun dokunuşu sana harika hissettirdi, öyle mi?" Buz gibi çıkan sesi baştan ayağa ürpermemi neden oldu. Kızgındı, çok kızgındı.

Karanlık gözleri sabırsızca benden cevap beklerken, dişlerini sıkarak bana doğru bir adım atınca korkuyla geriye çekildim. Bu, onu daha çok delirtmişti çünkü ondan uzaklaştığımda hep kontrolünü kaybederdi. "Kaçmayı bırak ve verdiğim o sözü çiğnememem için beni sakinleştir!" diye gürledi. "Yoksa içeri girip onu öldürmem an meselesi!" Bunu yapmayı çok istediğini görebiliyordum, evet, gerçekten geri dönüp Elijah'dan kurtulmak istiyordu.

"Düşündüğün gibi değil." Başımı kaldırarak benden çok uzun olan suikastçıma baktım. *"Chloe'nin sevgilisi,"* diyerek ona olan kırgınlığıma rağmen küçük bir açıklamada bulundum.

Dudaklarımın hareketinden ne demek istediğimi anlamasına rağmen hâlâ fazla sinirli görünüyordu. "Ama sana dokunuyor!" Aniden üzerime yürüyüp kolumdan tuttuğu gibi sırtımı soğuk duvara yasladı. Ürperdim. "Onun dokunuşu seni mutlu etti!" Üzerime eğildiğinde nefesindeki yoğun içki ve sigara kokusunu soluyordum. "Sen ona güldün, kadın!" Dişlerinin arasından konuşuyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum.

Hızlanan nefesim yüzünden boğazımdan hırıltılar çıkınca, "Siktir!" diye bir küfür savurarak kolumu bıraktı. Aramıza belli bir mesafe koyduğunda bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Neden sadece bana yasaksın?" Yumruklarını sıktı, öfkeden deliye dönmüştü. "Orada bana hissettirdiğin o lanet duygular yüzünden en çok seni öldürmek istedim!" dediğinde gözlerimi irice açarak ona baktım. Yalan değildi, gerçeği söylüyordu.

Elim boğazıma gittiğinde nefes alamadığım için gözlerim dolmuştu. İlaçlarım çantamdaydı ama çantam içeride kalmıştı. "Al." Başımı kaldırdığımda cebinden çıkardığı astım ilacımı gördüm, canım yanarken kıkırdadım. Hâlâ ilacımı yanında taşıyordu.

İlacı alarak birkaç defa sıktığımda rahatlayarak derin bir nefes aldım. Usulca başımı kaldırdım ve bu dengesiz adama güldüm. *"Öldürmek istediğin kızın ilacını yanında taşıyorsun."*

Tüm gece onu kışkırttığım için üzerime eğilerek çenemi tutup başımı kaldırdı. "Benimle oynamayı bırak, Dilsiz Kız çünkü sen zararlı çıkarsın." Bu sefer sesi daha sakin ve tutkuluydu.

Gözlerine bakarken çenemi kurtardım. *"Oyun yok, Avcı."* Yüzümdeki sinsi sırıtma yüzünden birazdan çıldıracağını bilsem de yine de dudaklarım hareket etti. *"Elijah'yı*

değil ama hayatıma beni mutlu edecek bir erkeği almayı düşünüyorum."

Kaşlarını çatmasını umursamadan devam ettim: *"Dokunacağım ve bana dokunacak bir sevgili istiyorum..."* demiştim ki bitirmeme izin vermeden ensemdeki saçlarımı kavradı. Saçlarımı parmaklarının arasına dolayıp başımı sertçe kaldırınca inledim. "Beni zorlama!" Şakaklarındaki damarlar belirgin hâle gelmişti ve kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çatmıştı. Tüylerim ürpermişti. "Öyle bir şey olursa..." Üzerime iyice eğildi, dudaklarımız arasındaki mesafe yok denilecek kadar azdı.

"Gözlerinin gördüğü her erkeğin ölümünü sana izletirim, Melez! Ve durmam için bana lanetler yağdıracak hâle gelirsin ama durmam!" Her kelimesi büyük bir kararlılık taşıyan adama korkuyla baktım. Onun bir katil olduğunu unuttuğuma inanamıyordum. Söylediği her şeyi yapardı çünkü o, asla konuşmak için konuşmazdı.

"Beni bıraktın!" Ben de kaşlarımı çattım. *"Sen beni bıraktın, ben de hayatımı yaşıyorum! Bana karışmaya hakkın yok çünkü sen beni bıraktın! Hayatıma istediğim kişiyi alırım ve sen karışa..."* demiştim ki ensemdeki eli beni kendisine doğru çekti. Ona hissettirdiğim her şeyin intikamını almak ister gibi beni öpmeye başlamıştı. Hadi ama, bunu yapmasaydı çok iyi gidiyordum.

Özlediğim dudaklarını hissedince ona karşılık vermem uzun sürmemişti. Bu adamın sadece kendisine değil, dokunuşlarına da ölüp bitiyordum. Bu yüzden ona olan tüm kızgınlığım kısa süreliğine beni terk etmişti. Şu anda sadece o ve dokunuşları vardı. Onun öpüşlerine kayıtsız kalamıyordum. Ellerim destek almak için gömleğinin ön tarafını kavrarken, belimden tuttuğu gibi beni kucağına aldı. Kollarımı boynuna dolarken bacaklarımı beline sarmam uzun sürmemişti. Dişlerimi alt dudağına geçirdiğimde boğazından çıkan hırıltılı sesleri duydum. Ellerini

çıplak bacaklarımda hissettiğimde bu küçük temas aklımı başımdan almıştı. Bu seferki öpüşü diğerleri gibi hassas ve kırmaktan korkar gibi değildi. Aksine sadece onun olduğumu kanıtlamak ister gibi sert ve yakıcıydı.

Ne yazık ki bir haftadır atmayı bırakan kalbim yeniden acı salgılamakta gecikmemişti. Kollarının arasında titremeye başladığımda dudaklarıma küçük bir öpücük daha kondurdu. Gönülsüz olsa da usulca benden ayrıldı. Gözleri arzudan koyulaşarak dudaklarıma bakıyordu. "Seni bıraksaydım," diye kısık bir sesle konuşup gözlerimin içine baktı. "Burada olmazdım."

Bir kaşımı oyunbaz bir ifadeyle yukarı kaldırdım. *"Beni bıraktın ve ben de kendime yeni birisini bulacağım,"* dediğimde bana öyle bir baktı ki iliklerime kadar ürperdim. "Yavaş gel!" diye kızdığında gülerek kucağından indim. Kalbim daha fazlasını kaldıramazdı.

Yukarı toplanan eteğimi düzeltirken hâlâ bana kızıyordu. "Bunu giymek zorunda mıydın?" Kıkırdayarak başımı salladım. *"Erkekler kısa seviyor,"* dediğimde sabır dilenircesine başını yukarı kaldırdı. "Beni çıldırtıyorsun!" Bunu görebiliyordum ama bu deli hâlleri tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu.

Üzerime çekidüzen verdikten sonra kapıya doğru yürüdüm. "Özel gününde olduğun için mi böyle aptal şeyler yapıyorsun?" dediğinde duyduğum şeylerle gözlerimi irice açarak ona doğru döndüm. Sırıtarak aynayı gösteriyordu. Aynaya yazdığım şeye bakıyordu.

Ped var mı?

Kahretsin! Yanaklarım kızardı, başımı iki yanıma salladım. *"Az önceki kadın yazmış olmalı."* Hemen inkâr edince dudağının bir tarafı yavaşça kıvrıldı. "Senin el yazını her yerde tanırım, Dilsiz Kız." Eğlenerek söyledikleri yüzünden yerin yedi kat dibine girip çıktım.

"Adi herif!" diye beni utandırdığı için ona kızdığımda eğlenen yüzü öfkeli bir hâle geldi. "Düzgün konuş, keserim o dilini!" diye üzerime yürüdüğü için hemen kapıyı açıp dışarı çıktım. Başımı ona doğru çevirip, *"Hatırlatırım, ben konuşamıyorum,"* dedikten sonra kaşlarımı çattım. *"Beni bıraktığına göre artık karşıma çıkma!"* dedikten sonra daha o bana yetişmeden koşarak ondan uzaklaştım.

"Burada bitmedi, aptal melez!" Arkamdaki öfkeli sesini duyunca kıkırdayarak koridordan çıktım. Tabii ki de burada bitmemişti çünkü henüz ona hiçbir şey yapmamıştım. Kahretsin, dudaklarının izini hâlâ hissediyordum!

"Yeşil, uyanır mısın?" Emily yorganımı çektikçe benim daha çok uykum geliyordu.

Sabahın köründe soluğu odamda alan Emily, "Yeşil!" diye bağırdı. "Dezli o korumayla bahçede tek başına! Kalk, hemen ikisini birbirinden uzak tutmak için bir plan yapmalıyız!" dediğinde kıkırdayıp yatakta oturdum. Bunu neden sorun ettiğini anlamıyordum.

Yazmam için elinde tuttuğu kalemi ve defteri kucağıma koydu. *"Buna en çok senin sevinmen gerekmiyor mu?"* Sonuçta artık Deborah onu taciz edemezdi ama Emily dün geceden beri çok huzursuzdu.

Okuduklarıyla iç çekerek başını iki yana salladı. "Beni canımdan bezdirse de o benim arkadaşım." Üzgün görünüyordu. "Dezli, Deborah gibi değil; intihara meyilli biri. Hanks onu kendisine âşık edip bırakırsa bunu kaldıramaz." Emily gerçekten arkadaşlarına çok sadık biriydi, onlara kendisinden daha çok değer veriyordu. Onun arkadaşı olduğum için çok şanslıydım. Eskiden dört kişiydik. Stew'i özlemediğim günlerin sayısı çok azdı.

Gözlerim dolduğunda Emily bunu görmesin diye başımı sallayarak yataktan kalktım. *"Vanessa ve Chloe birazdan okula gider, yani Hanks de Vanessa ile gidecektir."* Bu yazdıklarım onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Dolaptan Kellsey ve Chloe'nin benim için aldığı kıyafetlerden sarı bir elbiseyi kendim için çıkardım. Emily'ye bakarak dolabı gösterdiğimde başını sallayarak yanıma geldi. Üzerinde benim verdiğim pijamalar vardı ve burada hiç kıyafeti yoktu. Emily kendisine pamuklu, kırmızı bir kazak ve siyah bir pantolon seçti. Onun tarzı buydu çünkü gösterişli elbiseler giymekten nefret ediyordu. "O despotun bana aldığı elbiseleri giymekten bıkmıştım." Yüzünü buruşturduğunda gülerek banyoya girdim. Marcus'u özlediğini görebiliyordum.

Üzerimi değiştirerek banyodan çıktığımda Emily çoktan giyinmişti. Omuzlarının hizasında biten kestane saçları ve lens kullandığı için gözlüklerden kurtulan mavi gözleri çok hoştu. Birlikte odamdan çıktığımızda babamın kucağında merdivenlerden inen Kellsey'i gördük. Babam ona bir şeyler söylüyordu ve o da kahkaha atarak başını sallıyordu. "Kızlara söylemek için sabırsızlanıyorum." Babamın sesi çok mutlu çıkmıştı, üstelik hep olduğu gibi yine kucağındaki kadına büyük bir sevgiyle bakıyordu.

Kellsey iç çekerek babama bakıyordu. "Üçü de buna çok sevinecek." Bizim farkımızda bile olmayan çiftin bu güzel görüntüsü çok hoştu.

Babam tam onu öpecekti ki başını kaldırınca bizi gördü ve gülümsedi. "Günaydın, kızlar." Kucağındaki kadını gösterdi. "Ben de tam Kellsey'e beni ayartmayı bırakmasını söylüyordum." Bize yakalandığı için suçu karısına atan adama güldüğümde, Kellsey'nin yanakları kızarmıştı. "Bu düzenbaz adamı ayarttığım için üzgün değilim," dediğinde kıkırdadım.

"Tanrım, çok güzel gülüyor." Emily iç çekerek elini kalbine koyup babama baktı. Ben ve Kellsey homurdanırken babam, neşesi yerine gelmiş gibi kahkaha atmıştı.

"Senden nefret ediyorum!" Chloe'nin çığlığını duyduğumuzda hepimiz endişeyle merdivenlerden inmeye başladık. Acaba yine neye kızmıştı?

Ses dışarıdan geldiği için evden çıktığımızda gördüklerimle gözlerim irice açıldı. Vanessa elindeki buz dolu kovayı Chloe'nin kafasından aşağıya boşaltmıştı. "Proje ödevimin son günüydü!" diye çığlık atarak tüm buzları Chloe'nin üzerine döktü. "Onu parçaladığına inanamıyorum!"

Küp şeklindeki buzlar Chloe'nin üzerinden dökülürken Chloe bu soğuk havada çığlık atıyordu. "Uzak dur benden!" diye bağırarak Vanessa'nın üzerine atladı. Yere düştüklerinde başını çevirince beni gördü. "Yeşil, suyu açıp hortumu getir!" diye bağırdığında Vanessa'nın üzerine çıkmıştı ve kalkmasın diye onu tutmaya çalışıyordu.

Başımı çevirdiğimde yaşlı çam ağacının altındaki küçük musluğu gördüm. Koşarak oraya gittim ve suyu sonuna kadar açarak mavi hortumu aldım. Chloe'nin yanına gittiğimde Vanessa çığlık attı. "Bunu yaparsan seni öldürürüm!" diye bağırınca buz gibi suyu onun yüzüne tuttum, daha çok bağırdı. Nasıl rahatladığımı anlatamam.

Vanessa sırılsıklam olmuş bir hâlde Chloe'yi üzerinden itti ve ayağa kalktı. Tehlikeli gözlerle bana bakınca bir adım geriye gittiğimi görüp sırıttı. "Kurtuluşun yok, aptal!" Koşarak üzerime atıldı ve elimdeki hortumu çekiştirerek bana doğru tutunca çığlık attım.

"Rahat bırak onu!" Chloe de geldi ve üçümüz hortuma asıldığımız için soğuk sudan hepimiz nasibimizi almıştık. Yaşanan arbededen dolayı ayağım kaydığı için düşmek üzereydim ama Vanessa hortumu bırakıp elimi tuttu. Beni

kendisine doğru çekince dengesini sağlayamadığı için ikimiz de yere düştük. Daha kötü olansa ayağı hortuma takılan Chloe hemen yanımıza düşmüştü. Üçümüz yan yana uzanırken başımızı hafifçe kaldırdık ve elindeki hortumu tutarak bize sırıtan Erich'i gördük. "İyi bir cezayı hak ettiniz," diyerek suyu bize doğru püskürttü. Çığlıklarımız birbiriyle yarışır büyüklükteydi.

Soğuktan donmak üzereyken Erich suyu kapattı ve titreyerek zar zor yere oturduk. Duyduğumuz kahkaha sesleriyle başımızı kaldırdığımızda korumalar, babam ve Kellsey gülerek bize bakıyordu. "Lanet olsun!" Chloe ve Vanessa homurdanıp, ayağa kalkarak bana elini uzattılar. "Üzgünüm, Yeşil," diyen Chloe ve Vanessa sırıttı. "Ben değilim." Gülerek onların elini tuttuğumda beni ayağa kaldırdılar.

Üçümüz titreyerek eve doğru yürürken babam sırıtarak bizi izliyordu. "Komik değil!" Chloe isyan edince babam yeniden gülmeye başladı, üçümüzün suratı asıldı. Hasta olmamız an meselesi olduğu için söylene söylene eve girdik.

Odama çıktıktan kısa süre sonra daha sıcak ve kuru şeyler giyerek rahat bir nefes aldım. Kahvaltıda Kellsey bize tedavisinin olumlu yönde ilerlediğini söyleyince hepimiz çok sevinmiştik. Hasta olduğunu biliyordum ama akciğer kanseri olduğunu bilmiyordum. Bu beni gerçekten üzmüştü çünkü bu kadarını beklemiyordum. Kellsey son kontrollerinde herhangi bir sorun çıkmadığını söyleyince rahatlamıştım. Zamanla daha iyi olacağına emindim çünkü herkes onunla yakından ilgileniyordu.

Vanessa ve Chloe okula, babam da işe gitmişti. Kellsey ile biraz sohbet etmiştik ancak henüz tam olarak iyileşmediği için dinlenmek istediğini söyleyip odasına çıkmıştı. Ne kadar çok dinlenirse o kadar hızlı toparlardı. Evdeki herkes Emily ve Deborah'ya çok iyi davranıyordu. Hatta tuhaf ama onların varlığı Vanessa'yı bile rahatsız etmiyor

gibiydi. Vanessa'yı tanıdıkça aslında ona ön yargıyla yaklaştığımı her geçen gün daha fazla anlıyordum. Artık bana *gayrimeşru* demek yerine ismimi söylüyordu. Tamam, hâlâ arada sinir bozucu davranıyordu ama aynı şekilde ona karşılık verdiğim için bu normaldi. Aramızdaki buzları eritmemiz biraz zaman alacaktı.

Şimdi kızlar ve Erich ile oturma odasında sohbet ediyorduk. Vanessa'yı kızdıran şeylerden biri de Erich'in benim varlığım yüzünden eve daha sık geliyor olmasıydı. Amcamı kimseyle paylaşamayacak kadar çok seviyordu. "Bizi hâlâ arıyorlar, değil mi?" Emily'nin sorusuna karşılık amcam başını salladı. "Firar ettiğiniz için sizi bulana kadar durmazlar," dedi.

"Anlamıyorum." Dezli sütlü çayını masaya koyarak eliyle Emily'yi gösterdi. "O mahkûm bile değil, neden onun da peşindeler? Erkek kılığında okula girmiş olabilir ama idam cezası almış bir suçlu değil. Marshall ailesinin evindeyken televizyonda Emily Lewis diye gerçek adı ve kız kimliğiyle aranıyordu. Bu nasıl mümkün olur?" Dezli'nin söyledikleri beni de düşündürmüştü. Evet, ben de birkaç yerde Emily'nin kız hâlinin fotoğraflarını görmüştüm. Onu Edward olarak değil Emily olarak arıyorlardı. Oysaki yakalansa bile dolandırıcılık suçundan küçük bir ceza alması gerekiyordu. Fakat okul onun gerçek kimliğini paylaşarak onu azılı bir mahkûm olarak göstermişti. Bu da şüphelerimde yanılmadığımı gösteriyordu, okuldakiler başından beri Emily'nin kız olduğunu biliyordu.

Erich yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu. "Ötanazi'de işler karıştı." Başını kaldırarak Emily'ye baktı. "Müdür Connor herkese kız olduğunu açıkladı. Artık tüm bloklar gerçeği biliyor, üstelik kimlik değiştirerek okula girdiğin için bunu yeni fark etmiş gibi yaparak hakkında tutuklama emri çıkardı. Özellikle seni ve Yeşil'i istiyor ama neden sende bu kadar ısrarcı, bilmiyorum." Emily ile hızla

göz göze geldiğimizde bunun şu yeni ırkçılık saçmalığıyla bir ilgisi olduğunu biliyorduk. Dezli bize anlamaz gözlerle bakıyordu çünkü koridorda konuşulanları duyup Emily'ye söyleyen kişi Deborah'ydı. İkisinin düşünceleri farklı olduğu için Dezli'nin bundan haberi yoktu. Okulun Emily'den büyük bir beklentisi vardı.

"İyi ama..." diyen Emily sıkıntıyla nefesini verdi. "Yakalansam bile beni yargı önüne çıkarmadan Ötanazi'ye götüremezler. Üstelik dolandırıcılıktan sadece birkaç yıl hüküm giyer ve sonra çıkarım. Bunun için bana idam vereceklerini sanmıyorum. Okul beni unutsa iyi olur." Aslında doğruyu söylüyordu, onun suçu okula infaz için gidecek kadar ağır değildi.

"Yanılıyorsun." Hepimiz merakla Erich'e bakıyorduk. "Bay Wood okulda birçok olaya karışıp bazı mahkûmların ölümüne sebep olduğuna dair ithamlarda bulundu. Anlayacağın, okul müdürü senin aleyhine asılsız suçlamalarda bulundu. Yakalanırsan idam cezası alarak Ötanazi'ye sürgün edilmen için gereken tüm önlemleri aldı." Emily'nin rengi atmıştı ve o adamın göründüğünden daha pislik olduğunu bir kez daha anlamıştım.

"Ama ben kimseye zarar vermedim!" Emily'nin gözleri dolmuştu, öfkeyle ayağa kalktı. "Stew dışında kimseyi incitmedim, bana bunu yapamazlar," diye fısıldadığında korkudan elleri titriyordu, Stew'i hatırlamak ikimize de berbat hissettiriyordu.

"İyi bir avukat bulmalısın." Erich onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ben veya Nicholas sana yardım etmeye çalışabiliriz," derken yüz ifadesi sıkıntılıydı. "Ancak bu işin arkasında bizim olduğumuz ortaya çıkarsa Yeşil ifşa olur."

Emily yıkılmış bir şekilde koltuğa yığıldığında Erich uzanarak elini dostça sıktı. "Seni bu işten çıkaracak ve en az onlar kadar gözü kara olan birini tanıyorum," diye sıntığında Emily burnunu çekerek ona bakıyordu.

"Kim?"

Erich güldü. "Marcus Bruce Marshall," dediğinde ben kıkırdarken Emily bir küfür savurmuştu. "O adam bana günahını bile vermeyecek kadar gaddar biri," diye homurdandı. "Bana dava açan birinden bahsediyoruz!"

Erich, "İşte tam da bu sebeple doğru kişi Marcus," diyerek güldü. "Ülkenin en iyi avukatlarıyla çalıştığı için şu zamana kadar bir tek davayı bile kaybetmedi." Aslında haklıydı, Marcus için birilerini dava etmek, ekmek ve su gibi hayati bir ihtiyaçtı. Bir davayı nasıl kazanacağını ondan başka kimse bu kadar iyi bilemezdi. Emily'yi himayesi altına alırsa okul onu kolay kolay mahkûm edemezdi.

"Beni süründürmek onun işi, yardım etmek değil!" Ona katılmıyordum, bence Marcus ona yardım edebilirdi fakat bunu yaparken de onu canından bezdireceği kesindi.

Erich ayağa kalkarak ona baktı. "Passion'un adresini biliyorsun, git ve konuş onunla. Marcus ve Drew ile çocukluk arkadaşıyız," dediğinde bu bilgiyi yeni öğrendiğim için afalladım. Geçmişe dayanan bir dostlukları mı vardı?

"Marcus bazen tam bir pislik gibi davransa da bugüne kadar hiçbir konuda kaybetmedi. Üstelik dava açmaya bayılıyor," dediğinde hepimiz gülmeye başladık çünkü Marcus gerçekten insanları hemen dava eden biriydi.

Erich bir şeyi hatırlamış gibi güldü. "Daha geçen yıl yüzüne yumruk attı diye Drew'e dava açmıştı. Drew kendi kardeşine yüklü miktarda bir tazminat ödedikten sonra mahkeme çıkışı bir yumruk daha attı. O gün Marcus bir dava daha açtı," dediğinde kıkırdadım. İki kardeşin anlaşma şekli muazzamdı.

Erich gidince, Dezli ile sırıtarak Emily'ye baktığımızda kaşlarını çattı. "Unutun bunu, onunla konuşmaya gitmi-

yoruz!" diyerek bize kızınca daha çok gülmeye başladık çünkü tek kurtuluşu Marcus'tu.

"Beni buna ikna ettiğinize inanamıyorum!" Passion Holding yazan devasa tabelaya bakarken Emily hâlâ bize kızmakla meşguldü.

"Hadi ama Ed, bu eğlenceli olacak," diyen Dezli'ye onu boğmak ister gibi bakıyordu.

"Sizin açınızdan olur tabii!" diyen kız ürkmüş gözlerle holdinge bakıyordu. "Ne de olsa size değil, bana işkence ediyor." Bize kızsa da kolundan tutarak onu şirkete doğru çekiştirdik. Bir an önce Marcus ile konuşmazsak Emily her an kaçabilirdi.

Kellsey uyuduğu için biraz hava alacağımı söyleyen küçük bir notu baş ucuna bırakmayı unutmamıştım. Babamın telefonunu ve babamın adına olan kredi kartlarını da alarak evden çıkmıştık. New York'u henüz gezmeye fırsatım olmamıştı ama kuzey yakasından çıkıp buraya gelmemiz çok zamanımızı almıştı. Şirket, Manhattan'ın göbeğinde olduğu için babamın gözden uzak olan evinden hayli uzaktaydık. Yol üstünde durarak kendimize birer peruk ve gözlük alarak kendimizi kamufle etmiştik.

Emily kestane rengi saçlarını gizleyen siyah, uzun bir peruk ve sarı güneş gözlüğüyle çok sevimli görünüyordu. Dezli ise siyah saçlarının aksine sarı, kısa saçlı bir peruk seçmişti. Doktor gözlüğüne benzeyen beyaz camlı yuvarlak gözlüğüyle fazlasıyla güzel görünüyordu. Üstelik Emily'nin aksine pantolon ve kazak yerine beyaz bir bluz ve siyah mini eteğiyle *dikkat çekmek yok* kuralını bozuyordu. Ben ise kızıl saçlarımı tel tokalarla gizleyip kahverengi, kıvırcık bir peruk takmıştım. Siyah güneş gözlüğüm kocaman olduğu için çok komik görünüyordum. Fakat yine de en çok bunlar hoşuma gitmişti. Bence değişik zevkimle

biraz sevimli bile sayılırdım. Üzerimde kısa etekli, kot bir tulum vardı. Tulumun altına beyaz tişört giyerek hoş bir uyum sağlamıştım. Uzun, renkli çoraplar ve spor ayakkabılarla fena görünmüyordum. Tamam, tanınmamak için kendimi aşarak ortaya karışık bir şey çıkarmıştım. Özellikle kıvırcık, kabarık peruğum çok komikti ama bence fena olmamıştım.

Şirketin büyük cam kapısından içeri girdiğimizde burnuma gelen yoğun lavanta kokularıyla tebessüm ettim. Pırıl pırıl görünen lobide beyaz fayansların üzerinden geçip resepsiyondaki kadının yanına gittik. Karşısında üç gözlüklü tuhaf kadın gördüğü için biraz şaşırdı. Neyse ki hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra kendine çekidüzen verdi. "Buyurun, size nasıl yardımcı olabilirim?" Okuduğu mücevher kataloğunu kenara koydu.

"Bay Marcus ile görüşecektik." Emily'nin sesi fazla isteksiz çıktı, burada olmaktan memnun değildi.

"Randevunuz var mı?"

"Hayır ama..." diyen Emily'nin sözlerini kadın hızla kesti. "Üzgünüm, onunla görüşmek için önce sekreterinden randevu almalısınız," dediğinde Emily *hemen gidelim,* der gibi bir işaret yapmıştı. Zaten onun da aradığı böyle bir fırsattı.

Bu kadar yol gelmişken gitmek istemediğim için çantamdaki not defterimi ve kalemi çıkardım. *"Çirkin kurbağa sizinle görüşmek için burada derseniz bizi görmek isteyecektir,"* diye yazdığımda Dezli kahkaha atarak koluma vurdu. "Bu iyiydi," dediğinde Emily burnundan soluyordu. "Pisliksiniz!"

Kadın uzattığım nota tuhaf bakışlar attı ve telefonu alarak numarayı çevirdi. "Hanna, çirkin kurbağa diye biri Bay Marshall ile görüşmek istiyor," dediğinde ben ve Dezli gülüşümüzü zor tutuyorduk.

"Tamam, onları sana gönderiyorum." Telefonu kapatarak bize döndü. "Sekreteri sizi dördüncü katta bekliyor. Bay Marshall şu anda çok meşgul olduğu için sizinle o ilgilenecek." Sanırım Marcus'un geldiğimizden haberi olmamıştı.

Kızlar asansöre yöneldiğinde korkuyla yollarını kestim. "Kapalı alan fobim var." Yazdıklarımı okuyan Emily ofladı. "Tamam, dört kat çıkarız sanırım!" diye homurdanınca merdivenlere yöneldik. Asansör, korkularım arasında yer alıyordu.

Nefes nefese dört katı çıktığımızda çantamdan çıkardığını astım ilacını kullandım. Kızlar bir süre soluklanmam için beni bekledikten sonra nihayet her yerde ofislerin olduğu kata girmiştik. Herkes bir şeylerle ilgilenirken Dezli elinde dosyalarla giden bir adamı durdurdu. "Bay Marshall'ın sekreteri Hanna'yı nerede bulabiliriz?" dedi.

Adam bir süre bizi inceledikten sonra eliyle arka tarafı gösterdi. "Koridordan sola dönünce bulursunuz." Adam gittiğinde Emily, Dezli'ye döndü. "O despotun ve sekreterinin odasını biliyorum çünkü daha önce burada çalıştım." Bu küçük ayrıntıyı unuttuğumuz için herkesin meraklı bakışları eşliğinde Emily'yi takip ettik. Uzaylı görmüş gibi bize bakıyorlardı.

Koridordan döndüğümüzde sekreteri yerinde bulamayınca Emily karşıdaki odayı gösterdi. "Sekreteri boş verin, onun odası orada." Bir süre göz göze geldikten sonra kapıyı bile çalmadan içeri dalmıştık.

"Sadece bir aylığına bu işi yapacaksın..." diyen Marcus bizi görünce gözlerini kıstı. "Ofisimde neden üç değişik şey var?"

Hiç de kibar olmayan bir sesle konuşması üzerine gözlüğümü ve peruğumu çıkardım. Afallayarak "Yeşil?" dedi. Pencerenin yanındaki koltukta oturan kişiyi görünce ben de Marcus kadar şoke olmuştum. Suikastçım buradaydı.

Bacak bacak üstüne atmıştı ve arkasına yaslanarak elindeki telefonla ilgilenirken umursamaz bir ifade takınmıştı. Fakat Marcus'un adımı söylemesiyle başını hızla kaldırınca göz göze geldik. En az benim kadar burada olduğuma şaşırmış gibiydi. Kol kaslarını ortaya çıkaran lacivert tişörtü gözleriyle uyumluydu ve yataktan yeni çıkmış gibi duran o dağınık saçları iç çektiriyordu. "Burada ne işin var, Dolunay Surat?" dedi. Bana böyle seslendiğine göre keyfi yerindeydi. Kızgın olsaydı *melez kız* derdi.

Dün geceki tutkulu öpücüğümüzü göz ardı etmeye çalışarak onu yok saydım. Beni neden bıraktığını açıklamadan onunla olan mesafemi koruyacaktım. O yüzden ona cevap vermeden Marcus'a dönerek elimle kızları gösterdim. İkisi de perukları ve gözlükleri çıkarınca Marcus'un gözleri anında hedefini buldu. "Bayan Lewis?" Keyfi yerine gelmiş gibi arkasına yaslandı. "Dün geceden sonra sizi ofisimde görmeyi beklemiyordum." Eliyle siyah, deri koltukları gösterdi. "Yeşil, ayakta kalma, güzelim ama şu iki nankör oturmasın," dediğinde kıkırdayıp suikastçının tam karşısına oturdum. Marcus, kızlar onun yerine benimle geldiği için kızgındı.

"Buraya konuşmak için geldim." Emily ondan uzak olduğunda bu adamı özlüyordu ama yakınında olmaya da katlanamıyordu. Marcus ellerini masada birleştirerek umursamaz bir tavır takındı. "Drew ile iş üzerine konuşuyoruz. Bittiğinde vaktim varsa belki sizi dinlerim," dediğinde Emily'nin sabırsızca ayakta beklemesine neden oldu.

Marcus, "Evet, nerede kalmıştık?" diyerek gözlerini benden ayırmayan kardeşine döndü. "Sadece bir aylığına burada çalışmanı istiyorum." Bakışlarıyla beni eriten adam hiç tereddüt etmeden, "Hayır," cevabını verdi.

"Yapma, Drew." Marcus'un sesi sıkıntılıydı. "Yeni koleksiyonun çizimlerini bir ayda bitirecek tek kişisin. Bu

konuda sana kendimden daha çok güveniyorum. Sen sadece çizimleri ve seçtiğin mücevherlerin taslağını bana teslim edeceksin. Projenin geri kalanını ben ve ekibim hallederiz." Marcus'un gerçekten ona ihtiyacı var gibiydi çünkü âdeta ona yalvarıyordu.

Baştan ayağa beni inceleyen suikastçının zerre kadar onu dinlemiyor gibiydi. "Daha önemli işlerim var," diyerek kestirip attı. "Koskoca şirkette bunu yapacak çalışanlarının olduğuna eminim." Adam resmen bakışlarıyla kalp atışlarımı yoldan çıkarmıştı. Aceleyle ilacımı çıkartıp dudaklarıma yaklaştırdığımda üzerimdeki etkisiyle bir an gülecek gibi olmuştu. Çok yoğundu bakışları.

"Richard bu işe gönüllü fakat senden daha iyi değil..." diyen Marcus kardeşinin bakışlarını takip etti ve beni görünce aklına bir şey gelmiş gibi sırıttı. "Sanırım haklısın, bu işi Richard'a versem iyi olacak. Fakat bildiğim kadarıyla asistanı düğünü olduğu için izne ayrılmıştı." Sinsi bakışları bu sefer beni buldu. "Yeşil, burada çalışmayı düşünüyor musun?" dediğinde ben gözlerimi irice açarken suikastçının keskin bakışları onu buldu. "Unut bunu!" diyerek benim adıma reddetti. "O burada çalışmayacak!"

Fakat Marcus kesinlikle savaşmadan kolay kolay pes edecek biri değildi. "Neden? Taşıyıcı diye mi? Bence Bayan Lewis'in elindeki siyah peruk ona çok yakışacaktır. Güneşli havalarda gözlük takar ve farklı bir isimle giriş işlemlerini yaparsam bir sorun kalmaz." Anında her şeyi planlayan adama hayalet görmüş gibi bakıyordum. Ben ve çalışmak mı? Yok daha neler! Bu konuda hiç bilgim ve tecrübem yoktu.

Suikastçım, "Çalışmayacak dedim, Marcus!" diyerek dişlerinin arasından konuşunca Marcus sırıttı. "Sen de haklısın, Richard'ın asistanı olmak kolay değil. Herifin güzel kızlara zaafı var," dedikten sonra gözleriyle beni işaret etti. "Bu küçük yaratık da bir Tanrıça güzelliğinde. Bir

de gece mesaisine kaldıklarını düşünsene! Merak etme, işlerini yaptıkları sürece kimsenin onları rahatsız etmelerine izin vermeyeceğim. Ben iyi bir patronum, çalışanlarımın özel hayatına saygı duyuyorum." Kardeşinin zaaflarıyla oynayan adama hayretler içinde bakıyordum. Bu adam gerçekten aklını kaçırmıştı.

Suikastçımın öfkeden eli yumruk olduğunda çenesi seğiriyordu. "Suratını dağıtmamı istiyorsan devam et!" diye gürlediğinde korkudan yerimde küçülmüştüm. Umarım yine zararlı çıkan ben olmazdım. Burada Marcus tarafından kullanıldığımı hissediyordum!

Marcus gülerek kardeşine baktı. "O istemezse burada zorla çalıştıramam. O yüzden sakin ol, kardeşim," dedikten sonra yaramaz bakışları beni buldu. "Son söz senin, güzelim," dediğinde sinsice sırıttı. "Kararını vermeden önce bu herifin seni üzdüğü günleri göz önünde bulundurmanı tavsiye ederim." Sanırım Marcus'un neden bu kadar başarılı bir iş insanı olduğunu artık anladım. İnsanı nereden vuracağını iyi biliyordu!

Marcus'a dönüp kabul ettiğimi göstermek için başımı salladığımda suikastçım öfkeyle bir küfür savurmuştu. "Harika," dedi Marcus coşkulu bir sesle. "Richard'ı çağırıyorum, sana şirketi gezdirsin..." demişti ki Drew'un sert sesi Marcus'u susturdu. "Gerek yok, hayvan herif!" diyerek ona ters ters baktı. "Kız benim asistanım!"

Marcus gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Çok şanslısın, kardeşim," dediğinde sesinde kardeşine karşı kazanmış olmanın gururu vardı. "Bu güzel yaratık sen çalışırken sana fazlasıyla ilham verecektir." Ya da onu öfkeden bol bol delirtecektim çünkü uslu bir asistan olmayı düşünmüyordum.

Suikastçım bana öfkeyle bakarken Marcus keyiflenerek ayakta beklettiği kızlara döndü. "Neden ayakta duruyor-

sunuz?" dediğinde ben kahkaha atarken Emily ve Dezli ona nefretle bakarak yanıma oturdular. Sanki kızları ayakta bekleten o değilmiş gibi davranıyordu.

"Bir şey içer misiniz?" dediğinde başımı salladım. Tam yazacaktım ki suikastçım benden önce davrandı. "Ona meyve suyu söyle." Tam olarak aklımdan geçenleri söylemişti.

Emily bir şey istemezken Dezli sütlü kahve istemişti. Masasındaki telefonu alan Marcus istediğimiz şeyleri asistanına söyledi. "Hanna, odama iki sade, bir sütlü kahve ve bir tane de meyve suyu getir." Telefonu kapattıktan bir süre sonra karnı burnunda bir kadın içeri girdi.

Kocaman karnı olan kumral kadın bugün yarın doğuracak gibiydi. Hepimiz içeceklerimizi aldığımızda son kahveyi patronunun masasına koydu. Marcus korkuyla onun karnına bakıyordu. "Ne zaman yerine birini bulup doğum iznine çıkacaksın? Şu içinde tuttuğun yaratığı her an yüzüme fırlatacaksın diye ödüm kopuyor," dediğinde yine kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Kadın her an burada doğurabilirdi.

Otuzlu yaşlarındaki kadının yanakları utançla kızardı. "Bulduğum kişileri beğenmediğiniz için bu gidişle ofiste doğuracağım, efendim," derken Marcus ağzındaki kahveyi püskürttü. "Bu kahve soğuk, Hanna. Kaplumbağa hızıyla hareket etmeyi bırakmalısın. Eskiden böyle değildin sen," diyerek kahveyi masaya indirdi.

"Eskiden karnımda üç tane bebek taşımıyordum efendim."

"Ne? Üçüz mü? Onları şirketimde çıkarmayı düşünmüyorsun, değil mi?" dediğinde kadın homurdanarak ofisten çıktı çünkü bu adam gerçekten sinir bozucu biriydi.

"Evet," diyerek sonunda Emily'ye döndü. "Sizi dinliyorum, Bayan Lewis?" Son derece resmi çıkan sesiyle Emily derin bir nefes alarak başını kaldırdı.

"Polisler tarafından aransam da ben bir suçlu değilim. Evet, okula kılık değiştirerek girdiğim için suçlu olduğumu kabul ediyorum. Fakat bunun için en fazla birkaç yıl ceza almam gerekiyor. Ancak müdür Connor Wood hakkımda yanlış kanıtlar sunarak beni azılı bir katil gibi gösteriyor. Eğer yakalanırsam müebbet almama neden olmakla yetinmeyecektir, Ötanazi'ye naklimi isteyebilir," dediğinde Marcus kaşlarını çatarak bitirmesini bekledi. "Sizden istediğim, haklılığımı ortaya çıkarmak için bana yardım etmeniz." Ondan yardım isterken çok fazla zorlandığını görebiliyordum.

Marcus bir süre hiç konuşmadan bazı şeyleri kafasından tarttı. Daha sonra başını kaldırarak ciddi bir yüz ifadesiyle Emily'ye baktı. "Tanıdığım iyi dedektifler var, eğer gerçekten masumsan tüm kanıtları ortaya çıkaracak kadar bu işte iyiler. Avukatlarım işi yargıya taşırsa büyük ihtimalle ceza bile almadan seni bu işten kurtarırlar," dediğinde, Emily'nin gözleri ilk kez nefret barındırmadan ona bakıyordu.

"Bu... Bunu gerçekten yapar mısınız?" Heyecandan konuşamıyordu bile, kurtulacak olmasına çok sevinmiştim.

Marcus onun bu hâline baktı ve gülerek tek kaşını kaldırdı. "Yapabilirim ama benim bu işten çıkarım ne olacak?" dediğinde Emily'nin gözlerine yine nefret tohumları serpilmişti.

"Elimdeki her şeyi zaten aldınız, size verecek hiçbir şeyim yok!" diyerek sitem etti. Marcus'un bu kadar çıkarcı biri olması gerçekten sinir bozucuydu.

Marcus'un gözleri onun vücudunda oyalanınca suikastçım kaşlarını çattı. "Aklından bile geçirme," dediğinde

Marcus güldü. "Hayır, kardeşim. Farklı şeyler düşünüyordum." Niyeyse düşündüğü şeyleri merak etmiyordum.

"Aslında benim için yapacağın bir şey var," diyerek masadaki soğuk kahveyi gösterdi. "Gördüğün gibi, asistanım bu hâldeyken işini aksatıyor. Ben yeni bir asistan bulana kadar burada çalış ve bir ayın sonunda her iki anlamda da özgür ol." Kısacası *evden gitmekle kurtulduğunu sanma, ben her şekilde seni süründürmenin bir yolunu bulurum*, diyordu.

"Asla!" diye korkuyla yutkundu Emily. "O hatayı bir kere yaptım ve hâlâ sizden kurtulamadım. İkinci kez hiçbir güç beni sizin asistanınız yapamaz!" Kız da haklıydı şimdi çünkü Marcus'un insanı kanser etmek gibi doğal bir yeteneği vardı.

Rahatça arkasına yaslandı. "Sen bilirsin, çirkin kurbağa. Ben burada iyi niyet göstererek sana yardım etmeye çalışıyorum. Ama kaçak bir hayat ya da idam istiyorsan kararına saygı duyuyorum." Bu adam insanların zayıflığını kendi lehine kullanmayı çok iyi biliyordu. Az önce kardeşine yaptığını şimdi Emily'ye yapıyordu.

"Lütfen, kabul et." Dezli yalvararak Emily'ye bakıyordu. "İçimizden birisi kurtulsun en azından."

Dezli'nin gözleri dolduğunda Emily iç çekti. "Canıma okuyacak ama," diye homurdanınca Dezli'nin ısrarlarına daha fazla dayanamadı. "Sadece bir ay?" dediğinde Marcus tehlikeli bir şekilde güldü. "Yarın saat yedide iş başı yapıyorsunuz, yeni isimlerinizi Erich'e mesaj olarak atarım. İkinize de maaş bağlanacak fakat gerçek kimliğinizle işe girmediğiniz için sigorta vesaire gibi şeyler olmayacak," dedikten bir süre sonra soluklanmak için durdu. Dezli'yi işaret ederek tekrar Emily'ye baktı. "Bayan Lewis, siz de deli arkadaşınızın peruğunu takın. Sarı saç, mavi gözlerinize fena gitmez." Her yerde dış görünüşe olan takıntısını

devam ettiriyordu çünkü bana da Emily'nin siyah peruğunu takmamı söylemişti.

Yeni patronuma son kez bakarak ayağa kalktığımda lacivert gözleri resmen bana meydan okuyordu. "Marcus kadar alçak biri olmasam da zor bir patronumdur," dediğinde sertçe yutkundum. Gözleri yoğun bir şekilde baştan ayağa beni süzerken, "Sizinle çalışmak zevkli olacak, Bayan Green, özellikle dün gece yaptıklarınızdan sonra." Sanırım intikam isteyen sadece ben değildim ve bu bakışları, en az Emily kadar başımın dertte olduğunu gösteriyordu. Elijah ile dans etmemi kolay kolay unutmayacaktı.

"Yarın görüşmek dileğiyle, Bay Marshall," diyerek aynı resmiyetle ona karşılık verdim. Bakalım aramızdaki bu patron çalışan resmiyetini ilk kim bozacaktı?

Beni bıraktığına onu pişman etmeden geri adım atmayacağım.

KAKTÜS TEAM

12

SANA ÖLÜRÜM, KADIN!

"Farkında değildi, değil mi? Tüm hayatım boyunca arzuladığım şeyleri hızlıca birkaç güne sığdırmaya çalıştığımın farkında değildi. Babamı buldum, Brudliy orkidesine kavuştum, dış dünyayı gördüm hatta bir işe bile girdim. En önemlisi aşkı tanıdım ve ona sahibim. İçimde ukde kalacak hiçbir şey yok artık. Sanırım artık gitmeye de kalmaya da hazırım."

Babamın çalışma odasının içinde gergin bir şekilde volta atmasına gülmeden duramadım. Fakat şu anda kızgın olduğu için bana attığı uyarı dolu bakışları görünce gülüşümü gizlemek zorunda kalmıştım. Bakan Bey, kızının iş hayatına atıldığını duyunca tek kelimeyle çıldırmıştı. Hasta hâlimle çalışamayacağımı söyleyip duruyordu. Tüm ülkenin aradığı bir kaçak olmam ise onu endişelendiren başka bir konuydu. Birinin beni tanıyıp ihbar etmesinden çok korkuyordu. Tabii, alışmıştı küçük kızını görkemli evlerde ve Ötanazi gibi devasa bir şatoda gizlemeye. Şimdi işe girmem onun için güvenlik sisteminin hasar görmesiyle eş değerdi. Lakin anlamak istemediği şey, ömrümün son anlarını yaşarken gerçek hayatı tanımaya olan açlığımdı. Erich her ne kadar onları teselli edip umut vadedici sözler söylese de ben her şeyin farkındaydım. Yaşam için verdiğim savaşımı çoktan bırakmıştım çünkü sandıkları gibi

benim için bir umut yoktu. Benimkisi babamı tanıdıktan sonra sevdiğim adamla biraz daha vakit geçirme arzusuydu. Son anlarımı onun yakınında olarak dolu dolu geçirmek istediğim için babamı ikna etmeliydim.

"Siyah bir peruk ve gözlük beni gizler." Ellerimi oynatarak söylediklerim onu pek ikna etmiş gibi görünmüyordu.

"Söz konusu kızlarımdan biriyse risk alamam." Ben ne söylersem söyleyeyim bir türlü ikna olmuyordu.

"O beni korur, bunu biliyorsun." Yanıma gelip oturdu ve sıkıntılı bakışlarını bana çevirdi. "Onunla aranda ne var, Yeşil?" dediğinde gülmemek için yanaklarımın içini ısırmaya başladım.

"Hiçbir şey ve her şey." Verdiğim cevabı zaten biliyormuş gibi sıkıntılı nefesler verdi. "O bir suikastçı, Yeşil." Dudaklarımdaki acı tebessümle başımı salladım. *"O suikastçıyı bana sen gönderdin ve beni bırakmasaydı seninle gelmezdim."* Ansızın söylediklerimle aklıma gelenler beni sarstığı için sertçe yutkundum. Kahretsin!

Bunun için beni bırakmıştı, babamla gitmem için! Okulda bana *gidelim buradan* dediğinde babam gelecek diye kabul etmemiştim. Her fırsatta babamdan bahsetmem, ona yazdığım bir çekmece dolu mektup ve daha birçok şey. Babamı yıllardır beklediğimi biliyordu ve beni bırakmasaydı babamla asla gitmezdim. Hatta onu dinlemez ve yargılamaya devam ederdim. Beni o kadar iyi tanıyordu ki bütün bunları biliyordu. Orada babam yaptığı planı açıkladığında çok kızmıştı ama beni böyle bir sebep için bırakmamıştı. O, beni bırakarak babama sığınmamı sağlamıştı çünkü ölmeden önce babamı tanımak istediğimi biliyordu. Baba sevgisine olan açlığımı biliyordu, o yüzden orada gözyaşlarıma kayıtsız kalmıştı. Çünkü dileklerime karşı zaafı olan adam, babamın en büyük dileğim olduğunu biliyordu. Yerimde taş kesilerek bunu daha

önce nasıl fark etmediğimi düşündüm. Gölge benden asla vazgeçecek biri değildi, öyle olsa beni takip etmezdi. O her ne yapıyorsa benim gülümsemem için yapıyordu ve bunu gizli yapıyordu. *Ah, gel de âşık olma o derin düşünen gizemli katile. Seviyorum işte, ötesi yok.*

"İzin ver lütfen." Hüzünlü gözlerine bakarak ona yalvardım. *"Baba, fazla zamanımın kalmadığını biliyorsun. İzin ver, ona yakın olayım."* İç çektiğinde gözlerindeki ıztırabın altında ezildiğimi hissettim.

"Annene bu kadar benzemek zorunda mıydın?" Beni göğsüne çektiğinde sarıldığı kişi ben değildim, annemdi. "Ondan bana kalan sadece sensin, o yüzden bu ihtiyar adama ölümden söz etme." Sesindeki yenilmişlik çalışmama izin verdiğini gösteriyordu. Dudaklarımdaki eksik tebessümle kollarımı ona sardım. Zamanı geldiğinde bazı şeyleri değiştirmek bizim elimizde olmayacaktı.

"İlaçların yanında mı?" Çantamı elimden alıp içini kontrol eden Kellsey'e başımı salladım.

Tüm gece heyecandan uyuyamadığım için sabah erkenden hazırlandım. Tabii, evdeki herkes karşıma dikildiği için bir türlü gitmeme izin vermiyorlardı. Kellsey çanta kontrolümü yaptıktan sonra beni inceledi. Saçlarımı tel tokalarla gizledim ve kâkülleri olan siyah, uzun bir peruk taktım. Kendi kızıl kâkküllerimi gizlemek çok vaktimi almıştı ama siyah saç, düşündüğümden daha çok yakışmıştı. Beyaz, sade bir bluz ve altına dizlerime kadar gelen siyah bir kalem etek giymiştim. İnce topuklu ayakkabılarla hoş bir kombin olmuştu. "Ceketin nerede senin?" Kellsey panikleyerek Chloe'ye döndü. "Dışarıda kar var, böyle giderse hasta olur. Git, kardeşine bir ceket getir." Aslında buna gerek yoktu ama Chloe çoktan merdivenlere yönelmişti bile.

Kellsey, "Rahatsızlanırsan hemen babanı veya ablalarını arıyorsun, Yeşil," dediğinde onu rahatlatmak için uslu bir kız olup başımı salladım.

"Yorulduğun an işi bırakıp dinleneceğine söz ver." Bu kadın altı yaşındaki küçük kızını okula bırakan anneler gibi davranıyordu.

Başımı salladım ama Kellsey hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Fazla üzerine gelirlerse derhâl istifa ediyorsun, kimse benim kızımı yoramaz!"

"Biri seni üzmeye çalışırsa sakın onlara boyun eğme, sen Green kanı taşıyorsun."

"Öğünlerini kaçırayım deme, zaten çok zayıfsın."

"Çalıştığın ofisin temiz olduğundan emin ol, herhangi bir toz solunum rahatsızlığına iyi gelmez."

"Dışarıda kar olduğunu unutma, o yüzden camları açmak yok."

"Ah Nicholas, neden onun çalışmasına izin verdin ki? O daha çok küçük!" diyerek babamı azarlayınca herkes onun bu endişeli hâline gülmeye başlamıştı. Durum düşündüğümden daha vahimdi. Babam bana sorun çıkarır diyordum ama Kellsey hepsinden daha fena çıkmıştı.

Babam onu sakinleştirmek için gülerek önünde diz çöktü. "Marshall kardeşleri tanıyorum, hayatım. Onu en az bizim kadar düşünüyorlar." Babam onu teselli etmeye çalışsa da Kellsey gözleri dolarak beni gösterdi. "Ama Yeşil hasta, Nicholas. Ya orada kriz geçirirse?" deyip yutkunduğunda, babam tebessüm ederek onun elini tuttu ve küçük bir öpücük kondurdu. "Öyle bir şey olursa o şirketi başlarına yıkarım. Marcus ile telefonda konuştum, Yeşil'e iyi bakacaklarının garantisini verdi." Babamın Marcus ile konuştuğunu yeni öğrendiğim için afallayarak ona bakıyor-

dum. Nicholas Green'in tedbir almadan bu kadar kolay izin verdiğini düşünmek benim aptallığımdı.

"Kellsey, kızı bırakırsan ilk günden geç kalmamış olacak." Erich'in gülerek söyledikleriyle Kellsey aklına bir şey gelmiş gibi tebessüm ederek ona döndü. "Erich, sen de onunla git, böylece herhangi bir şey olursa ilk müdahaleyi yaparsın." Erich şoka girerken ben kıkırdayıp başımı iki yana salladım. Tüm gece yemekte ikna çabaları yetersiz olunca odama gelmiş ve beni vazgeçirmek için saatlerce dil dökmüştü. Bu da işe yaramayınca sabah kaldığı yerden bana sorun çıkarmaya devam ediyordu.

"Anne, alt tarafı işe gidiyor." Vanessa artık çıldırmanın eşiğine gelmiş gibi annesine bakıyordu. "Hem Vincent de onunla gidecek! Onun için birini bulana kadar bu kıza en iyi korumamı verdim. Lütfen, artık rahat ol artık." Evet, Vanessa'nın somurtmasının sebebi en güvenilir adamlarından birini benim yanıma vermesiydi.

Kellsey arkasında duran Elijah ve Hanks'i işaret etti. "Bugün okul olmadığı için sen evdesin, Vanessa. Acaba diğer ikisini de mi verseydin?" dediğinde Vanessa öfkeden yumruklarını sıkıyordu.

Chloe nihayet elinde kısa, siyah bir ceketle gelerek giyinmeme yardım etti. "Hemen çıkmazsan annem gitmene hayatta izin vermeyecek," dediğinde başımı sallayıp kapıya yöneldim.

Fakat Kellsey'nin ağlamaklı sesini duydum. "Bize sarılmayacak mısın?" dediğinde kıkırdadım. Bu kadın inanılmaz bir şeydi. Yanına gidip eğilerek ona sımsıkı sarıldım. Bu kadın en az benim kadar duygusal biriydi. Sanki işe değil de dünyanın öbür ucuna gidiyormuşum gibi davranması beni güldürüyordu.

Ondan ayrıldığımda Chloe ve Erich'e de sarılmak zorunda kalmıştım. Hepsi kulağıma bir nasihat fısıldayarak

isteksizce beni bırakmıştı. Vanessa'ya baktığımda yüzünü buruşturdu. "Alt tarafı bir iş, akşama zaten geleceksin," diye homurdandıktan sonra annesinin kızan bakışlarını görünce, oflayıp bana sarıldı. "Annemin dediklerini unutma, biri sana ters bir şey söylerse beni ara!" diyerek benden ayrıldı.

Nihayet uzun uğraşlar sonucu evden çıktım, Emily dışarıda beni bekliyordu. Gözlerini ortaya çıkaran sarı saçlarının peruk olduğunu kimse anlayamazdı. Ben dağınık topuz yapmıştım ama onun sarı saçları kısa olduğu için bukleler yaparak açık bırakmıştı. Üzerinde hardal rengi bir tulum vardı ve ona çok yakışmıştı. Sanırım Kellsey ona kıyafetlerinden ödünç vermişti çünkü bu, onun tarzıydı. Evet, dolabımda Kellsey'nin zorla aldırdığı birkaç tulum vardı. Büyük halka küpeleri ve zarif makyajıyla Emily çok güzel olmuştu. Saatini göstererek kaşlarını çattı. "Onlarla vedalaşman bir buçuk saat sürdü!" Haklıydı çünkü Kellsey bir türlü beni bırakmamıştı.

Yanına gittiğimde bize üzgün gözlerle bakan Dezli ile iç çektik. "Chloe söz verdi, sıkılmaman için tüm gün yanında olacak." Emily'nin sözlerine gülümsemeye çalıştı. "Beni düşünmeyin, sadece dikkatli olun." Başımızla onu onaylayıp arabaya bindiğimizde Vincent sürücü koltuğuna geçmişti.

Araba hareket ettiğinde heyecandan kalbim duracak gibiydi. Bu iş benim ilk deneyimimdi, yani sıradan insanlar gibi bir işte çalışacaktım. Heyecanımın tek sebebi aslında iş değildi, onu yeniden görecek olmamdı. Başımı çevirdiğimde Emily benim aksime gayet rahattı. *"Yeni isimlerimizi Erich sana söyledi mi?"* diye yazarak ona uzattım. Bunu amcama sormayı unutmuştum.

Tebessüm ederek başını salladı. "Erich o despot ile görüşmüş. Senin Teksas'ta bir teyzen varmış. O yüzden seni onun kızı olarak tanıtacaklar, yani soy ismin yine Green

olacak. [illegible] ben seçtim ve Erich, Marcus'a söyleyince o da onaylamış. Orada adın Alice Green. Evet, biliyorum, okuldan kaçtığımızda da sana bu ismi koymuştum ama Alice ismini çok seviyorum ve sana da yakışıyor." Bu isim beni rahatsız etmediği için böyle anılmak sorun olmazdı.

"*Peki, ya senin ismin?*" diye yazdığımda yüzünü buruşturdu. "O patronum olacak uyuz adam bana Teresa Feyn ismini koymuş." Emily beğenmese de bence güzel ve uyumluydu yeni ismi.

Kendi düşüncelerime dalarak, başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım. Hava bulutluydu ama güneşin bana kötü bir sürpriz yapmasına karşı tedbirliydim. Siyah güneş gözlüklerimi bir taç gibi kafama takmıştım. Yaklaşık bir saat sonra araba Passion'ın otoparkında durmuştu. Arabadan indiğimizde Vincent ikimize temkinli bir şekilde baktı. "Tüm gün burada olacağım, bir sorun olursa lütfen arayın." Emily ile ikimiz ona tebessüm ederek şirkete doğru yürümeye başladık. Umarım herhangi bir sorun çıkmazdı.

Şirketten içeri girdiğimizde beyaz fayanslarda bu sefer papatya kokusu aldım. Sanırım her gün farklı bir kokuyla yerleri siliyorlardı. Çiçeklere ve kokularına âşık olduğum için bu beni mutlu etmişti. Resepsiyondaki kadına doğru yürüdüğümüzde bizi bekliyormuş gibi ayağa kalktı. Dün geldiğimizdeki kadın yoktu. Bu kadın daha gençti. "Alice ve Teresa, değil mi?" Emin olmak için gözlerini kısarak bizi inceliyordu.

Emily başını salladığında kadın masasının çekmecesinden iki tane yaka kartı çıkardı. "Geç kaldınız, burada çalışacaksanız dakik olmak zorundasınız."

Üstünde isimlerimizin ve görevlerimizin yazdığı yaka kartlarını elimize tutuşturdu. "Yaka kartınızda ve giriş bel-

gelerinizde kullanmak için fotoğraflarınız gerekiyor. Öğle molasında beşinci çıkıp Hilton'u bulursanız hızlı bir şekilde fotoğrafları bana ulaştırır. Şimdi kendi katınıza çıkın, lütfen." Hızlı bir şekilde konuşan kadına başımı sallamaktan başka bir şey yapmadım.

Asansöre binmediğimi bilen Emily, benimle birlikte merdivenlere yönelirken kadına saydırmayı da ihmal etmiyordu. "Geç kalmışız, evle burası arasındaki mesafeyi biliyor mu bu kadın?" diye homurdandığında yaka kartımı boynuma taktım.

Dördüncü kata çıktık, sabahın köründe bile insanlar harıl harıl çalışıyordu. Onların arasından geçerek Marcus'un ofisinin kapısını tıklattık. "Gir!" diye içeriden kızgın sesi gelince Emily korkuyla yutkundu. "Sadece bir ay dayanmalıyım." Kendi kendisini sakinleştirerek kapıyı açınca içeri girdik.

Masadaki dosyalardan başını kaldıran Marcus bizi görünce öfkeli yüzünde kibirli bir gülümseme oluştu. Özellikle baştan aşağı Emily'yi arsızca süzerken bunu gizleme gereğinde bile bulunmuyordu. "Geç kaldınız, Bayan Lewis." Odada sadece biz olduğumuz için sahte ismini söylememişti.

Emily derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. "Bir daha olmayacak, Bay Bruce." Sesindeki o gizli nefreti çok iyi hissettim. Bu bir ayda tımarhanelik olmazsa iyiydi.

Marcus gülerek arkasına yaslandı. "Git ve kahvemi getir, ayrıca bu öğleden sonra olan toplantılarımın listesini istiyorum." Emily tek kelime etmeden başını sallayarak odadan çıktı.

"Ever, küçük tanrıça," diyen Marcus ayağa kalkarak yanıma geldi. "Hadi gel, seni patronunun ofisine götüreyim." Elini omuzuma koyup beni ofisinden çıkardı.

"Çalışanlarının yüzünde hasar istemiyorum, güzellik. O yüzden o hergelenin yanında karşı cinsle göz teması bile kurma." dediğinde kıkırdayıp başımı salladım. Drew'un ne yapacağını kestirmek imkânsızdı.

Biz koridorda yürürken karşıdan bir adam geliyordu. Sol taraftaki tezgâhta kahve hazırlayan Emily'ye gözleri kaydığında Marcus kaşlarını çattı. Marcus onun Emily'ye olan bakışlarından hoşlanmadığı için, "Drew'un yanında bu adama gülmezsen bozuşuruz, Yeşil." dedi. Marcus saygıdeğer patron rolü oynadığı için kardeşine bu adamı dövdürmek istiyordu.

Gülüşümle gözleri beni bulan adamın ilgisinin yeni hedefi olmuştum. Bana baktıkça gözlerinde oluşan o arsız bakışları görmemek imkânsızdı. Yaka kartımı okuyup karşımda durduğunda ela gözlerindeki o yoğun duygu bunaltıcıydı. Ellerini kumral saçlarından geçirerek sırıttı. "Merhaba, ben Richard. İşe yeni başlamış olmalısın." Elini uzattığında şu meşhur Richard ile tanışmış oldum.

Uzattığı elini tutmak üzereydim ki sağ taraftaki büyük ofisin kapısı gürültüyle açıldı. "Bayan Green, sizi ofisimde bekliyorum," diyen Drew'un sesini duydum. Başımı çevirdiğimde kapının önünde duran suikastçımı görünce soluğumu tuttum. Buradakiler gibi resmî kıyafetlerin içinde değildi. Bacaklarını saran pantolon ve kaslarını ortaya çıkaran beyaz tişörtüyle muhteşemdi. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi dağınık, kumral tutamları asi ruhuna imzasını atarcasına alnını süslüyordu. Her defasında beni esir alan o lacivert gözlerinin şafağı iç çektiriyordu. Gözlerini gölgeleyen uzun kirpikleri tüm kadınları kıskandıracak bir güzellikteydi. Fakat karanlık bakışları karşımda bana elini uzatan adamın üzerindeydi. "Asistanımla tanıştınız mı, Richard?" Bir ölüm sakinliğiyle sorduğu soruyla karşımdaki koskoca adamın korkudan yutkunduğunu gördüm.

"Tam olarak değil, efendim." Sesindeki korkuyu hissettiğimde suikastçıma tersçe baktım. İnsanları hiçbir şey yapmadan nasıl böyle korkutabildiğini anlamıyordum.

Kapıdan uzaklaşarak Richard'ın yanına geldi. Onun tam karşısında durdu, bakışları tehditkârdı. "Eli sana temas etmediği için şanslısın," dediğinde sanki buradaki herkes onun sinir hastası olduğunu biliyormuş gibi Richard soğuk terler dökmeye başlamıştı. Öte yandan Marcus yanımda keyifle sırıtıyordu. "İz... İzninizle," diyen Richard kaçar gibi gidince suikastçım başını çevirdi ve buz gibi gözlerle Marcus'a baktı. "Buradaki tüm erkek çalışanlarını hastanelik etmem için kızı işe aldıysan iyi gidiyorsun." Bir kez daha burada olmamam gerektiğini hatırlatarak ofisine doğru yürüdü. Somurtarak arkasından bakarken durdu ama bana doğru dönmedi. "Orada öylece bekleyecek misin?" dediğinde sırtıyla bakışıyordum. Kendime gelerek ona doğru yürüdüm.

Kapıdan içeri girdim. Beni küçük bir çalışma odası karşılamıştı. Sol taraftaki duvarın yanında benim boyumda bir dolap vardı. Dolabın içindeki dosyalar düzenli ve rengârenkti. Pencerenin yanındaki çalışma masasının üzerindeki her şey derli toplu duruyordu. Sanki daha önce kimse burayı kullanmamış gibi temiz ve düzenliydi. Duvarda dalgaların hırçın köpüğünü resmetmiş tablo, huzur aşılıyordu. Onun dışında çok az eşya olan ofisin şirin ve ferahlatıcı bir havası vardı. Masanın tam karşısında bir kapı daha vardı ve suikastçım o kapının yanında durmuş, odayı incelememe izin veriyordu. "Burası senin odan," dedikten sonra arkasındaki kapıyı gösterdi. Açık camdan baktım, o kapı farklı bir ofise açılıyordu. "Orası da benim odam." Onun ofisinin kapısı benim odamdan geçiyordu.

Kolundaki saati gösterdi. "Çalışmaya başlasanız iyi olur, Bayan Green," dediğinde bakışları sert ve ifadesizdi. "Bir saat içinde geçen yılın kreasyonlarını masamda gör-

mek istiyorum," dedikten sonra kendi ofisine girip kapıyı kapattı. *Biri bana geçen yılın o şeylerini nereden bulacağımı söyleyebilir mi?*

Duvardaki saatin dokuz olduğunu görünce hemen ceketimi çıkardım ve dönen sandalyemin arkasına astım. Ne aradığımı bile bilmeden odadaki küçük dolabı açıp içindeki dosyaları incelemeye başladım. Hepsi anlamadığım rakamlar ve sözleşme gibi şeylerle doluydu. Başımı kaldırdığımda camın diğer tarafında onu gördüm. Masasında oturan adamın dudağındaki kibirli gülüşü görünce kaşlarımı çattım. Gerçekten pes edip gitmemi bekliyorsa yanılıyordu! Çantamdaki kalemi ve not defterini alarak oradan çıktım.

Yan ofise girerek telefonla konuşan esmer kadının karşısında durdum. "Anlıyorum, Bayan Clay, teklifinizi düşüneceğiz. Size de iyi günler," diyen kadın telefonu kapatarak bana baktı. "Seni dinliyorum, Alice." Yaka kartıma bakmasaydı bana neden Alice dediğini anlayamazdım.

"2018'e ait kreasyonları nerede bulabilirim?" diye yazıp uzattığımda başını usulca kaldırdı. "Konuşamıyor musun?" Evet, anlamında başımla onayladığımda kadın tebessüm ederek ayağa kalktı. "Ben Elenor, aslında halkla ilişkiler departmanından sorumluyum. Geçici süreliğine buradayım ama eski kreasyonların hepsini üst kattaki arşiv odasında bulabilirsin," dediğinde rahatlayarak kadına tebessüm ettim. En azından arşivin yerini öğrenmiştim.

"Teşekkür ederim, bugün işe başladığım için bilmiyorum birçok şeyi." Elenor yazdıklarımı okuyunca tebessümüme aynı şekilde karşılık verdi. "Bir hafta daha bu kattayım, o zamana kadar aklına takılan bir şey olursa beni bul." Kadına tekrar teşekkür ederek odasından çıktım.

Hızlı adımlarla bir üst kata çıktım, arşiv odasını bulmam uzun sürmemişti. Fakat içeri girdiğim an kocaman

bir kütüphaneyle karşılaşmayı beklemiyordum. Bir sürü raf ve dolaptan oluşan bu yeri kütüphaneden ayıran tek şey, burada kitaplar yerine cilt cilt dosyaların olmasıydı. Rafların arasından geçerken aradığımı nasıl bulacağımı bilmiyordum. Yaklaşık on dakika sonra rafların üzerindeki harf, sayı ve tarihleri fark etmiştim. 2018 arşiv bilgileri olan raftaki dosyaları görünce ağzım açık kalmıştı. Yok artık! Burada çok fazla dosya vardı! Kaşlarımı çatarak sıra numarasına göre olan dosyaların birkaçını alıp kontrol ettim. Şansıma tasarımların olduğu dosyayı görünce birden ona kadar olan dosyaların hepsini üst üste dizdim.

Hepsini kucağıma alıp oradan çıkmam, düşündüğümden daha zor olmuştu. *"Acımasız adam!"*

Kucağımdaki dosya yığınıyla odama girdiğimde yarım saatim kaldığını gördüm. Tek başıma asla bunu bitiremezdim. Gözlerim onun odasının kapısına takıldığında güldüm. Bu cezayı tek başıma çekmem bence ona haksızlık olurdu. Ayağımla kapıya birkaç kez hafifçe vurduktan sonra kucağımdaki dosyalarla onun odasına girdim. Onun odası benim odamın aksine çok büyüktü. Marcus'un odasının bir benzeri olan ofisin son derece şık döşendiği hemen dikkatimi çekmişti. Gümüş renginin hâkim olduğu odaya kurşun rengi mobilyalar ayrı bir zarafet katıyordu. Ofisin bir bölümünde muhtemelen toplantılar için hazırlanan büyük bir masa ve sandalyeler vardı. Masanın üzerindeki beyaz orkideler ise âdeta ona dokunma isteğimi perçinledi.

Odanın sağ tarafındaki masasında oturan adam merakla beni izlerken ona bir şeyler anlatan kısa boylu kadını dinlemiyor gibiydi. "Saat ikideki toplantıda ayrıntılar hakkında daha kapsamlı..." diyen kadını elini kaldırarak susturdu. "Daha sonra devam ederiz," deyince kadın başını sallayarak odadan çıktı.

Drew arkasına yaslanıp elindeki kalemi yavaşça parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Bitirdiniz mi, Bayan Green?" Sesindeki alayı fark edince ona ters ters bakmaya başladım. Derdi neydi bunun?

Dosyaları tutan kollarım yorulduğu için yaklaşarak masasına bıraktım. *"Henüz değil ama daha yarım saatim var. Eğer bana yardım ederseniz bence zamanında biter."* Gözlerine bakarak dudaklarımı oynattığımda gözlerindeki o şeytani parıltılar sinirlerimi bozdu.

"Size yardım edeceğimi de nereden çıkardınız?" Son derece resmî konuşması, kahretsin ki onu daha da çekici gösteriyordu. "Bu sizin işiniz ve yarım saat sonra bitmiş olarak masamda istiyorum."

Beni köşeye sıkıştırdığı için keyifli çıkan sesine tebessüm ederek başımı salladım. *"Haklısınız."* Tepkisini görmek için bakışlarımı tapılası yüzünden çekmiyordum. *"Madem siz bana yardım etmiyorsunuz, ben sizi daha fazla meşgul etmeyeyim."* Dosyaları kucaklayıp başımı kaldırdım. *"Koridorda bir kadın bunları zamanında yetiştirmek için bana bir tavsiye verdi. Birkaç centilmen adamdan rica etmemin yeterli olacağını söylemişti. Sanırım beş kişilik bir erkek grubuyla zamanında biter,"* dediğimde parmaklarının arasındaki kalemi avucunun içine alıp sıkmaya başladı.

"İzninizle, Bay Marshall," diyerek öfkeli bakışlarına tebessüm edip kapıya doğru yürüdüm.

Bir.

İki.

Üç.

"Otur şuraya!" Öfkeli sesini duyunca kıkırdayıp ona döndüm. Beni hiç yanıltmıyordu.

"Ne kadar da düşüncelisiniz," dediğimde kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Dosyaları masasına koyduğumda bana attığı ürkütücü bakışlar tüylerime kadar ürpermeme neden oluyordu. Masanın karşısına otura-rak elime bir dosya aldığımda bana tersçe bakarak o da bir dosya aldı. Bu adamın bana olan kıskançlığı ona her türlü çılgınlığı yaptırabilirdi.

Yaklaşık yarım saat boyunca kendi oyununda bana yenildiği için burnundan soluyup durdu. Bu yarım saatte bir kere bile bana bakmadı ama yaz kreasyonlarına ait olan taslakları benimle çıkardı. Nihayet söylediği saatte işimiz bitince ayağa kalktım. Çıkardığımız taslakların hepsini bir araya toplayıp diğer dosyaların üzerine koydum. Ona bakmadan tüm dosyaları alarak odasından çıktım. Hepsini masama bıraktıktan sonra taslakları aldım ve tekrar odasına girdim. Zamanında hepsini bitirdiğim için çok mutluydum. Her adımım büyük bir öz güven taşırken masasına taslakları usulca bıraktım. Gözlerimle tıpkı onun bana yaptığı gibi bileğindeki saati gösterdim. *"İstediğiniz gibi bir saat içinde hepsi bitti, Bay Marshall,"* dediğimde, "Siktir!" dedi. Sanki *sen yapmadın, hepsini ben yaptım,* der gibi bakıyordu ve bu hâli çok tatlıydı.

Yaptığım şeyin mizahi yönünü yeni fark etmiş gibi başını iki yana sallayıp güldü. "Belasın, kadın," dedi, onu kandırmam hoşuna gitmiş gibiydi. Gözlerindeki o gurur ifadesi içimi sıcacık etmişti. Onunla çalışmayı şimdiden sevmiştim.

Günün kalan kısmı beklediğimden iyi geçiyordu. Robert adında yirmili yaşlarda staj yapan bir çocukla kahve alırken tanışmıştım. Çocuk bana asistanlık hakkında kısa bir ders vermişti. Onun anlattıklarından sonra burada iş-

lerin nasıl yürüdüğünü az çok anlamıştım. Avustralya'nın güneyinden buraya taşınan Robert siyahiydi. Oldukça azimliydi. Kömür gibi gözleriyle heyecanlı bir şekilde bana öğretmenlik yapıyordu. İşleri bilgisayar üzerinde nasıl yapacağımı gösterirken gözlerimi ekranda ayırmadan onu dinliyordum. "Gelen tüm mesajları e-posta hesabından kontrol edebilirsin," dediğinde ona tebessüm ettim.

Sandalyemin arkasından bilgisayara uzandığı için aramızdaki mesafenin farkında değildim. Başımı usulca patronumun camına doğru çevirdiğimde camı kırıp geçen yakıcı bakışları beni ürkütmüştü. Odasında biri kadın olmak üzere üç kişi vardı ama onun şu anda ilgilendiği tek şey, arkamda duran çocuktu. Oturduğum sandalyede korkuyla küçülmeye başlamıştım. Kaşlarını çatarak buraya bakan Drew'un kızgın bakışlarını görmezden geldim. Robert bana bir soru sorunca kafamı kaldırıp ona baktım. "Düşündüğünden daha kolay, değil mi?" diyen Robert başını eğip bana baktı. Aramızdaki mesafeyi gördü ama tıpkı benim gibi umursamadı.

"Alice," diyerek güldü. "Seninle bugün işe başlayan arkadaşınla beni tanıştırsana." Emily'den etkilenen çocuğa gülerek başımı salladım. Bu, Marcus'un hoşuna gitmeyecekti ama bence eğlenceli olurdu.

"İş saatleri içinde ne yaptığınızı sorabilir miyim?" Duyduğum ruhsuzca ses yüzünden Robert korkuyla bir adım geriye çekildi. Zavallı çocuk ellerini nereye koyacağını bilmez bir hâlde paniklemişti.

Yavaşça sesin geldiği tarafa döndüğümde sakin gibi görünen ama sakinlikten çok uzak olan sevgili patronumu gördüm. Kapının önünde durmuş, bizi izliyordu. "Alice'e yardım ediyordum, efendim." Robert'ın kısık bir sesle konuşması üzerine derin bir nefes aldım. Drew'un gerçekten insanlara bakışlarıyla hükmettiğini bir kez daha görmüş oldum.

"Öyle mi?" İfadesiz, boş bir sesle konuştuktan sonra ağır adımlarla masamın etrafında döndü. Kolu benim koluma sürtünürken bu hareketi kasıtlı yaptığını biliyordum ama o, bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Kalçasını masama yaslayıp karşısında soğuk terler döken çocuğa baktı. "Asistanım sen olmadan işini yapamıyor, bunu mu söylemek istiyorsun?" Yüzünde en küçük bir kas oynamazken, hedefini soğukkanlı bir şekilde köşeye sıkıştırmayı iyi biliyordu.

"Hayır." Psikolojik baskı dedikleri bu olsa gerekti çünkü Robert terlemeye başlamıştı.

Masanın altından Robert'e belli etmeden bu ruhsuz adamın ayağına hafifçe vurdum. Yaptığım şeyle dudağının bir tarafı kıvrılırken, "İşinin başına dön," diyerek sonunda onu özgür bırakmıştı.

Odamdan kaçar gibi giden çocuktan sonra sandalyemi çevirerek ona bakmamı sağladı. "Benimle oynama!" Sandalyemin kenarlarını tutarak üzerime eğilen adam ofisindekileri umursamıyordu. "Yanında karşı cinsten kimseyi görmeyeceğim!" diye kısık bir sesle bana kızdığında karanlık gözleri bir günah kadar cezbediciydi.

Bakışları dudaklarımı bulduğunda sıkıntıyla bir nefes alarak benden uzaklaştı. "Katılmamız gereken bir toplantı var, beni takip et." Çantamı alarak peşinden gittim. Neyin üzerine toplantı yapacağımızı bile bilmiyordum.

Koridorda ilerlediğimizde buradaki kadınların ilgi dolu bakışları yanımda dimdik yürüyen adamın üzerindeydi. Hepsi iç çekip ona hülyalı gözlerle bakıyor, kendi aralarında kısık sesle onun hakkında konuşuyorlardı. Genç yaşlı demeden kadınları kendisine kolayca köle yapacak kadar karizmatikti. Gizemli ve tehlikeli hâlleriyle kadınları mest ediyordu çünkü herkes ulaşılmaz olana âşıktı. Bazıları alenen onun duymasını sağlayacak kadar yüksek sesle ko-

muşuyordu ama bunun farkında değillermiş gibi davranıyorlardı. Sözde farkında değillermiş gibi davranarak onun lanet görünüşü hakkında övgüler yağdırıyorlardı.

Kıskanç mizacım yüzünden kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve tutkunu olduğum adama baktım. Sanki kimse onun hakkında konuşmuyor ve bakışlarıyla onu taciz etmiyormuş gibi kimseye bakmıyordu. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını eğip bana baktığında, *"Adi herif"* diyerek kaşlarımı çattım ve onu arkamda bırakıp hızlı adımlarla yürümeye başladım. Bir günah kadar güzel olmak zorunda değildi!

"Elimde kalacaksın, Tanrı'nın cezası!" Hemen arkamda kısık, öfkeli sesini duydum ama dönüp bakmadım. Bu kadınların ilgisini çekmek onun suçuydu!

Toplantı salonuna girdiğimizde büyük bir masanın etrafında oturan insanları gördüm. Ayakta duran Marcus onlara bir şeyler anlatıyordu. Elindeki kalemle arkasındaki projeksiyonda yansıyan çizelgeleri gösteriyordu. Emily masanın başında boş olan sandalyenin hemen yanında oturuyordu. Suikastçım rastgele bir sandalyeyi çektiğinde herkesin bakışları kısa bir anlığına bizi bulmuştu. Oturmak için sarışın bir kadının yanındaki sandalyeyi çekmişti. Kadın kafasını kaldırıp onu görünce yüzündeki beğeniyi gördüm. Suikastçımdan önce davranarak onun çektiği sandalyeye ben otururdum. Bu kadının yanına oturmasına izin vereceğimi sanıyorsa yanılıyordu! Yanımdaki yerini aldığında sessiz gülüşünü ne yazık ki duymuştum. "Kıskanç," diyen sesi keyifli geliyordu. Lanet olsun, kokusu çok güzeldi.

"Bildiğiniz üzere şirketimiz kadınların ilgisini uyandıran aksesuarlar üzerine kurulu," diyen Marcus ellerini masaya bastırıp hafifçe öne doğru eğildi ve hepimize sırasıyla baktı. "Bu yıl ki tasarımın ana metnine inmeye ne dersiniz? Mesela kadınlar ne ister?" Masadaki kalemi alarak be-

yaz tahtanın yanında durdu. "Gösteriş, başka?" dedikten sonra oraya kendi fikrini yazmıştı.

"Aşk," dedi genç bir adam ve Marcus onu da yazdı.

"Güç."

"Para."

"Sadakat."

"Kariyer."

"Özgürlük."

"Aile."

Herkes bir şey söyledi ve Marcus hepsini tahtaya yazdı. Daha sonra bakışları masasında oturan Emily'yi buldu. "Bayan Feyn?" Ona yeni soyadıyla hitap ederken oldukça dikkatliydi. "Sizce kadınlar ne ister?" diyerek Emily'nin de fikrini almak istedi.

Herkesin yoğun bakışlarının hedefi olunca Emily yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Ne istediklerini bilemem, efendim," diyerek onun gözlerine baktı. "Ama yüzeysellikte çığır açmış, kontrol delisi ve kontrolcü davranan adamları istemedikleri çok açık," dediğinde kaşlarını çatan Marcus yüzünden gülüşümü zor tuttum. Bir şey fark etmiştim, Marcus onunla uğraşmayı bıraktığında bu sefer de Emily rahat durmuyordu. Sanki ettikleri kavgalardan besleniyorlardı.

Marcus aklına bir şey gelmiş gibi gözlerindeki sinsilikle sırıttı. "Bunlar öz güveni olmayan kadınların düşünceleri, Bayan Feyn," dedi kendinden emin bir tavırla. "Genelde bir erkek için yetersiz olduklarını kabul etmek yerine onu canavarlaştırarak kendilerini tatmin ediyorlar." Marcus hiçbir lafın altında kalmadığı için ondan böyle ustaca bir atak bekliyordum.

Emily, "O zaman erkekler öz güvensiz kadınları yakınında tutmaya bayılıyorlar," dedi sakince. "Bir arkadaşım vardı ve bir türlü peşini bırakmayan nişanlısından kurtulamıyordu. Fakat arkadaşımın öz güveninde bir sorun yoktu çünkü asıl sorun, o ruh hastası takıntılı adamdı."

Marcus ona bakarken gülüşünü zor tutuyordu. "Belki de kurbağayı aratmayan çirkin arkadaşın, o adamın da bu durumdan memnun olmadığını göremeyecek kadar kördü." Sanırım bu ikisi çoktan konudan sapmıştı. Herkes merakla bu konuşulanların işimizle olan ilgisini çözmeye çalışıyordu.

"Anlamak mı?" diyen Emily afalladı. "Kadını çirkinliğiyle aşağılıyor, arkadaşım bunun nesini anlasın?"

"Sence o adam bu durumdan zevk mi alıyor? Ayrıca birine çirkin demek onu gerçek anlamda çirkin kılmaz." Marcus da toplantıda olduğumuzu unutarak karşılık verince derin bir nefes aldım. İkisi yine kavga etmeye başlamıştı.

"Çirkinlik yüzde değil, kalptedir," dedi Emily. "Ve o adamın bir kalbi bile yok!"

"O yüzden mi baktığı her yerde o lanet kurbağayı görmek istiyor?" Marcus'un öfkeyle ağzından kaçırdıklarıyla Emily afallayarak ona baktı. Marcus ne dediğinin farkına varınca öksürerek boğazını temizledi ve önüne döndü. Toplantıya kaldığı yerden devam ederken Emily'nin olduğu tarafa bakmamaya çalışıyordu. Böyle giderse ikisinden biri yakında büyük bir duygu patlaması yaşayacaktı. Üstelik Marcus artık yüzüğünü takmıyordu.

Drew masanın üzerinde duran not defterimi ve kalemi usulca kendi önüne çekti. Kimse bir şey anlamasın diye ona bakamıyordum. Kâğıdı yavaşça benim önüme itti. Kâğıtta, ***"Bir kadın ne ister?"*** yazıyordu. Benim cevabımı merak etmişti.

"Tutku," diye yazarak ona doğru uzattım. Diğerleri işle ilgili konuşurken not defterim ikimizin arasında gidip gelmeye başlamıştı.

"Tutku mu?"

"Evet, sıcak, ateşli ve yakıcı bir tutku."

Yanımdaki vücudunun kaskatı olduğunu hissediyordum. ***"Bilerek beni kışkırtmaktan vazgeç!"*** diye yazarak defteri benim önüme itmişti.

"Bunu yapmam için bir sebep yok ki. Patronumun sorduğu soruya cevap veriyorum. Bu arada sizce de burası fazla sıcak değil mi?" Evet, bunları yazarak defteri ona doğru ittim.

Elimle boynumu yelpazelemeye başladığımda masadaki elinin yumruk olduğunu gördüm. ***"Sıcak mı? Patronunuzu ayartmanın etik olmadığını kimse size söylemedi mi, Bayan Green?"*** yazmıştı.

"Hayır, ayrıca öyle bir şeyi neden yapayım ki? Üstelik patronum burada beni öpecek cesarete bile sahip değilken."

Ettiği küfürleri duyduğumda gülmemek için kendimi zor tuttum. Meydan okumama nasıl bir karşılık vereceğini merak ediyordum. Önüme itilen kâğıtta ne yazdığını okuyunca soluğumu tuttum. ***"Bu insanların ne düşündüğü umurumda olur mu, sanıyorsun? Uslu durmazsan bunu yaparım!"***

"Asistanını herkesin içinde öpecek misin? Kimse sana bunun hiç etik olmadığını söylemedi mi?" Onun silahıyla onu vurduğumda kararmış bakışlarıyla ayağa kalktı. "Herkes dışarı!" diye bağırdığında ağzım bir karış açıldı. Bunu gerçekten yapacak mıydı?

İnsanlar tedirginlik içinde ayağa kalktı ve kendi aralarında konuşmayı ihmal etmeden dışarı çıktı. "Drew?"

diyen Marcus'a kaşlarını çattı. "Siz de!" Marcus bir şey anlamadı ama kardeşinin bu ani öfke geçişlerine alışıkmış gibiydi. Bu yüzden Emily'yi de alıp dışarı çıktı.

Ben de kafam karışmış bir hâlde kapıya yöneldim. Kapı kolunu kavramıştım ki kolumu tutarak beni kendisine doğru çevirdi ve sırtımı kapıya yasladı. Kapıyı içeriden kilitleyince, yutkunarak koyulaşmış gözlerine baktım. *"Sen ne yapıyorsun?"* dediğimde gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Uzun boyundan dolayı durumu eşitlemek istedi. Belimden tuttuğu gibi beni hiç zorlanmadan havaya kaldırdı. "Beni kışkırtmak neymiş, sana gösteriyorum!" dediğinde arzuyla kararan bakışlarına boğuk sesi de eklenmişti. Ona karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum, hiçbir zaman bulamadım.

Bacaklarımı beline dolarken, *"Bunu herkesin içinde yapacak cesaretin yok mu?"* dedim. Tek kaşımı alayla yukarı kaldırıp söylediklerimle sırtımı sertçe kapıya yasladı. "O masadaki erkekler beni seni öperken görünce senin hakkında ne düşünecekler dersin?" Sinirli gözlerle bana bakmaya başladı. "Adımını attığın her yerde karşına çıkarlardı ve işte o zaman hepsinin eceli olurdum, kadın!" dedikten sonra bana olan tüm öfkesini öperek çıkarmak ister gibi dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatmıştı.

Bu kesinlikle hiç etik değil.

13

HAYALİM OL İSTEDİM

"Bugün ilk kez sana seni seviyorum dedim duydun mu?"

Dudaklarında aşkı tattığım adamı sonsuza kadar öpebilirdim. Biliyordum, kalbim için zararlıydı ama ölümüm bile onun dudaklarında, sıcak nefesinde olsun istiyordum. Bana şu anda cehennemi yaşatan acı dolu kalbim, cennetim dediğim adamın varlığıyla ortaya çıkıyordu. Ellerimi boynuna sarıp ona karşılık verdiğim an beni kollarıyla öyle bir sardı ki, bu tarifi olmayan bir histi. Yabancısı olduğum bu ülkede onun kollarının sıcaklığını evim bildim. Nasıl bir yazgıydı bu alnıma mühürlenen, bilmiyordum. Ölüyordum, ona yakın olmak beni öldürüyordu ama ondan uzaklaştığımda da ölüyordum. Kurtuluşum yoktu ölümden, biliyordum ve o da bunu biliyordu. Lakin ikimiz de kaçınılmaz sona yaklaştığımızı bile bile birbirimize çekiliyorduk. Ölümden korkan bir kadın, ölüme tutkun olan bir adama kalpten bağlıydı. Ölümü ellerinde tutan bir adam, sadece bu kadına yaşam vermek istiyordu. Bir katilin elleri yaşam veremezdi çünkü o eller sadece ölüm saçardı. Azrail'in beden bulmuş hâline bürünen bir adamı sevmiştim ve eğer Azrail'i sevdiyseniz ölümü göze almışsınızdır. Çünkü Azrail can vermez, can alırdı. Ona yakın oldukça benden kopan kalbim ölmeye mahkûmdu.

"Seni seviyorum." Dudaklarım dudaklarının üzerindeyken, tuzlu gözyaşlarımın ıslattığı dudaklarımı hareket ettirdim ve ona bunları söyledim. Fakat o an gözleri gözlerime baktığı için ne söylediğimi anlamadı.

Kalbimin acısının gözyaşlarıma karıştığını görünce, usulca kollarını benden çekerek uzaklaştı. Üşüdüğümü hissettim çünkü onun kollarının arası daha sıcaktı. *"Beni yaşat,"* dedim gözyaşları içinde. *"Ölmek istemiyorum."* Ondan ayrılmak istemiyordum, onu bırakıp gitmek istemiyordum.

Elimi sızlayan kalbime bastırarak acıyla inlediğimde karşımda çaresizdi. Biliyordum, beni yaşatmak için her yolu deniyordu ama yeterli gelmiyordu. Bir gün ölecektim ve o, bir süre sonra beni unutup hayatına devam edecekti. Belki de benim yasımı yıllarca tutacaktı ama zamanın dindirmeyeceği hiçbir acı yoktu. Bir süre sonra yokluğuma alışacaktı, alışmasa bile kabullenecekti. Kalan tüm hayatını beni düşünerek geçiremezdi ki. Zamanla daha az aklına gelecektim ve o anlarda kalbi sızlayacak, o acıdan kurtulmak için farklı yollar arayacaktı. Hayatın gerçeği buydu, kimse sonsuza kadar ölen birine sadık kalamazdı. Eğer öyle olsaydı babam şu anda Kellsey ile mutlu olmazdı. Annemi seviyordu, onu hatırladıkça gözleri doluyordu ama hayatındaki kadınla da mutluydu. İşte beni bekleyen son buydu, annem gibi yarım kalmış bir aşkın burukluğuyla ölmek... Drew ise henüz farkında değildi ama babamın benzeri bir hayat yaşayacaktı. İleride tekrar sevecek, belki evlenecek ve çocukları olacaktı. Ara ara uzaklara dalıp gittiğinde bir tek o anlarda onun anılarında olacaktım. Biliyorum, bencildim ama bu olsun istemiyordum, onunla kurduğum tüm o hayalleri başka bir kadınla yaşayacak diye ödüm kopuyordu.

Ayakta zor durduğumu görünce, beni kucağına alarak pencerenin yanındaki koltuğa oturttu. Önümde bir aya-

ğının üzerine diz çöktüğünde, *"Beni bırakma,"* diye ağlamaya başladım. *"Beni unutma da."*

Çok fazla üzüldüğüm için burnumdan akan sıcaklığın kan olduğunu biliyordum. Gözleri dudaklarıma sıçrayan kanı takip ettiğinde lacivert haretlerinde ortaya çıkan hürnü gördüm. Cebinden çıkardığı beyaz mendille burnumu ve dudaklarımdaki kanı sildi. *"Ölmek istemiyorum."* Gözyaşlarım hızla süzüldü. *"Bazen kendimi kandırıyorum ölüme hazırım diye ama ben senden ayrılmak istemiyorum,"* diyerek dudaklarımı oynattığımda hıçkırdım. *"Beni yaşat, Ayer."* Son söylediklerimden sonra gözlerinde oluşan çaresizlikle uzun uzun bana baktı. Sanki görmeye dayanamıyordu ıslak gözlerimi.

Elini uzattı bana dokunmak için ama ikinci kez acı vermemek için eli havada kalmış ve yumruk olarak güçsüzce yan tarafına düşmüştü. "Sana ölürüm, kadın!" dedi yemin eder gibi. "Ama gitmene izin vermeyeceğim," dediğinde dolan gözlerinden süzülen bir damla yaşla ona sarılarak daha fazla ağladım. Onu ağlatmıştım ve bunu görmek beni kahretmişti. Bize yapılan bu şey büyük haksızlıktı. Bizim kavgalarımız bile uzun sürmezdi ki. Bu kadar çok severken sonu ayrılıkla bitmemeliydi.

Ondan ayrılıp ıslak gözlerle sesimi mutlu çıkarmaya çalıştım. *"Erich yakında nakil için hazır olacağını söyledi."* Onu daha fazla üzmek istemediğim için kendimi gülmeye zorladım. *"Bana Ötanazi'de kalbini verecek mahkûm sence hâlâ duruyor mudur?"* Eğer hâlâ yaşıyorsa belki de yaşamam için küçük de olsa bir şans vardı. Ameliyat riskli bile olsa karanlığını sevdiğim adamdan ayrılmamak için o ameliyata girecektim. Ayrılığı kabul etmiyordum.

Dudakları hüzünlü bir ifadeyle kıvrıldığında başını usulca salladı. "O sana hayat olmak için var, Dolunay Surat," derken bakışları fazla içliydi. "O seni yaşatmak için hâlâ yaşıyor. Sen sadece ameliyat için gerekli gücü kullan,"

dedi. Nedendir bilmem ama bu sözleri söyleyince yeteri kadar mutlu olmadım. Bana olan ızdırap olan bakışları içimden bir yerleri acıtarak yasa boğdu.

"Kim?" Ölümüyle bana hayat olacak kişiyi merak ediyordum. Erich onun bir mahkûm olduğunu ve bunu düşünmemem gerektiğini söylemişti. Fakat mahkûm da olsa infazıyla bana nefes olacak kişiyi merak etmeden duramıyordum.

Yüzünde eğreti duran sahte bir tebessüm ortaya çıkınca kaşlarımı çattım. Bu yalancı tebessüm onun güzel yüzüne yakışmıyordu. "Yaşadığı sürece yüzlerce kişiyi öldürmüş bir katil," dedi hissiz bir sesle. "Ölümüyle ilk kez bir işe yarayıp ölümden sonra yaşam verecek. O yüzden onu düşünme, ne şimdi ne de sonra," diyerek kestirip attı ama beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

Güldüm. *"Senin gibi mi? Ama o senin aksine yüzlerce can alsa da bir tane can verecek."*

Sustu ve gözlerimin içine baktı. *"Sen ölmek için güzel bir sebepsin, Türk kızı."*

Elimi uzatarak yüzüne düşen saçlarını usulca çektim. Bu temasım bile bana acı vermişti ama elimi çekmedim. *"Sen de uğruna yaşamak isteyeceğim kadar güzel bir sebepsin, Avcı."* Parmak uçlarım kirli sakalında gezindi ve avucumu yanağına bastırdım. *"Kadın, adama korkmadan dokunmak istiyordu ama adam ona yasaktı."*

Elini uzatarak yanağında duran elimi tuttu ve avucumun içine dudaklarını bastırdı. "Belki de yasak olan kadındı ve adam o yasağa tapıyordu." Her sözü, kalbimin ritmini bozacak kadar efsunluydu.

Beni bıraktığı için ona kızgındım ama kalan günlerimi ondan uzak durmaya çalışarak geçirmek istemiyordum. Ayağa kalkarak kapının yanına gitti ve kilidi açtı.

Bu [illegible] ...ağlamak ister gibi, "İşinizin başına dönmeyi düşünüyor musunuz, Bayan Green?" diyerek tek kaşını kaldırmasıyla kıkırdadım. *"Ben patronumu kaçan çıkarmayı daha çok sevdim, Bay Marshall,"* dediğimde içimi ısıtacak bir güzellikte kahkaha attı. "Kontrolümü kaybetmeden çık buradan."

Gülerek ayağa kalkıp kendime çekidüzen verdim. Onunla uğraşmak hep hoşuma gitmişti. Yanına gittiğimde muzip bir şekilde sırıttım. *"Veda öpücüğü veririsen hayır demem."* Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda gözleri dudaklarımı buldu, yutkundu. "Git, kadın!" diyerek bana kızınca güldü ve ben de ofisinden çıktım. *Ah, lanet kalp! Senin yüzünden doyasıya öpemiyorum onu!*

Suikastçım, Marcus'un ofisine girdiğinde ben de kendi odama doğru yürüdüm. Ancak aniden biri arkadan bana yaklaşıp kolumu tuttu. "FBI'dan News Cardin. Zorluk çıkarmadan bizimle gelin, Bayan Green." Hemen arkamda duyduğum kısık sesle kaskatı kesildim. *Beni buldular.*

Nefes alışlarım hızlandığında kolumu tutan adam bunu fark etmişti. "Düşündüğünüz gibi zarar görmeyeceğinize söz veriyorum. Sevgiliniz bizi görürse olay çıkartır ve eminim, bunu istemezsiniz." Konuşurken sürekli *biz* diyordu, bu da demek oluyor ki burada yalnız değildi. Eğer Drew bu adamın kolumu tuttuğunu görürse ajan falan dinlemez, herkesin ortasında canını alırdı. Benim yüzümden ajanlarla sorun yaşamasını istemediğim için merdivene doğru yürüdüm.

Peşimden geldiğini ayak seslerinden duyabiliyordum. En alt kata indiğimde korkudan yere yığılacak gibiydim. Bacaklarım titriyordu, her an yere yığılacakmışım gibi çok fazla titriyordum. Herkes kendi işiyle meşgulken insanların arasından geçtim. Kapıya yönelmiştim ki arkamdaki adam tekrar kolumu tuttu. "Dışarıda güneş var, lütfen

gözlüğünüzü takın." Hakkımda kapsamlı bir araştırma yapmış olmalıydı ki güneş korkumu biliyordu.

Saçlarımın üzerindeki siyah güneş gözlüğünü taktığımda dışarı çıkmıştık. Her yerde kameralar vardı, yani Drew yokluğumu fark ettiğinde ilk iş olarak kamera kayıtlarına bakacaktı. En azından kiminle dışarı çıktığını bilecekti.

Şirketten dışarı çıktığımızda başımı çevirdim ve bizden biraz uzakta bana sırtı dönük olan Vincent'i gördüm. Karşısındaki kısa boylu kadınla konuşuyordu. "Biri size şaka yapmış olmalı, New York'ta böyle bir yer yok," derken kadına söylediği şeyi duyabiliyordum.

Gözleri kısa bir an beni bulan kadın tekrar Vincent'e döndü. "Nasıl olur, oğlum benimle orada bulaşacaktı. Lütfen iyi düşünün, buralara ilk kez geldiğim için hiçbir yeri bilmiyorum." Eğer kadının da bir ajan olduğunu ve şu anda Vincent beni görmesin diye onu oyaladığını anlamasaydım ben bile ona inanabilirdim.

"O bizden biri, şimdi gidelim." News denilen adamın söyledikleri düşündüklerimi doğruluyordu.

Yine başımı sallayarak yürümeye devam ettim. Bir an korkudan çığlık atarak Vincent'in dikkatini çekmek istedim ama buna cesaret edemedim. Bu adamların ne yapacağını kestiremediğim için hiç sesimi çıkarmadım. Şirketten tamamen çıktığımızda kaldırımda bizi bekleyen arabaya doğru yürüdük. Yanımdaki adam benim için arka kapıyı açınca binmekten başka çarem kalmadı. O da yanıma oturarak kapıyı kapattı. Bana doğru dönünce açık kahve tonlarındaki gözlerini gördüm. Otuzlu yaşların ortasındaydı ancak gözleriyle aynı renkte olan saçlarının arasında yer yer beyazlar vardı. Uzun yüzünde yorgun bir ifade vardı. Sanki günlerdir uykusuz kalmış gibi gözleri hafif kanlanmış ve göz altları şişmişti. "İlacınızı ister misiniz?" Korktuğumu bildiği için bana olan yaklaşımı dostçaydı.

Uzanarak ön koltuktan aldığı çantayı bana uzattı. Benim çantam olduğunu görünce afalladım. Anlaşılan, her şeyi düşünmüşlerdi. Hemen çantamı açarak, nefes darlığım için olan ilacı çıkarıp ağzıma koydum. Birkaç sefer sıkınca ciğerlerime ulaşan ilaç rahat bir nefes almamı sağlamıştı. Kalbim için gerekli olan ilaç paketlerini de çıkararak hepsinden bir tane aldım. Koltuğun üzerinden eğildi ve torpido gözündeki küçük su şişesini bana uzattı. Suyun yardımıyla ilaçlarımı içtiğim esnada Vincent ile konuşan kadın geldi. Arabanın kapısını açarak sürücü koltuğuna geçti. Başını arkaya doğru çevirip, "Merhaba, Yeşil," dedikten sonra arabayı çalıştırdı.

Kısa sürede anayola çıkan kadın aynaya bakıp mavi gözlerini bana dikti. "News, kızın rengi atmış. Konuğumuza karşı bir kabalık yapmadığını söyle." Hafif şakacı bir sesle konuştuğunda yanımdaki adam güldü. "Taşıyıcı'yı tek parça hâlinde istedikleri için ona karşı oldukça kibar olduğumu düşünüyorum."

Bu, ikisinin son konuşması olmuştu. Yaklaşık bir saat sonra şehir dışına çıktığımızda içimdeki korku çığ gibi büyüdü. Yıllardır kalbimin peşinde olan bu adamların bana ne yapacağını kestirememek beni dehşete düşürüyordu. Bunlar devlete çalışan tehlikeli ajanlardı ve yıllardır beni arıyorlardı. Bana neler yapacaklarını kestiremiyordum. Bir çeşit depo, polis departmanı ya da gizli bir sığınağa beni götürmelerini bekliyordum. Fakat şehirden uzak, küçük bir restoranın önünde durduğumuzda afalladım. News bana bakarak tebessüm etti. "Rahat olmanız için buluşma yeri olarak burası seçildi." Hâlâ şoktaydım. Tek yapabildiğim başımı sallamak olmuştu. Sanki onların yanındayken herhangi bir kriz geçirmemem için gereken tüm tedbirleri almışlardı.

Kapıyı açarak dışarı çıktıklarında istemesem de çantamı alıp arabanın içinden çıktım. Tenimi ısıran soğuk

havayı göz ardı ederek onları takip ettim. Mekânın içine girdiğimizde fazla gergindim. Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum ama burası normal bir yere benziyordu. Fildişi renklerin hâkim olduğu mekânın içinde yürümeye başladım. Her masanın üzerindeki vazolarda farklı bir çiçek buketi vardı. Emin değilim ama bu çiçekler beni yatıştırmak için buraya konulmuş gibiydi. Ancak buradaki tüm masalar boştu, içeride bizden başka kimse yoktu. Sarışın kadın kapıyı içeriden kilitleyip, *kapalı* yazısını yapıştırınca tedirginliğim çoğaldı. "Hadi." Elini belime koyarak masaların arasından geçmem için beni teşvik etti.

Bir kapının önünde durduk, kapıyı iterek geçmemi bekledi. İçeri girdiğim an burnuma gelen yoğun, sarı kır çiçeklerinin kokusu beni biraz rahatlatmıştı. Etrafıma baktığımda lobi gibi olan bu şık yerde ne çok çiçek olduğunu gördüm. Kepenkler kapalı olduğu için gün ışığı içeri giremiyordu. Gözlüğümü çıkararak tavandaki avizeyle aydınlanan yere baktım. Mini bar vardı ve iki kişi taburede oturmuş, ellerindeki viski kadehleriyle bana bakıyordu. Bar tezgâhının üzerinde duran kırmızı güllerin olduğu vazo dikkatimden kaçmadı. Siyah yün halı, gülkurusu koltuklara tezat bir şıklık katıyordu. Ahşap şifonyerin yanındaki hasır sepet dikkatimi çekti. Sepetin içindeki şemsiyeler sanki aksesuar amaçlı oraya konulmuştu.

Bir adam tekli koltukta oturuyor, gazetesini okuyormuş gibi yapıyordu ama aslında beni izliyordu. Dışarısı hiç görünmediği hâlde başka biri de pencerenin yanında durmuştu. Gri kepenklerde hayret uyandırıcı bir şey varmış gibi gözlerini onlara dikmişti. Buradaki herkes ajandı, değil mi? Sol taraftaki duvara monte edilmiş Meryem Ana heykelinin önünde yaşlı bir adam vardı. Sırtı bana dönük bir şekilde heykele bakan adamın aldığı nefesler, burada duyduğum tek şeydi. Adam bir mum yakarak heykelin ayaklarının olduğu kısımdaki çıkıntıya koydu. "Tanrıya

inanır mısın, Yeşil?" dediğinde bana sırtı dönüktü ama burada olduğumu biliyordu.

Beni buraya getiren sarışın kadın onun yanına gitmemi isteyince mecburen yürümeye başladım. Yaşlı adamın yanında durarak çantamdaki kalem ve defteri çıkarıp bir şeyler yazdım. *"Tüm evrenin tek ve daim olan ilahi yaratıcısına inanırım,"* diye yazdım.

Başını çevirip uzattığım sayfayı kızıl lekelerin olduğu elleriyle aldı. "Ben inanmam." Yüzünü buruşturduğunda gri gözlerinin etrafındaki kırışıklar çoğalmıştı. Hafif kilolu ve kısa boylu biriydi. Çok rahat ellili yaşların ortasında olduğunu söyleyebilirdim.

"İnançsız biri neden Meryem Ana'ya mum yakıyor?" Ona ikinci sayfayı uzattığımda okuduklarına güldü. "Mum yakmak Tanrı'nın varlığını kabul ettiğim anlamına gelmez." Bana doğru bir adım attı. "İnandığın Tanrı'nın sana neden böyle bir hayatı yaşattığını hiç düşündün mü? Yedi yaşındayken Tanrı'nı kızdıracak ne yapmış olabilirsin ki seni hasta bir kalple lanetledi?"

Bana bakarak güldü. "Hiçbir şey, değil mi? Seni karanlıkta büyümeye mahkûm eden, annenin ölümünü sana izleten Tanrı'nı kızdıracak hiçbir şey yapmadın. Peki, o hâlde neden bunları sen yaşıyorsun? Güvendiğin Tanrın neden sana yardım etmiyor? Çünkü Tanrı diye bir şey yok. Her şey biz insanların elinde ve kendi kaderimizi biz yazarız," dedikten sonra susan adamın ne yapmaya çalıştığını anlamadım.

"Yaşadığım her şey benim bu dünyadaki sınavım. Siz bu dünyanın tek sahibi olduğunuzu düşünün fakat öldüğünüzde cesedinizi yakıp bir kavanoza koysalar bile kaçınılmaz sondan kaçamayacaksınız. Kendi yaratıcıma inanıyorum ve inançlarımı tartışacak değilim," diye yazarak yeni bir sayfa kopartıp ona uzattım.

Yazdıklarımı okuduktan sonra ifadesiz bir suratla, "Çiçekleri beğendin mi?" diyerek konuyu değiştirdi. Sehpaların üzerindeki mor menekşeler ve cam masanın üzerinde duran beyaz papatyalar tebessüm etmemi sağlamıştı. Başımı salladığımda eliyle koltukları işaret etti. "Çiçeklere olan düşkünlüğünü bildiğimiz için korkunu hafifletsin diye senin için getirttim. Taşıyıcı'nın kriz geçirmesi işimize gelmez." Yürümemi isteyince koltuğa doğru giderek sarışın kadının yanına oturdum. Yaşlı adam da karşımdaki yerini almıştı.

Barda oturanlar ve kepenkleri inceleyen adam da gelip oturunca sol tarafımda olan News, "Bir şey içer misin?" diye sordu. Başımı *hayır* anlamında salladım. Şu anda bir şeyler içecek durumda değilim.

"Önce tanışalım," dedi yaşlı adam. "Ben Ivan, yanındaki kadın Stella. Sol taraftaki de en iyi adamlarımdan biri olan News." Daha sonra sarışın ve kırklı yaşlarındaki adamı gösterdi. "Zayn." Bu adam kepenkleri inceleyen kişiydi ve keçi sakalı vardı.

Gazetesini indirip bana bakan orta yaşlardaki kişiyi gösterdi. "Freddy," diyerek onu tanıttıktan sonra yan yana duran iki adamı gösterdi. "Ve ikiz kardeşler Braxton ile Enrique." Kırklı yaşlardaki kumral adamlar birbirinin kopyasıydı. Tek fark, birinin çenesinde diğerinin aksine küçük bir kesik izi vardı.

"Buraya seni neden getirdiğimizi az çok tahmin ediyorsundur." Sebebi taşıdığım kalbimdi ve bu tahmin değil, zaten bildiğim bir şeydi.

Uzanıp masadaki brendi şişesini alarak kadehini doldurdu. İçkisinden bir yudum alarak arkasına yaslandığında gözleri üzerimdeydi. "Yıllardır izini sürüyoruz, Taşıyıcı," dediğinde onları çok uğraştırdığım için sesinde sitem vardı.

"Aldığımız emir, seni bulduğumuz an üstlerimize rapor etmek. Fakat bunu yapmadık. Neden, biliyor musun?" Başımı *hayır* anlamında salladım, bir yandan da buradan sağ çıkmayı diliyordum. "Çünkü seni buldukları an bir hastaneye götürüp kalbini alacaklar," dediğinde sertçe yutkundum. Çantamdaki astım ilacımı çıkarıp birkaç kez sıktım. İlaç bile yeteri kadar nefes almama yardımcı olmuyordu.

"Peki, beni neden ihbar etmediniz?" Yazdığım sayfayı yırtıp ortadaki cam masaya koyduğumda uzanıp aldı. "Çünkü karşılıklı bir anlaşma yapacağız." Bu konuşma gittikçe ilginçleşiyordu. Devamını merakla bekliyordum.

Gri gözlerini bana çevirdi. Bir piyanisti kıskandıracak uzun parmakları kadehini sıkıca tutuyordu. "Yaptığımız anlaşma aramızda kalacak ve her iki tarafın da çıkarına olacak." Sürekli duraksayan adam yüzünden merak ve endişe gibi duyguların istilasına uğradım.

"Sana kalbini vermek isteyen uygun bir vericinin olduğunu biliyoruz," dedi. "Ötanazi'deki kaynaklarımız sayesinde oradaki dosyanı elimize geçirdik. Evet, yıllardır orada olduğunu öğrendik ama yeniden Ötanazi'ye dönmelisin. Biz aldığımız emre rağmen seni bulmamış gibi yapacağız ve nakil olmana izin vereceğiz. Ancak ameliyat esnasında hepimiz kalbi almak için ameliyathanede olacağız çünkü o kalp ABD'ye ait. Evet, nakil şansın olacak, yani kurtulabilirsin. Ötanazi'deki işini bitirdikten sonra nakil olacaksın. Bunun karşılığında senden tek istediğimiz, Emily Lewis'ı de alıp Ötanazi'ye geri dönmeniz. İçerideki adamımız bize bir serumdan ve tüm insanlığın tarihini değiştirecek yeni bir ırk projesinden bahsetti." Benden güçlükle kaçtığım o cehenneme geri dönmemi mi istiyordu?

Hiç tepki göstermeden onu dinlediğimi görünce güldü. "Şaşırmadığına göre Ötanazi'de dönen oyunları zaten

biliyorsun." Evet, okulda dönen gizli kapaklı işlerin bir kısmından haberim vardı.

Ivan büyük bir ciddiyetle beni izlerken içkisinden birkaç yudum daha aldı. "Senden istediğimiz şey, o serumu bulup yok etmen. Yalnız olmayacaksın, içeriye mahkûm kılığında soktuğumuz adamlarımız var. Hepsi sana yardım edecek ve herhangi bir tehlikede seni koruyacaklar. Onlar üst katlara çıkamıyor ama sen çıkabilirsin çünkü okuldakiler için fazla masum ve savunmasızsın. Laboratuvar özel bir sistemle korunduğu için oraya girmek çok güç. Bu aşamada arkadaşın devreye giriyor. Yeni ırkın taşıyıcısı olan anne adayı Emily Lewis," dediğinde nefesim kesildi, yutkunamadım. Okuldakiler bunun için mi Emily'yi istiyordu?

Ivan bana bakarak başını salladı. "Arkadaşının test sonuçları onların istediği anne adayına uyuyor. Bayan Lewis'ı koza olarak kullanmak istiyorlar." Bu korkunç bir şeydi. Emily'nin karnına genleriyle oynadıkları bir bebeği koyup onu doğurmasını isteyemezlerdi.

"Sen ve içerideki adamlarımız doğru zamanda Emily Lewis'ı laboratuvara götürdüklerinde orada olmalısınız," diyerek anlatmaya devam etti. "Adamlarımız gereken kanıt ve belgeleri aldıktan sonra orayı havaya uçuracaklar. Hiçbir denek yaşamamalı, bu skandala izin veremeyiz. O yüzden onlar size komut verdiğinde oradan çıkmanızı tavsiye ederim. Okulu kapatıp Ötanazi'nin gerçek yüzünü ortaya çıkarmamız için o kanıtlara ihtiyacımız var. Çok kez baskın düzenlemek istedik lakin bu deneylerin arkasında olan kişiler gerekli arama iznini almamıza hiç müsaade etmedi. Bu bile okulu koruyan kişilerin çok güçlü olduğunu gösteriyor. Birlikte çalışmaktan başka şansımız yok. Birlikte çalışırsak iki taraf da kazanacak." Gözlerimi irice açtım. Duyduklarıma inanamıyordum. Hasta bir

kalp taşırken tehlikenin göbeğine inmek benim için ölüm demekti.

Titreyen ellerimi kontrol altında tutmaya çalışarak bir sayfa daha yazıp masaya koydum. *"Ben bunu yapamam. Adamlarınız ben olmadan da yapabilir."* Benden istediği şey, tek kelimeyle çılgınlıktı.

Ceketinin iç cebindeki tabakasından bir puro çıkararak, "Kız hasta, efendim ve duman ona iyi gelmez," diyen News'in yaptığı açıklamayla purosunu tekrar yerine koydu. "Hep çok ince düşünen biri olmuşsundur, News." Sesinde hafif bir alay vardı.

Yeniden brendisini alarak bana baktı. "Bunu sadece sen yapabilirsin, Taşıyıcı çünkü adamlarım en fazla altıncı bloğa kadar çıkabilir. Onlar mahkûm kılığında oldukları için gardiyanların dikkatini çekebilirler. Eğer içeriye ajanların sızdığından şüphelenirlerse laboratuvarı imha ederler ve deneylerini farklı bir yerde yaparlar."

Eliyle baştan ayağa beni gösterdi. "Fakat masum, güzel Taşıyıcı kimsenin dikkatini çekmez. Üstelik orada infazcılar ve gardiyanlar dışında sadece senin tüm bloklara çıkma iznin var. Plana sadık kalarak üst bloklara gizlice girmeli ve laboratuvarın kilit sistemini öğrenmelisin. Şifrelerini bulup içerideki adamlarımıza vermelisin. Yapman gereken tek şey bu, gerisini onlar halledecek. Ancak bu kadar basit olmayacaktır, tabii. Dikkatli olursan sorun çıkmaz." Sözlü olarak plan yapmak kolaydı ama onları uygulamak beni korkutuyordu. Bu işin altından kalkmam mümkün değildi.

Ama yaparsam da nakil olmama izin vereceklerdi. Diğer tüm polis ve ajanlar bulduklari yerde beni bir ameliyathaneye götürüp kalbimi almak istiyordu. Benim ölmem umurlarında bile değildi. Ivan onlardan farklı olarak bana nakil olma şansı sunuyordu. O an aklıma farklı bir

soru takıldı. *"Ötenazi kapatıldığında oradaki mahkûmlara ne olacak?"* Deborah ve Anastasia'ya ne olacağını bilmem gerekiyordu. Emily mahkûm olmadığı için o bir şekilde kurtulurdu ama Deborah arkadaşımdı ve Anastasia amcamın sevgilisiydi.

Ivan umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Onlara hiçbir şey olmayacak. Hepsi farklı cezaevlerine nakledilecek."

Hazır bir anlaşma yaparken içimde küçük bir umut ışığı yandı. Heyecanlanarak aklımdaki şeyi yazıp masaya koydum. *"Tamam, istediğiniz her şeyi yapmaya çalışacağım ama bir şartla. Karşılığında sadece kendi özgürlüğümü değil, Anastasia ve Deborah'nın da özgür kalmasını istiyorum."* Onlar için en azından bunu yapmalıydım. Ben ameliyattan sağ çıkmasam bile ikisinin mutlu olacağını bilmeliydim.

"Bu mümkün değil," diyerek karşı çıkınca gözlerim doldu. *"Sizin için mümkün. Suç dosyalarını silebilirsiniz ya da gereken yerlerle irtibata geçerek tutuksuz yargılanmalarını sağlayabilirsiniz. Ötanazi davasında sizinle iş birliği yaptıklarını iddia ederseniz bu mümkün."* Bu kadar kolay pes etmeyecektim. Erich'e sevdiği kızın ölümünü yaşatmayacaktım. Stew'den sonra Deborah'yı kaybetmeyecektim çünkü Ötanazi'den gitseler bile gittikleri cezaevinde yine idam edileceklerdi. Amerika'da idam cezası yasaldı ve o ikisi idam edilecekti. Farklı bir cezaevine nakledildiklerinde bile onlar için önceden aldıkları ceza geçerli olacaktı.

"İki suçlunun serbest kalmasını sağlamayacağız. Bizim işimiz onlar gibi olanları içeri atmak," diyerek kabul etmedi.

"Tanrı'ya inanmadığınızı söylüyorsunuz ama kendi adaletinizi böyle mi sağlıyorsunuz? Deborah kimsesiz ve cezasını yeterince çekti. Anastasia ise çok iyi biri. Benim dosyamı okuduysanız tüm hayatım boyunca hiç mutlu olmadığımı biliyorsunuz. Nakil olsam bile yaşamayacağımı benden iyi biliyorsunuz. Ben ölüyorum ve her gün sevdiğim adamdan

uzak durmaya çalışarak ölüyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz, kimse bilemez. Bu isteğimi ölmek üzere olan bir kızın son yakarışı olarak görün lütfen. Ben hasta kalbime rağmen sizin istediğiniz her şeyi hayatım pahasına yapacağım. Karşılığında istediğim tek şey, onların özgürlüğü. En azından idam cezalarını kaldırıp cezalarını evde çekmelerini sağlayabilirsiniz." Yazdıklarımı okuduğunda dolan gözlerime baktı, tereddütler içinde iç çekti.

"Göründüğün kadar masumsun, Taşıyıcı," dediğinde nihayet başını sallayarak kabul etti. "Öyle olsun. Tanrı'sının unuttuğu küçük bir kıza bu iyiliği yapacağım. Bilgileri ele geçirip adamlarıma ulaştırırsan, sana söz veriyorum, bu işin sonunda ikisi de özgür olacak," dediğinde uzun zaman sonra ilk kez gözyaşlarım akarken mutluluktan gülümsedim. Kendim için olmasa bile Deborah ve Anastasia için o bilgileri alacaktım. Ve yakışıklı korumam eminim yanımda olup beni koruyacaktı. Drew'un sevgilim olduğunu düşündükleri için orada olmasını yadırgayacaklarını sanmıyordum. *Onun Gölge olduğunu bir bilseler...*

Yaşlı adam ayağa kalkınca konuşmamız bittiği için ben de ayağa kalktım. "News seni aldığı yere bıraksın, yarın Ötanazi'ye dönmelisiniz." Babam ve Kellsey'den ayrılma fikri tüm neşemi silip götürmüştü.

"İki güne ihtiyacım var." Belki de okula geri gidince bir daha onları hiç göremeyecektim. Bu yüzden ondan istediğim iki gün onlara vedam olacaktı.

Yazdıklarımı okuyunca başını anlayışla salladı. "Sadece iki gün ve bu sürede son derece dikkatli olmalısın. Teşkilattan birileri ya da herhangi biri seni tanırsa planlarımız sekteye uğrar." Rahatlayarak başımı salladım, en azından iki gün daha özgürdük.

News'in peşinden kapıya yöneldiğimde, "Yeşil," deyince yaşlı adama döndüm. Uzun uzun beni incelerken

benim için üzülüyormuş gibi bakıyordu. "Tanrı'nın unuttuğu en güzel varlıksın, evlat," dediğinde ondan aldığım iltifat tebessüm etmemi sağlamıştı. Aslında Tanrı'nın varlığını bu sözlerle kabul ediyordu.

Suikastçım şimdiye delirmiştir!

Siyah güneş gözlüğümü takıp arabadan indim. "Bayan Green." News yanıma geldi. "Adamlarımız okulda sizinle bağlantıya geçeceklerdir ve..." dedikten bir süre sustu. Bunu söyleyip söylememekte çok tereddüt etti ama daha sonra, "Önceliğiniz kendi hayatınız olsun," dedi. Hiç tanımadığı hâlde beni düşünen adama tebessüm ettim.

Elimdeki deftere bir şeyler yazıp ona uzattım. *"Seni tanıdığıma çok sevindim, News. Teşekkür ederim."* Okuduklarına tebessüm ederek arabaya bindi ve kısa sürede gözden kayboldu.

Hızlı adımlarla şirkete girdiğimde tüm gözler anında bana dönünce bunun nedenini anlamadım. Merdivenlere yöneldiğimde bile insanlar bana bakıyordu. Burada yine neler oluyordu? Çalıştığım kata en sonunda çıkmayı başardığımda beni gören herkes rahat bir nefes alıyordu. "Ye... Alice!" Emily elindeki kahve fincanını yere düşürdü. Az kalsın gerçek ismimi söyleyecekti.

Koşarak yanıma gelip kolumu tuttu. "Neredesin sen? Senin serseri âşığın seni bulamayınca tüm şirketi ayağa kaldırdı." Drew'den *âşığın* diye bahsetmesine takılıp kalmam normal miydi? Onun bana âşık olduğunu düşünmek bile midemde yüzlerce baloncuğun oluşmasını sağlamıştı. Artık insanların neden bana garip bir şekilde baktıklarını anlıyordum çünkü suikastçım benim yüzümden hepsinin canına okumuştu.

Marcus'un ofisinin kapısı gürültüyle açıldı. "Drew, sakin ol, bulacağız onu." Marcus'un sesini duyduğumda Drew hızla dışarı çıktı. "Lucas, birlikte çıktığı adamı hâlâ bulamadın mı?" demişti ki başını kaldırdı ve beni görünce telefon kulağında öylece kaldı. Herkes bize bakarken umarım bana kızmazdı.

Önce uzun uzun bana baktı. İyi olup olmadığımı anlamak için telaşlı bakışları baştan aşağı beni kontrol ediyordu. İyi olduğumu anlayınca rahat bir nefes almıştı ki bir anda kaşlarını çattı. "O adam kimdi?" diye öyle bir sesini yükseltti ki herkes korkuyla sıçradı. Sanırım kimseyi umursamadan kızabilirdi.

Kumral saçlarını öfkeden dağıtırken kaşlarını çattı. Lacivert gözlerinin öfkeden siyaha dönüşmesi beni korkuttuğu kadar bana büyüleyici de görünüyordu. "Cevap ver, kadın!" diyerek üzerime yürüyünce bence artık herkes sıradan bir patron ve asistan olmadığımızı anlamıştı. Öfkelendiğinde konuşamadığını her defasında unutuyordu.

Yanıma geldiğinde kaçmamdan korkarcasına kolumu tuttu. "Onunla nereye gittin?" diyerek beni kendine doğru çekince güldüm. *"Anlatacağım ama koluma işkence etmeyi bırakmalısın."* Onu uyardığımda canımı yaktığını düşündüğü için başını eğip kolumu tutan eline baktı. Tutuşu sert değildi ama kızınca kontrolünü kaybettiği için bir an canımı yaktığını düşünüp endişelenmişti. Beni öfkesinden koruyamamak, korkularının arasında yer alıyordu.

Daha fazla sabrı kalmadığı için etraftakileri umursamadan beni kendi ofisine çekti ve kapıyı kapattı. Emily ve Marcus da merak etmiş olmalıydılar ki peşimizden gelmişlerdi. Gözleriyle koltuğu gösterince onu daha fazla kızdırmamak için koltuğa oturdum. Emily yanıma, Marcus ise tam karşıma oturdu. Suikastçım perdeleri çekerek içeriye güneş girmesini engelledi. Oturmadı çünkü öfkeden yerinde duramıyordu. "Gözlerini görmemi engelleyen şu

lanet şeyi çıkar!" diye beni azarlayınca homurdanarak gözlüğümü çıkardım.

"Yeşil, bu hayvan şirketimi yıkmadan ya anlat ya da biz çıkalım da sakinleştir şunu," diyen Marcus yokluğumda kardeşinden çok çekmiş olmalıydı.

Çantamda kalemi ve not defterini çıkararak anlatmaya beni buradan götüren kişiden başladım ve Ivan ile yaptığım anlaşmaya kadar her şeyi uzun uzun yazdım. Tüm olup bitenler not defterimin toplamda beş sayfasına sığmıştı. Sayfaları suikastçıma uzattığımda vakit kaybetmeden alıp okumaya başladı. Marcus ve Emily de merak ettikleri için onun sağında ve solunda durarak yazdıklarımı okumaya başladılar. Her sayfayı okuduğunda Drew kaşlarını biraz daha fazla çatıyordu. Hafiften korkmaya başlamıştım.

Nihayet bitirdiğinde öfkeden çenesi seğiriyordu. "Onlarla anlaşma mı yaptın? Saçmalık!" Parmaklarını kızgınlıkla asi tutamlarının arasından geçirdi. "Anlaşmayı unut çünkü okula dönmüyorsun. Değil FBI, ordu gelse seni benden alamaz!" Ses tonu fazla kararlıydı ve gözlerinde korkunun zerresi yoktu.

"Evet ama o zaman hep kaçak olacağım." Sakinleşsin diye tebessüm ederek gözlerinin içine baktım. *"Deborah ve Anastasia'yı özgür bırakacaklarına söz verdiler. Düşünsene, ikisi saklanmadan sokaklarda gezip eğlenebilirler."* Dudaklarımı oynatarak söylediklerimle hızla aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerime eğildi. "Senin dışında kimse umurumda değil, anla artık bunu!" Çenemi hafifçe sıkarak başını kaldırdı. "O cehenneme geri dönmeyeceksin!" İtiraz istemeyen bir sesle konuşarak benden uzaklaştı.

Onu ikna etmek için ayağa kalkarak aramızda üç adım kalana kadar ona yaklaştım. *"Deborah ve Emily'den başka hiç arkadaşım yok."* Stew'i hatırlamak bile gözlerimin

dolmasına [illegible] *Deborah'yı kaybetmeyeceğim.*" Yanaklarımdan süzülen tek bir gözyaşını takip etmişti. Ağlamamdan nefret ettiğini biliyordum. "*Erich senin arkadaşın ve onlara engel olmazsak Anastasia'nın infazını o yapmak zorunda kalacak.*" İç çekmeden duramadım. "*Kendini Erich'in yerine koy. sevdiğin kadını öldürmek zorunda kalabilirdin.*" Belki onu empati yapmaya zorlarsam ikna ederim diye düşünmüştüm.

Fakat o yine beni hiç şaşırtmadı. "Ben Erich değilim, Melez!" diyerek beni tersledi. "Onun yerinde olsaydım, hayatımdaki kadını öldürmek yerine beni buna zorlayan herkesi öldürürdüm!" dediğinde gülmeye başladım çünkü bunu gerçekten de yapardı. O asla birilerinin isteği doğrultusunda hareket etmezdi, kendi kurallarını kendi yazardı.

"*Kalpsiz adi!*" dedim ve kaşlarını çattı. "O dilini gerçekten keserim, kadın!" Gülerek başımı iki yanıma salladım. "*Konuşamıyorum, adam,*" dediğimde gözleri gülüşüme kaydı ve öfkesi biraz da olsun dindi.

Derin bir iç çekerek, "Ben seni hep duyuyorum," dediğinde yüzümde içten bir tebessüm oluştu. Bunu biliyordum, o yüzden sanki kusurlu değilmişim gibi davranıyordu. Ona göre ben eşsizdim. Bunu bana hissettiriyordu. Kendimi onun yanında değerli ve özel hissediyordum.

Ona doğru bir adım daha attım. "*Sen bana böyle derin baktıkça seni öpmek istiyorum.*" Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Ben ne yaparsam yapayım sen beni hep öpmek istiyorsun, Dolunay Surat."

Gülerek başımı salladım. "*Çünkü sen çok güzelsin.*" Kaşlarını tekrar çatarak bana tersçe baktı. "Bana hakaret etmeyi bırak," diye homurdandığında kahkaha atarak ona yaklaştım. *Güzel* kelimesini onda kullanmamı sevmiyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerimi omuzlarına bastırdım ve kucağına atladım. Düşmeyeyim diye anında kalçamı kavramıştı. Bacaklarımı beline sararak ona yaklaştım ve burnumu onun burnuna sürttüm. *"Okula gidiyoruz ve orada beni koruyacaksın,"* diyerek ona sevimlice gülümsedim.

İçimi ısıtacak bir şekilde güldü. "İyi denemeydi ama hayır," dediğinde bu yakınlığımız yüzünden kalbim yine beni zehirlemeye başlamıştı.

Onu ikna edene kadar kucağından inmeyi düşünmüyordum. Çenesine dudağımı bastırdım. *"Lütfen."* Yanağından öptüm. *"Lütfen."* Boynundan öptüm. *"Lütfen."* Yüzünün her santimine dudaklarımı bastırarak ona yalvardığımda gülerek başını iki yana salladı. "Çocuk."

Bu sefer çenesini ısırınca, "Siktir!" diyerek bir küfür savurdu ve kalçamı avuçlayıp beni kendisine bastırdı. "Rahat dur!" Boğuk çıkan sesine kıkırdayıp dudaklarına uzandığımda, "Tamam!" diyerek pes edince kazanan taraf ben oldum. Biraz daha devam edersem tüm kontrolünü kaybedeceğini biliyordu.

"Sizi bölmek istemem ama gerçekten mi yani?" diyen Marcus'un iğneleyici sesini duydum. "Neden kendinize içinde ben ve Bayan Lewis'in olmadığı bir oda bulmuyorsunuz?" dediğinde başımı çevirdim ve bizi izlediklerini gördüm. Suikastçının kucağındaydım ve bacaklarım beline dolanmış durumdaydı. Ah, hadi ama, neden bizi rahatsız etmek yerine dışarı çıkmamışlardı ki? Özel hayata saygı denen bir şey vardı.

Gölge yukarıya sıyrılan eteğimi fark edince hemen beni kucağından indirdi. Bir yandan da etek giymemem gerektiğiyle ilgili birkaç şeyi söylemeyi ihmal etmemişti. Koltuğa oturduğumda nefes nefese çantamdaki ilacımı çıkardım. Bence bu sefer iyi dayanmıştım. "Dezli özgür

mü kalacak şimdi?" Emily'nin gözleri mutlulukla doldu. "Yani o şifreleri aldığında?" Başımı salladığımda güldü. "Seninle geleceğim, hem yeni bir ırk doğurmak fena bir fikir değil," diyerek dalga geçti.

Marcus bu yeni ırk olayını tam kavrayamadığı için, "Hamile misin?" diye sorup kaşlarını çattı. "Dışarı çıkar çıkmaz kendini hamile mi bıraktırdın, lanet kurbağa?" dediğinde Emily ondan hesap soran adama şok içinde bakıyordu. Marcus konuyu tam olarak anlayamamıştı.

Odanın ortasında volta atan Marcus aniden durdu ve bal rengi gözlerinden kıvılcımlar çıkararak Emily'ye baktı. "Babası kim?" Gözleri şoka giren kızın dümdüz karnındaydı.

Emily, "Ne?" diyebildi sadece.

"O karnındaki şeyin babası kim dedim!" diyen Marcus'u belki de ilk kez gerçek anlamda sinirli görüyordum. "Ben senin için Luna'yı bile bırakmışken sen kimden çocuk yaptın?" Marcus eğer bu kadar sinirli olmasaydı son söylediğine kahkaha atabilirdim. Luna'dan ayrılmış mıydı? Demek ki bu yüzden artık yüzük takmıyordu.

Emily'nin duydukları karşısında yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. "Ne yani, o taş gibi olan nişanlınızdan ayrıldınız mı?" diye sorunca gözlerimi kısarak suikastçıma baktım. *"Ayrıldılar mı?"* Onlar dudak okumayı bilmediği için rahattım.

Yüzünü buruşturdu. "Takipçisi miyim?" dediğinde güldüm çünkü böyle bir cevap bekliyordum.

Marcus agresif bir sesle, "Konumuz benim eski nişanlım değil, senin lanet hamileliğin!" dediğinde farkında olmadan ondan ayrıldığını doğrulamıştı. Ayrıldıkları duyunca Emily ne kadar mutlu olduğunu gizleyemedi. "Hamile değilim," derken sesi fazla mutlu çıkıyordu.

"Ben de onu diyorum ya, babası kim?" Sanırım Marcus onu pek anlamamıştı.

"Bay Bruce, hamile değilim." Emily gayet sakince tekrar açıkladı.

"Hayır, anlamıyorum, bu kadar kısa sürede nasıl becerdin hamile kalmayı?"

"Hamile değilim diyorum!" Emily öfkeyle ayağa kalkıp bağırınca Marcus sonunda anlamıştı. Gözlerini kısarak Emily'ye bakarken, "Yani şimdi karnında kendin gibi gözlüklü, standartları düşük, süveter giyen, insanlıktan çıkmış bir ergenin bebeğini taşımıyor musun?" dediğinde Emily öfkeden deliye dönerken, bu sefer kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Adam soru sorarken bile hakaret etmeyi ihmal etmiyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Emily. "Sizin sorununuz ne? Hamile kalmış olsam bile bu sizi ilgilendirmez!" O kadar kızmasının ardından Marcus sadece gülerek, "Ama değilsin," deyince iyice sinirlendi. Bu aşağılık herif kıza sinir krizleri geçirtiyordu.

"Oturun artık, bir strateji geliştirelim çünkü yakında bu işi bitirmek için Ötanazi'ye geri gidiyoruz." Suikastçımın sesi iki tarafı da susturmuştu. Marcus çoğu olaydan habersiz olduğu için başını sallayarak oturdu. Belli etmemeye çalışsa da onun Emily'yi yalnız bırakmayacağını biliyordum. Bizimle geleceğine emindim. Marcus, Emily'yi korurken suikastçım da beni koruyacaktı ve böylece Ötanazi'nin sonunu getirebilecektik. Lakin beni en çok korkutan serumdu.

Marcus'u bilmem ama öyle bir durumda suikastçım durdurulamaz olurdu. Belki de yaptığı yıkımın içinde ben bile kendi payımı düşeni alırdım.

14

PİŞMAN OLMAYACAĞIM

"Onu tanıdıktan sonra hiç doğmamayı istemeyi bıraktım çünkü doğmamış olmak, onu hiç tanımamak demekti."

İş hayatım başladığı gibi bitmişti. Evet, işteki ilk günüm aynı zamanda son günüm olmuştu çünkü Ötanazi'ye geri gitme kararı almıştık. Kalan son iki günümüzü dolu dolu yaşamak konusunda hepimiz hemfikirdik. Bu durumdan herkes kendince farklı bir endişe taşıyordu. Suikastçım belli etmemeye çalışıyordu ama benim için korkuyordu. Hasta kalbimin ikimizi de yarı yolda bırakacağından ölesiye korkuyordu. Emily başarısız olursak iğrenç bir hamilelik geçireceği fikriyle dehşete düşüyordu. Benim ise birden fazla korkum vardı. Deborah ve Anastasia'nın hayatının bu göreve bağlı olması beni korkutuyordu. Babam ve Kellsey'i bir daha göremeyecek olmaktan korkuyordum. Kardeşlerimle son anlarımı yaşıyor olmaktan korkuyordum. Evet, Vanessa'ya bile alışmaya başlamıştım. Korkumun en büyük sebebi ise suikastçımdı. Kendi düşüncelerimde bile ondan sıradan birisiymiş gibi bahsedip suikastçı demezdim, hep sahiplenerek suikastçım derdim. Ben bir katili kendimden bir parça kılmışken, onu geride bırakıp gitmekten ölesiye korkuyordum. Ben ölmekten

değil, gidişimle sevdiğim adamı da öldürmekten korkuyordum.

Biliyorum, bencilce ama ben bu dünyaya gözlerimi kapattığımda onun gözlerinin farklı bir kadına değecek olmasından korkuyordum. Kimse sevemezdi ki benim gibi onu, kimseler benim gibi korkarak bakamazdı o ömür adadığım gözlere. Ya o? Bana ölüm olan o gözler gidişimle bakar mıydı farklı gözlere? Sever miydi kalbi başka bir kadını? Onu da kendi varlığından esirger, herkesten sakınır mıydı? Beni aldığı nefesten kıskanan adam başka bir kadını da korur, kıskanır mıydı? Yapması istemiyordum. Biliyorum, benim sevgim hastalıklı ve bencildi ama istemiyordum. Başka biri olsa gidişiyle sevdiği adamın acı çekmesindense yoluna devam edip yeniden sevmesini isterdi. Zaten gerçek sevgi bu değil miydi? Kendinden önce onun mutluluğunu düşünmek değil miydi gerçek aşk?

Ama ben böyle olamıyordum. Gidişimle yine yoluna devam edip mutlu olsun istiyordum. Ancak benim izlerimi ondan silecek bir kadın fikrine de dayanamıyordum. Bazen kendimi kandırıp, "Yeniden sevsin ve unutsun," dediğim oluyordu ama hiçbir şey yaşamamışız gibi beni unutmasını da istemiyordum. Evet, bencildim ama bencilliğim çok sevmemden kaynaklanıyordu. O üzerine titreyerek güzel seven adamlardandı ve ben, onun sadece benim saklımda kalmasını isteyecek kadar ona âşıktım.

"Dikkat et!" Chloe kolumdan tutup beni kaldırıma çekince önümden bir arabanın geçtiğini gördüm. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki gelen arabayı fark etmemiştim.

"Aklın nerede senin, Yeşil? Ne kadar korktum, haberin var mı?" Chloe'ye tebessüm ederek başımı salladım. O arabayı görmemiştim.

Vanessa kaşlarını çatarak giden arabanın arkasından bakıyordu. "Vincent, araştır bakalım, kimmiş bu?" Arkasındaki üç koruması aynı anda başını sallamıştı.

Dezli kaşlarını kaldırarak bana ve Emily'ye baktı. "Dün işten geldiğinizden beri bir garipsiniz." Eliyle ikimizi gösterdi. "Neden işi ilk günden bırakıp eğlenmek istediğinizi söyleyecek misiniz?" Kızıl bir peruk takmıştı ve yuvarlak gözlükleriyle onu kimse tanıyamazdı. Üçümüz de yine peruk ve gözlük takmıştık.

"Çok zordu iş hayatı, dedik ya." Başımı sallayarak Emily'yi onayladım. "Ayrıca sıradan insanlar gibi bir günümüzü dışarıda kız kıza geçirmenin nesi yanlış?" diyerek onlara baktı. Arkadaşlarımla ve kardeşlerimle dışarıda bir gün geçirmek istediğim için bugün okula gitmemişlerdi. Yarın akşam evden ayrılacaktık ama onlar bunu henüz bilmiyordu. Bu akşam hepsine Emily ile açıklayacaktık. Şimdi hayatımda ilk kez sinemaya gelmiştim.

"Girelim artık." Chloe'nin peşinden dönen cam kapılardan içeri girdik.

Büyük bir alışveriş merkezi olan bu yer, evden sadece on dakikalık bir uzaklıktaydı. Yürüyen merdivenlere yöneldik, Vanessa'nın korumaları hemen arkamızdaydı. İkinci kata çıktığımızda Vanessa'nın aniden durması hepimizin dikkatini çekmişti. Yüzü bembeyaz olurken bir yere üzgün gözlerle bakıyordu. Başımı çevirdiğimde Psikolog Peter Miller'ın burada olduğunu gördüm. Yanında iki arkadaşı vardı ama bunlardan biri kadındı ve onunla fazla yakın gibilerdi. Latin güzellerini anımsatan orta yaşlardaki esmer kadın, gülerek onlara bir şeyler anlatıyordu. Eli ise Peter'in kolundaydı. Vanessa'nın gözleri kadının elinin olduğu yeri bulunca sertçe yutkundu. "Başka bir yere gidelim," dediğinde Ötanazi'deki şüphelerim netlik kazanmıştı. Vanessa bu adama karşı gerçekten ciddi hisler besliyordu.

Kızlar ona anlamaz gözlerle bakarken Chloe tıpkı benim gibi nedenini anladığı için başını salladı. Fakat geri döneceğimiz esnada Peter bizi görmüştü. "Chloe?" Asistanını burada gördüğü için sevinmiş gibiydi.

Vanessa hemen onlara sırtını dönerken Peter ve arkadaşları yanımıza geldiler. "Bu ne hoş bir tesadüf," dediğinde Chloe ona gülümsedi. "Sizi gördüğüme sevindim, siz de mi film izlemeye geldiniz? Yoksa alışveriş için mi?" Vanessa'nın yüzü bana dönük olduğu için Chloe'nin onunla sohbet etmesine kaş çattığını görebiliyordum.

Peter, "Aslında buraya ilk gelişim değil," dedi ve sırtı dönük kıza baktı. "Vanessa'nın da ilk gelişi olduğunu sanmıyorum," dediğinde Vanessa bir şeyi hatırlamış gibi utanmıştı. Peter, Vanessa ona bakmasa da onu utandırdığının farkındaydı. "Umarım yine korku filmine gitmeyi düşünmüyorsundur, genç bayan." Büyük bir ima taşıyan bu sözler bile Vanessa'nın ona dönmesini sağlayamamıştı. Vanessa'nın ondan bu kadar uzak durmasına neden olacak ne yaşamışlardı acaba?

"Gidelim." Korumalarına dönük konuşan Vanessa bir adım atmıştı ki, "Benden mi kaçıyorsun?" diyen Peter'in sözleri onu durdurdu. "Genç varisi bu kadar korkutan ben miyim?" Peter'in alayla sarf ettikleri Vanessa'yı kızdırmış olmalı. Kaşlarını çatarak ona döndüğünde saçları yüzüne savrulmuştu. "Ben kimseden kaçmam, Bay Millier, yaradılışıma ters bu dediğiniz," dedi. Her daim güçlü duruşunu takdir ediyordum.

Peter sanki bunu planlamış gibi sonunda ona doğru dönen kızı baştan ayağa süzdü. "Uzun zaman oldu ama hiç değişmediğini görmek güzel." Sesi fazlasıyla samimiydi.

Vanessa ona karşı buzdan duvarlarını çekmiş gibi soğuk bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Yanılıyorsunuz

çünkü bende değişen çok şey var." Peter'in gözlerinin içine baktı. "Her şeyden önce artık haddimi biliyorum," dedi buz gibi sesle ve hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Korumalar birbirine bakıp sırıttılar, sanki küçük kızlarıyla gurur duyuyor gibiydiler. "Tanrım, bana bu kızın büyüdüğünü gösterdiğin için kiliseye gidip günah çıkaracağım." Hanks avuç içlerini birbirine bastırıp ellerini yukarı kaldırarak dua edince arkadaşları güldü.

Elijah, "Kiliseye gideceğin günü bana söylersen pedere bir yıllığına kiliseyi kapatmasını önceden söyleyebilirim," dedi sırıtarak.

"Neden?" diyen Hanks'e gülüşü büyüdü. "Hangi günahtan kurtulacaksın? O kadar çok ki, zavallı pederin hepsini dinlemesi bir yılını alır. Tabii, bu işin sonunda seni aforoz etmesi de kaçınılmaz son," dediğinde Hanks ona tersçe bakarken Vincent kahkaha attı. "Bu iyiydi."

Üçü birbirleriyle atışarak Vanessa'nın peşinden gitti. Chloe kardeşi adına Peter ve arkadaşlarından özür dileyip onları takip etti. Hepimiz onları geride bırakarak oradan uzaklaştık. Vanessa'nın yanına geldiğimizde hangi filme gireceğimizi seçiyordu. Kısa sürede onun seçtiği filmi izlemek için salona girdik. Emily'nin yanındaki koltuğuma oturduğumda Vanessa hakkında en önemli bilgiyi çıkan film fragmanı sayesinde anladım. Bu kız üzgün olduğunda manyak gibi korku filmi izliyordu. Şimdi neden korumalarının gülerek, "Bir telefon konuşması yapmamız gerekiyor," dediğini ve kaçar gibi gittiklerini anlıyordum.

Vanessa ve Chloe bir ön sırada oturuyordu. Ben ve Emily ise onların arkasında kendimize yer bulmuştuk. Dezli'yi ise Hanks kitap seçmek için bir üst kata götürmüştü. Filmin ilk on beş dakikasını gayet başarılı bir şekilde geride bırakmıştım. Fakat başrolü oynayan kadının terk edilmiş bir evin önünden geçmesiyle nefesimi tut-

tum. Evin önünde geçen kadın camda bir gölge gördü. Evin terk edildiğini düşündüğü için o gölgeye rağmen yağmurdan korunmak için eve girdi. "Hayır, lütfen!" diye bağırdı Emily elimi sıkıca tutarken. "Evin içinde seni bekliyor, aptal!" Korkuyla haykıran Emily'nin koluna yapışıp başımı salladım. Eve girmemeliydi çünkü içeride korkunç bir şey onu bekliyordu.

Kadının eve girmesinden sonra olanlar tam bir faciaydı. Etrafında gezinen gölgeler ve ürpertici bir fon müziğiyle duyduğu fısıltılar hepimizi dehşete düşürmüştü. "Ne... Neden burada bizden başka kimsenin olmadığını düşünüyorum?" Emily'nin korku dolu sesiyle dördümüz de titrek bir nefes aldık. Etrafımıza bakınca salonda dördümüzden başka kimsenin olmadığını gördük. Ne yani, bu tüyler ürperten filme sadece biz mi gelmiştik?

Önce yutkunarak birbirimize baktık, sonra usulca filme döndük. Hemen sonrasında kadının karşısına çıkan yaratığı görüp çığlık çığlığa çıkışa doğru koşmaya başladık. "Senden nefret ediyorum, Vanessa!" diye bağıran Chloe korkudan en önde koşuyordu.

Karanlık salondan nasıl çıktığımızı bilmiyordum ama dışarı çıktığımızda bile hâlâ kaçıyorduk. "O neydi öyle?" Vanessa yanımda koşarken arada bir arkasına dönüyor, o yaratığın peşimizden gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

Dördümüz sürekli arkaya bakarak koştuğumuz için önümüze bakmıyorduk. Ne zaman ki önümüze döndük, birilerine çarpıp avazımız çıktığı kadar bağırdık. Vanessa, Chloe ve Emily aynı anda yere düştüler. Ben de düşmek üzereydim ama bir çift kol belimden tuttuğu gibi beni göğsüne çekti. Kızların aksine benim çarptığım kişi düşmeme izin vermeden beni tutmuştu. Koşmaktan ve yaşadığım korkudan dolayı kalbim kuş gibi çırpınıyordu. Aldığım amber kokusundan beni tutan kişinin kim olduğunu anladım. Kollarımı beline sararak onun göğsüne sığındım.

"Kalbin fazla hızlı atıyor, Dilsiz Kız," diyen sesini duyduğumda onun göğsünde soluklanıyordum. "Seni böyle korkutan şey nedir?"

Beni sahiplenircesine tutan adamın endişeli sesine gülerek başımı kaldırdım. *"Bembeyaz teni ve kocaman gözleri olan bir yaratık,"* dediğimde bakışları yüzümde gezindi. "Aynada ilk kez kendini görmediğini düşünüyorum," dediğinde gülmeye başladım çünkü ben de iri gözlü ve hiç güneş görmediğim için beyaz tenliydim.

"Ben değilim," diye kıkırdadım. *"Filmdeki mezarlık canavarından bahsediyorum,"* dediğimde gülümsedi. "Basit bir filmden korkmuş olamazsın." Siyah peruğumu düzeltti ve saçlarımın üzerinde duran güneş gözlüğümü gözlerime taktı. "Öyle şeyler izlemen kalbine zararlı. Seni heyecanlandıran her şeyden uzak durmalısın," diye beni uyardığında kollarının arasındaydım. Bunun bile beni heyecanlandırdığını fark edince dudakları kıvrıldı. "Ben istisnayım." Bana daha fazla acı vermemek için ellerini belimden çekti ve yavaşça benden ayrıldı.

Kızlar beni tutan suikastçımdan bakışlarını çekmiş, onları tutmayan adamlara düştükleri yerden tersçe bakıyorlardı. Emily'nin karşısında ona sırıtarak bakan Marcus vardı. Elleriyle gömleğini silkelerken sanki Emily'den mikrop kapmış gibi yüzünü buruşturdu. "Umarım bu sabah yıkanmışsındır, senin yüzünden hastalık kapmak istemiyorum," dedi. Emily hayretler içinde ona bakıyordu.

"Size artık söyleyecek bir şey bulamıyorum!" diye homurdanıp ayağa kalktı ve gözlüğünü taktı.

Chloe karşısındaki korumanın kaygısız ifadesini görünce ona ters ters baktı. "Orada durup izleyeceğine kaldırsana beni," dediğinde Elijah güldü. "Rica etmeyi hiçbir zaman öğrenemeyeceksin, değil mi?" dedikten sonra sevgilisine elini uzattı ve kalkmasına yardım etti.

Peter düşmesine sebep olduğu kıza elini uzatmıştı ki Vanessa, "Gerek yok, Bay Millier," diyerek onun yardımı olmadan kalktı. Acaba dördümüz birden nasıl başarmıştık hoşlandığımız adamlara çarpmayı? İçlerinden sadece Drew kendi partnerini tutmuştu.

Peter önce Drew'e, sonra Emily ve bana baktı. "Nasıl firar ettiğinizi bilmemem gerekiyor, değil mi?" dediğinde sanırım peruğa ve gözlüğe rağmen bizi tanımıştı. "Kendi iyiliğin için evet," diyen Marcus gülerek bize döndü. "Peter ile aşağıda karşılaştık, bayanlar. Sizi sorduğumuzda buraya kadar bize eşlik etmeyi kabul etti." Tebessüm ederek ona döndü. "Umarım arkadaşına ve karısına kabalık etmemişizdir," dediğinde Vanessa hızla Peter'e döndü.

"O kadın sevgiliniz değil miydi?" dediğinde gözlerinde yine umut parıltıları yanıp sönüyordu. Peter onun sorduğu soruyu başta anlamadı ama daha sonra güldü. "Bertie yakın arkadaşım Reks'in eşi," dedikten sonra bize baktı. "Arkadaşlarım beni bekler, sizi görmek güzeldi," dedikten sonra gitti.

Suikastçım yanıma gelerek merdivenleri gösterdi. "Günün geri kalanını benimle geçirir misin?" dediğinde ona hayır demek ne mümkündü?

Günüm tahmin ettiğimden daha güzel geçiyordu. Beni yemeğe götürmüş ve sipariş ettiği her şeyi yemeden masadan kalkmama izin vermemişti. Yemekten sonra bir çiçek serasına gitmiştik. Ben orada çiçeklerin içinde kendimi kaybetmişken onu sürekli fotoğraflarımı çekerken yakalamıştım. Belli etmiyordu ama bir durgunluk vardı üzerinde. Bana olan bakışları özlem doluydu, sanki yanındayken bile beni özlüyor gibiydi. Benimle ilgili her şeyi son kez yaşıyormuş gibi hüzünlüydü bakışları. Belki de bu yüzden fotoğraflarımı çekiyordu, belki de koskoca bir geleceği sığ-

dırdığımız şu bir günü ölümsüz kılmak istiyordu. Acaba benim gibi o da mı hissediyordu? Birlikte normal geçirdiğimiz ilk ve son günümüzü yaşadığımızı o da mı hissediyordu? Gelecekte çektiği fotoğraflarıma bensiz bakacağını biliyor muydu?

"*Bu kim?*" diyerek önünde durduğum heykeli gösterdim. Bir müzeye gelmiştik ve ben, oradan oraya heyecanla koşuştururken o sakince beni takip ediyordu. "Yunan mitolojisine göre Zeus." Yaptığı açıklama sonrasında heykele gözlerimi kısarak baktım. Üst tarafı çıplak erkek figürünün belinde çarşaf gibi bir şey vardı. Yukarı kaldırdığı elinde şimşeği andıran bir mızrak vardı.

"*Hera'yı aldatan sapık tanrı mı?*" Kaşlarımı çatarak söylediğim şeye gülerek başını salladı. "*Sadakatsiz eş* diyelim." Heykele attığım kızgın bakışlarıma kahkaha atarken telefonunun flaşı yine yüzümde patlamıştı.

Elimde gözlüğüm, yine yürümeye başladım. Gördüğüm başka bir heykelle doğru koştum. Elinde kılıç ve kalkanı olan heykelin yanında durduğumda gülerek ellerimi birbirine vurdum. "*Savaş tanrısı Ares değil mi? Bu benim favorim,*" diyerek gülümsediğimde bu sefer beni videoya aldığını gördüm. Kamera kaydı da nereden çıkmıştı?

"Mitolojiye ilgin olduğunu bilmiyordum." Bana değil, telefonda kayıt altına aldığı görüntüme bakıyordu. "Favorim mi dedin sen?" Aniden kaşlarını çatarak başını telefondan kaldırınca gülerek başımı salladım. "*Fantastik kitaplar okumayı severim ve hepsinde Ares çok yakışıklı,*" dediğimde arkamdaki heykele attığı ölümcül bakışları görünce kahkaha attım. Heykelden bile kıskandığına inanamıyordum.

"O arkandaki taş yığınını saniyeler içinde kurşuna dizmemi istemiyorsan uzaklaş oradan," diye homurdandığında ses tonu bunu gerçekten yapacağını gösteriyordu.

Gülerek başımı iki yana salladım. *"Hastasın sen."* dediğimde gözlerimin içine baktı. "Bir tek sana," diyerek bana göz kırpınca kalbim yine göğsümde çırpınmaya başlamıştı.

"Sonsuza kadar bana mı?" Lacivert gözleri ruhumu delip geçer gibi bakıyordu. Kaşlarının üzerine dökülen asi tutamları ona göz kamaştırıcı bir güzellik sunuyordu. Bugün gözlerimin renginde koyu yeşil bir gömlek giymişti ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar topladığı için güçlü kol kasları dikkat çekiyordu. Ne kadar bakarsam bakayım onda bir kusur bulamıyordum. Sadece görünüşüyle bile nefesimi kesiyordu. Beni izlerken başını usulca salladı. "Nefes aldığım sürece sana," dediğinde yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu ve bunu da kameraya çekmişti.

Kucağında küçük bir geyik yavrusu tutan kadın heykeli çok güzeldi. Üzerinde vücut hatlarını kapatan bir çarşaf vardı. Uzun saçlarının üzerine yapraklarla bir taç yapılmıştı. *"Afrodit mi?"* diyerek kendi düşüncemi belirttiğimde başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Heykele bakarak iç çekti. "Hera," dediğinde sanki bu heykel ona bir şeyler hatırlatmış gibi bakışları düşünceliydi.

Aklıma ilk gelen, o küçük çocuğun tasarladığı Hera'nın kalbi mücevheri olmuştu. Heykelin yanına çıkarak kucağında tuttuğu geyik yavrusuna doğru elimi uzattım. *"Sence hangimiz daha güzeliz? Hera mı? Yoksa ben mi?"*

Heykeli alıcı gözüyle uzun uzun süzmesi kaşlarımı çatmama neden oldu. *"Bu taş yığınını kurşuna dizemem ama emin ol, gördüğüm ilk erkeğe güzel olup olmadığımı sorarım!"* diye dudaklarımı oynattığımda dişlerini sıktı. "Beni oraya getirtme, kadın!" diye gürleyince kahkaha atarak omuz silktim. *"Ben daha güzelim, değil mi?"* Elimle baştan aşağı kendimi gösterdiğimde dudağının bir tarafı yukarı

doğru kıvrıldı. "Şımarık," diye sitem ederek güldüm. flaş yine yüzümde patlamıştı.

Heykelin yanından inerek ona doğru yürüdüm. "*Şu ana kadar çok fazla fotoğrafımı çektin, daha yetmedi mi?*" En küçük hareketimi bile çekiyordu ama genelde güldüğüm anlarda o flaş yüzümde patlıyordu.

Yanına gittiğimde yüzüme gelen saçları parmak uçlarıyla çekerek üzerime eğildi. "Son bir poz daha," diye fısıldadıktan sonra belimden tuttuğu gibi beni havaya kaldırdı. Hemen bacaklarımı beline dolayıp kollarımı boynuna sardım. Beyaz yün kazak ve dar paça pantolon giydiğim için bir yerimin açılmasından korkmama gerek yoktu. Sadece bir eliyle beni tutarken diğer elinde telefonu vardı. Yüzünü benim yüzüme yaklaştırınca soluğumu tuttum. Burnuma sevdiğim kokusu gelince ensesinden kavrayıp yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım.

Lacivert gözlerinde kaybolduğum esnada burnunu benim burnuma sürttü. Kıkırdayarak yüzünü avuçladığımda yine flaş yüzümüzde patlamıştı. "*Şunu yapma,*" diye güldüğüm esnada dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak gülüşümden öpmüştü. Yüzümü aydınlatan flaşı umursamadan ona karşılık vermeye başladım. Tam şu anda zamanı durdurmayı ne çok isterdim.

Müzeden çıktığımızda önünden geçtiğimiz küçük hediyelik dükkân dikkatimi çekti, adım atmayı bıraktım. Suikastçım durduğumu görünce başını çevirip baktığım yere baktı. "Buradaki şeyler sana almak istemeyeceğim kadar ucuz ve değersiz," diyerek yürümeye başladığında onu takip etmediğimi görünce durdu ve derin bir nefes aldı. "Yarım saat uzaklıkta Passion'a ait mücevher mağazalarından biri var. Oraya gidelim, istediğin her şeyi sana alırım," dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. Ucuz eşyalarla derdi neydi, anlamamıştım.

"Babam zengin, yani mücevher istesem o da bana alır," dediğimde tek kaşını alayla yukarıya kaldırdı. "Ben kadınıma gereken her şeyi alırım, o yüzden yürü şimdi." *Kadınım* kısmını öyle güzel söylüyordu ki ayaklarımı yerden kesip beni hayal dünyasına sürüklüyordu.

"Ama ben senin paranla sana bir şeyler almak istiyorum." Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Sol göğsümdeki sızının sebebi bu gülümsemeyi bir daha göremeyecek olduğunu bilmekti.

Yanıma gelip benim için küçük dükkânın kapısını açtı. "Geç hadi, bakalım bana ne alacaksın." Tebessüm ederek içeri girdiğimde peşimden gelince onu durdurdum. *"Sen gelme, sana sürpriz olsun istiyorum."* Elimi uzattığımda ne istediğimi bildiği için cüzdanını çıkardı ve içinden bir kredi kartını bana uzattı.

O çıkınca dükkânın içini gezmeye başladım. Sandalyesinde oturan yaşlı bir kadın beni izliyordu. Uzun uzun eşyaları inceledim ama ona özel hiçbir şey bulamadım. Diğer rafa doğru yürürken kalbimde öyle bir acı hissettim ki dizlerim büküldü, kendimi yerde buldum. Elimi göğsüme atıp acıyla inleyince yaşlı kadın yanıma koşmuştu. "İyi misin?" derken hissettiğim acıdan dolayı çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi olmazdı, bugün olmamalıydı.

Gözlerim dolarken başımı korkuyla kaldırdım ama neyse ki suikastçım dışarıdaydı ve sırtı bana dönük bir hâlde telefonla konuşuyordu. Boğazımdan hırıltılı sesler çıkarken çantamdaki astım ilacımı aldım ve zorlukla birkaç kez sıktım. İşe yaramayınca ilaç paketlerimi çıkardım. Yaşlı kadın aceleyle bana bir bardak su doldurup getirdi. "İç hemen," dediğinde karşımda diz çöken kadının uzattığı suyu titreyen ellerle aldım. Birkaç yudum içmek bile canımı yakıyordu.

"Neyin var?" Kalbimin acısını hâlâ hissederken dolan gözlerim camdan dışarıya bakıp onu izledi. *"Arkamda bırakacağım biri dışında hiçbir şeyim yok."* Yaşlı kadın dudaklarımı oynatarak söylediğim şeyleri anlamamıştı.

Kendimi daha iyi hissedince gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Çantamdan kalemi ve not defterini çıkarıp bir şeyler yazdım. Bana merakla bakan kadına dışarıda bekleyen adamı gösterdim. *"Fazla zamanım kalmadı. Ikımız de bunun farkındayız ama birbirimizden saklıyoruz. Ona beni hatırlatacak bir hediye seçmeme yardım eder misiniz?"* Söylediklerimi okuyup yutkunan kadın, az önce gördüğü şeylerden sonra ne demek istediğimi anlamıştı.

Masasına yöneldi ve cebinden çıkardığı küçük anahtarla çekmeceyi açıp bir kutu çıkardı. "Belki bunu seversin." Küçük ahşap kutunun kapağını açtığında gördüğüm şeye gülümsedim. İşte bu ona göre bir hediyeydi. Kadından daha büyük bir defter istedim, not defterimden daha büyük bir defter. Raftan bana bir defter uzatınca eğilip yazmaya başladım. Gözyaşlarım süzülürken hızlı ve aceleci bir şekilde defterin bir sayfasını yazdıklarımla doldurdum. Bunu yapmak on dakikamı almıştı ama bu sürede Drew hiç içeri girmedi. Ona alacağım ilk hediyenin sürprizini bozmak istemiyordu.

Yazdığım sayfayı yırtıp katladım ve kutunun içine sıkıştırdım. Yaşlı kadın onu paketlediğinde cüzdanımı çıkardım ve içindeki tüm parayı masasına koydum. Ne o kadın konuşacak durumdaydı ne de ben bir açıklama yapabilirdim. Bu yüzden hediye paketini alarak dışarı çıktım. Ona alacağım hediye onun parasıyla olamazdı ama o, bunu bilmeyecekti. Dışarı çıktığımda beni bekleyen adama kocaman gülümseyip hediyesini uzattım. Uzattığım hediye paketine baktığında dudakları kıvrıldı. "İçinde ne var?" dediğinde kıkırdadım. *"Açmadan bilemezsin."*

Hediye paketini elimden alıp açacağı esnada elini tutarak onu durdurdum. *"Bir dileğim olsun isterdim."*

Elimin altındaki eli kaskatı kesildi, gözleri beni buldu. "Söyle," deyince gülüşüm büyüdü. Gözlerimle hediye paketini gösterdim. *"Bir gün beni özlersen, gözlerin beni arar ama bulamazsa, kalbin acır ama artık yoksam, işte o gün bunu açacaksın."* Sertçe yutkundu, gözlerindeki derin acıyla bana öyle bir baktı ki sanki yaşadığı çaresizlik gözlerinden kalbime akıyordu.

"Bana bunu yapma," diye fısıldadı büyük bir yenilmişlikle. "Gidersen arkanda yıkılmış bir adam bırakacağını bil, kadın." Elini korkarcasına yanağıma uzattı ama dokunmadı. "Gidersen kaybolurum." Gözlerimin içine baktı. "Gidişini izleyen ben olmayacağım, o kadar güçlü bir adam değilim. O yüzden giden sen olmayacaksın." Üzerime eğilerek yüzünü boynuma gömdü ve kokumu içine çekerek boynuma dudaklarını bastırdı.

"Tenin fazla sen kokuyor." İç çekerek söylediklerine gülmeye başladım. Beni yeniden güldürdüğüne memnundu ama kalbim yeniden arıza yapmadan geri çekildi.

"Tenim sen koksun istiyorum."

"Ben de bu Türk kızı neden hâlâ arsızlaşmadı diyordum!"

"Eğer beni öpmek istersen?"

"Yürü, kadın!" diye söylenip giden adamın arkasından kıkırdayarak koştum. Sanırım gerçekten de sabırsız taraf bendim.

Ertesi Gün

Hâlâ dün yaşadığım şeylerin etkisinde çıkamamışken şimdi çantamı topluyordum. Evet, sonunda cehenneme

dönüş vaktimiz gelip çatmıştı. Dün akşama kadar sürekli gezmiş ve bol bol gülüp eğlenmiştim. Beni daha önce hiç bilmediğim yerlere götürerek mutluluktan gülümsememi sağlamıştı. Fakat her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi o mutlu günümüzün de sonuna gelmiştik. Akşam olduğunda beni kızlara teslim edip gidişi içimi yakmıştı. İkinci günümü, yani bugünü ise akşama kadar babam ve Kellsey ile geçirmiştim. Şimdi akşam olmuştu ve istemesem de gitme vaktim gelmişti. Buraya ilk geldiğim günkü gibi sırt çantam dışında hiçbir şeyi yanıma almadım. Odamdan çıktığımda Emily'yi gördüm, o da tıpkı benim gibi sadece bir kol çantasıyla duruyordu. Perukları ve gözlükleri çıkarmıştık çünkü artık saklanmamıza gerek yoktu.

"Dezli uyuyor," derken gözleri dolmuştu. "O burada iyileşmeye başladı. Sen de fark etmişsindir, bu eve geldiğimizden beri Hanks sayesinde Deborah hiç ortaya çıkmadı. Şimdi onu bizimle götürürsek yine Deborah olur." Gözyaşları akarken hıçkırdı. "Bize ne olacağını bilmiyoruz, Yeşil. Ben onun burada kalmasını istiyorum. Başarırsak özgürlüğünü ona veririz, başaramazsak da ailen ve Hanks onu korur." Ben de böyle düşündüğüm için başımı salladım.

"Babam için yatağımın üzerine bir not bıraktım. Drew ile Türkiye'ye, annemin mezarına gittiğimi yazdım. Okulda Erich ile konuşuruz ve orada olduğumuzu saklar." Emily yazdıklarımı okuyunca başını salladı. Temkinli bir şekilde ses çıkarmadan merdivenlerden inmeye başladık. İlk başta babama her şeyi anlatmayı düşünmüştüm ancak beni okula asla göndermeyeceğini anlayınca gizlice gitmeye karar vermiştim. Vedaları hiç sevmediğim için onlarla vedalaşmak istemedim. Özellikle Kellsey'i ağlatıp üzmek istemiyordum. Eminim kimsenin aklına kaçtığım hapishaneye kendi ayaklarımla geri döneceğim gelmezdi. O yüzden gerçekten de Türkiye'ye gittiğimi düşüneceklerdi.

Eminim habersiz gittiğim için bir süre hepsi bana kızmakla meşgul olacaktı. Ivan ile yaptığım anlaşmayı öğrenseler hiçbiri beni evden çıkarmazdı.

Babam henüz çalışma odasından çıkmamıştı, Kellsey ise odasında uyuyordu. Vanessa ve korumaları bu saatte hâlâ dışarıdaydılar. Kapı aralığından baktığımda Chloe'yi odasında yarınki sınavı için ders çalışırken görmüştüm. O yüzden biz bahçede korumaların arasından geçerken kimse bizi durdurmamıştı. Arkamızda bıraktığımız eve son kez baktık. "Geri dönemezsem kendine çok iyi bak," diye fısıldadı Dezli'nin odasının olduğu pencereye bakarken.

"Bir ailede olması gereken her şeyi bana yaşattığınız için teşekkür ederim," diyerek dudaklarımı oynattım ve onları geride bıraktım. Kısa sürse de onlarla olmayı çok sevmiştim.

Kimseye yakalanmadan bahçeden çıkarak bizi bekleyen siyah arabaya doğru yürüdük. Kapıyı açıp arabaya bindiğimizde araba hemen çalışmıştı. Şoför koltuğunda oturan ajan, yani News, aynadan bize baktı. "Sizi havaalanına bırakacağım. Uçağınız Alaska'ya indiğinde orada sizi okula götürmek için bir araba bekliyor olacak. Sizi okula götürecek kişi Ötanazi'de görev yapan bir gardiyan. Okuldakilere sizi tesadüfen yakaladığını söyleyeceği için oraya zorla götürülmüş gibi davranın. Dikkat çekmemek için her hareketinizi kontrol etmelisiniz. Okulda olan ekibimiz bu gece yola çıktığınızı biliyor. Onlar sizinle iletişime geçtiğinde *gece gezenler* parolasını duymadan hiçbirine güvenip planı açıklamayın." Emily ile sessiz kalarak başımızı salladık. Umarım bu işin üstesinden gelebilirdik.

Ötanazi'den kurtuluşumuz yoktu. Bu gidişimiz ya Ötanazi'nin ya da bizim sonumuz olacak.

15
KÖTÜ TERCİHLER

"Yanlış kararlar vermek doğamızda vardı ama tek bir yanlışın bana nelere mal olacağını kimse söylememişti."

Karşımda duran ve bir kaleyi andıran devasa taş yığınına bakıyordum. Kubbeleri gökyüzüne doğru uzanırken bizi kendisine çeken kasvetli havası *buradan kurtuluşunuz yok* der gibiydi. Uçağımız New York'tan bizi almış ve Alaska'nın yağmurlu topraklarına bırakmıştı. Uçaktan indiğimizde havaalanında bizi bekleyen gardiyan tek kelime etmeden arabaya binmemizi sağlamıştı. Gönüllü bir teslimiyetti bizimkisi, Ötanazi'ye karşı boyun eğdiğimiz bir yenilgiyi kabullenmekti. Emily'ye baktığımda dolu dolu gözleri karşımızdaki okula bakıyordu. Ablasını ondan alan, özgürlüğüne pranga vuran kâbusuna bakıyordu. Buraya erkek kılığında girmiş, şimdi ise Emily Lewis olarak geri dönmüştü. Üzerinde bir pantolon ve kadın kazağı vardı, omuzlarına kadar gelen kısa saçlarını salık bırakmıştı. Tek fark, artık lens taktığı için gözlüklerinden kurtulmasıydı. Suikastçımın ailesinin evinde kaldığı günler Marcus onu bir doktora götürerek gözlüklerinden kurtulmasını sağlamıştı. O kısacık özgürlükten sonra şimdi yeniden bir mahkûm olarak dönmek dokunuyordu bize.

Gardiyanımız telefonu kapattığında büyük, devasa demir kapı bizim için gürültüyle açılmıştı. Cesaret almak için elimi sıkan kız, derin bir nefes alarak okula doğru yürüdü. Henüz gecenin ikisi olduğu için karanlıkta adımlarımı isteksizce okula doğru attım. Kapıdan geçtiğimiz an demir kapının kapandı ve Emily ile başımızı çevirip kapıya baktık. İkimiz de kapılar kapanmadan önce buradan kaçmak için delice bir cesarette bulunmak istiyorduk ama sadece kapanan kapıları izlemekle yetinmiştik. Bitmişti. Artık gerisi Ötanazi ile bizim kanlı savaşımıza bağlıydı. Kazanan taraf ise henüz meçhuldü.

"Yürüyün, hadi." Gardiyanın uyarısıyla iç çekerek okula doğru yürümeye başladık.

Nöbetçiler bizim için kapıyı açtığında yanımızdaki gardiyan plana sadık kalarak silahını çıkardı ve bize doğrulttu. Emily rolüne bürünerek, "Bu yaptığınızın hesabını vereceksiniz!" diye bağırdı. News bize okula zorla götürülmüş gibi numara yapmamızı söylemişti. Neyse ki gardiyanla Emily bunu tam zamanında hatırlamıştı.

Gardiyanın zorlayıcı sesi ve Emily'nin bağırışlarıyla okula girdik. Emily sürekli çırpınıyor, bağırarak kurtulmaya çalışıyordu. Ben normalde de bu tepkileri verecek kadar hırçın olmadığım için uslu uslu yürüyordum. Kavga gürültüyle sonunda Müdür Wood'un odasının önünde durduk. Yakalandığımızı haber aldığı için bu gece evine gitmek yerine bizi odasında bekliyordu. Yumruğuyla kapıya birkaç kez vuran gardiyan kapıyı açtı. Kollarımızı sertçe sıkıp bizi içeri sürükleyince Emily çığlık attı. "Bırak bizi, hayvan herif! Burada mahkûm değiliz!" Gardiyan kolumuzdan tuttuğu gibi bizi odanın içine fırlattı. "Kesin sesinizi artık!" dedikten sonra silahını bize doğrulttu. Düştüğüm yerde korkmuş gibi numara yapmama gerek yoktu çünkü gerçekten korkuyordum.

"Misafirlerimizi korkutma, Benjamin. Onlar zaten korkmuşlar." Duyduğum keyifli sese doğru başımı kaldırdım ve saçlarımın arasından bizi izleyen adama tiksinerek baktım. Bay Wood'tan nefret ediyordum.

Oturduğu koltuğunda purosunu içerken, "Kalkın, kızlar," dediğinde Emily ayağa kalktı ve kalkmama yardım etti.

Gözleriyle masasının karşısındaki koltuğu gösterince Emily içtiği puroyu öfkeyle işaret etti. "Yeşil'in solunum rahatsızlığını biliyorsunuz, söndürün şunu!" diye öfkeyle bağırınca Bay Wood gülerek yeni yaktığı puroyu söndürdü.

İkimiz de masanın önündeki koltuklara oturunca ödülüne kavuşmuş bir para avcısı gibi bizi süzdü. "Burada olduklarını başka kim biliyor, Benjamin?" Gözleri bizi incelerken sorusu gardiyanaydı. "Kimse, efendim." Aldığı cevaba karşılık tehlikeli bir şekilde sırıttı. "Güzel," diyerek başını salladı. "İyi iş çıkardın, bunun mükâfatını alacaksın. Onları nasıl buldun?" Bize yapmayı düşündüğü şey için babamın burada olduğumu bilmesini istemiyordu. Eskiden babam beni buraya bıraktığı için onun korkusundan bana dokunamıyordu ama şimdi önünde bir engel kalmamıştı. Babam burayı arayınca eminim onu burada olmadığıma ikna edecekti.

Gardiyan Benjamin, "Kız arkadaşımın bu akşam iş için Türkiye'ye uçuşu vardı, efendim," diyerek önceden ezberlediği yalanı eksiksiz anlatmaya başladı. "Onu yolcu ederken havaalanında bu ikisini gördüm, sanırım Türkiye'ye kaçıyorlardı. Taşıyıcı'yı yakaladığımda diğeri arkadaşı için kendiliğinden geldi. Ancak Deborah beni gördüğü için kaçmış olmalı." Usta bir yalancı olmalıydı çünkü ben bile bir ara ona inanacak gibi olmuştum.

"Diğer kızın kaçması önemli değil," diyerek bize baktı. "Asıl işime yarayacak olanlar burada, şimdi bizi yalnız bırak." Benjamin dışarı çıkıp kapıyı kapatınca Bay

Wood Emily'ye baktı. "Buradan çıkmak istiyor musun?" Emily'ye sorduğu soruya, "Sizce?" diye alay dolu bir cevap almıştı. Sakinliğinden ödün vermeyen yaşlı adam sadece sırıttı. Aşırı kilolarından dolayı tıknaz, pembe bir yüzü vardı. Güldüğünde ortaya kırışıkları çıkınca yüzümü buruşturdum. Her defasında onu bir domuza benzetiyordum. Emily'ye bakarken, "Sağlıklı bir bebek doğurmayı başarırsan gidersin," dedi.

Arsızca söylediklerine kaşlarımı çatarken Emily boş gözlerle ona bakıyordu. "Şaşırmadığınıza göre harikulade projemizden haberiniz var," dediğinde her şeyi bildiğimizi zaten biliyordu. Gizlice kulübeye girmeye çalıştığımızı kameralardan izlemişti.

"Bahsettiğiniz bir proje değil, saçmalık!"

"Hayır, Bayan Lewis. Bu, herkese Tanrı diye bir şeyin olmadığını ve asıl Tanrı'nın bizler olduğunu göstermek için harika bir fırsat." Kendisini Tanrı yerine koyan adama acıyarak baktım. Allah'ın onlara bahşettiği akıl denen şeyi yanlış şeylerde kullanıyorlardı. Her şeyi yaratan yaratıcı; onlara bu zekâyı, düşünme ve harekete geçme becerisini vermişti. Kendisini Tanrı olarak gören adam, yoktan bir insan yaratmaktan âcizdi. Allah'ın yarattığı bedenleri inceliyor ve birkaç ekleme yaparak kendisini ilah ilan ediyordu. Madem kendi kendisinin tanrısıydı o zaman bu kadar uğraşmak yerine *ol,* demeli ve yoktan bir insan yaratmalıydı. Ama bunu yapmaktan âciz olan bu zavallı adam, ileri gidecek kadar ahmaktı.

"O bebeği doğurursam gidecek miyim?" Emily plana uygun bir şekilde davranarak pes etmiş gibi görünüyordu.

Bay Wood istediğini almanın zaferiyle sinsi bir şekilde sırıttı. "Bunun için sana söz veriyorum." Açıkçası verdiği sözü tutmasına gerek kalmadan Emily'nin öleceğini iyi biliyordu. Kulübenin altında gördüğüm o fetüslerin hepsi

kemikli yaratıklardı, yani anne adayını içten öldürecekle-
rini tahmin etmek zor değildi.

"Sofia," dedi Emily büyük bir özlemle. "O yaşıyor
mu?" Bir umut müdürün gözlerine baktığında Bay Wood
sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. "Sofia elimizdeki en uzun
kozaydı, üç deneme yaptık. En uzun gebeliği altı ay sür-
dü. Bu sefer başaracağı konusunda hepimiz hemfikirdik.
Lakin bir gece laboratuvara izinsiz giriş yapıldığı bilgisi-
ni aldık. Kamera kayıtlarına baktığımızda yüzünde kar
maskesi olan birinin Sofia'yı laboratuvardan çıkardığını
gördük," dediğinde Emily'nin nefes alışları hızlandı. Sofia
kaçmış mıydı?

Bay Wood, "Kaçmadan hemen önce Sofia kendisine
gelmeyi başardığı için orada olan neşterlerden birini al-
mış," dediğinde bunun devamında iyi şeyler olmadığını
anladık. Emily'ye bakarak, "Elindeki neşterle kameraya
baktı ve neşteri üst üste karnına saplayarak bebeği öldür-
düğünü bize izletti. Ablan kanlar içinde yere yığıldığın-
da kurtarıcısı onu kucağına alıp laboratuvardan çıkardı.
Her yere baktığımız hâlde o ikisini bulamadık. Kamera
kayıtlarını inceledik, dışarı çıktıklarını sanmıyoruz. Okul-
da bir yerde saklanıyorlar ve adamlarımız aylardır onla-
rı arıyor. Hâlâ bulamadık ama intihara kalkışan ablanın
çoktan öldüğünü düşünüyoruz," dedi. Yaptığı vahşeti hiç
gocunmadan büyük bir yüzsüzlükle anlatan adama nef-
retle bakıyordum. Anlattıkları kanımı donduruyor, onun
insanlıktan nasibini almadığını bir kez daha anlıyordum.

"Si... Siz insan değilsiniz!" diye gözyaşları içinde ayağa
kalkıp bağırdı Emily. "Bir gün," dedi acıyla gözyaşları dö-
kerken. "Size Tanrı'nın huzurunda yemin ediyorum, bir
gün bu yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz!!" dediğinde
yumruklarını sıkıyordu.

"Sofia ölmedi! Beni bırakmaz o! Ölseydi hissederdim,
o yaşıyor ve onu bulacağım!" Gözlerim dolmuştu, acısı

içimi yakıp geçiyordu. Hayatta sahip olduğu tek yakını için bu cehenneme girmeyi göze almıştı ama sonu büyük bir hüsrandı.

Müdür, Benjamin ile Emily'yi bloğuna gönderdikten sonra bana döndü. "Senden istediğim tek şey kalbin, küçük Taşıyıcı." *Neden buna hiç şaşırmadım acaba? Herkesin kalbimi istemesi yüzünden olabilir mi?*

Çantamda kalemi ve defterimi çıkardım. *"Kalbimdeki bilgileri ele geçirdiğinizde FBI sizi yaşatır mı sanıyorsunuz?"*

Alay ederek yazdıklarımı ona uzattığımda okudu ve güldü. "Kalbinin gerçek sırrını bilmiyorsun, değil mi?" dediğinde boş gözlerle ona baktım. Tabii ki biliyordum. İçindeki lanet olası çipin yaydığı radyasyon yüzünden kanımı zehirlediğini ve beni öldürdüğünü biliyordum. Evet, herkesin kalbimin peşinde olmasının sebebi o çipi ele geçirmek istemeleriydi.

"Gereken her şeyi biliyorum." İkinci kez yazdığım sayfayı okuduktan sonra buruşturup yere attı. "Hiçbir şey bildiğin yok." Ayağa kalkarak küçük dolabı açtı, içinden bir şişe içki ve kadeh alıp yeniden yerine oturdu. "Bundan elli yıl önce Hugsomwort adlı devlet bankası soyuldu. Yüzlerce adam tarafından korunan bankada güvenlik önlemleri aklının almayacağı kadar üst düzeydeydi. Bugüne kadar bırak o bankayı soymayı, oraya girmek için bile gereken izinleri almak hiç kolay değildi." O kendisine içki doldururken ben bir bankanın kalbimle olan ilgisini anlamaya çalışıyordum.

Gözlerimin içine baka baka, "O sırada FBI'da görev yapan Samuel Green, yani büyükbaban Sam Green'in babası, tarihe geçecek bir şey yaptı," dediğinde Sam Green'i ondan dinlemeyi beklemiyordum.

"Hugsomwort'un güvenlik şefi olduğu için bankanın tüm planlarını ele geçirmeyi başardı. İçinde ajanların da

olduğu beş yüz kişilik bir ekip düşün," diyerek başını salladı. "Evet, Samuel Green her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Elli yıl önce işinde uzman olan beş yüz kişilik ekibiyle bankayı soydu. Hem de hiç kan dökmeden ve kimsenin ruhu bile duymadan Hugsomwort'u soydular." *Babasına bak, oğlunu al işte. Sam Green neydi ki babası ne olsun?* İkisi de azılı suçlulardı.

Bay Wood koltuğuna yaslanıp içkisini yudumlarken, "Her şey önceden planlandığı için soygun kusursuz olmuştu," dedi. "Tam beş tır bankanın arka kapısında bekliyordu. Külçe külçe altın ve düzinelerce banknotun hepsi tırlara yüklendi. Beş yüz kişilik ekiple bunlar sadece bir gecede tırlara yüklenmişti. Çünkü bankayı soyan aslında bankayı korumakla görevli ajanlardı. Güvenlik sistemi içeriden çökertildiği için o gece alarm hiç çalmadı." Daha önce burada defalarca Hugsomwort'un soygununu insanlardan duymuştum. Ancak öyle büyük bir bankayı soyan kişilerin sıradan soyguncular yerine FBI ajanları olduğunu aklımdan bile geçirmemiştim. Yaşadığım şoku anlatmaya kelimeler yetmezdi. Kendi eğittikleri adamlar onları soymuştu. Ve o adamların başında büyük büyükbabam geliyordu.

"Plan kusursuzdu." İçkiden bir yudum daha aldı. "Fakat beklenmedik bir şey oldu," dedikten sonra gözlerime baktı. "Samuel'in sadece parayı ve altınları istemediğini adamları son anda öğrendi. Samuel ülkeyi çökertmek istiyordu, evet, istediği tam olarak bir devrim yapmaktı. O gece çalınan sadece altın külçeleri ve para değildi. Amerika'nın ulusal bankasında devlete ait gizli belgeler ve ülkedeki gizli donanımlı tesislerin yerlerini gösteren haritalar da çalındı. Farklı ülkelerde olan casuslarımızın isimlerinin yazılı olduğu belgeler ve askeri savunmalarımızın kapsamlı çizelgeleri de bankada korunuyordu. Evet, hepsi büyük soygunda çalındı. Nükleer silahların tutulduğu yerler, tüm gizli koordinasyonlar ve şifreler de dâhil

her şey çalındı. Bir ülkeyi yerle bir edecek milyonlarca bilginin hepsini o gece kasalara doldurdular ve beşinci tıra yüklediler," dediğinde adamdaki devrimci ruha hayret ettim. Kendi ülkesinden gerçekten nefret etmiş olmalıydı ki ihanet etmişti.

Onu soluksuz dinlediğimi görünce Bay Wood'un dudakları kıvrıldı. Bu kadar uslu olmam hoşuna gitmiş olmalıydı. "O tırdaki tek bir bilgi bile diğer ülkelerin eline geçerse bu Amerika'yı sarsar. Yarısı ele geçirilirse bu iç savaş başlatır ve hepsi ele geçirilirse işte bu, Amerika'yı haritadan siler," dediğinde içtiği içkinin midesine dokunmuş gibi sesli bir şekilde geğirdi. *İğrenç.*

"İşte bu yüzden kalbin onlar için değerli çünkü diğer herkes dört tırın taşıdığı para ve altınları isterken ABD sadece bir tırın peşinde." Tüylerim ürpermişti. Yaşadığım şoktan dolayı elim ayağım titriyordu. Evet, kalbimdeki çipin içinde önemli bilgiler taşıdığımı biliyordum. Fakat herkesin o bilgileri satıp zengin olmak için peşimde olduğunu sanıyordum. Kimse bana devletin sonunu getirecek gizli bilgileri göğsümde taşıdığımı söylememişti. Duyduklarımın gerçeğiyle yüzleşmek nefesimi kesmişti.

"Peki, çip olayı ne?" Sonunda zihnimi çil çil altın külçelerinden uzaklaştırıp asıl konuya odaklanabildim. O paralarla yedi sülalem rahat ederdi.

"Plana göre herkes izini kaybettirdikten sonra toplanıp kendi paylarına düşeni alacaktı." İçkiden dolayı yüzünü buruşturunca tekrar geğirmesin diye dua etmeye başladım. Bu sefer midemin bulantısını kontrol edemezdim.

"Ancak her şey ters gitti çünkü Samuel Green herkesi kandırdı. Yüklü tırların hepsi kameraların görüş alanından çıkmış, izini kaybettirmişti. Araçların gideceği depo önceden planlandığı için hepsi kayıplara karıştı. Daha doğrusu peşlerindeki polisleri atlatmaya çalışıyordu. Bir

süre sonra anlaştıkları gün hepsi depoya gitti ama orada tır şoförlerinin cesetleri dışında hiçbir şey bulamadılar dediğinde sanki o günü yaşamış gibi yüzünde kırgın bir ifade vardı. Anlaşılan Samuel Green sadece meslektaşına değil, aynı zamanda kendi ekibine de ihanet etmiş.

"Soygunun olduğu gece Samuel Green çeşitli yerlerden getirerek hepsini öldürmüş. Daha sonra sırasıyla tüm araçları farklı bir yere götürmüş. Kimse ondan böyle bir ihanet beklemiyordu. Bu yüzden hepsi sözleştikleri gibi bir ay sonra şehir dışındaki depoya gitti. Ancak Samuel Green'in ihaneti bununla da kalmadı çünkü buluşma yerini polise ihbar etti. O gece hepsi kıskıvrak yakalandı çünkü onlar için küçük bir ordu gelmişti. Karşılarında eğitimli ajanlar ve güvenlik güçleri olduğu için gelenlerin hepsi özel timden kıdemli askerlerdi. Yarısını ölü, kalan yarısını ise canlı ele geçirdiler. Samuel Green için bu kusursuz bir plandı, değil mi?" dediğinde komik olmamasına rağmen güldü. "Adamlarını ele verdi çünkü intikam için peşine düşmelerini istemedi." Aslında gerçekten kusursuz bir plan gibi görünüyordu.

"Yakalananların hepsi en ağır işkencelere maruz kaldı. Hiçbiri araçların yerini bilmediği için kısa sürede idam edildiler." Duyduklarımı daha fazla kaldıramadığım için aceleyle çantamdan ilacımı çıkarıp sıktım. Sam Green'in acımasızlığının babasından geldiğini bilmek beni ürkütmüştü. Kendi adamlarına ihanet eden birinden her şey beklenirdi. Baba tarafım bildiğin psikopattı.

"Yıllar geçse de Samuel Green'i yakalayamadılar," diyerek içkisini yudumlarken anlatmaya devam etti. "Ta ki Nicholas Green, yani baban devreye girene kadar," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Büyükbabasını yakalatan kişi babam mıydı?

"Evet," dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Samuel Green'i yakalayan kişi o dönemlerde henüz yeni politi-

kaya atılan genç torunuydu. Green erkeklerinin birbirine olan düşmanlığı nesillerdir devam eden bir şey. O yüzden baban kızlarını çok sever çünkü hiçbir zaman sonunu getirecek bir erkek çocuk istemedi. Nicholas Green kendi babasından intikam almak için adım adım büyükbabasının izini sürdü ve sonunda onu bulup gereken yerlere teslim etti," dediğinde dudaklarım büyük bir gururla kıvrıldı. Babam yapması gereken şeyi yapmıştı.

Bay Wood keyifli yüzüme hissiz gözlerle bakıp, "İnan bana küçük Taşıyıcı, baban bu ülkenin görüp görebileceği en büyük takipçi," dedi. "Birini bulmayı kafasına koyunca o kişiyi bulur." Bunu biliyordum çünkü koskoca bir ülkenin bulamadığı suikastçıyı babam bulmuş ve benim kaderimi onun ellerine bırakmıştı. Babam göründüğünden daha zeki ve tehlikeliydi. Er ya da geç burada olduğumu anlardı.

"Yakalanan Samuel Green uzun soluklu sorgularda bile hiç konuşmadı. Gördüğü tüm o işkencelere rağmen konuşmadı ama bir gece hücresinde ölü bulundu. İntihar değildi, öldürülmüştü." Gözlerimin içine baktı. "Sam Green kendi babasını susturmuştu. Kimse bunu kanıtlayamadı ama gerçek buydu. Onu en son ziyaret eden kişi, oğlu Sam Green'di." Belki de tüm o hazineye tek başına sahip olmak için babasını öldürmüştü. Büyükbabam olacak aşağılık adamdan her şeyi beklerdim.

Bay Wood şişkin parmaklarıyla alnına biriken teri silerken anlatmaya devam etti. "Hapishanedeki konuşmaları kayıt altında olduğu için Samuel Green ölene kadar kimse gerçeği anlayamamıştı. Kayıtları defalarca dinlediler. Samuel Green'in oğluna söylediği bir cümle dikkatlerini çekti. *Rebecca ile yeniden evlenmelisin. O iyi bir kadın, kalbi de öyle.* İşte bu sözlerle aslında kayıp tırlara giden haritanın oğlunun eski eşinde olduğunu anladılar. Evet, harita görevi gören çipi eski gelininin kalbine saklamayı başarmıştı.

Bunu anlayan Sam Green, bu bilgiyi kimseyle paylaşmasın diye o gece babasını öldürttü." Bahsi geçen kişinin ne kadar korkutucu olduğunu düşünürsek bu mümkündü.

"Nicholas ve Erich'in hiç görmediği anneleri, yani büyükannen o gece kayıplara karıştı. Sam Green defalarca gözaltına alınıp sorguya çekildi ama hep aynı ifadeyi verdi. Boşandığı eşinin nerede olduğunu bilmediğini söyleyip durdu. Yıllarca peşine adam takıp onu izlettiler ancak herhangi bir şüpheli harekette bulunmadı. Üstelik telefon konuşmalarında da Rebecca ile ilgili bir bilgi çıkmayınca bir süre sonra peşini bıraktılar." Eminim eski eşinin sakladığı yeri onlara göstermemek için oldukça dikkatli davranmıştır.

"Fakat bir sabah Manhattan'ın küçük bir kasabasında göğsünden yaralı bir kadın cesedi bulundu," dediğinde sertçe yutkunmuştum. Büyükannemin cesediydi, değil mi? Çocuklarının annesine bunu yapacak kadar acımasızdı.

Evet dercesine başını salladı. "Rebecca'ydı. Otopsi raporu sonucunda göğüs kafesinin açıldığı ve kalbinin bir işlem gördüğü ortaya çıktı. Bu da FBI ajanlarına aradıkları şeyin bir kalp olduğunu bir kez daha gösterdi. En iyi bilim insanlarının geliştirdiği çip sadece insan kalbiyle aktif olabiliyor." Gözleri kısa bir an göğsümde oyalandı. "Çip kalp ritimleriyle şarj olduğu için kalp durunca sadece birkaç dakika içinde kendini imha etmeye programlandı. Bu da içindeki bilgileri farklı bir sisteme aktarmak için bizlere yeteri kadar zaman kazandırmıyor." Başını omzuna doğru eğdi ve tüm gaddarlığıyla gözlerime baktı. "O bilgilere ulaşmanın tek yolu Taşıyıcı'nın göğüs kafesini açmak ve çipteki bilgileri farklı bir sisteme aktarmak. Tabii, bunu yaparken Taşıyıcı hâlâ hayatta olmalı ve kalbi atmaya devam etmeli." İşte bu yüzden kolay kolay bendeki bilgileri alamıyorlardı çünkü tüm o bilgiler aktarılana kadar uzun süre narkoza dayanamazdım. Bu yüzden bana bu kadar

iyi bakıyorlardı, uzun süre dayanacak kadar güç toplamalıydım.

"Kalp değil, çip birçok beden değiştirdi," dedi. "Kendi kölesini seçen çip çünkü sadece dokuları uyumlu olan insanların kalbine tutunuyor. İlk denek büyükannen olduğu için onun genlerini taşıyan insanlara aktarılabilirdi. Tıpkı sana yaptığı gibi bir süre sonra büyükanneni de zehirlemeye başladı. Rebecca ölüyordu ve o ölürse çip de onunla ölecekti. Büyükbaban o dönem Rebecca'nın genlerini taşıyan herkese test yaptı. Chloe'nin dokuları uyumlu çıkınca çipi kurtarmak için onu karısının göğsünden alıp torununa taktırdı. Çip kendini imha etmeden önce sadece birkaç dakikası vardı. Bu yüzden hızlı bir şekilde başka bir kalpten alıp yeni bir kalbe taktılar. Sam Green bile çipi imha etmeden o bilgileri almayı başaramadı ama hep denedi." Taşıyıcıların hiçbiri veriler aktarılırken uzun süre dayanamadığı için istediği bilgileri alamamıştı. Onca bilginin içinde olduğu bir sistem birkaç dakikada onların bilgisayarına yüklenmezdi. Bunun için en az yarım saate ihtiyaçları vardı ve o kadar süre hiçbir Taşıyıcı dayanmazdı.

"Chloe de adım adım ölümün kıyısına gelince Sam Green seni buldu ve çipi sana aktarmak istedi," dediğinde bunu komik bulmuş gibi gülmeye başladı. "Ama bir pürüz çıktı ve çipteki sistem kendini güncelledi, yani kalbe sıkı sıkı tutundu. Pençelerini geçirdiği kalbi bırakmayacaktı, bu yüzden Sam Green iki kız kardeşin kalbini birbiriyle değiştirmek zorunda kaldı." Böylelikle Chloe'nin kalbiyle yeni Taşıyıcı ben olmuştum.

Güldü. "Böylece tüm gazeteler hep aynı haberi yayımladılar. Hugsomwort'un kayıp hazinesi yedi yaşındaki bir Türk kızının göğsünde atıyor." Sanırım o kız da ben oluyordum. Ünlü olmam işte böyle başlamıştı. Evet, ülkeyi sarsan ve gerçekliği kanıtlanmış bir haberdi bu.

"Kalbindeki sıradan bir çip değil," dediğinde beni sarsan düşüncelerden çıkarak ona baktım. "Röntgen sonuç-

larına bizzat baktım, altı metal kıskacı olan bir cihaz. Her bir kıskacı kalbin atar damarlarına bağlı, yani onu kalpten çıkardığımız an hem kalp ölür hem de çip. Samuel Green teknolojide uzman bir ajan olduğu için bu çipi bizzat kendi tasarladı. Kalp durduğu an çip dakikalar içinde kendisini imha edecek şekilde programlandı. Fakat çipi ilginç kılan şey, insan DNA'sıyla çalışması. Bu gerçekten sıra dışı bir buluş, değil mi?" Benimle dalga mı geçiyordu? Bu kahrolası buluş hayatımı mahveden bir lanetti. Başıma gelen en büyük felaketten bir insanlık mucizesiymiş gibi bahsedemezdi.

"Peki, siz bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?" Yazdığım sayfayı okuduğunda güldü. "Çünkü Samuel Green'in ekibinde ben de vardım," dediğinde boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Soygunu yapan adamlardan biri miydi?

"Yani siz?" devamında yazacak bir şey bulamayacak kadar şaşkındım.

"Evet, ben," diyerek başını salladı. "O yıllarda Hugsomwort'ta güvenlik bölümünde çalışıyordum. Fakat Samuel Green hepimize ihanet edince ben kaçmayı başardım. Yıllar sonra yeni bir kimlikle dönerek en başından başladım. Benim dışımda soygunu yapan ekipten kimse hayatta kalmadı." Ellerini masaya koyarak bana doğru eğildi. "Ekipteki herkes öldü, küçük Taşıyıcı, sadece ben hayattayım. Yani kalbin sadece bana ait ve artık benim olanı almam için önümde hiçbir engel yok! Ancak bir süre daha beklemeliyim çünkü ameliyat esnasında biz verileri aktarırken ölmen işime gelmez. Doktorlarım ameliyat için onay verir vermez benim olanı alacağım!" diye tıslayınca korkuyla yutkunup ayağa kalktım. Buradaki işim bittiği için hızlı adımlarla dışarı çıktım. İçerideki aşağılık adamın bana anlatacağı başka bir şey kalmamıştı. Kalbimdeki çip onların istediği kayıp hazineye giden bir haritaydı.

Altıncı bloktaki odamın önünde durup derin bir nefes aldım. Elimi kapının özel sistemine bastırırken hâlâ duyduklarımın etkisindeydim. Kendimi mazisi karanlık bir geçmişin içinde bulmak bana iyi gelmemişti. Kapının açılmasıyla kilit sisteminin hiç değişmediğini anladım. İçeri girdiğimde ışıklar açıktı, sanki biri benim için tüm ışıkları önceden açmıştı. Taze çiçek kokan odam tüm gerginliğimi alıp götürmüştü. Sehpaların üzerinde duran sarı karanfiller buraya yeni konulmuş gibi canlıydı ve çok güzel duruyordu. Duvarlardaki kırmızı gelincik resimlerine iç çekerek baktım. Ötanazi'den nefret ediyordum ama içinde yıllarımı geçirdiğim bu odayı özlemiştim.

Pencerenin yanındaki Brudliy orkidesini görünce, tebessüm ederek ona doğru yürüdüm. Yeşil, kadifemsi yaprakları parlaklığını korurken kar tanelerini andıran beyaz noktaları huzur veriyordu. Parmaklarım taç yapraklarının üzerinde gezindi, hâlâ çok güzel görünüyordu. Birileri yokluğumda ona çok iyi bakmış olmalıydı.

Eşyalarıma hiç dokunulmadığı için dolaptan pijamalarımı alıp banyoya girdim. Sıcak bir duşun ardından pamuklu pijamayı ve beyaz tişörtü girip banyodan çıktım. Gözlerim boy aynasına takılınca iç çekip aynayı kaydırdım. Onu özlemiştim, ne zaman geleceğini bilmesem de odasında kendimi oyalayabilirdim. İçeri girdiğimde ayna yine arkamdan kapanmıştı. Işıkların açık olması beni afallatmıştı. İçeride biri mi vardı? Balkon kapısının açık olduğunu fark etmemi sağlayan şey, içeri sızan rüzgârdı. Küçük adımlarla balkona çıktığımda çıplak ayaklarım soğuk zemine değince ürperdim. "Saçlarını kurutmamışsın." Duyduğum sese doğru başımı çevirdim ve onu gördüm. Ne zaman okula gelmişti?

Balkonun ışığı yandığı için lacivert gözlerinde gördüğüm soğukluk esen rüzgârdan daha sertti. Sandalyesinde oturup sigara içen adamın içtiği tek şeyin sigara olmadığı-

m gördüm. Önündeki masanın üzerinde iki tane boş içki şişesi vardı. Üstelik dizüstü bilgisayarın yanındaki üçüncü varilanmıştı ama buna rağmen elindeki kadehi sigarayla birlikte tüketiyordu. Kül tablasının içi sigara izmaritleriyle doluydu. Bu kadar içmesinin sebebi neydi?

Ona doğru yürüdüğüm esnada boş bakışlarını bana çevirdi. "Odana git, Melez." Buz gibi bir sesle konuşmasına hazırlıklı değildim. Hâlâ ona doğru yürüdüğümü görünce kaşlarını çattı. "Duman sana geliyor!" diyerek beni sert bir sesle tersledi. "Bunu içeceğim ve sen de bana sorun çıkarmadan odana gideceksin!" Bana karşı olan bu sert tutumunu anlayamıyordum. Birdenbire ona ne olmuştu?

Rüzgâr sigaranın dumanını bana getiriyordu ama odama gitmedim. Tam karşısında durup endişeli gözlerle ona bakmaya başladım. *"Sorun ne?"* Aniden değişen bu tutumunun bir nedeni olmalıydı.

Sigarayı sertçe kül tablasına bastırıp söndürürken bana tersçe baktı. "Bir kere olsun çocuk gibi inat etmeyi bırak ve dediğimi yap!" Elindeki kadehi bir dikişte bitirdiğinde çoktan sarhoş olduğunu anlamıştım.

"Bir daha içmeni istemiyorum." Dudaklarımı oynatarak elimle boş içki şişelerini gösterdim. Bu şeyler onu bana karşı değiştirmişti.

Oturduğu yerden başını kaldırdı ve alay edercesine bana bakmaya başladı. "Kimse bana ne yapmam gerektiğini söyleyemez, buna sen de dâhil." Bir sorun olmalıydı, bana böyle davranmasını sevmemiştim.

"O zaman bana odama git deme çünkü sen de bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin!" dediğimde kaşlarını çatarak hızlıca ayağa kalktı. "Bekledim!" diye bana sesini yükseltti. "İstesem doğduğun günün saatine kadar tüm geçmişini bulurdum! Ama ben, seni senden duymayı bek-

ledim, kadın!" diyerek tam karşımda durduğunda soluğumu tuttum. Şimdi bu da nerden çıkmıştı?

"Sen bana geçmişini anlatmayı hiç düşünmedin, değil mi?" Üzerime eğildiğinde çatık kaşlarının yanı sıra sertleşmiş yüz hatları çok ürkütücüydü. "Sam Green!" diye tısladı. "Adı geçtiğinde bile korkarak verdiğin tepkilerden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Siktir, bu kadarı aklıma bile gelmedi!" Öfkeyle söylediklerinden sonra gözlerim masadaki dizüstü bilgisayarı buldu. Müdürün odasına kamera yerleştirmiş olmalıydı ki her şeyi duymuştu. Demek içmesinin sebebi buydu.

"Büyükbaban olması umurumda değil, Melez!" Gözlerimin içine bakarak sinirli bir şekilde başını salladı. "Buradaki işim bittiğinde onun kalbini kendi ellerimle sökeceğim!" Yemin eder gibi çıkan sesi bunu gerçekten yapacağını gösteriyordu.

Elimi uzatıp yanağına bastırdım. *"Bana yaptığı hiçbir şey için ölmesini istemiyorum."* Çenesi seğirmeye başladığında tebessüm ettim. *"Ama annemi benden aldığı için ölmesini istiyorum,"* dediğimde gözlerinde esen hoyrat fırtınaları izledim. Bu kadarını beklemiyordu, ölümlere karşı olan bir kadının bunları söylemesini beklemiyordu. Ben insanların öldürülmesine karşıydım ama büyükbabam benim gözümde bir insan bile değildi. Evet, onu öldürmek istiyorsa öldürebilirdi.

Ansızın kolumu tutarak beni peşinden odaya sürükledi. Balkon kapısını kapatarak içeriye soğuk havanın girmesini engellemişti. Beni bırakıp banyoya girişini izledim ancak kısa süre sonra elinde bir havluyla geri geldi. Yatağın üzerine oturup, "Buraya gel," dedi. Gidip yanına oturdum. Arkama geçerek elindeki havluyla ıslak saçlarımı kurutmaya başladı. Sarhoşken bile beni düşünecek kadar aklı başındaydı. Canımı yakmadan büyük bir özenle saçlarımdaki suyu aldı. Havluyu indirince başımı çevirip

ona baktım. *"Saçlarımı tarar mısın?"* Tebessüm ederek başını salladı. "Hiçbir zaman seninle böyle dolu dolu kavga edemeyeceğim, değil mi?" dediğinde gülmeye başladım. Kavgalarımız hiçbir zaman uzun soluklu olmuyordu. Diğer çiftler gibi küsünce birbirimize günlerce dargın kalmıyorduk. Küslüğümüz bile karşı tarafı yeniden görene kadar sürüyordu. Bu konuda birbirimize kıyamıyor, dayanamıyorduk.

Tarağı alıp yatağın üzerine oturunca ona sırtımı döndüm. İncitmekten korkarcasına saçlarımı taraması içimi ısıtmıştı. Tek bir telini bile acıtmadan büyük bir hassasiyetle saçlarımı tarıyordu. Bir an durdu ve parmaklarını saçlarımdan geçirmeye başladı. "Bunları seviyorum, fazla yumuşak," dediğinde tebessüm ettim. Arkamda saçlarımla oynarken eğildi ve burnunu saçlarıma yaklaştırdı. "Çok da güzel kokuyor," diyen kısık sesini duyunca gülümsedim. Benimle ilgili her şeyi beğenmesini istiyordum.

Başımı çevirip omuzumun üzerinden ona baktım. *"Şimdi de örer misin?"* dediğimde kaşlarını belli belirsiz çattı. "Yavaş gel, o kadar da değil!" diye beni azarlayınca kıkırdadım. *"Sana istediğim şeyi yaptırmak için illa dilek mi dilemem lazım?"* Onu tehdit edince homurdanarak kafamı tuttu ve başımı önüme çevirdi. Saçlarımı örecekti çünkü dilediğim her dileği yerine getirmeden rahat edemezdi.

Ellerini saçlarımda hissetmek, kalbimi mutluluktan yerinden çıkartıyordu. Parmaklarını saçlarımda hissetmek, heyecanlanmasını sağlıyordu. Parmakları saçlarımın arasına girip onları yavaşça ayırdı. Sanki küçük bir çocukla ilgilenir gibi bana karşı yumuşaktı dokunuşları. Saçlarımı ördükten sonra yatağın yanında duran komodine uzandı. Çekmeden bir şey aldıktan sonra tekrar saçlarımla ilgilenmeye başladı. İşi bitince yaptığı örgüyü çekip baktım. Silah tutan elleri saçlarımda berbat bir iş çıkarmış olmalıydı ki örgüm değişik duruyordu. Kahkaha atarak ona doğru

döndüğümde huysuzca kaşlarını çattı. "Ben anlamam bu işlerden!" derken bir an gözüme fazla sevimli geldi.

Saçlarımı ören ellerini tuttum ve avuç içlerine dudaklarımı bastırdım. *"Saçlarımı örmen boşuna gitti."*

İç çekerek ellerimi sıktı. "Saçlarına dokunmayı seviyorum." Ama uzun süre dokunamayacağını bildiği için sitemi yine kalbimeydi. Bunu ellerimi bırakmasından anlamıştım.

Saçlarımın ucuna taktığı şeyi görünce gözlerimi kısarak kahverengi lastik tokaya baktım. Bu toka bana çok tanıdık gelmişti. "Senin," deyince şaşırdım. Benim mi?

"Bir yıl önce saç örgünde bu şey vardı. Koridorda düşürmüştün ama farkında değildin." Umursamazca omuz silkti. "O ucuz şeyi yerden alıp saklamamın tek sebebi, saçlarınla temas etmesiydi," dediğinde ona gülümsedim. Her hareketiyle kalbimde derin bir yer edinen bu adamı daha ne kadar sevebilirdim, bilmiyordum. Her geçen saniye kalbim onun aşkının büyüklüğüyle eziliyordu.

"Şimdi bana kendini anlat," dedi itiraz istemeyen bir sesle. "Türkiye'deki hayatını, anneni ve en önemlisi senden sesini alan olayı anlat." Bir gün bu konuşmanın yaşanacağını biliyordum. Müdür Wood'un odasında olan konuşmalardan sonra daha fazla sessiz kalamazdı. Her şeyi bilmek istiyordu.

"Annem," dedim lacivert gözlerine bakarken. *"Benim annem okuduğum kitaplardaki o üçüncü kadındı. Bir evliliği bitirme aşamasına getirdiği için okuduğum kitaplarda kızdığım o kadınlardan biriydi."* Gözlerinde herhangi bir suçlama aradım fakat o, sadece devam etmemi bekliyordu.

"Ama annem iyi biriydi." Ondan bahsederken tebessüm etmemi engelleyemedim. *"Onun tek suçu, kalbinin bir yasağı sevmesiydi. Evlilik dışı hamile kaldığı için ailesi ondan*

bebekten kurtulmasını istemiş. Onu tehdit ettiklerinde bile annem beni öldürmeyi hiç düşünmemiş." Kaşlarını çatmasının sebebinin annemin ailesi olduğunu görebiliyordum.

"Okulu bırakıp işe girmiş. Bir yandan beni büyütmeye çalışırken, diğer yandan zengin ailelerin evine temizliğe giderdi." Ona bakarak başımı salladım. *"Evet, yoksulduk. Eski kıyafetler giyerdik ve bazen bir öğün yemekle yatağa girmek zorunda kalırdık. Ama mutluyduk çünkü birbirimize sahiptik."* Annemle geçirdiğim mutsuz hiçbir anım yoktu. O değer verdiklerini mutlu etmesini bilen bir kadındı.

"O zaman da güneşten korkardım," diyerek itiraf ettim. *"Bir nedeni varsa da ben bilmiyorum ama çocukluğumun en derinine indiğimde bile güneşten korktuğumla karşılaşıyorum. Sanki ben böyle bir korkuyla doğmuştum."* Hatırladığım her anımda güneşten kaçıyordum. *"Annem doğuştan olduğunu söylemişti. Henüz iki yaşındayken bile beni ne zaman dışarı çıkarsa sesim kısılana kadar ağlarmışım,"* dediğimde bunu duymak hoşuna gitmedi. Hiçbir zaman beni gün ışığında gözlerimde kocaman gözlükler olmadan görmeyecekti.

Elini uzattı ve çenemi tutup başımı kaldırdı. Başparmağı dudaklarıma sürtünürken, "Güneş senin dudaklarında saklı, Dolunay," diye fısıldadı içten gelen bir sesle. "Her gülümsediğinde aslında güneşi hayatına alıyorsun," dedi, boğuk sesi aklımı başımdan alıyordu. Arsız bakışlarım onun dudaklarını bulunca gülerek çenemi bıraktı. "Seni odamdan kovmamı istemiyorsan devam et," diye sitem edince homurdanarak başımı salladım. Öpsem ne olacaktı sanki? İki saniyede bana dokunduğuna onu pişman etmiştim.

"Bir büyükbabam olduğunu, yedi yaşına girdiğimde beni kaçırdığı gün öğrenmiştim. Beni tuttukları yerde benden birkaç yaş büyük sarışın bir kız çocuğu daha vardı. O, Chloe'ydi ve benimle Türkçe konuşmuştu."

"Farklı dillere ilgisi var," dedi. "Türkçe dâhil beş dilin eğitimini henüz altı yaşındayken almaya başlamış." Chloe'yi de araştırdığını bu sözlerden anlamıştım. Fakat araştırması derin değildi çünkü Chloe'nin taşıdığı kalbin bana ait olduğunu bu geceye kadar bilmiyordu. Müdürün odasına yerleştirdiği ses kayıt cihazı olmasaydı uzun süre de öğrenemezdi.

"Chloe bana yardım etti," dedim sık sık derin nefes alırken. *"Kaçmama yardım etti ama başarısız olup yakalandım. Sonra büyükbabamın yanında Vanessa'yı gördüm. O zamanlar İngilizce bilmediğim için bana ne anlatmak istediğini anlamadım. Ama Vanessa da bana yardım etmeye çalışmıştı. Elimden tuttu ve beni onlardan kurtarmak için benimle kaçmaya çalıştı. Ta ki saklanmak için alt kattaki odalardan birine girene kadar."* Gözlerim dolduğunda sanki yeniden o günlere dönmüşüm gibi ürperdim.

"O odada ne gördün, Dilsiz Kız?" Kötü bir şey olduğunu dolan gözlerimden anladığı için sesi sıkıntılı çıkmıştı.

"Sesimi kaybetmeme neden olan şeyi," dediğimde sertçe yutkundu. *"Bir ameliyathane gibiydi ve Chloe sedyede göğsü açılmış bir hâlde yatıyordu."* Gözyaşlarım süzülürken hıçkırdım. *"Başındaki önlüklü doktorların elinde kanlı aletler vardı. Chloe kanıyordu, göğsünde çok fazla kan vardı. İşte o esnada kanın ne kadar korkutucu olduğunu gördüm. O kadar çok korktum ki avazım çıktığı kadar bağırdım, sesimle vedalaştığımı bilmiyordum. Chloe'yi o hâlde gördükçe hayatıma yeni bir korkunun daha eklendiğini bilmiyordum. Evet, kan korkusu ama asıl kanı ağzımın içinde hissettim. Çığlığım o kadar yüksekti ki tahriş olan boğazımdaki kanın tadını aldığımı bilemedim. Bayıldığımı hatırlıyorum. Uyandığımda ise bir hastane odasındaydım. Elimi tutarak ağlayan annem bana hiçbir şey söylemiyordu. Sadece ağlıyordu. Kalbimi benden aldıkları için göğsümde büyük bir acı vardı ve annem durmaksızın ağlıyordu."* Annem o gün bana ne çok ağlamıştı.

"Polis ve doktorlar bana bir şeyler soruyordu fakat ben onlara cevap veremiyordum. Bunu çok istiyor lakin konuşmak için sesimi bulamıyordum." Islak gözlerle ona bakıp burukça tebessüm ettim. *"Sanki nasıl konuşulduğunu unutmuştum."* Gözyaşlarım geçmişimin acısıyla süzülürken dizindeki eli yumruk olmuştu.

"Sonra dokuz yaşına kadar hastalıklı bir kalple nasıl yaşanır, öğrenmeye çalıştım," diyerek anlatmaya devam ettim. *"Bir gece büyükbabamın adamları beni almak için gelince annemle kaçtık."* Kesik kesik hıçkırırken başımı salladım. *"Annemi gözlerimin önünde öldürdüler. Alnına giren bir kurşun onu benden aldı! Yüzü kanlar içindeydi, o lanet sıvı annemin yüzünü kirletmişti! Ağlamam ve onu uyandırmaya çalışmam işe yaramıyordu."* Acı çeken gözlerime bakmaya dayanamazken, *"Annem sesimi yeniden duymayı çok istiyordu,"* dedim ağlayarak. *"Tekrar ona anne deyişimi duymayı çok istiyordu. Çok denedim ama o ölürken bile sesimi bulamadım,"* dediğim an ensemi kavradı ve beni göğsüne çekip sımsıkı sarıldı. Kendimi onun güvenli kollarında bulunca hıçkırıklar içinde ağlamaya başladım. Buna ihtiyacım vardı.

"Sana yeminim olsun ki, kadın, bunu onların yanına bırakmayacağım!" derken sesi buz gibiydi. "Döktüğün her bir damla gözyaşın için onları kendi kanında boğacağım!" Kafasında düzinelerce ölüm planı varken beni göğsüne bastırdı ve saçlarımın kokusunu içine çekti.

Sam Green anneme yaptıklarının hesabını er ya da geç verecekti. Ondan ayrılarak gözlerine baktım. *"Chloe kalbimi aldığını bilmiyor. Kalp nakli olduğunu bile hatırlamıyor, lütfen onu incitme. Vanessa'nın da zarar görmesini istemiyorum, onlar benim kardeşim."* Ne olursa olsun onlara zarar vermesini istemiyordum.

Kaşlarını çatarak sıktığı dişlerinin arasından, "Senin kalbini taşıyor o kız!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Senin

yaşaman gereken hayatı ablan senden çalmış!" Öfkeyle gürleyince gözlerinde gördüğüm katliam nefesimi kesmişti. Chloe'den kalbimi almayı düşünmüyordu, değil mi?

Panikleyerek hemen ayağa kalktım. *"Bunu yaparsan asıl o zaman ölürüm,"* diyerek ona yalvarırken, "Böyle de biz ölüyoruz!" diye bağırarak beni susturdu. Acı çeken kederli bir ifadeyle bana bakıp, "Bize ne olacağını hiç mi düşünmüyorsun?" dedi kısık bir sesle. "Bunu yapmazsam ikimize neler olacağını tahmin bile edemezsin! Ben ablanın kalbini almadan da seni yaşatırım ama ya sonra? Sonrasında seni bu savunmasız hâlinle bırakıp gitmek dokunuyor bana!" diye bağırdı çaresizlik içinde. Onu böyle görmek beni bitiriyordu ama kendi hayatım için kardeşimin hayatını harcayamazdım.

Parmaklarını saçlarından geçirirken sinirden yerinde duramıyordu. "Sen daha kendini korumasını bilmeyecek kadar çocuksun! İncitirler seni, kadın! Ve lanet olsun ki seni korumak için yanında olmayacağım!" dediğinde donup kaldım. Beni bırakacak mıydı?

"Beni bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Gözlerim dolduğunda elimi acıyan göğsüme bastırdım, iç çekti. Neden bana cevap vermiyordu? O yalan söylemezdi, yalan söylemek yerine hep susardı. Tıpkı şimdi sustuğu gibi.

Yanıma gelerek üzerime eğildi. Kokusu hep olduğu gibi beni rahatlatırken lacivert gözleri durgundu. "Dudaklarının söyleyeceği her şey kabulüm, kadın," diyerek başını ağır ağır salladı. "Sana uyan sadece iki kalp var. Bunlardan biri ablanın, diğeri ise daha önce sana kalbini vermeye gönüllü olan o katilin. Şimdi söyle bana, Yeşil Başar, hangisinin kalbini göğsünde taşımak istiyorsun?" Onunla karşılaştığımızdan beri ilk kez bana adımla hitap etmişti. Tam şu anda çok ciddi bir konuşma gerçekleştiriyorduk, değil mi? Sanki bana bir şeyler anlatmak istiyordu ama ben ısrarla anlamadıkça çaresiz kalıyordu.

Sıcak nefesini dudaklarımda hissedecek kadar yakınımdaydı, benden cevap beklediğini görünce başımı kaldırıp yüzüne baktım. "*Chloe'nin ölmesindense o katilin ölmesini tercih ederim,*" dediğimde gözlerini yumdu ve başını yenilgiyle salladı. "Öyle olmasını sağlayacağım, Türk kızı." Sesindeki bir şeyler ağlama hissimi çoğaltıyordu. Hissediyordum, benim bilmediğim bir şeyler vardı. İnfaz emri verilmiş o mahkûmu neden bu kadar çok önemsiyordu? O mahkûmu Chloe'ye tercih etmemi bekler gibiydi ama ben bunu yapmayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı.

Bu kararımdan pişman olmayacağım. Chloe yerine insanların hayatını alan, acımaz bir katilin kalbini aldığım için hiç pişman olmayacağım.

16

BENİ DE İNCİTİR MİSİN?

"Onunla ilgili çok fazla şey düşündüm ve çok fazla şey üzerinde kafa yordum ama bir gün benim için gerçek anlamda tehlikeli olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

Saçlarımı tarayıp açık bıraktım ve boy aynasında kendimi izledim. Bedenim yirmi bir yaşındaki bir kıza göre fazla sıskaydı ve maalesef çok kısaydım. Solgun tenim hiç olmadığı kadar beyaz görünüyordu, sanki bir ruha bakıyormuşum gibi hissediyordum. Kızıl saçlarım beyaz tenime inat kor gibi kırmızıydı. Bu tezatlığı sevmiştim. Annemi anımsatan yeşil gözlerim yaşadığım her şeye inat ışıltılı bakıyordu. Sanki geleceğe dair umudu hâlâ varmış gibi bakıyordu bu gözler. Sıska kemik torbasına dönen vücudumun aksine etli yanaklarım gerçekten dolunayı anımsatıyordu. Tıpkı onun bana taktığı isim gibi gerçekten dolunay surattım. Üzerimde kış mevsimine uygun hardal rengi bir kazak ve dar bir pantolon vardı. Sanırım hazırlığım bitmişti. Sabahın erken saatinde buradaki doktorlar beni yine birçok teste soktukları için bugün biraz hâlsizdim. Hırkamı giydikten sonra çantamı takarak odadan çıktım. Tekrar uyumak istemiyorsam biraz hava almalıydım.

Müdür Connor ameliyata hazır olup olmadığımı anlamak istemişti. Bu yüzden sabahın köründe beni birçok

teste sokmuştu. O sonuçlar pozitif çıkarsa bana yapacaklarından korkuyordum. Merdivenlere yönelip her zaman yaptığım gibi gardiyanlara gülümsedim. Sanki kimse kalbimi almak istemiyormuş gibi mutlu bir izlenim yaratıyordum. Yemekhanenin önünde durduğumda derin bir nefes alarak içeri girdim. Evet, rutinimiz yine yerini buldu. Neden mi bahsediyordum? Beni gören herkesin susup sesli bir şekilde fısıldaşmaya başlamasından. Evet, konuştukları her şeyi duyabiliyordum! Okuldan firar eden kaçak kız, kürkçü dükkânına geri dönmüştü.

Gözlerim sırasıyla blokları incelemeye başlayınca değişen hiçbir şey olmadığını gördüm. Bilinmezlerden Anastasia başta şaşırdı ama daha sonra şaşkınlığını üzerinden atıp güldü. "Bakın burada kimler varmış? Yeşil Başar ve Emily Lewis," dediğinde başımı çevirdim ve hemen arkamdan içeri giren Emily'yi gördüm.

Anastasia'ya bakıp güldü. "Bir hoş geldiniz demek yok mu, Bilinmez?" diye onu iğneleyince Anastasia ayağa kalktı. "Her ne kadar sizi burada yeniden gördüğüme mutlu olmasam da cehenneme hoş geldiniz, kızlar," diyerek yanımıza geldi ve sırasıyla ikimize sarıldı. "Yakalanmamalıydınız!" dedi sadece bizim duyacağımız bir tonda. Bilerek yakalanmıştık.

Blokları gözden geçirmeye devam edince gözlerim Kontrolsüzleri buldu. "Sizden bir gün önce odasından çıktı," diyen Anastasia, Gölge'yi işaret ediyordu. Aslında bizimle birlikte dışarıdaydı ama kimse bunu bilmiyordu.

Masanın en başında oturan suikastçım, yine siyahlar içinde muhteşem bir görüntü sunuyordu. Beni içine çeken o lacivertler gözlerde ölebilirdim. Parmaklarının arasından hiç eksik olmayan sigarasını tutan adamın akla zarar bir güzelliği vardı. İçine çektiği sigaranın dumanını dışarıya bırakırken beni izliyordu. Üzerimde gezinen bakışları bulunduğum yerde erimemi sağlıyordu. Gözlerim

arsızca yüzünün her zerresini iç çekerek inceledikten sonra ona göz kırptım. Dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Sen iflah olmazsın, kadın." Sırf ben anlayayım diye dudaklarını yavaşça oynatmıştı, sessizce söylediklerine kıkırdadım. O da öyle.

Her ne kadar tüm gün onu izlemek istesem de daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. Kontrolsüzlerin masasındaki yirmiye yakın boş sandalye dikkatimden kaçmamıştı. Üstelik Gloria ve Taylor'ın yerinde de başkaları oturuyordu. Bakışlarım Karmaları bulunca gördüğüm kişiler yüzünden afalladım. Genelde lider olduğu için Emily'nin oturduğu koltukta Taylor oturuyordu. Sağında ise Gloria vardı. Şimdi bazı şeyleri daha iyi anlıyordum. Diğer dört bloktakiler infazına bir ay kala Karmalara geçerlerdi. Demek ki Taylor ve Gloria'nın infazına çok az kalmıştı ki Karmalardaki yerlerini almışlardı. Zaten Taylor'ın bileğindeki kelepçe artık Kontrolsüzlerin taktığı siyah kelepçe değildi. Evet, Karmalar'ın kelepçesini, yani dört bloğun rengini taşıyordu.

"Tanıştırayım, Karmalar'ın yeni lideri Taylor," dedi Anastasia, Emily ise yüzünü buruşturdu. "Saltanatım buraya kadarmış desene. Neyse ki hiçbir zaman iktidar hırsım olmadı," dediğinde gülerek başımı iki yana salladım. Taht kavgalarından daha ciddi sorunlarımız vardı.

Emily ile ikimiz herkesin meraklı bakışları altında yürüyüp Karmaların masasında durduk. Fakat tam oturacağımız esnada, "Buraya oturacağınızı da kim söyledi?" diyen Taylor'ın sesini duyunca donup kaldık. Burası bizim bloğumuzdu, lider oldu diye oturmak için bir de ondan izin mi alacaktık?

Emily ağırlığını bir ayağına verirken güldü. "Senden izin alacak değilim, ucube," dediğinde korkuyla kolunu tutarak ona uyaran bakışları attım. Bu aptal cesareti yüzünden yine Taylor'dan dayak yemek istemiyordum. Evet,

daha önce tek başına hepimizi dövmüştü. Hepimizden kastım ben, Deborah, Stew ve Emily'di.

Taylor'ın dudakları alayla kıvrılırken gri gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Erkek kılığına girip herkesi kandıran bir soytarının benim bloğumda işi yok!" Anlaşılan, sonunda kendisine emir yağdıracağı bir blok bulmuştu. Tabii, Kontrolsüzlerdeyken Gölge'yi geçip lider olamıyordu.

"Bu beni zeki, sizi de ahmak yapar, geri zekâlı," diyen Emily ile korkudan soluğum kesildi. Ona en son *geri zekâlı* dediğinde kulübedeydik ve Taylor içindeki gorili çıkarıp hepimizi yumruklamıştı. Emily başımıza gelenlerden hiç ders almıyordu.

Tahmin ettiğim gibi Taylor'ın gözleri ateş saçarken hemen ayağa kalktı. Daha Emily geri çekilmeden saçlarını kavradı ve sertçe çekti. Emily bağırırken Taylor, "Diz çök ve özür dile!" diyerek onu diz çökmeye zorladı. Herkes susmuş, bizi izlerken suikastçım her zamanki gibi tepkisizliğini koruyordu. Genelde konu ben olmadıkça harekete geçmezdi. Bu beni kızdırsa da böyle olmasından memnundum. Çünkü bir kere kavgaya girdi mi kan dökmeden durmuyordu. Bunu bildiğim için karışmaması bir yandan içimi rahatlatıyordu.

Saçlarını ondan kurtarmaya çalışan Emily yüzünü buruşturdu. "Senden mi özür dileyeceğim? Fazla hayalperestsin, kuş beyinli!" Evet, Emily hiç akıllanmıyordu.

Taylor dişlerini sıkarak Emily'nin ensesini kavradı. Onun yüzünü masaya çarpmak için başını eğdiği an masadaki bakır tepsiyi aldım. Tepsinin içindeki yemekler yere dökülürken tepsiyi kaldırdım ve Taylor'ın suratına geçirdim. Evet, şimdi Emily'yi bırakmıştı. Arkadaşıma zorbalık yapmasına daha fazla seyirci kalamazdım. Burnuna tutarak başını kaldırınca beni gördü, afalladı. Benden böyle bir hareket beklemiyordu. Şaşkınlığı, yerini öfkeye

bırakınca dişlerinin arasından, "Anlaşılan, benim ellerimde ölmek istiyorsun!" diyerek üzerine yürüyünce suikastçının, "Kızıma parmağının ucuyla bile dokunursan tüm o parmaklarını tek tek keserim," diyen sesini duydu. kaşlarını çatarak durdu. *Kızım* demesi yok muydu, beni benden alıyordu.

Taylor öfke nöbetleri geçirirken, yumruklarını sıkarak ona doğru döndü. "Söyle o zaman kızına, haddini bilsin!" dediğinde sinirden göğüs kafesi hızlı hareket ediyordu.

Suikastçım meydan okuyan gözlerle ona bakarken, "Ona haddini bildirmeyi dene," dedi sakince. "Tabii, buna cesaretin varsa." Daha sonra başını çevirip bana baktı. "İstediğini yapmakta özgürsün, güzelim," diyerek sigarayı içine çekip sandalyeye yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken, "Sana engel olan önce benimle uğraşmak zorunda kalır," dedi sakince. Sanki buradaki herkesi tehdit eden o değilmiş gibi çok sakindi. Gülümseyerek başını salladım.

Taylor onu görmezden gelmemize kızdığı için sinirini Emily'den çıkarmak istedi. Yeniden Emily'ye yönelmişti ki biri onun omuzuna sertçe çarptı. Kızgın boğalar gibi başını çevirerek ona çarpan kişiye baktı. Bileğinde turuncu kelepçe taşıyan yirmili yaşlardaki kız Değişkenlerdendi. Evet, şu psikolojik sorunlar yaşayan birinci bloğa aitti. Taylor'a baygın gözlerle bakıp, "Pardon, dostum," diyerek hıçkırdı. "Sanırım bugün içkiyi biraz fazla kaçırmışım," dedi, kelimeleri uzatarak söylüyordu.

Kız, Taylor'a bakarak güldü. "Bir *gece gezenler* değilim ki gittiğim yeri göreyim," diyerek yerinde sendeleyince Emily'le göz göze geldik. News'in bize verdiği, *gece gezenler* parolasını çaktırmadan söylemiş ve bize buradaki ajanlardan biri olduğunun mesajını vermişti. Ajanlardan biri Değişkenlerin içindeydi.

"Bas git, timarhane kaçkını!" Taylor'ın ona bağırmasıyla kahkaha atan kız, "Yalnız senden dört tane görürken hanginize itaat etmem gerektiğini bilmiyorum," dedi. Benim gibi kısa boyluydu ama Emily'yi Taylor'ın elinden kurtarmak için ondan daha güçlü birini oyalıyordu. Evet, ufak tefek bir şeydi. Kıvırcık, siyah saçları kabarık bir şekilde kafasında durduğu için yüzüne gelip duruyordu. Arada elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Ama bunu bile bir sarhoşun yavaşlığıyla yapıyordu. Siyah bir inci gibi olan kömür gözleri sarhoş ve uykulu bakıyordu. Aslında gerçekten sarhoş değildi, değil mi? Ona güzel diyemezdim fakat gözlerini sürekli kırpıştırması ve gülünce yanağından çıkan gamzeleri onu sevimli gösteriyordu.

"Sana toz ol dedim!" Taylor kızın üzerine yürüyünce kız gözlerini kırpıştırdı ve sarhoş bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Dedim ya, dört tane var senden. Ben kimi dinleyeceğim?" demişti ki Taylor ona vurmak içini elini kaldırdığı an baygın bakan gözleri aniden ciddileşti. Taylor'ın havadaki elini bileğinden yakaladı ve sarhoş hâlinden çıkarak tehlikeli bir şekilde sırıttı. "Ruh hastası bir Değişken'e bulaşmamalısın, ahbap," dedikten sonra yumruğunu Taylor'ın yüzüne geçirdi. Afallayarak bakakalmıştım. *Kızın içinden ne çıktı öyle?*

Taylor kanayan burnuna tutarken, boğazından garip sesler çıkararak kıza saldırdı. Ancak daha kıza yaklaşmadan, "Bunu denersen seni öldürmek zorunda kalırım!" diyen kızgın bir ses onu durdurdu.

Kontrolsüzlerin masasından yükselen bu ses, tüm yemekhaneyi sessizliğe boğmuştu. Buradaki en tehlikeli bloktan biri konuşmuşken diğer blokların susmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Suikastçımın sağında oturan sarışın çocuk usulca ayağa kalkınca Taylor, "Ne zamandır bir Değişken'i koruyorsun, Basel?" diyerek ondan hesap sordu. Değişken kısmını tükürürcesine söylemişti.

Taylor'a boş bakışlar atan çocuk, masasından uzaklaşarak bize doğru yürümeye başladı. "Ne zaman sana hesap verdiğimi gördün?" Uzun boylu çocuğun mavi gözleri küstahça Taylor'a bakıyordu. Taylor'ın karşısındaki kızı gösterdi. "O da benim *kızım* ve sen bunu çok iyi biliyorsun," dediğinde sesi buz gibiydi.

Yanımıza gelip Taylor'ın karşısında durdu ve gözlerini Taylor'dan ayırmadan, "Buraya gel, Chat," dedi. Bilinmezlerden siyahî bir çocuk ayağa kalkıp yanımıza gelince bahsettiği Chat'in o olduğunu anladım. Basel ona bizi gösterdi. "April'ı ve kızları bahçeye çıkar," dedikten sonra başını çevirip tekrar Taylor'a baktı. "Taşıyıcı'nın birazdan olacaklardan zevk alacağını sanmıyorum." Basel denen Kontrolsüz'ün söylediklerine karşılık, dazlak Chat sırıtarak başını salladı.

"Bu adama değmez, Basel," diyen April, başını Basel'in koluna kedi gibi sürtüp ona sırnaştı. "Başım dönüyor, hadi, sen beni dışarı çıkar," dediğinde Basel bir süre tehdit dolu gözlerle Taylor'a baktı. Daha sonra kolunu April'ın omuzuna atarak başını salladı. Acaba o da mı ajandı?

Üçü yemekhaneden çıkınca suikastçım bana bakıp gözleriyle kapıyı işaret etti. Dışarı çıkmamı istiyordu, belki de onların peşinden gitmemi. Emily'nin kolunu tutarak onu da peşimden çektim. Yemekhaneden çıkar çıkmaz Emily bana bakarak gözlerini büyüttü. "Sence diğer ikisi de mi onlardan?" *Bilmiyorum* dercesine bir hareket yapmıştım ki, "Evet, üçü de mahkûm değil" diyen suikastçım peşimizden gelmişti.

Birlikte bahçeye çıktığımızda yerdeki karların eridiğini görmüştük ama neyse ki güneş bulutların arkasındaydı. Ağaçlara doğru yürüyen üçlü, kısa bir an durup bize baktı. Onları takip etmemizi ister gibi baktıktan sonra sık ağaçların içinde kayboldular. "Gidelim." Gölge'ye başımı sallayıp onları takip ettim. Okul bir insanın içinde saklanacağı

kadar büyük olabilirdi ama bahçe, uçsuz bucaksızdı. Biri bu labirent gibi olan devasa bahçeye saklansa kimse onu uzun süre bulamazdı.

B bölgesine kadar yürüdükten sonra onları bir duvarın yanında bizi beklerken bulduk. Yerdeki ıslak yapraklara basıp tam karşılarında durduğumuzda April, "Taşıyıcı," diyerek gülümsedi. Gözleri, Gölge'nin üzerinde oyalanırken, "Taşıyıcı buradaysa Drew Bruce Marshall'ın burada olmaması beni şaşırtırdı," derken beğeni dolu gözleri Gölge'yi süzünce kaşlarımı çattım. *Dakika bir gol bir* dedikleri bu olsa gerekti. Umarım sonuç penaltılara kalacak kadar uzamazdı.

"April Leks," diyen Gölge kıza boş bakışlar atarak onu taklit etti ve baştan ayağa süzdü. "Henüz çaylak olan bir ajanı bu göreve vermeleri beni şaşırttı." Bu kızı nereden tanıyordu?

Onu tanıyor olmasına April güldü. "Gerçekten göründüğün kadar gizemlisin, değil mi? Biz bile böyle bir yerde kapana kısılmışken, sen elini kolunu sallayarak rahatça girip çıkıyorsun. Bunu sağlayan ailenin soyadı veya sahip olduğun para olamaz çünkü nüfuzlu insanlar bile kolayca Ötanazi'ye girip çıkamaz. Ne saklıyorsun, Marshall? Sana tanınan bu ayrıcalık nereden geliyor?" Gözlerini kısarak onu incelemesi bence çok komikti çünkü aradıkları suikastçıya bakıyordu ama bunu bilmiyordu.

Gölge'nin dudakları usulca kıvrıldı. "Ajan olan sen değil misin?" diyerek omuz silkti. "Sakladığım şeyi bulmayı sana bırakıyorum." İkisinin arasındaki bu flörtleşmeyi andıran söz düellosu canımı sıkmaya başlamıştı. Buna daha seyirci kalacağımı sanmıyordum.

April'e ters ters baktığımı gören Chat güldü. "Sakin ol. April ve Bales birlikte." Bunu yemekhanedeki konuşma-

lardan anlamışsam ama birlikte olmaları Gölge'ye anlacağı anlamına gelmiyordu.

Chat, "Şimdi biraz iş konuşalım," diyerek onlara bakmaya başladı. "Onlar kozayı almadan çipleri ele geçirmeliyiz," dediğinde bu sefer kaşlarını çatan Emily olmuştu. "Ben koza değilim, bana böyle hitap etmeye bırakın." Emily'nin onu azarlamasına April güldü. "Siz farklı sınıflarsınız. İçinizde sadece Taşıyıcı gülmeyi biliyor," dediğinde uzun zamandır beni izlediklerini anladım.

Emily beni gösterip yüzünü buruşturdu. "O genellikle gülmekten başka bir şey yapmaz." Haklıydı.

Konunun dağılmasından hoşlanmayan Gölge mesafeli bir ifadeyle, "Çipleri Kontrolsüzlere nasıl takacaklarını biliyor musunuz?" dediğinde gerginliği sesine yansıyordu çünkü o da Kontrolsüzlerdendi.

Basel sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Henüz bilmiyoruz ama bunu bilmemek beni de tedirgin ediyor. Sonuçta ikimiz de Kontrolsüzlerdeyiz, yani bunu bizim üzerimizde de kullanabilirler." Bunun düşüncesi bile beni ürkütmeye yetiyordu.

Üşüyor muyum diye üzerimdeki kıyafetin kalınlığını kontrol eden Gölge, "O çipleri bize takmanın birçok yolu var," derken üşümediğime ikna olarak Basel'e baktı. "Bizi uyutmayı başarırlarsa çipleri çok kolay takabilirler. Bizleri uyutmak için de çok fazla alternatifleri var. Yemeklerimize, hatta içtiğimiz suya bile bir şeyler katabilirler. Her gün kontrol etmemiz mümkün değil," dediğinde korkmaya başlamıştım çünkü doğrudan onlarla savaşmadan onları etkisiz hâle getirebilirlerdi.

Kızlar benimle aynı endişeyi taşıdığı için April korkuyla Basel'e baktı. "O şeye maruz kalırsan bana zarar vermezsin, değil mi?" diye sorduğunda gözleri bu konuda ne kadar tedirgin olduğunu gösteriyordu. Açıkçası beni kor-

kutan da buydu çünkü çipleri ne zaman kullanacaklarını bilmiyorduk. Bilmediğimiz için de gereken tedbirleri alamıyorduk. Kullanan kişinin insani duygularını uyuşturup vahşi tarafını ortaya çıkaran çiplerden bahsediyorduk.

Basel güven vermek için sevgilisine tebessüm etti. "Bunu asla yapmam." Çiplerin tam gücünü bilmediğimiz için şimdi böyle konuşmak kolaydı, tabii. Suikastçının bile bakışlarında huzursuzluk kol gezerken Basel kendine fazla güveniyordu.

"Laboratuvarın plan çizelgesini ve giriş koordinatlarını bize getirmelisin." Chat'in bana bakarken söylediklerine başımı salladım ama bahsettikleri şeyleri nasıl alacağımı bilmiyordum.

Bana bakan lacivert gözler korkumu almak ister gibi sıcacıktı. "Sana yardım edeceğim." Tedirginliğimi yüzümden silmek istercesine söylediklerine gülümsedim. Onun yardımı olmadan tek başıma yapacağımı sanmıyordum.

"Fazla vaktimiz yok," dedi April. "Bir an önce hareket geçmelisiniz, kimse zarar görmeden bu cehennemden çıkmanın tek yolu bu." Hepimizin istediği buydu çünkü infazcıların daha fazla bekleyeceğini sanmıyordum.

Bir süre daha ne yapacağımız hakkında konuştuktan sonra hepimiz dağıldık. Odama girdiğimde kendimi yorgunlukla yatağıma bırakmam uzun sürmedi. Bu gece o evrakları aramalıydım ama nasıl? İşte asıl önemli olan buydu.

Gözlerimi açtığımda havanın kararmaya başladığını gördüm. Yine tüm günü uyuyarak geçirmiştim. Yatağımda oturduğumda odamın kapısı açıldı ve içeriye Doktor Ethan girdi. Onu en son gördüğümde Gölge yüzünden kanlar içindeydi, hatta öldürdüğünü bile düşünmüştüm. Neyse ki oldukça sağlıklı bir şekilde beyaz doktor önlü-

güyle bana bakıyordu. "Döndüğünüzü söylediklerinde onlara pek inanmamıştım," dedikten sonra ellerini önlüğünün cebinden çıkartıp kapıyı kapattı. "Nasıl hissediyorsunuz, Bayan Green?" Yan odamda onu öldürmek için fırsat kollayan bir adam varken hiç rahat hissetmiyordum.

Uzanıp komodinin üzerinde duran kalemi ve defterimi aldım. *"Burada iyi hissetmem mümkün değil. Bileğiniz nasıl oldu?"* Yazdıklarımı ona uzattığımda okudu ve tebessüm etti. "Bir süre daha ameliyatlara giremeyeceğim." Bileği hâlâ sarılıydı, sanırım iyileşmesi zaman alacaktı. Suikastçım az kalsın onu öldürecekti.

"Üzgünüm, benim yüzümden oldu. Belki inanmayacaksınız ama sizin hayatınız için gerçekten endişelendim." Yeniden sayfayı ona uzattığımda mahcup bakışlarımı görünce güldü. "Haklısınız, benim için üzüldüğünüze inanmak çok güç." Sesindeki sitem kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Olanların benim suçum olduğu maalesef gün gibi ortadaydı.

"Sizden hoşlanmıyor olabilirim ama kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemem!" diye yazarak ona uzattım.

Uzattığım üçüncü sayfaya bakıp güldü. "Kızdığını yüz ifadenden anlayabiliyorum, ünlem işareti koymana gerek yoktu," dediğinde dayanamayıp kıkırdadım. Konuşamadığım için ünlem işareti daha etkili olur diye genelde hep koyardım.

"Onunla aranızda ne var?" Ansızın sorduğu soruyla gülüşüm silindi. Yatağımın kenarına oturduğunda bu konudaki endişesini yeteri kadar gizleyemiyordu. "O, tehlikeli biri. Seni de tehlikeye atacak kadar tehlikeli biri." Umarım suikastçım odama tekrar gizli kamera yerleştirmemiştir çünkü bu konuşulanları duyarsa bu sefer Ethan'ı kesin öldürürdü. Ondan başka bir erkeğin benimle biraz olsun samimi olmasına katlanamıyordu. Gerçi bana sözü

vardı. Hayatım tehlikede olmadıkça etrafımdaki erkeklere dokunmayacaktı.

"Peşimde bir ülke dolusu insan var, doktor. Hepsinden uzak durmanın bir yolu yok." diye yazdığımda tam bana cevap verecekti ki telefonunun müziğiyle sustu.

Arayanın kim olduğunu görünce dudakları yavaşça kıvrıldı. "Kız kardeşin fazlasıyla sıra dışı biri," dediğinde ne demek istediğini anlamadım. Hangisinden bahsediyordu?

Hoparlörü açarak telefonu ikimizin arasına tutunca ekranda yazan *Genç Varis* yazısını okudum. Vanessa onu mu arıyordu? Doktorumun numarasını nereden bulmuştu? Ethan telefonu açınca Vanessa'nın sesini duydum. "Kardeşim okulda mı, doktor?" diyen sesini duyunca korkuyla başımı iki yana salladım. Burada olduğumu ona söyleyemezdi. Vanessa onu nereden tanıyordu?

Ethan güldü. "Bunu gerçekten bana soruyor musun? Adamların çoktan sana gereken bilgiyi vermiştir," dediğinde sesindeki o eğlenen şey de neydi öyle?

"Oraya gelip bizzat kendim kontrol etmemi mi istersiniz? En son yüz yüze geldiğimizde olanları unuttunuz sanırım." Vanessa'nın sesi fazlasıyla öfke doluydu. Doktorla konuşmaya katlanamıyor gibiydi.

O göremedi ama Ethan'ın bakışları muzipçe parladı. "Yüzüme attığın yumruktan mı bahsediyorsun? Yoksa beni öldürmek için gönderdiğin dördüncü tetikçiden mi? Belki de bu iş için daha yetenekli bir adam bulmalısın," dediğinde duyduklarımla afallayarak gözlerimi irice açtım. Vanessa gerçekten onu öldürmeye mi çalışıyordu? İyi ama neden?

Vanessa'nın, "Aslında birini buldum ama işi kabul etmedi" diyen homurtusunu duyduğumda Ethan kahkaha attı. "Belki de bu işi kendin yapmalısın."

"Neden olmasın?" dedi Vanessa. "Sence benden kurtulman da diğerlerinden kurtulduğun gibi kolay olur mu?" Alay ederek konuşurken bile sanki üzerinde bir zorunluluk vardı. Üstelik inkâr etmediğine göre onu gerçekten öldürtmek istiyordu.

"Beni görmek için fırsat mı kolluyorsun, küçük varis?" Ethan özellikle onu kızdırmaya çalışıyor gibiydi

Vanessa'nın kahkahasını duydum. "Bunu çok isterdiniz, değil mi? Neyse ki kalbim fazlasıyla dolu."

"Platonik sevgilinden mi bahsediyorsun? Düğünü bu hafta içiydi, değil mi?" Ethan sanki bilerek onun damarına basmıştı çünkü Vanessa'nın yutkunuşunu duymuştum. Peter evleniyor muydu? En önemli soru Ethan bütün bunları nereden biliyordu?

Uzun süre Vanessa ona cevap vermedi, tekrar konuşması için kendini toparlamalıydı. Bir süre sonra onun ruhsuz sesini duydum. "Beni iyi araştırmışsın, doktor fakat bunlar beni yıkmaz. Kime çalıştığını tekrar düşün çünkü kardeşime sizin yüzünüzden zarar gelirse bunu yanınıza bırakmam!" dedikten sonra telefonu kapattı. Duyduklarımın şaşkınlığıyla doktoruma bakıyordum. Tam olarak kime çalışıyordu bu adam? Vanessa'nın söylediklerinden pek bir şey anlamamıştım ama Ethan'dan nefret ettiğine göre geçerli bir sebebi olmalıydı.

Ethan telefonu cebine koyup ayağa kalktı ve meraklı yüzüme baktı. "Soruların olduğunu biliyorum ama cevaplar için bir süre daha beklemelisin," dedikten sonra gitti. Sorularımın cevapları için beklemeye niyetim yoktu çünkü suikastçım bana istediğim cevapları verirdi.

Aynayı kaydırıp onun odasına girdiğimde yatağında uyuyordu. Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu, onu her zaman uykudayken göremezdim. Ses çıkarmamaya çalışarak parmak uçlarımdan yürüdüm. Usulca yatağın üzeri-

ne çıkarak ona yaklaştım. Ellerini ensesinde birleştirerek uyuduğunu görünce ona gülümsedim. Uyurken bile fazla rahattı. Elimi yavaşça uzatıp yüzüne düşen asi saçlarını çektim. Üzerine eğildiğimde nefes alışlarım yine hızlanmıştı. Gözlerini kapatan uzun, kıvrımlı kirpiklerini büyülenmiş gibi izledim. Sert yüz hatları uyurken bile aynıydı: Kusursuz ve güzel... Parmaklarım usulca yüzünde gezinmeye başlayınca soluğum kesilmişti. Her santimini aklıma kazımak ister gibi onu izliyordum. Uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurduğumda bile uyanmadı. Bu durumu garip buldum çünkü bir suikastçıya göre derin bir uykusu vardı. Oysaki onu öptüğüm an uyanmalıydı.

Burnuma değişik bir koku gelince doğrulup etrafıma baktım. Sigara veya onun kokusu değildi, daha garip bir kokuydu. Havalandırmadan odaya dolan buharı görünce gözlerimi irice açtım. Odanın içine sızan bu duman da neyin nesiydi? Bu olabilir miydi? İnfazcılar harekete geçmiş olabilir miydi?

Aceleyle yatakta her şeyden habersiz uyuyan adamın üzerine eğildim. *"Avcı, uyan!"* Onu sarsarak uyandırmaya çalıştım fakat arada kaşlarını çatmak dışında herhangi bir tepki vermiyordu.

Ellerimi yüzüne koyarak üzerine eğildiğimde gözlerim dolmuştu. *"Lütfen, uyan! Yarın sabah uyandığında bana yabancı olmanı istemiyorum!"* diye hıçkırdım. Eğer gerçekten bu gece ona çipi takarlarsa uyandığında beni tanımama ihtimali çok büyüktü.

"Uyan!" diye dudaklarımı oynatarak gözlerini açmasını bekledim ama beni duymuyordu! Sesimi bulmak için kendimi zorladım, bunu gerçekten denedim. Eğer konuşmayı başarırsam belki sesim onu uyandırabilirdi.

Yapamadım, kalbim korkudan sıkışırken hıçkırıklar içinde ağlamaya başladım çünkü kaybettiğim sesimi yine bulamadım. Oda tamamen buhar dolunca öksürmeye başlamıştım. Zihnim bulanık bir hâle gelmeye başlayınca ansızın bastıran uykuya direnmeye çalıştım. Gücümü toplayıp kendimi zorlukla yataktan aşağıya attım. Tüm gün uyuduğum hâlde yine uykumun gelmesi odaya sızan dumanla ilgili olmalıydı. Buhara maruz kalan kişiler derin bir uykuda olacakları için onlara istedikleri şeyi yapabilirlerdi. Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken kapıdan gelen sesleri duyup yutkundum. Birileri buraya geliyordu. Yüzüme gelen buharları elimi sallayarak kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Gelen her kimse beni burada görmemeliydi. Aynaya doğru bir adım atmıştım ki gözlerim yatakta yatan Drew'i buldu. Onu burada bırakıp gidemezdim. Aceleyle elbise dolabının kapısını açtım ve içine girip diz çökerek oturdum. Kapıyı kapatırken neler olacağını görmek için hafif aralıklı bırakmıştım. Ona ne yapacaklarını bilmeliydim ama yaşadığım heyecan yüzünden kalbim ağrımaya başlamıştı. Üstelik bir dolabın içinde kapalı olmak nefesimi kesiyordu. Kapalı alan korkum çok hızlı ortaya çıkmıştı. Şimdi kriz geçiremezdim, burada olduğumu anlamamalılardı.

Odanın kapısı açıldığında birden fazla ayak sesi duydum. "Uyumuş bile." Müdür Wood'un sesini duyunca dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Boğazımda çıkan hırıltılı sesleri duymamalılardı.

Dört beyaz önlüklü adamın yatağın yanına yaklaştığını gördüm. Hepsinin yüzünde siyah bir maske vardı. Bu, onları uyutmamak için alınan bir tedbirdi. Fakat müdürün yanında duran maskeli kadının tanıdık gözlerini görünce afalladım. Lisa'nın burada ne işi vardı? Evet, gördüğüm kadın Lisa'dan başkası değildi. Yıllardır tanıdığım ve gözü kapalı güvendiğim kadın da bu işin içinde miydi? Lisa benim burada yakınlık kurduğum ilk doktordu. Daha son-

ra sorumluluğumu amcam Erich'e vermişti ama onu hâlâ çok seviyordum. Lisa bütün bu olanları biliyor muydu?

İhanet sancısıyla gözyaşlarım süzülürken, "Acele edin! Burada uyumak üzereyim!" diye bağıran müdür yüzünden kaşlarımı çattım. *Ben de öyle!*

İçlerinden biri elinde tuttuğu çantayı yatağın üzerine koyup açtı. "Bu sonuncusu," diyerek garip bir tabanca çıkardı. Kulaklarda delik açmak için kullanılan o tabancalara çok benziyordu. Çocukken annem kulağımı bir eczanede deldirdiği için biliyordum bunu. Ama onların ucunda küpe vardı ama kim bilir bunun ucunda ne vardı. İki kişi omuzlarından tutarak Drew'i öne doğru hafifçe kaldırdı. Elinde tabanca olan infazcı, Drew'un arkasına geçip tabancayı ensesine bastırdı. Tetiğe basınca kulağıma gelen tık sesini duydum. "Tamamdır," dediğinde adamlar Drew'i bıraktı. Başı yastığa düşen Avcı hâlâ uyuyordu. Çipi ona takmışlardı, değil mi? Havalandırmadaki gazla uyutup çipi takmışlardı.

Tabancayı çantaya koyan infazcı, "Bu, sonuncu Kontrolsüz'dü," dedi. "Artık hepsi bizim kontrolümüzde. Çipi aktif hâle getirdiğimiz an kuklalarımız olacaklar. Duyacakları tek ses, sistemin onlara aktaracağı ses olacak. Çipten gelen ses dışındaki hiçbir sesi algılamayacaklar." Kahretsin! Bu sabah bana yaptıkları kontrollerin sonucu pozitif çıkmıştı, değil mi? Artık beni ameliyata alıp kalbimdeki bilgileri alabilirlerdi. Test sonuçlarım bunun için hazır olduğumu gösteriyordu. Harekete geçmek için işe Drew'i yollarından çekmekle başlamışlardı. Drew başta olmak üzere tüm Kontrolsüzleri kullanıp mahkûmlardan kurtulacaklardı. Tabii, o esnada Emily'ye de fetüsü yerleştireceklerdi.

Aynı infazcı, çantadan çıkardığı şırıngayla cam şişedeki kırmızı serumu çekti. Bu serum veya zehir miydi, tam olarak neydi? Bununla ne yapacaklardı? Hızlanan nefes alışla-

tüm kontrol etmeye çalışarak izlemeye devam ettim. Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşırken iğneyi Drew'un boynuna sapladığını gördüm. Gözlerimin önünde onu zehirliyorlardı ama ben bir korkak gibi izlemekten başka hiçbir şey yapmıyordum. Benim yerimde Drew olsaydı, onları bana asla yaklaştırmaz, hepsini kana boğardı. Bu kadar zavallı olmaktan nefret ediyordum.

Müdür Wood, "Bu serum onların duygularını köreltecek, değil mi? Herhangi bir aksilik istemiyorum," dediğinde dumandan etkilenmemek için elindeki maskeyi dudaklarına bastırıyordu.

"Hemen değil," diyen Lisa'nın hırıltılı bir sesle söylediklerini bulanık gözlerle dinledim. Bulunduğum yerde ter içinde kalmıştım.

Taktığı maske yüzünden sadece gözleri görünen Lisa, "Kanlarına karışan serum üç evrede kendisini tamamlayacak," dedi. "İlk gün hepsi aşırı hissiz ve duygusuz olacak, ikinci gün ise duygularından tamamen arınacaklar. Öyle ki karşılarında en sevdikleri bile olsa onları tanıyamaz hâle gelecekler. Ve üçüncü gün, yaşadıkları hissizlik ve boşluk onları çıldırtmaya başlayacak. Kendileri gibi serumun etkisinde olanları içgüdüsel olarak hareketlerinden ve boş bakışlarından tanıyacaklar. Bu yüzden kendilerinden olanlara dokunmayacaklar," dediğimde içinde bulunduğum alan gittikçe daralırken gözyaşlarım sessizce süzüldü. Bu, gerçekten Lisa mıydı? Bir okul dolusu insanın hayatıyla oynayan kadın benim tanıdığım Lisa mıydı? O mu çok değişmişti yoksa ben mi gerçek yüzünü göremeyecek kadar aptaldım?

Lisa okul müdürüne doğru dönerek, "Artık kendilerinden olmayan herkes için büyük bir tehditler," dedi. "Hayvani duygularla hareket ettikleri için üçüncü gün çipi aktif hâle getirmeliyiz. Serum onları çip için hazırlayacak. Yaydığımız frekansı, çip sayesinde sadece onlar duyacak.

Serum ve çip beynin kontrol merkezini çökerteceği için tüm sağduyularını kaybedecekler. Taktığımız mikroçipler geliştirdiğimiz serumla birleşince onları birer robota çevirecek. Emirleri sadece bizden alan ve tamamen öldürmeye programlanan robotlar. Saldırganlaşıp öldürme dürtüsüyle hareket eden bir canavara dönüşecekler. İnsani duygularını yitirecekleri için belki bize bile saldırabilirler. O yüzden üçüncü günün gecesinde gardiyanların hiçbiri ortalıkta olmamalı. Kontrolsüzlere kolay bir av olsun diye diğer mahkûmların kapısındaki kilit sistemini devre dışı bırakırsak saklanma ihtimallerini ortadan kaldırırız." Bu yıkım dolu sözleri Lisa'dan duymak beni paramparça etmişti. O kadar insanı öldürmeyi planladıklarını rahatça anlatan bu kadın benim tanıdığım Lisa olamazdı.

Drew'e yapmak istedikleri korkunç bir şeydi.

Müdür Wood, "Peki, normale dönmeleri ne kadar zaman alır?" diye sordu. Burada kapalı kaldıkça dolabın içi gittikçe küçülüyormuş gibi hissediyordum. Nefes almakta güçlük çekiyordum ve çok fazla terlemeye başlamıştım. Üstelik içeri sızan uyku gazı her an beni uyutabilirdi. Elim ayağım titremeye başlamıştı ve bir krizin eşiğindeydim.

"Sadece yirmi dört saat," dedi Lisa. "Üç gün boyunca serum onları değiştirecek ve dördüncü gün katliam yapacaklar. Beşinci günün sabahında hem mikroçipler imha olacak hem de damarlarındaki serum etkisini yitirecek. Yaptıkları her şeyle yüzleşecekler, üstelik kimse bizden şüphelenmeyecek. Dışarıdaki herkes Kontrolsüzlerin isyan başlatıp buradaki tüm mahkûmları öldürdüğünü düşünecek. Biz veya okul zarar görmeyecek, yeni mahkûmlar satın almak zor değil," dediğinde artık Lisa hakkında ne denli yanıldığımı içim acıyarak kabul etmek zorunda kaldım. O, korkunç biriydi.

Müdür Wood güldü. "Mikroçip ve serumun başarılı olduğunu bu yolla müşterilerimize göstermiş olacağız. Hepsi satın almak için bize bir servet ödemeyi kabul edeceklerdir çünkü uzun zamandır bunu bekliyorlar. ABD'nin askeri güçleri uzun zamandır çipin ve serumun tamamlanmasını bekliyor. Seri üretime geçmek için önce deneyin başarılı olduğunu görmek istiyorlardı," dediğinde onu zor duyuyordum ama artık burada daha fazla kalamazdım. Sadece birkaç dakika daha dayanmalıydım.

"Gidelim," dedi Bay Wood ve hepsi kapıya yönelmişti ki boğazımdan çıkan hırıltılı sesleri durduramamıştım.

"Siz de duydunuz mu?" Hepsi kapıya yönelmişti ki Lisa kriz geçirdiğim için verdiğim nefesleri duymuştu.

"Neyi?" diyen Bay Wood'un kapı aralığından odayı incelediğini gördüm. Elimi dudaklarıma bastırarak acıdan kaynaklanan iniltilerimi hapsettim. Kalbim göğsümde deli gibi çırpınıyor, ciğerlerim temiz hava için isyan ediyordu. Gözlerimden yaşlar süzülürken bu yerde harcadığım her saniye beni ölüme götürüyordu.

Lisa omuz silkti. "Bir ses duydum sandım ama yanılmış olmalıyım." Lisa ikinci kez sesimi duymasın diye acıdan çırpınırken kendimi zor tuttum.

Nihayet uzaklaşan ayak sesleri ve kapanan kapıyla rahat bir nefes aldım. Gitmişlerdi. Dolabın kapısını iterek kendimi hemen dışarı attım. Ellerimi yere bastırıp nefes almaya çalıştım ama gri sis bulutu daha fazla öksürmeme neden oluyordu. Bilincim gittikçe kapanıyordu, sanırım daha fazla dayanamayacaktım. Eğer ilaçlarımı almadan uyursam geçirdiğim bu kriz uykumda beni öldürürdü.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama başarısız olunca ağlayarak yataktaki adama baktım. *"Uyanmalısın."* Onun yardımına ihtiyacım vardı. Dizlerimin üzerinde sürünerek komodinin yanına kadar kendimi çektim. Nefes almak

için çırpınırken tırnaklarımı boynuma geçirdiğim esnada komodinin üzerinde duran kumandayı aldım. Titreyen ellerim düğmeye basınca aynadaki kapı açıldı. Uyku gazı yüzünden nefesimi çok fazla tuttuğum için artık istesem de nefes alamıyordum. Onlar odada konuşurken tek yaptığım, her defasında bir dakika boyunca nefesimi tutmaktı. Daha sonra zehirli havayı içime çekerek tekrar nefesimi tutup durmuştum. Odada sadece birkaç dakika kalmışlardı ama bana bir ömür gibi gelmişti.

Kumandayı yere attığımda yüzüstü yere kapaklandım. Ayaklarımı bile hareket ettiremeyince hıçkırarak kollarımı öne uzattım. Artık nefesimi tutamadığım için uyku gazı büyük bir hızla ciğerlerime sızıyordu. Kapıya doğru süründüm, şimdi çıkmazsam sabah burada cesedimi bulurlardı. Yeni bir kalp nakli için bir şansım varken ölemezdim.

Tırnaklarımı yere geçirerek sonunda kapıdan geçtim. Evet, kendi odama girmiştim ama yan odadaki uyku gazı şimdi benim odama da sızıyordu. Suikastçının odasındaki buhar benim odama gelmesin diye kalan son gücüme tutundum ve aynayı iterek kapıyı kapattım. Öksürükler içinde boğulurken artık nefes alışlarım fazla cılızdı. Vücudum histerik bir krize girdiği için ilaçlarımın olduğu dolaba yetişemiyordum. Baygın gözlerim yatağımın yanındaki acil butonunu buldu. Kollarımı öne doğru uzatıp yüzüstü yatağa doğru süründüm. Aşırı öksürükten dolayı kusturğum ağız dolusu kan boğulmama neden olacaktı. Ellerimi uzatarak yorganı kavradım ama kendimi yukarı çekmek isterken yorganı kendime çektim. Daha fazla direnecek gücüm kalmadığı için yere yığılıp kaldım. Ölümü kabullenerek karanlığa geçmeyi ve acımın bitmesini bekledim.

Gidersen arkanda yıkılmış bir adam bırakırsın, kadın! Onun sözleri zihnimde çınlayıp durmaya başlamıştı. Acı çeken yüzü aklıma gelince son bir damla yaş süzüldü gözlerimden. Onu bırakamazdım.

Çektiğim acıdan dolayı ölümü kabullenen benliğim, bu sefer kendim için değil de onun için mücadele etmeye zorladı beni. Dişlerimi sıkarak ellerimi yere basınca acıyla çığlık attım. Canım o kadar çok yanıyordu ki kalp krizi geçirdiğimi biliyordum. Direndim ve tekrar yatağa doğru uzandım. Kollarımdan destek alıp bedenimin üst tarafını yatağa çekmeyi başardım. Yatak başlığını kavradım ve bedenimin geri kalanını da yukarı çektim. Kalan son enerjimi acil butonuna basmaya harcamıştım. Evet, çok zor olsa da butona basmayı başarmıştım. O butona sadece çok ciddi krizlerde bastığım için buradaki tüm doktorlar acil bir şey olduğunu anlardı. Şu anda odama doğru koştuklarını tahmin edebiliyordum. Kalbimdeki bilgileri almadan ölmeme müsaade etmezlerdi.

Yatağa yığıldığımda beklediğim karanlık çoktan beni içine çekmişti. Gözlerim usulca kapandı ama aklımda deli sorular dönüp duruyordu. Beni korkutan sadece iki endişem vardı. Ya bu bir sonsa ve aslında onu son görüşüm olmuşsa? Doktorlar bu sefer beni geri getirmeyi başaramazsa ondan tamamen gitmiş olacaktım. Hem de son bir kez veda etme şansı bile bulmadan.

Ve en çok korktuğum ikinci şey, ya uyanırsam ve bu seferde o gitmiş olursa? Uyanmayı başardığımda âşık olduğum adam artık beni tanımayacak kadar bana yabancı biri olursa? Lisa'nın dediği gibi tüm insani duygularını yitirip bir canavara dönüşme ihtimali büyüktü. Yarın sabah Drew Bruce Marshall gözlerini kim olarak açacaktı?

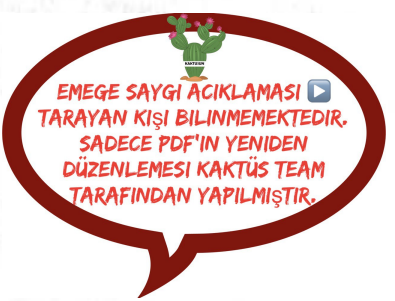
Korktuğum cevabı aslında bilmek istemiyordum, değil mi? Ona bir çip takmış, serum vermişlerdi. Yarın sabah bambaşka biri olarak gözlerini açacaktı. Korkuyordum, bu krizi atlatıp uyanmaktan ve uyandığımda bulacaklarımdan çok korkuyordum. Belki de benim hatırladığım

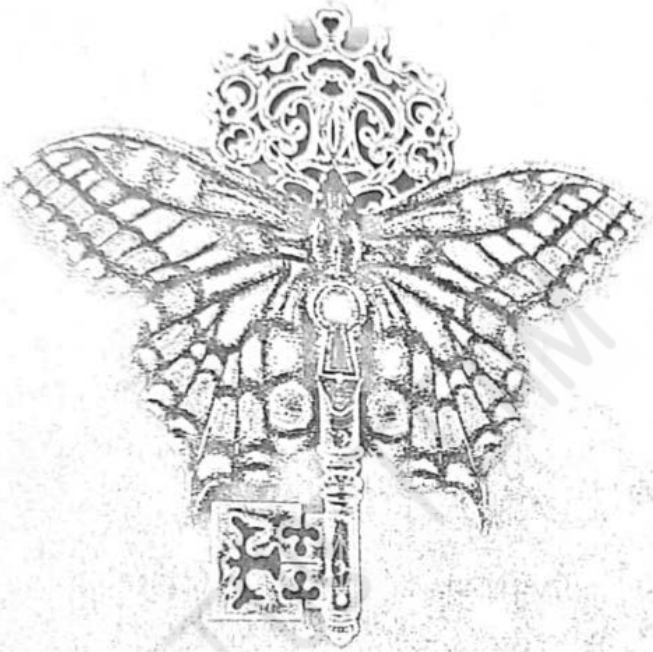
biri gibi kalması için asla uyanmamalıydım. Dudaklarımdan sızan kanla birlikte bilincimi kaybederken bu sefer geri dönmekten korkuyordum.

Anne, ben çok yoruldum. Sence de artık sana kavuşmak için yeteri kadar beklemedim mi? Ona yardım et, anne. Yaptıkları yanlış olabilir ama o iyi biri.

Beni yanına al, onu yaşat.

KAKTÜS TEAM

ONA, "ÖLMEK İSTEMİYORUM," DEDİĞİMDE BENİ
YAŞATMAYI AMAÇ EDİNECEĞİNİ BİLMİYORDUM.
KENDİ HAYATI PAHASINA...